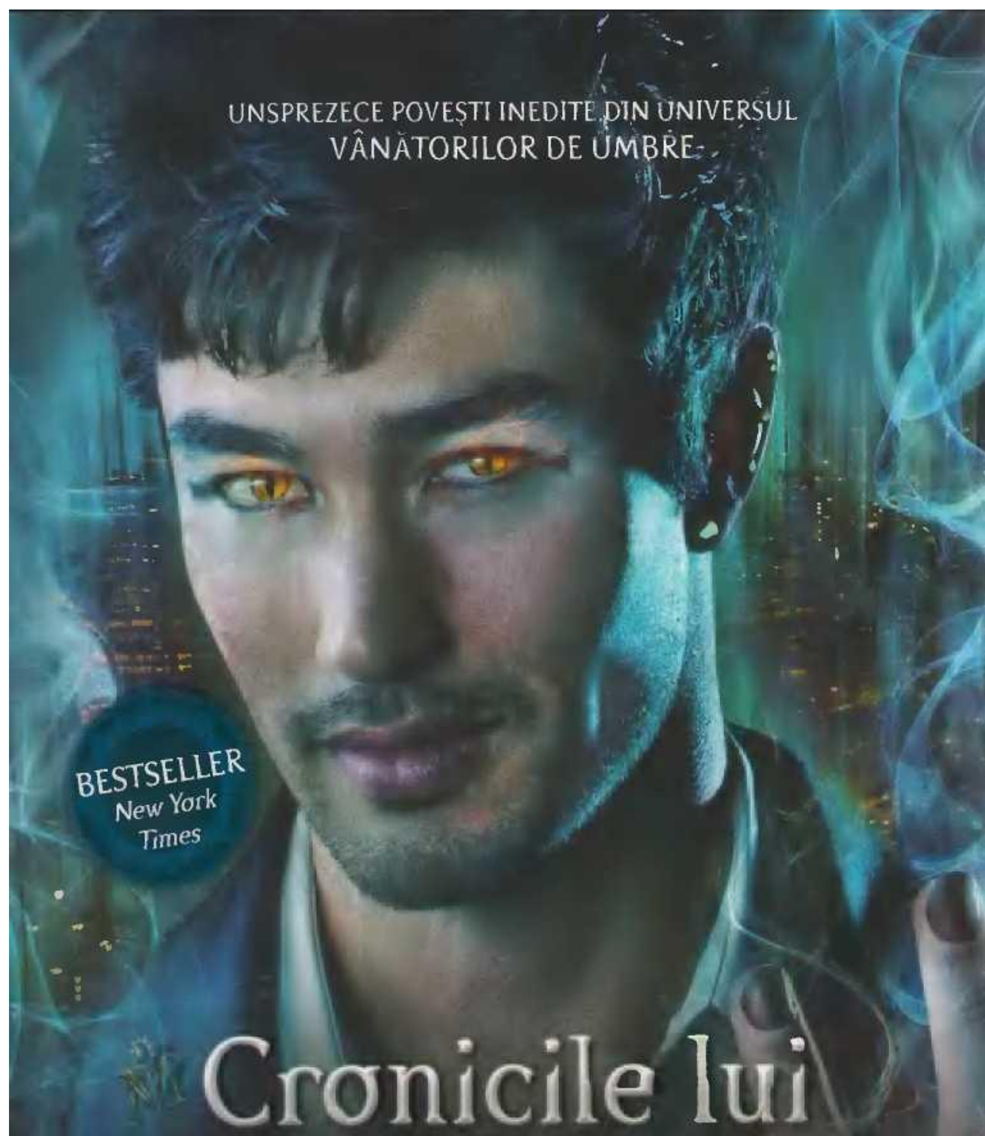


Magnus Bane
CASSANDRA CLARE
S A RAH REES BRE N.N. A N MAUREEN JOHNSON

LEDA EDGE



DESCOPERIȚI LVMEA VÂNĂTOR TLOR IW. I. V „în aceste două serii best selâe-i.

DISPOZITIVE INFERNALE

Sena – ui anticipează aventurile din

INSTRUMENTE MORTALE, BESTSELLER INTERNA TRJN Bestseller IM JaXi – Bestseller *Wall Street Journal* – Bestseller

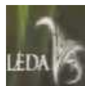

u e uşor să fii Magnus Banc. Ca magician, este adeseori chemat să rezolve problemele altora. Viața lui a fost lunga şi iubirile au fost numeroase. Iar Magnus arc întotdeauna grijă să se afle în locul potrivit la momentul potrivit – sau poate nepotrivit. Revoluția franceza, era prohibiției, marea pană de curent din New York City, prima mare bătălie între Valentine şi Institutul din New York... Magnus s-a aflat de fiecare dată acolo şi de obicei în miezul acțiunii. Dar să o scoată pe Maria Antoaneta din Franța nu e nimic fața de iubirea lui pentru vampirul Camille Belcourt – sau prima întâlnire cu Alec Lightwood.

Deşi povestea lui Magnus e departe de a se fi încheiat, toate aceste istorioare aruncă puțină lumină asupra fini sale adeseori enigmatice. Ce se întâmplă când un magician nemuritor îşi pierde mințile? Sunt toți membrii familiei Herondale la fel de imprevizibili ca Will? Răspunsul este: da. J Ce s-a întâmplat de fapt la Hotelul Dumort? Cum a devenit vampir Raphael Santiago? C. Îi cumperi iubitului tău vânător de umbre cu care nu ieşi în mod oficial? Şi de ce a fost Magnus alungat din Perú?

Magnus nu va putea niciodată să-şi spună *toau* poveştile sale. Nimeni nu îl va crede. Dar aveți aici unsprezece povestiri care vă pot ajuta să-l înțelegeți mai bine – şi despre care îşi doreşte probabil să nu se fi aflat niciodată.

CLARE
REES BRENNAN
JOHNSON

Cronicile lui Magnus Bane

CASSANDRA CLARE
T… T., [.»
l! Hii. Hi. Îi A
mogui I? în „jiznvi ş.n. Yuu., i a. Cifwuiw
, J n 1. Irriii-ei i ptil-l îi i cri-l hjt r ulm im i, n îți nr. j. Itur.
Vr Mt Mla I 1 – îi. Ral în CL.ni.
SARAH REES
BRENNAN (
fi r JI -.l.r
„L
II
lf
În
MAUREEN JOHNSON
I.
Prin
jy
Him
rk
În
IV
tfl-l
—
L lA
un.

EDGE
CASSANDRA CLARE SARAH REES BRENNAN
MAUREEN JOHNSON
Cronicile lui Magnus Bane
LEIxWtDGE
CASSANDRA CLARE SARAH REES BRENNAN MAUREEN JOHNSON
Cronicile lui Magnus Bane

Traducere din limba engleză şi note de
OFELIA AL-GAREEB şi SHAUKIAL-GAREEB
CORINT
BOOKS
— 2017
Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu
Cassandra Clare, Sarah Rees Brennan & Maureen Johnson
THE BANE CHRONICLES

Descrierea CU? a Bibliotecii Naționale a României
CLARE, CASSANDRA
Cronicile lui Magnus Bane / Cassandra Clare, Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson; trad. din lb. engleză şi note de Ofelia Al-Gareeb şi Shauki Al-Gareeb.
— Bucureşti: Corint Books, 2017
I. Brennan, Sarah Rees
II. Johnson, Maureen
UI. Al Gareeb, Ofelia (trad.) (note)
IV. Al-Gareeb, Shauki (trad.) (note)

Această carte este pentru oamenii – se ştiu ei cine sunt – care trimit scrisori şi e-mailuri şi îşi fac apariția la sesiunile de autografe şi îmi spun că Magnus şi Alee înseamnă enorm pentru ei.

Asemenea lui Magnus, sunteți magici, sunteți eroi.

Ce s-a întâmplat cu adevărat în Perú de Cassandra Clare şi Sarah Rees Brennan



Aşa că el continuă la charango, în pofidafaptului că i se interzise să cânte în casă. De asemenea, i se ceru să nu cânte în locurile publice, în preajma unui copil care plângea, a unui

bărbat cu hârtii care vorbea despre hotărârile consiliului oraşului şi a unei mici răzmerițe.

Ca o ultimă soluție, urcă pe munte şi cântă acolo. Magnus era convins că acea goană a lamelor panicate pe care o văzuse fusese doar o coincidență. Nu era posibil ca lamele să-l judece.



Îți

A fost un moment trist în viața lui Magnus Bane atunci când înaltul Consiliu al magicienilor peruvieni l-a izgonit din Perú. Nu numai din pricina afişelor cu el, deloc măgulitoare, care circulau în Lumea de Jos din Perú. Ci şi din pricina faptului că Perú era unul dintre locurile lui preferate. Avusese o mulțime de aventuri acolo şi rămăsese cu multe amintiri minunate, începând cu acea perioadă din 1791, când îl invitase pe Ragnor Fell să i se alăture într-o escapadă festivă prin Lima.

Magnus se trezi în hanul său de la margine de drum, aflat la periferia Limei, şi, odată gătit cu o jiletcă brodată, cu

pantaloni şi cu o pereche de pantofi cu catarame, ieşi în căutarea micului dejun. În loc de asta, o găsi pe gazda sa, o femeie durdulie al cărei păr lung era acoperit cu o mantilă neagră, prinsă într-o discuție aprinsă cu una dintre servitoare despre o sosire recentă la han.

— Cred că e un monstru marin, o auzi el pe hangiță spunând în şoaptă. Sau un triton. Oare pot să supraviețuiască pe uscat?

— Bună dimineața, doamnelor! strigă Magnus. Se pare că oaspetele meu a sosit.

Ambele femei clipiră de două ori. Magnus puse primul clipit pe seama veşmintelor sale strălucitoare, iar pe cel de-al doilea, pe seama a ceea ce tocmai spusese. Le făcu amândurora voios din mână şi ieşi pe uşa masivă din lemn, traversă curtea şi intră în sala comună, unde îl găsi pe camaradul său magician, Ragnor Fell, stând pitit în fundul încăperii, cu o halbă de *chicha de molie*[1] în față.

— Vreau ce bea şi el, îi spuse Magnus fetei care servea Ba nu, stai o clipă. Vreau trei porții din ce bea el.

— Spune-le că şi eu vreau la fel, zise Ragnor. Am reuşit să capăt această băutură numai prin nişte gesturi deosebit de hotărâte.

Magnus procedă întocmai, iar când îşi întoarse din nou privirea spre Ragnor, văzu că vechiul lui prieten arăta ca întotdeauna: îmbrăcat hidos, foarte deprimat şi foarte verde la piele. Adeseori, Magnus era recunoscător că înfățişarea lui de magician nu era atât de evidentă. Uneori, era supărător să aibă ochii verzi-aurii, cu pupilele înguste, ca de pisică, dar acest aspect era de obicei mascat cu puțină iluzie magică, iar dacă nu, ei bine, existau câteva doamne – şi domni – care nu considerau că asta ar fi o deficiență.

— Fără nicio iluzie magică? se interesă Magnus.

---

[1] Băutură fermentată din cereale, în lb. spaniolă.

— Ai spus că voiai să mă alătur ție într-un voiaj ce avea să fie o rundă neîncetată de depravare, îi răspunse Ragnor.

Magnus radie.

— Aşa este! Tăcu pentru o clipă, apoi: Iartă-mă. Nu văd legătura.

— Am descoperit că am mai mult noroc cu doamnele în starea mea naturală, îi spuse Ragnor. Doamnele savurează puțină varietate. A existat o femeie la curtea lui Ludovic, Regele Soare, care spunea că nimeni nu se compară cu „draga ei verzişoară”. Am auzit că a

Cronicile lui Magnus bane devenit un termen de dezmierdare destul de popular în Franța. Şi numai datorită mie.

Vorbea pe acelaşi ton ursuz ca de obicei. Când cele şase halbe sosiră, Magnus le înşfacă.

— Voi avea nevoie de toate. Te rog, mai adu şi pentru prietenul meu.

— De asemenea, a mai existat o femeie care se referea la mine ca la scumpa ei păstaie de iubire, continuă Ragnor.

Magnus luă o înghițitură profund fortifiantă, privi strălucirea soarelui de afară şi băuturile din fața lui şi se simți ceva mai bine cu privire la întreaga situație.

— Felicitări! Şi bine ai venit în Lima, Oraşul Regilor, scumpa mea păstaie.

e*

După micul dejun, care constase din cinci halbe pentru Ragnor şi şaptesprezece pentru Magnus, Magnus îl luă pe Ragnor într-un tur al Limei, de la fațada aurită, rotunjită şi sculptată a palatului arhiepiscopal, la clădirile colorate de dincolo de piață, cu balcoanele lor practic obligatoriu ornamentate minuțios, acolo unde spaniolii îi executaseră cândva pe criminali.

— Am socotit că ar fi drăguț să începem cu capitala. În plus, am mai fost aici, îi povesti Magnus. Cam cu cincizeci de ani în urmă. Am petrecut minunat, în afară de cutremurul care

aproape că a înghiţit oraşul.

— Ai avut ceva de-a face cu cutremurul?

— Ragnor, îi spuse Magnus prietenului său pe un ton de reproş. Nu poţi să mă învinuieşti pentru fiecare mic dezastru natural care se petrece!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi zise Ragnor şi oftă. Contez pe tine să fii... mai de nădejde decât eşti de obicei, îl puse în gardă în timp ce mergeau. Nu vorbesc limba.

— Aşadar, nu vorbeşti spaniola? îl întrebă Magnus. Sau nu vorbeşti quéchua? Ori vrei să spui că nu vorbeşti aimara?

Magnus era perfect conştient că era un străin oriunde se ducea, aşa că avea grijă să înveţe toate limbile, astfel încât să poată merge oriunde alegea să se ducă. Spaniola fusese prima limbă pe care învăţase să o vorbească, după limba lui maternă. Aceea era limba pe care nu o vorbea prea des. Îi amintea de mama lui şi de tatăl lui vitreg – îi amintea de iubirea şi de rugăciunile şi de disperarea copilăriei sale. Cuvintele patriei lui atârnau puţin prea grele pe limba lui, de parcă era nevoit să se implice în ceea ce spunea, de parcă trebuia să fie serios atunci când vorbea.

(Mai erau şi alte limbi – purgatica, gehenica şi tartariana –, pe care le învăţase astfel încât să poată comunica şi cu cei din tărâmurile demonice, limbi pe care era obligat să le folosească adeseori în domeniul lui. Dar ele îi aminteau de tatăl lui natural, iar acele amintiri erau şi mai rele.)

Sinceritatea şi profunzimea, după părerea lui Magnus, erau supraevaluate, aşa cum era şi să fii forţat să-ţi retrăieşti amintirile neplăcute. Prefera să se distreze şi să distreze.

— Nu vorbesc niciuna din chestiile despre care tocmai mi-ai spus, îi răspunse Ragnor. Cu toate că probabil vorbesc fraierita gângurită, de vreme ce pot să te înţeleg.

— Asta a durut şi n-a fost necesară, remarcă Magnus. Dar, fireşte, poţi să ai deplină încredere în mine.

— Numai să nu mă laşi aici fără călăuzire. Bane, trebuie să-mi juri.

Magnus ridică din sprâncene.
A
— Îți dau cuvântul meu de onoare!
— Te voi găsi, îi spuse Ragnor. Îți voi găsi cufărul cu hainele ridicole pe care le ai. Şi voi aduce o lamă în locul unde dormi şi mă voi asigura că va urina pe toate lucrurile tale.
— Nu e nevoie să fii agresiv în legătură cu asta, îi spuse Magnus. Nu-ți face griji. Te pot învăța chiar acum toate cuvintele pe care ai nevoie să le cunoşti. Unul din ele este „*fiesta*”.
Ragnor se încruntă.
— Ce înseamnă?
— Înseamnă „petrecere”. Un alt cuvânt important este „*juerga*”.
— Acest cuvânt ce înseamnă?
Magnus tăcea.
— Magnus, zise Ragnor, cu o voce aspră. Cuvântul acesta înseamnă tot „petrecere”?
Magnus nu-şi putu reprima rânjetul mucalit care i se lățise pe chip.
— Ți-aş cere scuze, zise. Numai că nu simt niciun fel de regret.
— Încearcă să fii ceva mai înțelept, îi sugeră Ragnor.
— Suntem în vacanță! îi spuse Magnus.
— Tu eşti mereu în vacanță, sublinie Ragnor. Eşti în vacanță de treizeci de ani!
Era adevărat. Magnus nu se stabilise nicăieri de când murise iubita lui – nu prima, *ci* prima care trăise alături de el şi îi murise în brațe. Magnus se gândise la ea destul de des încât menționarea ei să nu-l doară, chipul ei pe care şi-l amintea fiind ca frumusețea distantă şi familiară a stelelor, de neatins, dar strălucind în fața ochilor lui pe timp de noapte.
— Nu pot să am parte de destulă aventură, zise Magnus cu inima uşoară. Iar aventura nu mă poate avea pe de-a-ntregul.

Nu avea habar de ce Ragnor oftase iar.

* * *

Firea bănuitoare a lui Ragnor continua să-l întristeze pe Magnus şi să-l dezamăgească, de pildă ca atunci când o vizitară pe lady Yarinacocha, iar Ragnor miji ochii în timp ce vru să ştie:

— Delfinii ăia sunt roz?

— Erau roz atunci când am ajuns aici! exclamă Magnus indignat. Se opri şi chibzui. Sunt aproape sigur.

Mergeau de *pe coasta*[23] la *sierra*-admirând toate peisajele din Perú. Preferatul lui Magnus era probabil oraşul Arequipa, o bucată de lună, făcut din tuf care, atunci când era atins de soare, lucea la fel de orbitor şi scânteia la fel de alb ca lumina lunii care loveşte apa.

Şi acolo exista o tânără doamnă foarte atractivă, dar la sfârşit hotărî că îl prefera pe Ragnor. Magnus ar *fi putut* să trăiască întreaga sa viață

CASSANDRA CLARE, SARAH REES BRENNAN, MAUREEN JOHNSON fără să devină implicat într-un triunghi amoros de magicieni sau să audă dezmierdări ca „adorabilă plantă carnivoră" rostită în franceză, pe care Ragnor o înțelegea. Ragnor, oricum, părea foarte încântat, şi pentru prima dată nu părea să regrete că venise atunci când Magnus îl convocase în Lima.

În cele din urmă, Magnus reuşi să-l convingă pe Ragnor să plece din Arequipa numai prezentându-l altei domnişoare minimate, Giuliana, care cunoştea cărările pădurii tropicale şi îi asigură pe amândoi că avea să fie capabilă să-i conducă la *ayahuasca*, o plantă cu remarcabile proprietăți magice.

Ulterior, Magnus avu toate motivele să regrete că alesese acea anumită destinație ademenitoare în timp ce se chinuia

[2] Coastă, litoral, în lb. spaniolă.

[3] Munte, în lb. spaniolă.

printre lianele pădurii tropicale Manii. Era tot numai verde, verde, verde, oriunde priveai! Chiar şi atunci când se uita la tovarăşul lui de drum.

— Nu-mi place pădurea tropicală, spuse Ragnor, plin de tristețe.

— Asta fiindcă nu eşti la fel de deschis ca mine către noi experiențe!

— Ba nu, e din cauză că e mai umedă decât subsuoara unui mistreț şi de două ori mai puturoasă.

Magnus împinse la o parte din fața sa o frunză de palmier din care picura apă.

— Recunosc că vii cu un excelent argument şi, de asemenea, zugrăveşti o imagine vie cu vorbele tale.

Nu era confortabil în pădurea tropicală, asta era adevărat, însă, chiar şi-aşa, era minunat acolo. Vegetația deasă a tufişurilor era diferită de frunzele delicate ale copacilor ce se înălțau mai sus, formele uşoare şi strălucitoare ale unor plante fluturând uşor spre lanțurile ca nişte frânghii pe care le formau altele. Verdele dimprejur era spart de întreruperi strălucitoare bruşte: explozii de flori în culori vii şi mişcări grăbite care însemnau animale în loc de frunze.

Magnus era fermecat mai ales de maimuțele păianjen de deasupra lor, grațioase şi lucioase, cu brațe şi picioare lungi, care se întindeau prin copaci asemenea stelelor, şi de săriturile iuți ale maimuțelor veveriță.

— Imaginează-ți asta, zise Magnus. Eu cu o prietenă maimuțică. Aş putea s-o învăț trucuri. Aş putea s-o îmbrac cu o jachetă elegantă. Ar putea să arate exact ca mine! Dar mai mult în formă de maimuță!

— Prietenul tău a înnebunit şi aiurează din pricina răului de altitudine, anunță Giuliana. Aici suntem la mulți metri deasupra nivelului mării.

Magnus nu era pe deplin sigur de ce adusese un ghid, în afară de faptul că părea să-l calmeze pe Ragnor. Alți oameni şi-ar fi urmat ascultători ghizii în locuri necunoscute şi

potențial periculoase, însă Magnus era magician și în întregime pregătit să ducă o luptă cu un demon jaguar, dacă împrejurările ar fi cerut-o. Ar fi fost o povestire excelentă ce ar fi putut să le impresioneze pe unele dintre doamnele care nu erau atrase în mod inexplicabil de către Ragnor. Sau pe unii dintre domni.

Pierdut în culesul fructelor și în contemplarea demonilor jaguar, Magnus privi în jur la un moment dat și se trezi separat de însoțitorii săi – rătăcit în sălbăticia verde.

Se opri și admiră bromeliile, flori uriașe, iridescente, ca niște cupe alcătuite din petale, sclipind de culoare și de apă.

Apoi ridică privirea spre ochii rotunzi și căprui ai unei maimuțe.

— Salutare, amice! spuse Magnus.

Maimuța scoase un sunet îngrozitor, jumătate mârâit, jumătate sâsâit.

— Încep mai degrabă să mă îndoiesc de frumusețea prieteniei noastre, comentă Magnus.

Giuliana le spusese să nu dea înapoi atunci când maimuțele se apropiau de ei, *ci* să rămână nemișcați și să-și păstreze un aer de autoritate calmă. Această maimuță era mult mai mare decât celelalte maimuțe pe care le văzuse Magnus, cu umerii mult mai lăți și cu o blană deasă, aproape neagră – o maimuță urlătoare, își aminti Magnus că li se spunea.

Magnus îi aruncă maimuței o smochină. Maimuța luă smochina.

— Așa, spuse Magnus. Hai să considerăm chestiunea tranșată.

Cassandra clare, Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson

Maimuța avansă, mestecând într-un mod amenințător.

— Mă întreb ce caut eu aici. Vezi tu, mie îmi place viața de la oraș, remarcă Magnus. Luminile strălucitoare, compania constantă, distracția lichidă. Absența maimuțelor care apar subit.

Ignoră sfatul Giulianei și făcu iute un pas înapoi, după care

îi mai aruncă un fruct. De data asta, maimuța nu acceptă momeala. Se răsuci şi scoase un mârâit amenințător, iar Magnus făcu mai mulți paşi îndărăt, lovindu-se de un copac.

La impact, Magnus dădu din mâini şi din picioare, fiind pentru scurt timp recunoscător că nimeni nu-l privea şi nu se aştepta să fie un magician sofisticat, iar maimuța lansă un atac direct asupra feței lui.

El țipă, se răsuci şi o luă la fugă prin pădurea tropicală. Nici măcar nu se gândi să arunce fructele. Acestea căzură unul câte unul într-o cascadă în culori aprinse în timp ce el gonea ca să-şi salveze pielea de amenințarea simiană. O auzea urmărindu-l îndeaproape şi alergă şi mai repede, până ce rămase fără fructe şi se ciocni de Ragnor.

— Ai grijă! strigă Ragnor.

A

— În apărarea mea, trebuie să spun că sunteți binişor camuflați, sublinie Magnus, iar apoi relată cu lux de amănunte teribila sa aventură cu maimuța, o dată în spaniolă pentru Giuliana şi încă o dată în engleză pentru Ragnor.

— Dar bineînțeles că trebuia să te retragi imediat de lângă masculul dominant, comentă Giuliana. Eşti tâmpit? Consideră-te extrem de norocos că nu ți-a sfâşiat beregata pentru că atenția i-a fost distrasă de fruct. A crezut că încercai să-i furi femelele.

— Iertat să fiu, dar n-am avut timp să facem schimb de acest gen de informații personale, spuse Magnus. De unde să ştiu? în plus, doresc să vă asigur pe amândoi că nu le-am făcut niciun fel de avansuri amoroase maimuțelor femele. Se opri şi făcu cu ochiul. De fapt, n-am zărit niciuna, aşa că n-am avut ocazia.

Ragnor părea să regrete foarte tare toate alegerile care îl conduseseră în acel loc şi în special în acea companie. Mai târziu, se aplecă şi sâsâi, destul de încet ca Giuliana să nu-l audă şi într-un mod care îi aminti teribil lui Magnus de

puternicul inamic maimuță.

— Ai uitat că poți să faci *magiei*

Magnus își îngădui un moment pentru a arunca o privire disprețuitoare peste umăr.

— Nu am de gând să vrăjesc o maimuță! Zău așa, Ragnor, drept cine mă iei?

e**

Viața nu putea fi în întregime dedicată depravării și maimuțelor. Cumva, Magnus trebuia să finanțeze toate băuturile. Întotdeauna exista o rețea de repudiați de descoperit, iar el se asigurase să stabilească toate contactele potrivite de îndată ce pusese piciorul în Perú.

Când fu nevoie de expertiza sa aparte, îl luă pe Ragnor cu el. Se îmbarcară împreună pe un vas în portul Salverry, amândoi înveșmântați în cele mai grozave găteli ale lor. Magnus purta cea mai mare pălărie a sa, cu o pană de struț.

Edmund García, unul dintre cei mai bogați negustori din Peru1, se întâlni cu ei la proră. El era un bărbat cu un ten sănătos, îmbrăcat cu o haină pe talie, lungă până la glezne, ce părea scumpă, cu pantaloni până la genunchi și cu o perucă pudrată. La centura de la brâu îi atârna un pistol gravat. Miji ochii spre Ragnor.

— Acesta e un monstru marin? vru el să știe.

— Este un magician foarte respectat, răspunse Magnus. De fapt, primiți doi magicieni la preț de unul.

García nu strânsese avere strâmbând din nas la chilipiruri. Tăcu imediat și pentru totdeauna în privința monștrilor marini.

— Fiți bine-veniți! spuse în schimb.

— Detest vasele, remarcă Ragnor, privind în jur. Am rău de mare în cel mai urâcios mod cu putință.

Gluma cu devenitul verde era prea frivolă. Magnus nu intenționa să se coboare într-atât făcând-o. În schimb, întrebă:

— Ați vrea să ne spuneți mai multe despre ce presupune

această slujbă? în scrisoarea pe care am primit-o se afirmă că ați avea nevoie de talentele mele speciale, dar trebuie să vă mărturisesc că am atâtea talente, încât nu sunt sigur pe care le solicitați. Acestea sunt, desigur, la dispoziția dumneavoastră.

— Sunteți străini pe meleagurile noastre, răspunse Edmund. Aşa că poate că nu ştiți că starea de prosperitate actuală din Perú se bazează pe principalul articol pentru export – guano.

— Ce spune? se interesă Ragnor.

— Până acum, nimic din ce ți-ar plăcea, răspunse Magnus.

Vasul se mişcă brusc sub ei pe valuri.

— Iertați-mă. Vorbeați despre găinațul de pasăre.

— Aşa este, continuă García. Mult timp, negustorii europeni au fost cei care au profitat cel mai mult de pe urma acestui negoț. Acum s-au dat legi care să garanteze că negustorii peruvieni vor deține supremația în asemenea tranzacții, iar europenii vor fi nevoiți să ne facă parteneri în întreprinderile lor sau să se retragă din afacerea cu guano. Unul dintre vasele mele, încărcat cu o mare cantitate de guano, va fi primul trimis, acum că legile au fost aprobate. Mă tem că vor avea loc atentate asupra acestui vas.

— Credeți că pirații vor ataca vasul pentru a vă fura găinațul? întrebă Magnus.

— Ce se întâmplă? întrebă Ragnor, gemând în mod jalnic.

— Nu vrei să ştii. Crede-mă. Magnus se uită la García. Oricât de variate ar fi talentele mele, nu sunt convins că se întind până la a păzi, ah, guano.

Avea dubii cu privire la încărcătură, dar ştia câte ceva despre europenii care tăbărau şi îşi revendicau drepturile asupra a tot ceea ce vedeau, ca şi când, indubitabil, le-ar fi aparținut, pământ şi vieți, produse şi oameni.

Şi, în plus, niciodată nu mai avusese o aventură pe mare.

— Suntem pregătiți să vă plătim generos, se oferi Garda, numind o sumă.

— O, prea bine. În acest caz, considerați-ne angajați, zise Magnus şi îi dădu vestea lui Ragnor.

* * *

— Încă nu sunt sigur de nimic din toate astea, spuse Ragnor. Nu sunt sigur nici măcar de unde ți-ai luat pălăria.

Magnus o potrivi pentru un efect de maximă eleganță.

— Un flecuşteț pe care l-am ales. Mi s-a părut potrivit pentru această ocazie.

— Nimeni altcineva nu poartă ceva care să semene măcar pe departe cu pălăria ta.

Magnus aruncă o privire de dispreț tuturor marinarilor certați cu moda.

— Îmi pare rău pentru ei, fireşte, dar nu văd de ce această observație ar trebui să-mi modifice actualul meu plan de acțiune extrem de şic.

Îşi mută privirea de la puntea vasului la mare. Apa era de un verde deosebit de clar, cu aceleaşi nuanțe de turcoaz şi verde-smarald ca ale unei turmaline lustruite. La orizont erau vizibile două vase – vasul către care se îndreptau, pentru a urca la bord, şi un al doilea, pe care Magnus îl suspecta cu tărie că era un vas ce pirați care intenționau să atace primii.

Magnus pocni din degete şi vasul lor înghiți orizontul dintr-o îmbucătură.

— Magnus, nu fermeca vasul să meargă mai repede, spuse Ragnor. Magnus, de ce faci magii ca vasul să meargă mai repede?

Magnus pocni încă o dată din degete şi scântei albastre jucară de-a lungul bordului navei, ros de vreme şi crăpat de furtuni.

— Am zărit pirați fioroşi în depărtare. Pregăteşte-te de luptă, verzuiul meu prieten.

Auzind aceasta, lui Ragnor i se făcu rău în mod sonor şi îşi arătă şi mai sonor nefericirea, dar câştigau distanță față de cele două vase, aşa că, una peste alta, Magnus era încântat.

— Nu vânăm pirați Nimeni nu este pirat! Păzim încărcătura şi asta-i tot. Şi, mă rog, în ce constă încărcătura? întrebă Ragnor.

— Vei fi mai fericit dacă nu vei şti, scumpa mea păstaie, îl asigură Magnus.

— Te rog, încetează să-mi mai spui aşa.

— Nu voi înceta niciodată, niciodată, făgădui Magnus, şi făcu un gest scurt şi rapid cu mâna, iar inelele sale captară lumina soarelui şi pictară aerul cu mici tuşe strălucitoare.

Vasul pe care Magnus insista să-l socotească un vas inamic de pirați se înclină vizibil într-o parte. Se prea poate ca totuşi Magnus să fi exagerat puțin aici.

García părea extrem de impresionat de faptul că Magnus putea scoate din luptă un vas de la distanță, însă voia să fie absolut sigur că încărcătura lui se afla în siguranță, aşa că aliniară nava lor alături de vasul mai mare – vasul piraților rămăsese acum mult în urmă.

Magnus era foarte mulțumit de starea actuală a lucrurilor. De vreme ce vânau pirați şi se aventurau în largul mării, exista ceva ce el îşi dorise dintotdeauna să încerce.

— Fă-o şi tu, îl îndemnă pe Ragnor. Va fi un act de curaj. Ai să vezi.

Apoi apucă o frânghie şi se balansă deasupra adâncurilor spațiului albastru sclipitor şi a punții strălucitoare.

Apoi căzu, cu acuratețe, în cală.

Ragnor îl urmă câteva momente mai târziu.

— Ține-te de nas, îl sfătui Magnus imperios. Nu inspira. Evident, cineva a controlat încărcătura şi a lăsat tambuchiul deschis, iar noi doi am sărit direct în cală.

— Iar acum, iată-ne, din pricina ta, în belea.

— De-ar fi numai asta! zise Magnus.

Urmă o pauză scurtă, pentru ca amândoi să evalueze întreaga grozăvie a situației. Magnus, personal, era îngrozit până peste cap. Ba chiar, şi mai tragic, îşi pierduse eleganta pălărie. Încerca pur şi simplu să nu se gândească la

substanța în care erau în cea mai mare parte îngropări. Dacă se gândea cu putere la orice altceva decât la excrementele unor mici mamifere înaripate, îşi putea închipui că era înțepenit în cu totul altceva. Orice altceva.

— Magnus, zise Ragnor, văd că încărcătura pe care o păzim este o substanță foarte neplăcută, dar ai putea să-mi spui ce anume *este*! înțelegând că tăinuirea şi amăgirea erau inutile, Magnus îi spuse.

— Detest aventurile din Perú, comentă într-un sfârşit Ragnor cu un glas înăbuşit. Vreau să merg acasă.

Nu fu vina lui Magnus atunci când următorul acces de furie al magicianului reuşi să scufunde vasul plin cu guano, dar el fu cel blamat. Mai rău chiar, nu primi niciun ban.

Distrugerea nesăbuită a unei proprietăți peruviene de către Magnus nu a constituit, totuşi, motivul pentru care el a fost izgonit din Perú.

Următoarea dată când Magnus se întoarse în Perú, se afla cu treabă alături de prietenii săi Catarina Loss şi Ragnor Fell. Acest lucru stătea dovadă a faptului că, pe lângă harul magiei, Catarina avea şi puteri supranaturale de convingere, căci Ragnor jurase că el nu va mai pune niciodată piciorul în Perú şi cu certitudine niciodată în compania lui Magnus. Dar cei doi avuseseră o serie de aventuri în Anglia în anii 1870 şi Ragnor devenise mai binevoitor față de Magnus. Totuşi, în tot timpul în care străbăteau valea râului Lurin împreună cu clienta lor, Ragnor continuă să-i arunce priviri bănuitoare lui Magnus cu coada ochiului.

— Această expresie constantă prevestitoare de rău pe care o ai atunci când eşti în preajma mea este dureroasă şi nemeritată, să ştii, îi spuse Magnus lui Ragnor.

— Ani în şir am fost nevoit să-mi aerisesc hainele pentru a scoate mirosul din ele! ripostă Ragnor.

— Ei bine, ar fi trebuit să le arunci şi să-ți cumperi altele noi, care ar fi fost atât mai frumos mirositoare, cât şi mai şic, replică Magnus. Oricum, asta a fost cu decenii în urmă. Ce

ți-am mai făcut în ultima vreme?

— Băieți, nu vă certați în fața clientei, îi imploră Catarina cu glasul ei dulce, sau am să vă ciocnesc cap în cap atât de tare, încât au să vă crape țestele asemenea cojilor de ouă.

— Vorbesc engleza, să ştiți, spuse Nayaraq, clienta lor, care *îi* plătea extrem de generos.

Jena pogorî asupra întregului grup. Ajunseră la Pachacamac în tăcere. Priviră zidurile transformate în grămezi de pietriş, care arătau ca o sculptură din nisip făcută de un copil uriaş şi îndemânatic.

Existau piramide acolo, dar cea mai mare parte erau ruine. Ceea ce rămăsese, totuşi, era vechi de mii de ani, iar Magnus putea să simtă magia vibrând chiar şi în fragmentele de culoarea nisipului.

— L-am cunoscut pe oracolul care a trăit aici cu şapte sute de ani în urmă, anunță Magnus cu un aer maiestuos.

Nayaraq păru impresionată. Catarina, care ştia foarte bine vârsta reală a lui Magnus, nu păru deloc impresionată.

Prima dată Magnus începuse să pună preț pe harul său magic când avea mai puțin de douăzeci de ani. Pe atunci se afla în creştere, nefiind încă fixat în timp, aidoma unei libelule prinse în chihlimbar, iridescentă şi nepieritoare, dar încremenită până în ziua de apoi în închisoarea unei singure clipe aurii. Când creştea până la înălțimea lui completă, iar chipul şi trupul se schimbau infinitezimal în fiecare zi, când se afla puțin mai aproape de uman decât era acum.

Nu puteai să-i spui unui potențial client, care se aştepta la un magician străvechi şi învățat, că nu erai pe deplin crescut. Magnus începuse să mintă în legătură cu vârsta sa fragedă şi niciodată nu renunțase la acest obicei.

Uneori, devenea puțin jenant când uita ce minciună spusese şi cui anume. Cineva îl întrebase odată cum era Iuliu Cezar, iar Magnus îl privise perplex mult prea mult timp, după care zisese: „Nu tocmai înalt?"

Magnus privi în jur spre nisipul care zăcea aproape de

ziduri şi la marginile crăpate şi sfărâmate ale acelor ziduri, ca şi când piatra ar fi fost pâine şi o mână neglijentă ar fi rupt o bucată din ea. Îşi păstră cu grijă aerul blazat al cuiva care mai fusese acolo şi altă dată şi care şi atunci era incredibil de elegant îmbrăcat.

— Pachacamac înseamnă „Stăpânul Cutremurelor”.

Din fericire, Nayaraq nu voia ca ei să creeze unul. Magnus nu crease niciodată un cutremur dinadins şi prefera să nu stăruie în amintirea nefericitelor accidente din tinerețea sa.

Ceea ce voia Nayaraq era comoara pe care mama mamei mamei mamei ei, o frumoasă nobilă care locuia în Acilahausi – casa femeilor alese de soare – o ascunsese atunci când veniseră cuceritorii.

Magnus nu era sigur de ce o voia, căci părea să aibă destui bani, dar nu era plătit să *îi pună* întrebări. Merseră ore în şir prin soare şi umbră, pe lângă zidurile ruinate care purtau însemnele timpului şi vaga impresie a unor picturi murale, până ce găsiră ceea ce căuta ea.

Când pietrele fură înlăturate din zid şi comoara scoasă la suprafață, soarele lovi chipul lui Nayaraq şi aurul în acelaşi timp. Atunci fu momentul când Magnus înțelese că Nayaraq nu căutase aurul, ci adevărul, ceva real din trecutul ei.

Ea ştia de repudiați, întrucât fusese cândva luată de spiritele naturii, însă acest aur care strălucea în mâinile ei aşa cum strălucise cândva în mâinile strămoşilor ei nu era o iluzie sau un farmec.

— Vă mulțumesc tuturor foarte mult, spuse ea, iar Magnus înțelese şi, preț de o clipă, o invidie.

După ce plecă şi ei rămaseră singuri, Catarina lăsă ca iluzia magică să dispară pentru a-i scoate la iveală pielea albastră şi părul alb care orbea în lumina soarelui ce apunea.

— Acum, că asta s-a aranjat, am o propunere pentru voi. Am fost geloasă ani la rând pentru toate aventurile pe care le-ați avut în Perú. Ce-ați spune să continuăm aici o vreme?

— Absolut! exclamă Magnus.

Catarina bătu din palme.
Ragnor se încruntă.
— Un nu absolut.
— Nu-ți face griji, Ragnor, spuse Magnus fără să se sinchisească. Sunt cum nu se poate mai sigur că nimeni dintre cei care își amintesc de neînțelegerea cu pirații mai este încă în viață. Iar maimuțele, categoric, nu mă mai urmăresc. În plus, ştii ce înseamnă asta.
— Nu vreau să fac asta şi nu-mi va face plăcere, zise Ragnor. Aş pleca imediat, însă ar fi o dovadă de cruzime să abandonez o doamnă într-o țară străină, singură cu un maniac.
— Mă bucur tare mult că am căzut cu toții de acord, spuse Catarina.
— Vom fi un triumvirat care va produce groază, îi informă Magnus pe Catarina şi pe Ragnor cu încântare. Asta înseamnă de trei ori aventură.
Mai târziu auziră că erau căutați drept infractori pentru că profanaseră un templu, şi totuşi, nu acesta a fost motivul şi nici momentul când Magnus a fost izgonit din Perú.
Era o zi frumoasă în Puno, lacul arăta ca o întindere de albastru, iar soarele strălucea cu o forță orbitoare ce părea să fi ars tot azurul şi norii de pe cer, lăsându-l o flacără albă. Purtată de aerul proaspăt al muntelui, deasupra lacului şi prin casă, răsuna melodia lui Magnus.
Magnus se întorcea în cerc sub pervazul ferestrei, când obloanele de la fereastra dormitorului lui Ragnor fură deschise brusc.
— Ce… ce… ce faci? întrebă el.
— Am aproape şase sute de ani, pretinse Magnus, iar Ragnor pufni, de vreme ce Magnus îşi schimba vârsta după cum îi convenea la câteva săptămâni. Magnus continuă să se mişte. Mi se pare că e timpul să învăț să cânt la un instrument muzical, spuse, apoi îşi flutură noua sa jucărie, un mic instrument cu coarde care arăta ca un văr al lăutei,

dar cu care lăuta se simțea jenată să fie rudă. Se numeşte *charango*. Planul meu este să devin un *charanguistal*

— Nu l-aş numi instrument muzical, remarcă Ragnor pe un ton acru. Poate un instrument de tortură.

Magnus legănă dwrango-ul în brațe ca şi cum ar fi fost un bebeluş ofensat.

— Este un instrument minunat şi foarte unic! Cutia de rezonanță este făcută dintr-un tatu. Mă rog, din carapacea uscată a unui tatu.

— Asta explică sunetele pe care le scoți, zise Ragnor. Ca un tatu rătăcit şi flămând.

— Eşti invidios, remarcă Magnus cu calm. Fiindcă nu ai sufletul unui adevărat artist ca mine.

— O, categoric, sunt verde de invidie, ripostă Ragnor.

— Haide, zău aşa, Ragnor! Nu e corect! protestă Magnus. Ştii că îmi place când faci glume despre tenul tău.

Magnus refuză să se lase afectat de opiniile crude ale lui Ragnor. Se uită la camaradul său magician cu o privire intensă, semeață, de indiferență superbă, îşi ridică *charango-vi* şi începu să cânte din nou melodia sa frumoasă şi provocatoare.

Amândoi auziră bufniturile sacadate a unor picioare care alergau agitate prin casă, foşnetul fustelor, apoi Catarina ieşi în fugă în curte. Părul ei alb îi cădea liber pe umeri, iar chipul său era o imagine a panicii.

— Magnus, Ragnor, am auzit o pisică scoțând cel mai nepământean urlet! exclamă ea. După cum suna, biata creatură probabil că este groaznic de bolnavă. Trebuie să mă ajutați să o găsesc!

Ragnor se prăbuşi imediat pe pervazul lui, râzând isteria Preț de o clipă, Magnus o privi lung pe Catarina, până ce văzu cum îi zvâcneau buzele.

— Voi conspirați împotriva mea şi a artei mele, declară el. Sunteți o clică de conspiratori.

Începu să cânte din nou. Catarina îl opri, cu o mână pe

brațul lui.

— Nu, serios, Magnus, îi spuse ea. Zgomotul acesta este îngrozitor.

Magnus oftă.

— Toți magicienii sunt critici de artă.

— De ce faci asta?

— I-am explicat deja lui Ragnor. Îmi doresc să devin un muzician experimentat la un instrument. M-am hotărât să mă dedic artei unui *charanguista* şi doresc să nu mai aud niciun fel de obiecții meschine.

— Dacă am face cu toții liste cu lucrurile pe care nu am vrea să nu le mai auzim… murmură Ragnor.

Cu toate acestea, Catarina zâmbea.

— Înțeleg, zise ea.

— Doamnă, nu înțelegi.

— Ba da. Înțeleg cum nu se poate mai clar, îl asigură Catarina. Cum o cheamă?

— Aluzia ta mă jigneşte, o informă Magnus. Nu există nicio femeie în cauză. Sunt căsătorit cu muzica mea!

— O, în regulă, spuse Catarina. Atunci, cum îl cheamă?

* * *

Numele lui era Imaşu Morales, şi era extrem de chipeş.

Cei trei magicieni stăteau aproape de port, pe malul lacului Titicaca, însă lui Magnus îi plăcea să vadă şi să facă parte din viață într-un fel în care Ragnor şi Catarina, familiarizați cu liniştea şi cu solitudinea din copilărie din pricina tenului lor neobişnuit, nu prea îl înțelegeau. El hoinărea prin oraş şi în sus pe munte, având mici aventuri. În câteva ocazii de care Ragnor şi Catarina îi tot aminteau într-un mod dureros şi inutil, fusese escortat acasă de poliție, cu toate că acel incident cu contrabandiştii bolivieni fusese o neînțelegere totală.

În acea noapte, Magnus nu fusese implicat în niciun fel de tranzacții cu contrabandiştii. Pur şi simplu se plimbase prin Piaza Republicana, ocolind tufişurile sculptate cu măiestrie şi

sculpturile sculptate cu măiestrie. Oraşul de dedesubt strălucea ca nişte şiruri bine delimitate de stele, ca şi cum cineva ar fi crescut o plantație de lumină. Era o seară minunată în care să întâlneşti un băiat minunat.

Mai întâi muzica îi captă auzul lui Magnus, apoi râsul. Magnus se întoarse să se uite şi văzu o pereche de ochi negri strălucitori şi un păr ciufulit, şi cum se mişcau degetele muzicianului. Magnus avea o listă de trăsături preferate la un partener – brunet, ochi albaştri, sinceritate –, dar în acest caz, ceea ce îl atrăsese era un răspuns individual la viață. Ceva ce nu mai văzuse până atunci şi care îl făcea să vrea să vadă mai mult

Se duse mai aproape şi reuşi să-i surprindă privirea lui Imaşu. Odată amândoi prinşi, jocul putea să înceapă, iar Magnus începu prin a-l întreba pe Imaşu dacă preda muzică. Voia să petreacă mai mult timp cu lmasu, însă voia şi să învețe – să vadă dacă putea să fie absorbit în acelaşi fel, să creeze aceleaşi sunete.

Chiar şi după câteva lecții, Magnus putea să-şi dea seama că sunetele pe care le producea el la *charango* erau uşor diferite de sunetele produse de lmasu. Posibil mai mult decât doar uşor diferite. Ragnor şi Catarina îl implorară să renunțe la instrument. Până şi pisicile fugeau de el.

Dar:

— Tu ai un adevărat potențial ca muzician, îi spunea lmasu, cu vocea lui serioasă şi cu ochii surâzători.

Magnus îşi făcuse o regulă din a-i asculta pe oamenii care erau buni, încurajatori şi extrem de chipeşi.

Aşa că el continuă la *charango*, în pofida faptului că i se interzise să cânte în casă. De asemenea, i se ceru să nu cânte în locurile publice, în preajma unui copil care plângea, a unui bărbat cu hârtii care vorbea despre hotărârile consiliului oraşului şi a unei mici răzmerițe.

Ca o ultimă soluție, urcă pe munte şi cântă acolo. Magnus era convins că acea goană a lamelor panicate pe care o

văzuse fusese doar o coincidență. Nu era posibil ca lamele să-l judece.

În plus, *charango-ul* începuse să sune cu certitudine mai bine. Fie că el căpătase deprinderea de a cânta la el, fie că totuşi ceda halucinațiilor auditive. Magnus alese să creadă că era prima variant!

— Cred că am trecut hopul, îi spuse lui lmasu cu onestitate. În munți. Un hop muzical, metaforic, adică. Ştii, chiar ar trebui să fie mai multe drumuri până aici sus.

— Asta e minunat, răspunse lmasu, cu ochii strălucind. Abia aştept să te aud.

Se aflau în casa lui lmasu, căci lui Magnus nu *îi* era îngăduit să cânte nicăieri în altă parte în Puno. Din păcate, mama şi sora lui lmasu erau amândouă predispuse la migrene, aşa că cele mai multe dintre lecțiile lui Magnus erau numai despre teoria muzicală, dar azi Magnus şi lmasu erau singuri acasă.

— Când ne putem aştepta ca mama şi sora ta să se întoarcă acasă? întrebă Magnus, foarte nonşalant.

— Peste câteva săptămâni, răspunse Imaşu. S-au dus să o viziteze pe mătuşa mea. Ăăă… N-au fugit… vreau să spun, n-au părăsit casa… dintr-un anumit motiv.

— Ce doamne încântătoare! remarcă Magnus. E foarte trist că sunt amândouă atât de bolnave.

Imaşu clipi nedumerit

— Durerile lor de cap? îi aminti Magnus.

— A! exclamă Imaşu. A, da. Urmă o pauză, apoi Imaşu îşi împreună palmele. Erai pe punctul de a-mi cânta ceva.

Magnus îi zâmbi fericit.

— Pregăteşte-te, spuse el, să fii surprins.

Ridică instrumentul în brațe. Ajunseseră să se înțeleagă reciproc, aşa simțea el, *charango-vi* lui şi el. Putea să facă muzica să curgă asemenea aerului sau râului sau perdelelor dacă aşa alegea, însă asta era ceva diferit, uman şi ciudat de tulburător. Poticneala şi scârțâitul strunelor se uneau,

gândea Magnus, pentru a alcătui o melodie. Muzica era aproape acolo, în mâinile lui.

Când Magnus se uită la Imaşu, văzu că Imaşu îşi lăsase capul în mâini.

— Ăăă, făcu Magnus. Te simți bine?

— Eram pur şi simplu copleşit, răspunse Imaşu cu un glas slab.

Magnus fu oarecum mândru.

— A! Bine.

— De cât de groaznic a fost, adăugă Imaşu.

Magnus clipi.

— Poftim?

— Nu mai pot trăi în minciună! izbucni Imaşu. Am încercat să te încurajez. Demnitarii din oraş au fost trimişi la mine să mă roage să te implor să încetezi. Sfânta mea mamă m-a implorat, cu lacrimi în ochi…

— Nu e chiar atât de rău…

— Ba da, este!

Fu ca şi cum un dig de critică muzicală s-ar fi spart. Imaşu se întoarse spre el cu ochi scăpărători, nu strălucitori.

— Este mai rău decât îți poți imagina! Când cânți, toate florile mamei îşi pierd voința de a mai trăi şi mor pe loc. Quinoa nu mai are acum nicio aromă. Lamele migrează din cauza muzicii tale, iar lamele nu sunt animale migratoare. Copiii cred acum că există un monstru bolnăvicios, jumătate cal şi jumătate pui mare şi tânguitor, care trăieşte în lac şi strigă lumii să-i acorde dulcea eliberare a morții. Târgoveții cred că eu şi cu tine săvârşim ritualuri magice oculte…

— Ei bine, asta a fost o bănuială destul de bună, remarcă Magnus.

— … folosind craniul unui elefant, o ciupercă neverosimil de mare şi una dintre ciudatele tale pălării!

— Sau nu, zise Magnus. Mai mult, pălăriile mele sunt extraordinare.

— N-am de gând să mă cert pe tema asta. Imaşu îşi trecu o

mână prin părul lui negru şi des, care se cârlionță şi i se prinse pe degete ca nişte lujeri de viță-de-vie întunecați. Uite, ştiu că am greşit. Am văzut un bărbat chipeş, am crezut că nu aş face niciun rău să vorbim puțin despre muzică şi să ne împrietenim, având un interes comun, dar nu merit asta. Tu ai să fii lovit cu pietre în piața oraşului, şi dacă trebuie să te ascult cântând iar, o să mă arunc în lac şi-o să mă înec.

— O! exclamă Magnus şi începu să zâmbească. Eu n-aş face-o. Am auzit că există un monstru îngrozitor care trăieşte în lacul acela.

Imaşu părea să mai mediteze la cântarul lui Magnus la *charango*, un subiect pentru care Magnus îşi pierduse tot interesul.

— Cred că lumea va sfârşi cu un sunet precum cel pe care îl produci tu!

— Interesant, zise Magnus, şi îşi aruncă *charango-ul* pe fereastră.

— Magnus!

— Cred că muzica şi cu mine am mers cât de departe am putut împreună, spuse Magnus. Un adevărat artist ştie când să renunțe.

— Nu pot să cred c-ai făcut asta!

Magnus flutură din mână cu grație.

— Ştiu, e sfâşietor, dar uneori trebuie să-ți astupi urechile la rugămințile muzelor.

— Am vrut doar să spun că sunt scumpe şi am auzit un zgomot de strivire.

lmasu părea sincer abătut, dar şi el zâmbea. Chipul lui era o carte deschisă în culori strălucitoare, pe cât de fascinantă, pe atât de uşor de citit. Magnus se îndepărtă de fereastră şi se apropie de lmasu, punând o mână peste degetele bătătorite ale lui lmasu, iar cu cealaltă cuprinzându-i uşor încheietura mâinii. Văzu fiorul care străbătu întregul trup al lui lmasu, ca şi cum ar fi fost un instrument din care Magnus ar fi putut obține orice sunet i-ar fi fost pe plac.

— Sunt dezolat să renunț la muzică, murmură Magnus. Dar cred că vei descoperi că am multe talente.

A

În acea noapte, când sosi acasă şi le spuse lui Ragnor şi Catarinei că renunțase la muzică, Ragnor spuse:

— În cinci sute de ani n-am avut niciodată dorința de a atinge un alt bărbat, însă brusc mă simt stăpânit de dorința de a-l săruta pe băiatul acela pe gură.

— Să nu îndrăzneşti! zise Magnus, cu un vag aer posesiv, mulțumit de sine.

A doua zi, întreg oraşul Puno se deşteptă şi se adună laolaltă într-un festival. Lmasu îi spuse lui Magnus că era convins că potrivirea în timp a festivalului n-avea nicio legătură. Magnus râse. Soarele se răsffânse oblic în ochii lui lmasu, în dungi strălucitoare pe pielea lui cafenie, şi gura lui lmasu se rotunji sub gura lui Magnus. Nu reuşiră să iasă afară la timp pentru a vedea parada.

Magnus îşi întrebă prietenii dacă ar putea să rămână o vreme în Puno şi nu fi surprins când ei acceptară. Catarina şi Ragnor erau amândoi magicieni. Pentru ei, ca şi pentru Magnus, timpul era ca ploaia, scânteietoare în cădere, schimbând lumea, dar ceva ce de asemenea nu putea fi pus la îndoială.

Până ce iubeai un muritor. Atunci timpul devenea aur în mâinile unui avar, fiecare an strălucitor socotit cu grijă, infinit de prețios, şi scurgându-ți-se printre degete.

lmasu îi povesti despre moartea tatălui său şi despre iubirea surorii sale pentru dans, care îl inspirase pe lmasu să cânte pentru ea, şi că asta era a doua oară când era cu adevărat îndrăgostit. Era în egală măsură *indigena* şi spaniol, mai amestecat decât cei mai mulți dintre metişi, prea spaniol pentru unii şi insuficient de spaniol pentru ceilalți. Magnus vorbi puțin cu lmasu despre asta, despre sângele olandez şi batavian din propriile sale vene. Nu îi povesti despre sângele demonic sau despre tatăl său sau despre harul magic. Nu

încă.

Magnus învățase să fie precaut în a-și dezvălui amintirile odată cu inima. Când oamenii mor, ai senzația că toate bucățelele din tine pe care le-ai dăruit lor se duc și ele. Durează foarte mult să te reconstruiești până ce ești din nou întreg, și nu mai ești niciodată întru totul același.»

Asta fusese o lecție lungă și dureroasă.

Magnus încă nu și-o însușise prea bine, așa presupunea, căci se trezi că voia să-i spună multe lui lmasu. Nu numai că dorea să vorbească despre descendența sa, *ci și* despre trecutul lui, despre oamenii pe care îi iubise – despre Camille; și despre Edmund Herondale și fiul său, Will; și chiar și despre Tessa și Catarina și despre cum o întâlnise în Spania. În cele din urmă cedă și spuse și ultima poveste, cu toate că lăsă la o parte unele amănunte, ca Frații Tăcuți și cum Catarina fusese cât pe ce să *fie* arsă pe rug ca vrăjitoare. Dar pe măsură ce anotimpurile se schimbau, Magnus începu să creadă că ar trebui să-i spună lui lmasu măcar despre harul magic, înainte să-i sugereze ca Magnus să înceteze să mai locuiască cu Catarina și cu Ragnor, iar lmasu să înceteze să mai locuiască cu mama și cu sora lui și să găsească un loc împreună pe care lmasu să-l umple cu muzică, iar Magnus cu magie. Era timpul să se așeze undeva, gândi Magnus, măcar pentru scurtă vreme.

Fu un adevărat șoc atunci când Imașu îi sugeră, pe un ton calm:

— Poate că e timpul ca tu și prietenii tăi să vă gândiți să plecați din Puno.

— Cum, fără tine? întrebă Magnus.

Stătea culcat, bronzându-se în curtea casei lui Imașu și făcând planuri de viitor pe termen scurt. Fu prins cu garda jos suficient cât să se comporte stupid.

— Da, răspunse Imașu, părând să regrete că trebuia să *fie* mai clar. Categoric fără mine. Nu că n-aș fi petrecut un timp minunat alături de tine. Ne-am distrat împreună, tu și cu

mine, nu-i aşa? adăugă el rugător.

Magnus încuviință din cap cu cel mai nonşalant aer cu putință, şi apoi distruse totul spunând:

— Aşa am crezut şi eu. Aşadar, de ce să-i punem capăt?

Poate că de vină era mama sau sora lui, vreun membru al familiei lui Imaşu care obiecta la faptul că erau bărbați amândoi. N-ar fi fost pentru prima dată când i se întâmpla lui Magnus, deşi mama lui Imaşu îi lăsase mereu impresia că el putea să facă orice îi plăcea cu fiul ei, atâta timp cât nu mai atingea vreodată un instrument în prezența ei.

— E din cauza ta, izbucni Imaşu. A felului în care eşti. Nu mai pot fi cu tine, deoarece nu vreau să fiu.

— Te rog, spuse Magnus după o pauză. Continuă să mă copleşeşti cu complimente. Asta este o experiență extrem de plăcută pentru mine, apropo, şi exact cum speram că avea să se desfăşoare această zi.

— Tu eşti doar… Imaşu inspiră adânc, frustrat. Tu mereu pari… efemer, ca un curent puțin adânc, strălucitor, care trece pe lângă toată lumea. Nu ceva care va rămâne, nu ceva care va dura. Făcu un gest mic, de neputință, ca şi când ar fi lăsat ceva să plece, ca şi când Magnus ar fi dorit să fie lăsat să plece. Nu ceva permanent, adăugă.

Asta îl făcu pe Magnus să râdă, brusc şi neputând să se abțină, şi îşi dădu capul pe spate. Îşi învățase lecția cu mult timp în urmă: chiar şi în toiul unei dureri sufleteşti cumplite, tot te poți trezi râzând.

Întotdeauna lui Magnus îi venea uşor să râdă, şi îl ajuta, dar nu destul.

— Magnus, spuse Imaşu, şi părea cu adevărat furios.

Magnus se întrebă de câte ori atunci când Magnus crezuse că pur şi simplu se certau, Imaşu se îndreptase spre acest moment al despărțirii.

— Exact despre asta vorbeam!

— Te înşeli, să ştii. Sunt cea mai permanentă persoană pe care o vei întâlni vreodată, spuse Magnus, cu un glas şoptit

din pricina râsului şi a ochilor care îl usturau puţin de la lacrimi. Numai că niciodată nu are nicio importanţă.

Era cel mai adevărat lucru pe care i-l spusese vreodată lui Imaşu şi niciodată nu-i spuse mai mult adevăr de atât.

e*

Magicienii trăiau de-a pururi, ceea ce însemna că vedeau ciclul intim, teribil, al naşterii, al vieţii şi al morţii, iar şi iar. De asemenea, însemna şi că fuseseră martorii a milioane de relaţii eşuate.

— E mai bine aşa, îi informă Magnus pe Ragnor şi pe Catarina în mod solemn, ridicând glasul pentru a putea fi auzit deasupra sunetelor altui festival.

— Fireşte, murmură Catarina, care era o prietenă bună şi loială.

— Sunt surprins că a durat atât de mult; el arăta mult mai bine decât tine, mormăi Ragnor, care merita o soartă crudă şi îngrozitoare.

— Am numai două sute de ani, zise Magnus, ignorând pufnetele prietenilor lui la auzul minciunii. Nu mă pot încă aşeza la casa mea. Am nevoie de mai mult timp să mă dedic desfrâului. Şi cred că... îşi termină băutura şi privi contemplativ în jur. Cred că am să o invit la dans pe acea tânără fermecătoare de-acolo.

Fata pe care o privea, observă el, îl privea la rându-i. Avea genele atât de lungi, încât aproape că îi atingeau umerii.

Era posibil ca Magnus să fi fost puţin beat. *Chicba de molie* era renumită atât pentru efectele sale rapide, cât şi pentru mahmureala oribilă care urma.

Ragnor tresări violent şi scoase un sunet ca de motan călcat pe coadă.

— Magnus, te rog, nu! A fost destul de rău cu muzica!

— Magnus nu e la fel de nepriceput la dans cum e la *charango*, spuse Catarina gânditoare. De fapt, dansează destul de bine. Deşi cu un anume, ăăă, fler unic şi caracteristic.

— Nu mă simt nici pe departe liniştit, replică Ragnor. Niciunul din voi nu e o persoană liniştitoare.

După un scurt interludiu aprins, Magnus se întoarse la masă respirând greoi. Văzu că Ragnor se hotărâse să se distreze singur lovindu-se cu capul de tăblia mesei în mod repetat.

— Ce credeai că faci? vru Ragnor să ştie printre bufnetele încrâncenate.

Catarina contribui şi ea:

— Dansul este un minunat dans tradițional numit El Alcatraz şi mie mi s-a părut că Magnus l-a executat…

— Splendid, sugeră Magnus. Cutezător? Devastator de atrăgător? Sprinten?

Catarina îşi țuguie buzele, adâncită în gânduri, înainte de a alege cuvântul potrivit.

— Spectaculos.

Magnus arătă spre ea.

— De-asta eşti tu preferata mea.

— Şi în mod tradițional bărbatul se învârte…

— Şi tu te-ai învârtit spectaculos, remarcă Ragnor cu o voce acră.

Magnus făcu o mică plecăciune.

— Păi, ce să zic, mulțumesc.

— … şi încearcă să-i dea foc fustei partenerei cu o lumânare, continuă Catarina. E un dans minunat, vibrant şi mai degrabă strălucitor.

— O, „încearcă”, nu-i aşa? întrebă Ragnor. Aşadar, nu este tradițional ca o persoană să utilizeze magia, să dea de fapt foc fustei femeii şi propriei sale haine țipătoare şi să continue să danseze, cu toate că ambii parteneri de dans sunt acum nişte turnuri rotitoare de flăcări?

Catarina tuşi.

— Nu neapărat tradițional, nu.

— Era totul sub control, declară Magnus trufaş. Aveți puțină încredere în degetele mele magice.

Chiar şi fata cu care dansase zisese că era un truc minunat. Fusese învăluită de un foc adevărat, strălucitor, iar ea îşi dăduse capul pe spate şi răsese, învălmăşeala părului ei negru devenind o cascadă pârâitoare de lumină, tocurile pantofilor azvârlind scântei sub forma unei pulberi sclipitoare peste toată podeaua, fusta ei în flăcări arătând ca o coadă de pasăre Phoenix. Magnus se învârtise şi se răsucise odată cu ea, iar fata socotise că era minunat pentru un unic moment de iluzie luminoasă.

Dar, la fel ca iubirea, focul nu dură.

— Credeți că în cele din urmă neamul nostru va deveni tot mai îndepărtat de umanitate, astfel încât să ne transformăm în nişte creaturi care sunt de neatins şi de neiubit de către omenire? întrebă Magnus.

Ragnor şi Catarina fi priviră lung.

— Nu-mi răspundeți, le spuse Magnus. Asta a sunat ca întrebarea unui om care nu are nevoie de răspunsuri. Asta a sunat ca întrebarea unui om care are nevoie de încă o băutură. O luăm de la capăt!

Ridică un pahar. Ragnor şi Catarina nu i se alăturară, însă Magnus fu fericit să toasteze de unul singur.

— În cinstea aventurii! ură el şi bău.

Magnus deschise ochii şi zări lumina strălucitoare, simți aerul fierbinte care i se târa pe piele aidoma unui cuțit care rade crusta arsă a pâinii, îi bubuia capul şi brusc, violent, îi veni să vomite.

Catarina îi oferi un castron. Cu vederea lui împăienjenită, ea era un vârtej de alb şi albastru.

— Unde mă aflu? o întrebă, răguşit, Magnus.

— În Nazca.

Aşadar, Magnus se afla încă în Perú. Asta dovedea că fusese mai înțelept decât se temuse că va fi.

— A, deci am pornit cu toții într-o mică excursie.

— Ai pătruns prin efracție în casa unui bărbat, îi zise Catarina. Ai furat un covor şi l-ai vrăjit să zboare. Apoi ți-ai luat zborul în noapte. Noi te-am urmat pe jos.
— Aha, făcu Magnus.
— Strigai nişte chestii.
— Ce chestii?
— Prefer să nu le repet, spuse Catarina; avea o nuanță palǎ de albastru. De asemenea, prefer să nu-mi amintesc de timpul petrecut în deşert. Este un deşert gigantic, Magnus. Deşerturile obişnuite sunt destul de mari. Deşerturile gigantice sunt numite aşa deoarece sunt mai mari decât cele obişnuite.
— Îți mulțumesc pentru informațiile interesante şi lămuritoare, cârâi Magnus şi încercă să-şi ascundă fața în pernă ca un struț care încearcă să-şi ascundă capul în nisipul unui deşert gigantic. A fost frumos din partea voastră să mă urmați. Sunt sigur că mi-a făcut plăcere să vă văd, avansă el o ofertă de pace, sperând că asta avea să o determine pe Catarina să-i aducă mai multe lichide şi poate un ciocan cu care să se lovească în cap.
Magnus se simțea prea slăbit pentru a se deplasa în căutarea unui lichid. Vindecarea magică nu fusese niciodată specialitatea lui, dar era aproape convins că mişcarea i-ar fi pricinuit căderea capului de pe umeri. Nu putea să îngăduie să se întâmple aşa ceva. Mai mulți martori îi confirmaseră că, într-adevăr, capul lui arăta superb acolo unde stătea.
— Tu ne-ai spus să te lăsăm în deşert, deoarece plănuiai să începi o viață nouă în chip de cactus, continuă Catarina, pe un ton lipsit de inflexiuni. Apoi ai creat mici ace şi le-ai aruncat în noi. Cu o precizie nemaipomenită.
Magnus mai riscă o privire spre ea, încă era foarte încețoşată. Magnus se gândi că asta era nedrept. Socotise că erau prieteni.
— Ei bine, spuse el plin de demnitate. Ținând cont de starea mea avansată de beție, trebuie să fi fost impresionată de ținta

mea.

— „Impresionată” nu este cuvântul pe care l-aş folosi ca să descriu cum m-am simţit noaptea trecută, Magnus.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai oprit acolo, îi spuse Magnus. A fost mult mai bine aşa. Eşti o prietenă adevărată. Nu s-a întâmplat nimic rău. Hai să nu mai vorbim despre asta. Ai putea, rogu-te, să-mi aduci…

— O, nu te-am putut opri, îl întrerupse Catarina. Am încercat, dar ai chicotit, ai ţopăit pe covor şi ţi-ai luat din nou zborul. Tot spuneai că vrei să te duci la Moquegua.

Magnus nu se simţea bine deloc. Stomacul i se făcuse ghem şi capul i se învârtea.

— Ce-am făcut în Moquegua?

— N-ai ajuns acolo, îi răspunse Catarina. Însă zburai într-acolo şi ţipai şi ai încercat, hm, să ne scrii mesaje cu covorul pe cer.

Brusc, Magnus îşi aminti vântul şi stelele din părul său, îşi aminti lucrurile pe care încercase să le scrie. Din fericire, nu credea că Ragnor sau Catarina vorbeau limba în care scrisese el.

— Apoi ne-am oprit să luăm masa, continuă Catarina. Ai fost foarte insistent să încercăm o specialitate locală căreia îi spuneai *cuy*. De fapt, am avut o cină foarte plăcută, cu toate că tu erai la fel de beat.

— Sunt sigur că la un moment dat m-am trezit din beţie, protestă Magnus.

— Magnus, încercai să flirtezi cu propria-ţi farfurie.

— Sunt genul de tip lipsit de prejudecăţi!

— Ragnor nu este, ripostă Catarina. Când a descoperit că ne hrăneai cu porcuşori de Guineea, te-a pocnit în cap cu farfuria ta. Care s-a spart.

— Aşa s-a sfârşit iubirea noastră, replică Magnus. A, prea bine! Oricum n-ar fi mers niciodată relaţia dintre mine şi farfurie. Sunt sigur

JOHNSON că mâncarea mi-a priit, Catarina, iar tu ai fost foarte de treabă să mă hrăneşti şi să mă culci…

Catarina clătină din cap. Părea să-i facă plăcere, în felul în care o doică de coşmar îi spune unui copil pe care nu-l place în mod special o poveste de groază seara la culcare.

— Ai căzut pe podea. Sincer, am crezut că era mai bine să te lăsăm să dormi pe jos. Am socotit că aveai să rămâi o vreme acolo, dar ne-am luat o clipă ochii de la tine şi imediat ai zbughit-o. Ragnor pretinde că te-a văzut apucând-o spre covor, târându-te ca un crab uriaş, dement.

Magnus refuză să creadă că făcuse un asemenea lucru. Ragnor nu era o persoană în care să ai încredere.

— Eu îl cred, spuse Catarina în mod perfid. De-abia mergeai drept chiar şi înainte să-ți spargă farfuria în cap. De asemenea, cred că mâncarea nu ți-a priit câtuşi de puțin, căci zburai peste tot strigând că vedeai maimuțe mari şi păsări şi lame şi pisicuțe târâte pe pământ.

— Dumnezeule mare! exclamă Magnus. Am avansat până la nivelul halucinațiilor totale? E oficial. Asta sună de zici că… am fost aproape mai beat ca niciodată. Te rog nu mă întreba cum m-am purtat atunci când am fost mai beat ca niciodată. E o poveste foarte tristă care implică o colivie de păsări.

— De fapt, nu aveai halucinații, spuse Catarina. Când am ajuns sus pe deal şi am strigat „Vino jos, idiotule!”, am văzut şi noi desenele imense de pe pământ. Sunt grandioase şi foarte frumoase. Cred că fac parte dintr-un ritual străvechi de invocare a apei din pământ. A meritat să venim în această țară ca să le vedem.

Magnus încă avea capul ascuns în pernă, dar îl ridică puțin.

— Mereu bucuros să-ți îmbogățesc viața, Catarina.

— N-a fost nici grandios şi nici frumos, îi tăie Catarina aplombul, când ai vomat peste toate acele desene mistice imense ale unei civilizații de mult apuse. De la înălțime. În mod continuu.

Pentru o clipă, Magnus simți regretul şi ruşinea. Apoi simți

nevoia imperioasă de a vomita din nou.

Mai târziu, când avea să fie mai treaz, Magnus se va duce să vadă Liniile Nazca şi să memoreze geoglifele acolo unde rocile fuseseră îndepărtate pentru a lăsa la vedere lutul sub forma unor modele specifice întinse: o pasăre cu aripile larg deschise într-un zbor avântat, o maimuţă cu o coadă a cărei curbură Magnus o considera în mod categoric indecentă – evident, el o aproba – şi o formă care ar fi putut fi un om.

Când oamenii de ştiinţă descoperiră şi cercetară în anii 1930 şi 1940 Liniile Nazca, Magnus se simţi uşor iritat, ca şi cum formele zgâriate în piatră ar fi fost proprietatea lui personală.

Dar apoi acceptă. Asta era ceea ce făceau oamenii: îşi lăsau mesaje unii altora în timp, presate între pagini sau săpate în piatră. Ca şi cum întindeau o mână prin timp şi aveau încredere că o mână-fantomă la care sperau avea s-o prindă pe-a lor. Oamenii nu trăiau veşnic. Ei puteau doar să spere că tot ceea ce făceau avea să reziste.

Magnus presupuse că putea să-i lase pe oameni să-şi transmită mesajele mai departe.

Însă acceptarea lui veni mult, mult mai târziu. Magnus avea alte lucruri de făcut în ziua în care văzuse pentru prima dată Liniile Nazca. Trebui să vomite de treizeci şi şapte de ori.

După cea de-a treizecea oară când voma, Catarina deveni îngrijorată.

— Acum chiar cred că s-ar putea să ai febră.

— Ţi-am spus de o mie de ori că sunt foarte bolnav, da, preciză Magnus cu răceală. Probabil sunt pe moarte şi niciunuia dintre voi, ingraţilor, nu-i pasă.

— N-ar fi trebuit să mănânci porcuşorul de Guineea, zise Ragnor şi râse pe înfundate.

Părea să-i poarte pică.

— Mă simt mult prea slăbit pentru a mă ajuta singur, spuse Magnus, întorcându-se spre persoana care ţinea la el şi care nu se bucura în mod scandalos de suferinţa lui. Se strădui să arate jalnic şi presupuse că strădania sa era cu adevărat la

superlativ. Catarina, spuse el, vrei, te rog…

— N-am de gând să risipesc magie şi energie care ar putea să salveze vieți pentru a te vindeca pe tine de urmările unei nopți petrecute bând excesiv şi învârtindu-te la mari altitudini!

Când văzu că ea era de neînduplecat, se termină. Ar fi fost mult mai de folos să facă apel la mila verde şi belalie a lui Ragnor.

Magnus era gata să încerce, când Catarina anunță prevenitor:

— Cred că ar fi cu mult mai bine dacă am încerca unele dintre leacurile mundanilor de prin partea locului.

Aparent, felul în care mundanii din această parte a Perú-ului practicau medicina era să frece un porcuşor de Guineea peste tot trupul persoanei suferinde.

— Cer să încetați imediat asta! protestă Magnus. Sunt magician şi mă pot vindeca singur, şi mai pot să vă zbor capetele de pe umeri!

— O, nu! Delirează, e înnebunit, nu-l asculta, spuse Ragnor. Continuă să aplici porcuşorul de Guineea!

Doamna cu porcuşorul de Guineea le aruncă tuturor o privire placidă şi continuă să-şi vadă de treaba ei.

— Culcă-te la loc, Magnus, îi spuse Catarina, care era extrem de receptivă la nou, întotdeauna interesată să exploreze alte domenii ale medicinii şi, aparent, dispusă să-l folosească pe Magnus drept un pion nefericit în jocul ei medical. Lasă magia porcului de Guineea să curgă prin tine.

— Da, chiar aşa, se băgă şi Ragnor, care nu era câtuşi de puțin receptiv la nou, şi chicoti.

Magnus nu găsea că procesul era atât de ilar precum îl considera Ragnor. Copil fiind, folosise *jaind* de multe ori. Exista acolo fiere de capră (dacă erai norocos; şi fiere de aligator, dacă nu erai). Iar porcul de Guineea *şijamu* erau ambele mai bune decât lăsatul de sânge pe care, cândva, încercase cineva să îl practice pe el în Anglia.

Numai că el găsea că, în general, medicina mundană era foarte chinuitoare şi îşi dorea ca toţi ceilalţi să aştepte până ce avea să se simtă mai bine pentru a i se aplică acele proceduri.

1 Medicină tradiţională indoneziană pe bază de plante.

Magnus încercă să scape de câteva ori şi trebui să fie împiedicat cu forţa. Mai târziu, Catarinei şi lui Ragnor le făcu plăcere să povestească mai degrabă prin gesturi decât prin cuvinte momentul când el încercase să ia porcuşorii de Guineea cu el, strigând, chipurile, „Libertate!” şi „Acum sunt conducătorul vostru”.

Exista o posibilitate cât se poate de limpede ca Magnus să fi fost încă puţin beat.

La capătul întregului chin oribil, unul dintre porcuşori fii spintecat şi măruntaiele examinate pentru a se vedea dacă leacul avusese rezultat. La vederea lui, Magnus vomă iar.

Câteva zile mai târziu în Lima, după toată trauma şi toţi porcuşorii de Guineea, Catarina şi Ragnor avură în sfârşit destulă încredere în Magnus cât să-l lase să bea doar o băutură – numai una, şi îl priviră insultător de atent.

— Ce spuneai înainte, în Acea Noapte? îl întrebă Catarina.

Atât Catarina, cât şi Ragnor o numeau aşa, şi în ambele cazuri/ Magnus îi putea auzi folosind majusculele pentru subliniere.

— Nu vă neliniştiţi, le zise Magnus, fără să se sinchisească. Nu mai vreau să fiu cactus şi să trăiesc în deşert.

Catarina clipi şi tresări, având în mod vizibil o reîntoarcere neaşteptată în trecut.

— Nu la asta mă refeream, dar e bine de ştiut. Mă refeream la oameni şi la iubire.

Magnus nu ţinea să se gândească la orice bolborosise în noaptea în care îi fusese frântă inima. Tristeţea nu avea rost. Aşa că Magnus refuză să se lase copleşit de tristeţe. Tristeţea era pentru elefanţi, pentru oamenii deprimaţi şi pentru elefanţii deprimaţi.

Catarina continuă, în pofida lipsei de încurajare.

— M-am născut cu această culoare. Nu ştiam, ca nou-născut, cum să port o iluzie magică. Nu exista nicio altă cale să arăt altfel decât

 aşa cum eram, tot timpul, cu toate că nu eram în siguranță. Mama m-a văzut şi a ştiut ce eram, dar m-a ascuns de lume. M-a crescut în taină. A făcut tot ce a putut să mă protejeze. O mare nedreptate i s-a făcut, iar ea a dat înapoi iubire. Toți oamenii pe care îi vindec, îi vindec în numele ei. Fac ceea ce fac pentru a o onora pe ea şi pentru a şti că atunci când mi-a salvat viața, a salvat nenumărate alte vieți de-a lungul secolelor.

Se întoarse şi îl privi cu seriozitate pe Ragnor, care şedea la masă şi îşi privea stânjenit mâinile, dar vorbi şi el.

— Părinții mei au crezut că eram un copil al spiritelor naturii sau aşa ceva, bănuiesc eu, zise Ragnor. Fiindcă eram de culoarea primăverii, obişnuia mama să spună, adăugă el şi se ruşină, înverzindu-se ca smaraldul. Evident, totul s-a dovedit a fi ceva mai complicat de-atât, dar pe-atunci începuseră să prindă drag de mine. Întotdeauna le-a fost drag de mine, cu toate că se simțeau neliniştiți în preajma mea, iar mama îmi spunea că eram ursuz ca bebeluş. Fireşte, am depăşit. Momentul.

O linişte politicoasă urmă afirmației sale.

Un copil al spiritelor naturii ar fi fost mai uşor de acceptat, gândi Magnus, decât că nişte demoni păcăliseră sau îi făcuseră rău unei femei – sau, mult mai rar, unui bărbat – şi acum exista un copil însemnat care să le reamintească părinților de durerea lor. Magicienii erau întotdeauna născuți din asta, din durere şi din demoni.

— Este ceva de ținut minte, dacă vrem să ne simțim departe de oameni, zise Catarina. Datorăm mult iubirii umane. Trăim veşnic prin grația iubirii umane, care a legănat copii ciudați în pătucurile lor şi nu a disperat şi nu ne-a părăsit. Ştiu din

care parte a moştenirii mele provine sufletul meu.

Stăteau afară, în fața casei lor, într-o grădină înconjurată de ziduri înalte, dar Catarina era întotdeauna cea mai precaută dintre ei. Se uită în jur în întuneric înainte să aprindă lumânarea de pe masă, iar lumina se ivi din nimic între mâinile ei făcute căuş şi îi transformă părul alb în mătase şi perle. În lumina iscată brusc, Magnus îi zări zâmbetul.

— Tații noştri au fost demoni, spuse Catarina. Mamele noastre au fost eroine.

Era adevărat, fireşte, în ceea ce-i priveşte.

Cei mai mulți dintre magicieni se năşteau cu semnele de neconfundat a ceea ce erau, iar unii copii magicieni mureau de tineri, deoarece părinții îi abandonau sau îi omorau pentru că îi considerau nişte creaturi nenaturale. Unii erau crescuți aşa cum fuseseră Catarina şi Ragnor, în iubirea care era mai mare decât frica.

Însemnul de magician al lui Magnus era reprezentat de ochii lui, cu pupilele înguste, cu nuanța lor străvezie şi cu tonuri de verde-auriu în unghiurile nepotrivite, însă aceste trăsături nu se dezvoltaseră imediat. Nu se născuse cu pielea albastră a Catarinei sau cu cea verde a lui Ragnor, se născuse un bebeluş uman, după câte se părea, cu ochi neobişnuiți de chihlimbar. O vreme, mama lui Magnus nu-şi dăduse seama că tatăl lui era demon, până când într-o dimineață se dusese la leagăn şi îşi văzuse copilaşul uitându-se lung la ea cu ochi de pisică.

Atunci ştiu ce se întâmplase, că orice ar fi venit la ea în acea noapte în forma soțului ei nu fusese soțul ei. Când îşi dăduse seama de asta, nu mai voise să continue să trăiască.

Şi n-o mai făcuse.

— Magnus nu ştia dacă ea fusese sau nu o eroină. El nu era destul de mare pe atunci să ştie despre viața ei sau să-i înțeleagă pe deplin durerea. Nu putea să fie sigur în felul în care Ragnor şi Catarina păreau siguri. Nu ştia dacă, atunci când mama lui aflase adevărul, ea continuase să-l iubească

sau dacă toată iubirea fusese ştearsă de întuneric. Un întuneric mai adânc decât cel cunoscut de mamele prietenilor lui, căci tatăl lui Magnus nu era un demon obişnuit.

— Şi l-am văzut pe Satan căzând, murmură Magnus în băutura lui, ca un fulger din ceruri.

Catarina se întoarse spre el.

— Ce-a fost asta?

— Bucuraţi-vă că numele voastre sunt scrise în Rai, draga mea, îi răspunse Magnus. Sunt atât de emoţionat, încât râd şi mai beau ceva ca să nu plâng.

După aceea făcu o plimbare afară.

A

Îşi aminti acum de ce le spusese, în acea noapte întunecată de beţie, că voia să meargă la Moquegua. Magnus mai fusese în acel oraş numai o singură dată şi nu rămăsese mult timp.

Moquegua însemna „loc liniştit” în limba quéchua, şi exact aşa era şi oraşul, şi exact acela era motivul pentru care Magnus se simţise tulburat acolo. Străzile pietruite şi liniştite, piaţeta cu fântâna ei din fier forjat unde se jucau copiii, nu erau pentru el.

Filosofia de viaţă a lui Magnus era să nu se oprească, iar în locuri ca Moquegua el înţelegea de ce era necesar să meargă mai departe. Dacă nu făcea asta, era posibil ca totuşi cineva să-l vadă aşa cum era cu adevărat. Nu că se considera chiar atât de îngrozitor, dar mai exista acea voce din mintea lui ca un avertisment: *continuă să mergi cu pas vioi sau toată iluzia se va prăbuşi în ea însăşi.*

Magnus îşi aminti cum stătea culcat pe nisipul argintiu al nopţii din deşert şi cum se gândea la locuri liniştite cărora nu le aparţinea, şi cum uneori credea, aşa cum credea în trecerea timpului şi în bucuria de a trăi şi în absolut neîndurătoarea nedreptate a sorţii, că nu exista niciun loc liniştit pentru el în întreaga lume şi nici nu va exista vreodată. *Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău.*

Şi nici să-i ispiteşti pe îngeri, fie ei şi căzuţi, nu era înţelept.

Ați putea crede că spectaculoasa noapte de desfrâu bahic a lui Magnus şi nenumăratele fărădelegi trebuie să fi fost motivul pentru care a fost izgonit din Perú, însă, de fapt, nu aşa au stat lucrurile. În mod uimitor, lui Magnus i se îngădui să intre iar în Perú. Mulți ani mai târziu s-a dus înapoi, de data aceasta singur, şi, într-adevăr, a avut parte de o nouă aventură.

Magnus se plimba pe străzile din Cuzco, trecând pe lângă mănăstirea La Merced şi mai departe pe *Calle Mantas*, când auzi vocea bărbatului. Primul lucru pe care îl observă fu cât de nazală îi era vocea. Al doilea, că vorbea în engleză.

— Nu-mi pasă ce spui, Kitty. Susțin că am fi putut lua un autobuz până la Machu Picchu.

— Geoffrey, nu există autobuze spre Machu Picchu de la New York.

— Păi, zău aşa, zise Geoffrey după o pauză. Dacă The National Geographic Society intenționează să pună nenorocitul ăsta de loc pe hărțile lor, ar fi putut măcar să aranjeze un autobuz.

Magnus putu atunci să-i repereze, croindu-şi drum printre bolțile care mărgineau strada odată ce treceai de clopotniță. Geoffrey avea nasul unui om care nu tace niciodată. I se cojea de la soarele arzător şi aerul uscat, iar marginile cândva apretate ale pantalonilor lui albi erau veştejite ca o floare tristă, pe moarte.

— Un alt lucru aici sunt băştinaşii, spuse Geoffrey. Sperasem că vom putea face nişte fotografii decente. Mă aşteptam să fie mult mai colorați, ştii?

— E aproape ca şi când ei nu s-ar afla aici pentru distracția ta, spuse Magnus în spaniolă.

Kitty se întoarse la auzul lui, iar Magnus văzu un chip micuț sfidător şi un păr roşu care se cârlionța sub borul unei pălării de paie foarte mare. Şi zâmbea.

Geoffrey se întoarse odată cu ea.

— O, l-ai ochit bine, bătrânico, spuse el. Ei, asta zic şi eu

culoare.

Era adevărat. Magnus purta mai mult de o duzină de eşarfe, toate diferit colorate şi grijuliu aliniate, astfel încât să se învârtejească în jurul lui asemenea unui curcubeu fantastic. Oricum, nu fu prea impresionat de puterea de observație a lui Geoffrey, de vreme ce Geoffrey era aparent incapabil să-şi închipuie că cineva cu pielea cafenie ar fi putut să fie im vizitator la fel ca el.

— Uite ce zic, amice, vrei să te fotografiez? îl întrebă Geoffrey.

— Eşti un idiot, îi răspunse Magnus, zâmbind larg.

Magnus continua să vorbească în spaniolă. Kitty se înecă de râs şi se prefăcu că tuşeşte.

— Întreabă-l, Kitty! îi ceru Geoffrey, cu aerul cu care ar fi îndemnat un cățel să facă un truc.

— Îți cer scuze în numele lui, îi spuse ea într-o spaniolă poticnită.

Magnus zâmbi şi îi oferi brațul cu o mică reverență. Kitty sări peste dalele din piatră, atât de tocite de trecerea timpului, încât piatra era netedă ca suprafața unei ape, şi îl apucă de braț.

— O, încântător, încântător! Mama se va bucura să vadă pozele astea! se entuziasmă Geoffrey.

— Cum de îl suporți? o întrebă Magnus.

Kitty şi Magnus zâmbiră ca nişte actori, cu gura până la urechi, răpitor şi complet nesincer.

— Destul de greu.

— Dă-mi voie să-ți propun o alternativă, îi spuse Magnus printre dinți, continuând să zâmbească. Fugi cu mine. Chiar acum. Va fi cea mai uluitoare aventură, îți promit asta.

Kitty îl privi lung. Geoffrey se întoarse cu spatele, în căutarea cuiva care să le facă poze împreună. În spatele lui Geoffrey, Magnus o văzu pe Kitty începând, uşor şi încântător, să surâdă.

— O, bine. De ce nu?

— Excelent, spuse Magnus.

Se răsuci pe călcâie, o apucă de mână şi fugiră, râzând, împreună, în josul străzii scăldate în soare.

— Ar trebui să mergem mai repede! ţipă Kitty, rămânând fără suflu de la alergătură. În curând îşi va da seama că i-am furat ceasul.

Magnus clipi.

— Poftim?

În spatele lor se auzi un zgomot. Suna îngrijorător a scandal. Deşi nu era deloc vina lui, Magnus era cumva familiarizat cu sunetul sirenei poliţiei chemate şi, la fel, şi cu sunetul unei urmăriri nebuneşti.

O trase pe Kitty într-o alee. Ea încă râdea şi îşi descheia nasturii de la bluză.

— Probabil că îi va lua ceva mai mult timp, murmură ea, în vreme ce nasturii din sidei se desfăceau suficient cât să lase să se vadă sclipirea neaşteptată a smaraldelor şi rubinelor, până să-şi dea seama că i-am furat şi toate bijuteriile mamei lui.

Ea îi aruncă lui Magnus un zâmbet obraznic. Magnus izbucni în hohote de râs.

— Înşeli mulţi bărbaţi bogaţi şi enervanţi?

— Şi pe mamele lor, răspunse Kitty. Aş fi putut probabil să le iau toată averea familiei, sau măcar argintăria, dar un bărbat chipeş mi-a cerut să fug cu el şi m-am gândit: *Ce naiba*?

Sunetul urmăririi se auzea mai aproape acum.

— Tocmai vei fi foarte bucuroasă că ai făcut-o, îi spuse Magnus. De vreme ce mi-ai arătat talentele tale, cred că ar fi corect să ţi le arăt şi eu pe ale mele.

Pocni din degete, având grijă să se asigure că scoate o dâră de scântei albastre pentru a o impresiona pe doamnă. Kitty era destul de deşteaptă să-şi dea seama ce se petrecea de îndată ce primii urmăritori aruncară o privire pe alee şi fugiră mai departe.

— Nu ne pot vedea, spuse ea în şoaptă. Ne-ai făcut invizibili.

Magnus ridică din sprâncene şi făcu un gest demonstrativ.

— După cum poți vedea, spuse. Iar ei nu.

Magnus văzuse oameni şocați şi uluiți de puterea sa. Kitty i se aruncă în brațe.

— Spune-mi, chipeşule străin, îi ceru ea. Ce părere ai despre o viață de infracțiuni magice?

— Sună ca o aventură, răspunse Magnus. Dar promite-mi ceva. Promite-mi că vom fura întotdeauna de la cei enervanți şi că vom cheltui banii pe băutură şi fleacuri nefolositoare.

Kitty *îi* lipi un sărut pe buze.

— Jur.

Se îndrăgostiră, nici măcar pentru o viață de muritor, ci pentru o vară de muritor, o vară de râsete şi de fugă, căutați de lege în mai multe țări.

t

La sfârşit, amintirea preferată a lui Magnus despre acea vară rămase o imagine pe care nu o văzuse niciodată: ultima fotografie din aparatul lui Geoffrey, cu un bărbat înfăşurat în culori strălucitoare şi o femeie care le ascundea sub o bluză albă, amândoi zâmbind deoarece ştiau o glumă pe care el nu o ştia.

Nici faptul că Magnus se apucase brusc de o viață de infracțiuni, oricât de şocant ar părea, nu a fost motivul pentru care a fost izgonit din Perú. Înaltul Consiliu al magicienilor peruvieni se întruni în secret, şi o scrisoare ajunse la Magnus câteva luni mai târziu, anunțându-l că fusese izgonit din Perú, sub amenințarea pedepsei cu moartea, pentru „infracțiuni de nedescris". În pofida cercetărilor pe care le-a întreprins, niciodată nu a primit un răspuns la întrebarea legată de motivul pentru care fusese izgonit din Perú. Până în zilele noastre, oricare ar fi acest motiv, el este – şi poate că trebuie să rămână pentru totdeauna – un mister.

Regina fugară de Cassandra Clare şi Maureen Johnson

La cuvântul „Axel”, ea încremeni. Asta era tot ceea ce-i trebuia lui. O îmbrânci cu spatele pe fereastră. Balonul, împins înapoi de forță, se îndepărtă cam treizeci de centimetri de fereastră – așa că ea ateriza pe jumătate înăuntru, pe jumătate dară.



Îți

PARIS, IUNIE 1791

În Paris, în diminețile de vară, exista un miros care îi plăcea lui Magnus. Era ceva surprinzător, căci în diminețile de vară Parisul mirosea a brânză care stătuse toată ziua la soare, a pește și a părțile mai puțin dezirabile ale unui pește. Mirosea a oameni și a toate lucrurile pe care le produc oamenii (asta nu se referă la artă sau la cultură, ci la lucrurile mai sordide care erau aruncate pe ferestre din găleți). Însă acestea erau scoase în evidență de alte izuri, iar izurile se deplasau iute de pe o stradă pe alta ori de la o clădire la alta. Mirosul îmbătător de la o brutărie putea fi urmat de o revărsare de

gardenii dintr-o grădină, care ceda locul unei duhori cu iz de fier de la un abator. Parisul era pur şi simplu viu – Sena pompa apă ca o arteră importantă, bulevardele mari se îngustau până la cele mai mici alei… şi fiecare centimetru din oraş avea un miros.

Mirosea a *viață* – viața sub fiecare formă şi în fiecare măsură.

În orice caz, mirosurile de astăzi erau puțin mai tari. Magnus alese un traseu nefamiliar, unul care îl duse într-o zonă destul de accidentată a Parisului. Strada de aici nu era la fel de netedă. Era nemilos de cald CASSANDRA CLARE, SARAH REES BRENNAN, MAUREEN JOHNSON în cabrioleta care înainta în salturi. Magnus îşi animase unul dintre magnificele sale evantaie chinezeşti şi acesta fâlfâia ineficient spre el, de-abia stârnind un curent de aer. Dacă ar fi fost pe deplin sincer cu el însuşi (şi nu voia să fie), era puțin cam prea cald pentru jiletca sa cea nouă, în dungi albastre şi roz, făcută din tafta şi satin, şi vesta de mătase cu revere brodată cu o scenă de păsări şi heruvimi. Gulerul şi peruca, pantalonii bufanți din mătase, minunatele mănuşi noi în cea mai delicată nuanță de galben-lămâie… îi era puțin cam prea *cald*.

Totuşi. Dacă cineva putea să arate atât de fabulos, era musai s-o facă. Ori le purta *pe toate*, ori nu mai purta nimic.

Se lăsă pe spate pe bancheta cabrioletei şi acceptă transpirația cu un sentiment de mândrie, bucuros că trăia după principiile sale, principii care erau acceptate pe scară largă în Paris. În Paris, oamenii erau întotdeauna în căutarea ultimei mode. Peruci înalte până în tavan, cu bărcuțe în miniatură în ele; mătăsuri scandaloaseffard alb şi pomeți înalți şi îmbujorați, atât la bărbați, cât şi la femei; alunițele decorative; croiala; culorile… în Paris, cineva putea să aibă ochi de pisică (iar el îi avea) şi să spună oamenilor că era un artificiu al modei.

A

Într-o lume ca aceasta, era multă treabă pentru un magician întreprinzător. Aristocraților le plăcea puțină magie şi erau dispuşi să plătească pentru ea. Plăteau pentru noroc la masa unde se juca faraon, îl plăteau ca să le facă maimuțele să vorbească, să le facă păsările să cânte ariile lor preferate din opere, să le facă diamantele să strălucească în culori diferite. Voiau să le apară spontan pe obraji alunițe în formă de inimioare, de cupe de şampanie şi de stele. Voiau să-şi uluiască oaspeții punând să țâşnească flăcări din fântânile arteziene şi apoi să-i distreze pe aceiaşi oaspeți punându-le şezlongurile să umble prin încăpere. Şi listele lor de solicitări pentru dormitoare – ei bine, păstra cu grijă notițe legate de acelea. Erau mai mult decât plini de fantezie.

Pe scurt, oamenii din Paris şi din Versailles, orăşelul regal învecinat, erau cei mai decadenți oameni pe care *îi* cunoscuse vreodată Magnus, iar el îi venera pentru asta.

Fireşte, Revoluția descurajase unele dintre acele lucruri. Lui Magnus i se amintea zilnic de acest fapt – chiar şi acum, în timp ce trăgea la loc perdelele din mătase albastră ale trăsurii. Se alesese cu câteva priviri pătrunzătoare din partea acelor *sans-culotte* care îşi împingeau cărucioarele sau vindeau came de pisică. Magnus avea un apartament în cartierul Le Marais, pe *rue* Barbette, foarte aproape de Hdtel de Soubise, casa vechiului (şi recent răposatului) său prieten, prințul de Soubise. Magnus beneficia de o invitație permanentă de a cutreiera grădinile sau de a se distra singur ori de câte ori dorea să o facă. De fapt, putea să intre în orice casă mare din Paris şi să fie primit cu căldură. Prietenii săi aristocrați erau caraghioşi, dar, în cea mai mare parte, inofensivi, însă acum era problematic să fie văzut în compania lor. Câteodată era problematic să fie văzut în general. Nu mai era un lucru bun să fii foarte bogat sau să ai mulți prieteni sau membri ai familiei care să fie importanți sau puternici. Masele de nespălați, generatorii duhorii, preluaseră controlul asupra Franței, răsturnând totul în

calea lor murdară.

Sentimentele lui cu privire la Revoluție erau amestecate. Oamenii *erau* flămânzi. Prețul pâinii era în continuare foarte ridicat. Nu ajuta faptul că regina, Maria Antoaneta, atunci când i se spusese că oamenii nu își puteau permite pâine, sugerase să mănânce în schimb cozonac. Lui Magnus i se părea firesc ca oamenii să ceară și să primească hrană și lemne de foc, și principalele necesități ale vieții. Întotdeauna îi era milă de sărmani și de cei năpăstuiți. Însă, în același timp, niciodată nu mai existase o societate atât de minunată precum cea a Franței, cu înălțimile și excesele sale amețitoare. Și în vreme ce îi plăcea exaltarea, îi plăcea și să aibă habar de ce se petrecea, iar de asta cam ducea lipsă. Nimeni nu știa exact cine conducea țara. Revoluționarii se certau tot timpul. Constituția se scria întruna. Regele și regina erau în viață și, cumva, se presupunea că încă erau la putere, dar erau controlați de către revoluționari. Periodic, aveau loc ucideri, incendii sau atacuri, toate în numele libertății. Să trăiești în Paris era ca și cum ai fi trăit într-un

— f»

butoi de pulbere care era așezat deasupra mai multor alte butoaie de pulbere, care se aflau pe un vas ce se clătina orbește pe mare. Întotdeauna exista sentimentul că într-o bună zi oamenii – oameni *neprecizați* – ar fi putut decide să omoare pe oricine își putea permite o pălărie.

Magnus oftă și se lăsă pe spate, dincolo de raza vizuală a ochilor iscoditori, și duse la nas o batistă parfumată cu iasomie. Destul cu duhoarea și cu bătaia de cap. Se ducea să vadă un balon.

Firește, Magnus mai zburase până atunci. Animase covoare și plutise pe spinările unor stoluri de păsări migratoare. Dar nu mai zburase niciodată condus de o mână omenească. Zborul cu balonul era ceva nou și, sincer, puțin alarmant. Pur și simplu să țâșnești în sus în aer într-o creație fabuloasă și în culori țipătoare, cu întreg Parisul zgâindu-se la tine…

Acesta, desigur, era motivul pentru care trebuia să încerce.

Moda balonului cu aer cald trecuse pe lângă el atunci când fusese ultimul răcnet în Paris, cu aproape zece ani în urmă. Dar cu numai o zi în urmă, când Magnus băuse probabil puțin cam prea mult vin, ridicase privirea şi văzuse una dintre acele minuni de culoarea cerului, în formă de ou, plutind deasupra lui, cu imagini ale zodiacului şi *cu fleurs-de-lis*[4], şi, pe neaşteptate, se simțise copleşit de dorința de a urca în coşul său şi de a zbura deasupra oraşului. Fusese o toană, iar Magnus nicicând nu acorda vreunui alt lucru mai multă importanță decât unei toane. Reuşise să dea de urma unuia dintre frații Montgolfier[5][6]chiar în aceeaşi zi şi plătise mult prea mulți *Louis d'oi2* pentru un tur particular.

Iar acum, aflat în drum spre locul de îmbarcare în mai sus-pomenitul tur în această zi toridă, Magnus medita la cât de mult vin băuse în după-amiaza în care pusese totul la cale.

Fusese chiar foarte mult vin.

Trăsura lui se opri în sfârşit lângă Château de la Muette, cândva un palat mic şi frumos, acum pe punctul de a se prăbuşi. Magnus coborî în după-amiaza năclăioasă şi intră în parc. În aer plutea o senzație de înăbuşeală care făcea ca minunatele veşminte ale lui Magnus să atârne greoaie. Merse de-a lungul cărării, până ce ajunse la locul de întâlnire, unde balonul său şi echipajul îl aşteptau. Balonul era dezumflat pe iarbă – mătasea la fel de frumoasă ca oricând, dar efectul general nu la fel de impresionant precum sperase. La o adică, avea halate de casă mult mai bune.

Unul dintre frații Montgolfier (Magnus nu-şi putea aminti pe care îl angajase) veni în grabă spre el, roşu la față.

---

[4] Crini, simbolul casei regale franceze, în lb. franceză.

[5] Inventatorii balonului cu aer cald.

[6] Ludovici de aur, moneda Franței regale, în lb. franceză.

— Monsieurbane! *Je suis desoU, monsieur*[7], dar vremea... azi nu va coopera. Este cum nu se poate mai supărător. Am văzut în depărtare un

fulg

ler.

Cum era de aşteptat, de îndată ce cuvintele fură rostite, se auzi un bubuit de tunet în depărtare. Şi cerul chiar avea o nuanță verzuie.

— Zborul nu este posibil astăzi. Mâine, poate. Alain! Balonul! Mută-l imediat!

Şi, cu aceasta, balonul fii rulat şi dus într-un mic pavilion.

Consternat, Magnus decise să facă un tur al parcului înainte ca vremea să se strice. Pe acolo se plimbau cele mai atrăgătoare doamne şi cei mai fermecători domni, şi părea cu adevărat să fie un loc unde oamenii veneau atunci când se simțeau... iubăreți. Nemaifiind de mult o zonă împădurită privată şi un parc, Bois de Boulogne era acum deschis oamenilor, care utilizau minunatele terenuri pentru a cultiva cartofi. De asemenea, se îmbrăcau în bumbac şi îşi ziceau cu mândrie *sansculottes*, însemnând „fără pantaloni bufanți". Erau îmbrăcați cu pantaloni lungi de muncitori şi aruncau priviri lungi, dezaprobatoare, spre superbii pantaloni bufanți ai lui Magnus, care se asortau cu dungile redingotei şi cu ciorapii de un argintiu pal. Era cu adevărat dificil să fii minunat.

De asemenea, în mod bizar, parcul părea lipsit de persoane drăguțe şi îndrăgostite. Era tot numai pantaloni lungi şi priviri poncişe şi oameni vorbind nedeslusit despre cea din urmă nebunie revoluționară.

Membrii claselor mai nobile păreau cu toții agitați şi îşi întorceau privirile ori de câte ori un membru al Stării a Treia trecea pe lângă ei.

---

[7] „îmi pare rău, domnule", în lb. franceză.

Însă Magnus chiar văzu pe cineva cunoscut şi nu se bucură de acest lucru. Spre el se îndrepta în mare viteză Henri de Polignac, îmbrăcat în negru şi argintiu. Henri era un întunericit de-ai lui Marcel Saint Cloud, care era căpetenia celui mai puternic clan al vampirilor din Paris. Henri era, de asemenea, o adevărată pacoste. Precum cei mai mulți subjugați. Era greu să porți o discuție cu cineva care spunea mereu: „Stăpânul zice asta” şi „Stăpânul zice aia”. Întotdeauna se ploconea. Întotdeauna zăbovea, aşteptând să fie muşcat. Magnus se văzu nevoit să se întrebe ce căuta Henri în parc în timpul zilei – răspunsul era cu siguranță ceva rău. La vânătoare. La recrutare. Iar acum, să-l bată la cap pe Magnus.

— Monsieurbane, îl salută el cu o plecăciune scurtă.

— Henri.

— A trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut.

— O! exclamă Magnus în mod grațios. Am fost cam ocupat. Treburi, ştii dumneata. Revoluția.

— Fireşte. Însă Stăpânul tocmai ce spunea cât de mult a trecut de când nu te-a mai văzut. Se întreba dacă ai dispărut de pe fața pământului.

— Nu, nu, răspunse Magnus. Am tot fost ocupat.

— Aşa cum este şi Stăpânul, spuse Henri cu un zâmbet pieziş. Neapărat trebuie să ne faci o vizită. Stăpânul dă o petrecere luni seară. S-ar supăra foarte tare pe mine dacă nu te-aş invita.

— Oare? întrebă Magnus, înghițind cu putere pentru a scăpa de gustul uşor amărui care îi ajunsese în gură.

A

— Într-adevăr, s-ar supăra.

Nu puteai să refuzi o invitație de la Saint Cloud. Cel puțin, dacă voiai să continui să trăieşti mulțumit în Paris. Vampirii se ofensau *atât* de uşor – iar vampirii parizieni erau cei mai răi dintre toți.

— Desigur, zise Magnus, scoțându-şi cu delicatețe una

dintre mănuşile galben-lămâie de pe mână, pur şi simplu pentru a face ceva. Desigur. Aş fi încântat. Foarte încântat.

— Îi voi spune Stăpânului că vei lua parte, îl anunță Henri.

Primele picături de ploaie începură să cadă, aterizând pe jacheta delicată a lui Magnus. Cel puțin acest lucru îi îngăduia să-şi ia rămas-bun repede. În timp ce traversa grăbit pajiştea, Magnus ridică mâna. Scântei albastre se întinseră între degetele sale şi, instantaneu, ploaia nu-l mai atinse. Se lovea de un baldachin invizibil pe care harul lui magic tocmai îl crease deasupra capului său.

Paris. Era problematic uneori. Atât de politic. (Oh, pantofii lui… pantofii lui! De ce era încălțat azi cu pantofii din mătase cu vârfurile întoarse? *Ştiuse* că avea să fie într-un parc. Dar erau noi şi drăguți şi confecționați de Jaques din *rue des Balais* şi nu se putuse abține.) Poate că era mai bine, în climatul actual, să ia în considerare să se retragă într-un loc mai simplu. Londra era întotdeauna un loc bun de retragere. Nu la fel de rafinat, dar nu lipsit de şarm. Sau ar fi putut să se ducă în Alpi… Da, îi plăcea aerul curat, proaspăt. Putea să zburde printre florile-de-colț şi să se bucure de băile termale de la Schinznach-Bad. Sau încă şi mai departe. Trecuse mult timp de când călătorise în India. Şi nu putea să se abțină când venea vorba de Perú…

Poate că era cel mai bine să rămână în Paris.

Urcă în cabrioletă exact atunci când cerurile se deschiseră cu adevărat şi ploaia răpăia atât de tare pe cupola trăsurii, încât nu-şi putea auzi nici propriile gânduri. Asistenții fabricantului de baloane acoperiră grăbiți atelierul de baloane, iar oamenii fugiră să se adăpostească sub copaci. Florile părură să se înviorează sub revărsarea ploii, iar Magnus trase adânc în piept aerul de Paris, care îi plăcea atât de tare.

A

În timp ce porniră, un cartof lovi aripa trăsurii.

* * *

Ziua, într-un sens foarte literal, părea să fie apă de ploaie. Nu exista decât un singur remediu pentru asta – o baie îndelungată, răcoritoare, cu o ceaşcă de ceai Lapsang Souchong fierbinte. Avea să se îmbăieze în fața ferestrei şi să bea ceaiul afumat şi să se uite cum plouă cu bulbuci peste Paris. Apoi se va lungi şi va citi *Le Pied de Fanebette* şi Shakespeare

 timp de câteva ore. Apoi, nişte şampanie violetă şi o oră sau două să se îmbrace pentru a merge la operă.

— Marie! strigă Magnus când intră în casă. Baia!

Avea ca personal un cuplu mai în vârstă, Marie şi Claude. Erau extrem de pricepuți la treburile lor, iar anii de serviciu la Paris îi făcuseră să nu poată fi surprinşi de absolut nimic.

Dintre numeroasele locuri în care trăise, Magnus găsea că această casă din Paris era una dintre cele mai plăcute domicilii. Cu siguranță existau locuri de o şi mai mare frumusețe naturală – dar Parisul avea o frumusețe *nenaturală*, care era, fără îndoială, mai bună. Totul din acea casă îi oferea plăcere. Tapetul din mătase în galben, trandafiriu, argintiu şi albastru, mesele din bronz aurit şi fotoliile din lemn aurit, orologiile, oglinzile şi porțelanurile… Cu fiecare pas pe care îl făcea tot mai adânc în casă, spre salonul principal, i se amintea cât de minunat era acel loc.

Mulți repudiați se țineau departe de Paris. Existau, desigur, mulți vârcolaci în țară, şi fiecare vâlcea împădurită îşi avea propriile spirite ale naturii. Vampirii erau creaturi de curte. Erau palizi şi eleganți. Savurau întunericul şi plăcerea. Privirile lor hipnotice – *encanto* – fermecau mulți nobili. Şi nu exista nimic la fel de plăcut, de decadent şi de primejdios decât să laşi un vampir să-ți sugă sângele.

Totuşi, în timpul nebuniei cu vampiri din 1787, lucrurile scăpaseră puțin de sub control. Acela fusese momentul petrecerilor însângerate. Atunci începuseră să dispară copiii şi unii tineri să se întoarcă acasă palizi şi cu privirile absente

ale subjugaților. La fel ca Henri şi sora sa, Brigitte. Ei erau nepoții ducelui de Polignac. Odinioară preaiubiții membri ai uneia dintre marile familii ale Franței, acum locuiau împreună cu Saint Cloud şi se supuneau voinței lui. Iar voința lui Saint Cloud putea fi un lucru cu adevărat straniu. Pe Magnus nu-l deranja puțină decadență – însă Saint Cloud era malefic. Cel mai demodat tip de malefic, deschis, pe față, clasic. Vânătorii de umbre din Institutul din Paris păreau să aibă prea puțină înrâurire asupra întâmplărilor, posibil fiindcă în Paris existau multe ascunzători. Erau catacombe care se întindeau pe multe leghe şi era extrem de simplu să înşfaci pe cineva de pe stradă şi să-l târăşti dedesubt. Saint Cloud avea prieteni peste tot şi ar fi fost foarte greu să-l urmăreşti.

Magnus făcea tot ce-i stătea în putință pentru a-i evita pe vampirii parizieni şi pe vampirii care apăreau în jurul curții de la Versailles. Nu ieşea nimic bun dintr-o astfel de întâlnire.

Dar destul cu asta. Era timpul pentru baie, căci Marie deja o umplea. Magnus avea o cadă mare în salonul principal, chiar la fereastră, astfel încât să poată să privească direct pe strada de dedesubt în timp ce se îmbăia. Când apa fu pregătită, el se scufundă şi începu să citească. O oră mai târziu, lăsă să-i cadă cartea lângă cadă şi privi nişte nori trecând pe cer, în vreme ce medita, dus pe gânduri, la povestea Cleopatrei care dizolvase o perlă inestimabilă într-un pahar cu vin. Se auzi un ciocănit în uşă şi Claude intră.

— Monsieurbane, un domn doreşte să vă vadă.

Claude înțelesese că în afacerile lui Magnus nu era necesar să ceară numele vizitatorilor.

— În regulă, răspunse Magnus, oftând. Pofteşte-l înăuntru.

— Monsieurdoreşte să-şi primească oaspetele în baie?

— Monsieurse gândeşte la asta, zise Magnus, oftând şi mai adânc.

Era enervant, însă aparențele profesionale trebuiau

păstrate. Ieşi din cadă, cu apa picurând de pe el, şi se îmbrăcă într-un halat din mătase care avea brodat pe spate un păun. Bosumflat, se aruncă într-un jilţ aflat la fereastră.

— Claude! strigă el. Acum! Pofteşte-l înăuntru!

Un moment mai târziu, uşa se deschise din nou şi în cadrul *ei* stătea un tânăr deosebit de atrăgător, brunet şi cu ochi albaştri. Era îmbrăcat în veşminte de o evidentă calitate superioară. Croiala era absolut încântătoare. Acesta era genul de lucru pe care Magnus şi-l dorea să se întâmple mai des. Cât de generos putea să fie universul, atunci când

voia să fie! După ce îi tăgăduise călătoria cu balonul şi îi hărăzise o asemenea întâlnire neplăcută cu Henri.

— Dumneata eşti Monsieurbane, spuse bărbatul cu convingere.

Magnus era foarte rar incorect identificat. Bărbaţii înalţi, cu pielea aurie şi ochi de pisică erau rari.

— Da, răspunse Magnus.

Mulţi nobili pe care îi cunoscuse Magnus aveau aerul distrat al oamenilor care nu fuseseră nicicând nevoiţi să se preocupe de chestiuni importante. Acest bărbat era diferit. Avea o ţinută dreaptă şi o privire hotărâtă. De asemenea, vorbea franceza cu un vag accent, dar ce fel de accent, Magnus nu îşi putea da seama.

— Am venit să vorbesc cu dumneata într-o chestiune destul de urgentă. În mod normal nu aş… eu…

Magnus cunoştea prea bine acea ezitare. Unii oameni erau agitaţi în prezenţa magicienilor.

— Nu prea vă simţiţi în largul dumneavoastră, *Monsieur*, spuse Magnus zâmbind. Îngăduiţi-mi să vă fac să vă simţiţi comod. Am un mare talent în această privinţă. Vă rog să luaţi loc. Beţi nişte şampanie.

— *Monsieur*, prefer să rămân în picioare.

— Cum doriţi. Dar aş putea să am plăcere să vă aflu

numele? îl întrebă Magnus.

— Sunt contele Axei von Persen.

Un conte! Pe nume Axei! Un militar! Brunet şi cu ochi albaştri! Şi aflat la ananghie! O, universul se întrecuse pe sine! Universului ar fi trebuit să i se trimită flori.

— Monsieurbane, am auzit de talentele dumitale. Nu aş putea spune dacă sunt sau nu convins de ceea ce am auzit, însă oamenii raționali, inteligenți, sensibili jură că eşti capabil de lucruri minunate dincolo de capacitatea mea de înțelegere.

Magnus îşi depărtă mâinile în semn de falsă modestie.

— Este adevărat, spuse el. De vreme ce a fost minunat.

— Se spune că poți schimba înfățişarea unei persoane printr-un fel de… truc de magie.

Magnus ignoră această insultă.

— *Monsieur*, continuă von Persen, ce părere ai despre Revoluție?

— Revoluția va avea loc indiferent de părerile mele asupra chestiunii, răspunse Magnus cu răceală. Nu sunt un fiu nativ al Franței, aşa că nu-mi iau libertatea de a avea opinii despre cum ar trebui națiunea să se comporte.

— Nici eu nu sunt un fiu al Franței. Sunt din Suedia. Însă am sentimente în legătură cu asta, sentimente foarte puternice…

Lui Magnus îi plăcea când von Persen vorbea despre sentimentele sale foarte puternice. Îi plăcea foarte mult.

— Am venit aici fiindcă trebuie şi fiindcă dumneata eşti singura persoană care poate să ajute. Venind azi aici şi spunându-ți ceea ce am de gând să îți spun, îmi pun viața în mâinile dumitale. De asemenea, risc vieți mult mai prețioase decât a mea. Dar nu fac acest lucru orbeşte. Am aflat multe despre dumneata, Monsieurbane. Ştiu că ai mulți prieteni aristocrați. Ştiu că eşti la Paris de şase ani şi că lumea te place şi eşti bine cunoscut. Şi se spune că eşti un bărbat de cuvânt. *Monsieur*, eşti un bărbat de cuvânt?

— În realitate, depinde de cuvânt, răspunse Magnus. Există atât de multe cuvinte minunate…

Magnus se blestemă în gând pentru slabele sale cunoştinţe de suedeză. Ar fi putut să adauge şi alte remarci pline de spirit. Încerca să înveţe remarci seducătoare în toate limbile, însă singurele cuvinte suedeze de care avusese nevoie cu adevărat erau: „Mai serviţi şi altceva în afară de peştele murat?” şi „Dacă mă înfăşori în blănuri, pot să pretind că sunt ursuleţul tău blănos”.

Von Persen se calmă în mod vizibil înainte de a vorbi din nou.

— Trebuie ca dumneata să-i salvezi pe rege şi pe regină. Trebuie să aperi familia regală a Franţei.

Prea bine. Asta era, cu certitudine, o întorsătură neaşteptată. Ca răspuns parcă, cerul se întunecă din nou şi se auzi un alt tunet.

— Înţeleg, răspunse Magnus după un moment.

— Cum te face această afirmaţie să te simţi, *monsieur*)

— La fel ca întotdeauna, răspunse Magnus, asigurându-se că îşi menţine mina calmă. Responsabil.

Dar el se simţea oricum, numai calm nu. Ţărăncile pătrunseseră în palatul de la Versailles şi îi alungaseră pe rege şi pe regină, care locuiau acum la Tuileries, acel palat dărăpănat din centrul Parisului. Oamenii compuseseră pamflete în care erau descrise amănunţit aşa-zisele crime ale familiei regale. Păreau să se concentreze în special asupra reginei Maria Antoaneta, acuzând-o de cele mai îngrozitoare lucruri – adesea sexuale. (Peste putinţă ca ea să fi făcut toate acele lucruri pe care le pretindeau pamfletarii. Nelegiuirile erau prea scabroase, prea imorale şi necesitau mult prea mult efort fizic. Însuşi Magnus nu încercase nici jumătate din ele.)

Orice lucru legat de familia regală era rău şi primejdios de ştiut.

Ceea ce făcea să fie pe atât de interesant pe cât era de

înspăimântător.

— Evident, *monsieur*, mi-am asumat un mare risc spunându-ți atât de multe.

— Îmi dau seama, zise Magnus. Dar, să salvez familia regală? Nimeni nu le-a făcut niciun rău.

— E numai o chestiune de timp, replică von Persen.

Emoția îi aduse o roşeață în obraji, iar inima lui Magnus începu să bată mai repede.

— Sunt prizonieri. Regii şi reginele care sunt închişi, în general, nu sunt eliberați pentru a domni din nou. Nu… nu. E doar o chestiune de timp înainte ca situația să devină groaznică. Deja este intolerabilă… condițiile în care sunt obligați să trăiască! Palatul este mizerabil. Servitorii sunt cruzi şi batjocoritori. În fiecare zi, posesiunile şi drepturile lor naturale le sunt diminuate. Sunt sigur… sunt foarte, foarte sigur… dacă nu sunt eliberați, ei nu vor rămâne în viață. Şi eu nu pot să trăiesc ştiind acest lucru. Când au fost scoşi cu forța din Versailles, am vândut tot şi i-am urmat la Paris. Îi voi urma oriunde.

— Ce doriți să fac eu? întrebă Magnus.

— Mi s-a spus că dumneata poți preschimba înfățişarea unei persoane printr-un… gen de… minune.

Magnus fu bucuros să accepte *acea* descriere a talentelor sale.

— Oricare ar fi prețul pe care îl ceri, îți va fi plătit. Familia regală din Suedia va fi, de asemenea, informată despre serviciile dumitale extrem de importante.

— Cu tot respectul cuvenit, *monsieur*, spuse Magnus. Nu trăiesc în Suedia. Aici locuiesc. Şi dacă fac ceea ce-mi cereți…

— Dacă faci acest lucru, vei fi făcut un mare serviciu Franței. Iar când familia va fi repusă la locul cuvenit, vei fi onorat ca un mare erou.

Din nou, acest lucru conta prea puțin. Însă ceea ce conta foarte mult era von Persen însuşi. Erau ochii lui albaştri şi părul negru şi pasiunea şi curajul evident. Era felul în care

stătea, înalt şi puternic…

— *Monsieur*, vei fi alături de noi? Avem cuvântul dumitale, *monsieur*! Era, totodată, o idee foarte proastă.

Era o idee teribilă.

Era cea mai proastă idee pe care o auzise vreodată.

Era irezistibilă.

— Cuvântul dumitale, *monsieur*, repetă Axei.

A

— Îi aveți, răspunse Magnus.

— Atunci, revin mâine-seară şi îți expun planul, zise von Persen. Îți voi arăta ce trebuie să se întâmple.

— Insist să cinăm împreună, propuse Magnus. Dacă e să întreprindem această mare aventură împreună.

Urmă o scurtă pauză, apoi Axei încuviință cu o mişcare scurtă a capului.

— Da, spuse el. Da. Sunt de acord. Vom cina împreună.

Când von Persen plecă, Magnus se privi în oglindă mult timp, căutând semne de nebunie. De fapt, magia de care era nevoie era foarte simplă. Ar fi putut cu uşurință să intre şi să iasă din palat şi să arunce o vrajă simplă. N-ar fi ştiut nimeni niciodată.

Clătină din cap. Acesta era Parisul. Cumva, toată lumea ştia totul.

Luă o sorbitură din şampania violetă, caldă acum, şi o plimbă în gură. Orice îndoieli logice ar fi avut erau înăbuşite de bătăile inimii sale. Trecuse mult timp de când nu mai simțise această emoție năvalnică. În mintea lui acum nu era decât von Persen.

A doua zi, seara, Magnus puse să-i fie adusă cina, prin bunăvoința bucătarului-şef de la Hôtel de Soubise. Prietenii lui Magnus îi permiteau să se folosească de personalul de la bucătăriile lor şi de excelentele lor produse alimentare atunci când avea nevoie să dea o masă specială. În acea seară avea o delicată supă-cremă de porumbel, calcan, rață Rouen cu portocale, vițel la frigare, fasole păstăi cu sos, anghinare şi o

masă plină de chou à la creme, fructe şi prăjiturele. Meniul era simplu de aranjat – dar îmbrăcatul, totuşi, nu era. Nimic nu părea potrivit. Avea nevoie de ceva cochet şi atrăgător, dar în acelaşi timp potrivit pentru afaceri şi serios. Şi la început se părea că jacheta galben-lămâie şi pantalonii până la genunchi cu jiletca purpurie se potriveau scopului, dar acestea fură date la o parte în favoarea jachetei de culoarea limetei şi apoi a pantalonilor violeți. Se opri asupra unei ansamblu complet într-o nuanță simplă de albastru-azuriu, dar nu înainte de a goli conținutul unui garderob întreg.

Aşteptarea era o delicioasă agonie. Magnus nu putea decât să păşească în susul şi în josul încăperii, să privească pe fereastră şi să aştepte sosirea trăsurii lui von Persen. Făcu nenumărate drumuri spre oglindă, iar apoi spre masa pe care o puseseră Marie şi Claude cu atâta grijă înainte să primească liber pentru restul serii.

La opt fix, o trăsură opri în fața uşii lui Magnus şi din ea coborî Axei. El chiar îşi ridică privirea ca şi cum ar fi ştiut că Magnus privea pe geam, aşteptându-l. Zâmbi în semn de salut, iar Magnus simți un fel de greață plăcută, o panică…

Coborî grăbit treptele pentru a-i deschide lui Axei.

— Le-am dat liber servitorilor în această seară, aşa cum ați cerut, îi spuse, încercând să-şi recapete calmul. Vă rog, intrați. Cina ne aşteaptă. Veți binevoi a scuza caracterul neprotocolar al serviciului meu.

— Desigur, *monsieur*, spuse Axei.

Dar Axei nu zăbovi asupra mâncării şi nici nu îşi îngădui plăcerea de a sorbi din vin şi de a admira farmecul lui Magnus. Trecu direct la chestiunea în cauză. Avea chiar şi hărți, pe care le desfăşură pe sofa.

— Planul de evadare a fost întocmit în decurs de câteva luni, spuse el, luând o anghinare de pe un platou din argint. De către mine, de unii prieteni ai cauzei şi de către însăşi regina.

— Şi regele? întrebă Magnus.

— Maiestatea Sa… s-a exclus cumva din situație. Este foarte deznădăjduit din pricina stării lucrurilor. Maiestatea Sa regina şi-a asumat multe responsabilități.

— Păreți să fiți foarte… afectuos față de Maiestatea Sa regina, remarcă Magnus prudent.

— Este de admirat, răspunse Axei, tamponându-şi buzele cu un şervet.

— Şi, e clar, are încredere în dumneavoastră. Probabil că sunteți foarte apropiați.

— Mi-a încredințat, cu multă grație, secretele ei.

Magnus ar fi putut să citească printre rânduri. Axei nu era genul care să dea în vileag tainele, iar asta îl făcea să fie şi mai atrăgător.

— Evadarea trebuie să aibă loc duminică, continuă Axei. Planul este simplu, dar exact. Am aranjat totul, astfel încât gărzile să vadă anumiți oameni plecând prin anumite ieşiri la anumite ore. În seara evadării, vom substitui familia cu aceşti oameni. Copiii vor fi treziți

CASSANDRA CLARE, SARAH REES BRENNAN, MAUREEN JOHNSON la zece treizeci. Delfinul[8] va fi îmbrăcat ca o fată. El şi sora lui vor fi scoşi din palat de către guvernanta regală, marchiza de Tourzel, şi vor merge pe jos pentru a se întâlni cu mine la Grand Carrousel. Eu voi mâna trăsura de călătorie. O vom aştepta, apoi, pe Madameelisabeth, sora regelui. Ea va ieşi pe aceeaşi uşă pe care au ieşit copiii. Când Maiestatea Sa regele îşi va termina ceremonia de *couchet*[9] *şi* va fi lăsat singur, va pleca şi dânsul, deghizat în cavalerul de Coigny. Maiestatea Sa regina… va evada ultima.

— Maria Antoaneta va pleca *ultima*!

— A fost decizia ei, răspunse von Persen iute. Este extrem de curajoasă. A cerut să plece ultima. Dacă se descoperă

---

[8] Titlul purtat de prințul moştenitor al tronului Franței.

[9] Culcare, în lb. franceză.

lipsa celorlalți, doreşte să se sacrifice pentru a ajuta la evadarea lor.

Din nou, în glasul lui se simți un frison de pasiune. Dar de data aceasta, când se uită la Magnus, privirea lui rămase acolo preț de o clipă, fixată asupra pupilelor ca de pisică.

— Aşadar, de ce doriți ca numai regina să fie fermecată?

— În parte, are legătură cu sincronizarea, răspunse Axei. Ordinea în care oamenii trebuie să fie văzuți venind şi plecând. Maiestatea Sa regele va fi înconjurat de oameni până la *coucher şi* va pleca imediat după aceea. Numai Maiestatea Sa regina va fi lăsată singură în palat ceva timp. Ea este şi mai uşor de recunoscut.

— Decât regele?

— Bineînțeles! maiestatea Sa nu este… un bărbat chipeş. Privirile nu zăbovesc pe chipul său. Ceea ce oamenii recunosc sunt veşmintele sale, trăsura şi toate semnele externe ale statutului său regal. Însă Maiestatea Sa regina… chipul ei este cunoscut. Chipul îi este studiat şi desenat şi pictat. Stilul ei este copiat. Ea este frumoasă, iar chipul ei e în mintea multora.

— Înțeleg, spuse Magnus, voind să se îndepărteze de subiectul frumuseții reginei. Şi ce se va întâmpla cu dumneavoastră?

— Eu voi mâna trăsura până la Bondy, răspunse, fără să-şi ia privirea de la Magnus.

Continuă să treacă în revistă detaliile – mişcarea trupelor, stațiile de schimbare a cailor, alte lucruri de acest gen. Magnus nu era interesat de aceste amănunte. Nu puteau să-i rețină atenția în felul în care materialul elegantului guler încrețit al cămăşii lui Axei îi atingea bărbia în timp ce el vorbea. Rotunjimea plină a buzei lui inferioare. Niciun rege şi nicio regină şi nicio operă de artă nu se puteau compara cu acea buză.

— Cât despre plata dumitale…

Aceste cuvinte îl readuseră la realitate pe Magnus.

— Chestiunea plăţii e foarte simplă, zise Magnus. Nu cer bani…

— *Monsieur*, spuse Axei, plecându-se înainte, faci acest lucru în calitate de adevărat patriot al Franţei!

— Fac acest lucru, continuă Magnus calm, pentru a dezvolta prietenia noastră. Cer doar să vă revăd atunci când treaba se va fi înfăptuit.

— Să mă revezi?

— Să vă revăd, *monsieur*.

Umerii lui Axei se traseră uşor înapoi, iar el privi în jos la farfuria sa. Pentru un moment, Magnus crezu că totul fusese în zadar, că făcuse mişcarea greşită. Dar apoi Axei îşi ridică din nou privirea, iar flacăra lumânării licări în ochii lui albaştri.

— *Monsieur*, spuse el, luându-l pe Magnus de mână peste masă, vom fi întotdeauna cei mai apropiaţi prieteni.

Aceste cuvinte fură cele pe care Magnus voia să le audă.

Duminică dimineaţă, în ziua evadării, Magnus se trezi în obişnuitul zgomot al clopotelor bisericilor care răsunau în tot Parisul. Avea capul cam greu şi mintea înceţoşată după o seară lungă petrecută în compania contelui de – şi a unui grup de actori de la Comedie Italienne. Se părea că în timpul acelei seri căpătase şi o maimuţă. Aceasta şedea pe tăblia de la picioarele patului său, mâncând fericită pâinea lui Magnus

pentru micul dejun. Deja răsturnase ceainicul pe care îl adusese Claude şi în mijlocul podelei se găsea un morman de pene de struţ făcute bucăţi.

— Ziua bună, spuse Magnus către maimuţă.

Maimuţa nu-i răspunse.

— Te voi boteza Ragnor, adăugă Magnus, lăsându-se uşor pe perne. Claude!

Uşa se deschise şi Claude intră. Nu păru câtuşi de puţin surprins de prezenţa lui Ragnor. Imediat se apucă să cureţe ceaiul vărsat.

— Vreau să-mi iei o lesă pentru maimuță, Claude, şi, de asemenea, o pălărie.
— Desigur, *monsieur*.
— Crezi că are nevoie şi de o jachetă?
— Poate că nu în acest anotimp, *monsieur*.
— Ai dreptate, recunoscu Magnus, oftând. Atunci un halat simplu, întocmai ca al meu.
— Care anume, *monsieur*?
— Cel cu trandafiriu şi argintiu.
— O alegere excelentă, *monsieur*, zise Claude, trecând la pene.
— Şi du-l, te rog, la bucătărie şi dă-i un mic dejun adecvat. Va avea nevoie de fructe şi de apă şi poate de o baie să se răcorească.
În acel moment, Ragnor sărise jos de pe tăblia de la picioarele patului şi se îndrepta spre o vază elegantă din porțelan de Sèvres, când Claude îl înşfacă de parcă toată viața lui înşfăcase maimuțe.
— A, adăugă Claude, vârând mâna în jacheta sa, a venit un bilet pentru dumneavoastră în această dimineață.
Ieşi în linişte din încăpere împreună cu maimuța. Magnus deschise biletul. În el scria:
A intervenit o problemă. Va trebui să amânăm până mâine.
Axei
Ei bine, asta însemna că planurile pentru seară fuseseră ruinate.
A doua zi avea loc petrecerea lui Saint Cloud. Trebuia să facă față ambelor obligații. Însă se putea face. Urma să ia trăsura până la marginea palatului Tuileries, să se ocupe de afacerea cu regina, după care avea să se urce din nou în trăsură şi să se ducă la petrecere. Avusese nopți şi mai aglomerate.
Şi Axei merita.
e*
Magnus petrecu cea mai mare parte din următoarea zi şi din

seară făcându-şi griji mai degrabă pentru petrecerea lui Saint Cloud decât pentru afacerea sa cu familia regală. Iluzia magică avea să fie uşoară. Petrecerea avea să *fie* agitată şi inconfortabilă. Tot ce trebuia să facă era să-şi facă apariția, să surâdă şi să sporovăiască un pic, iar apoi putea să-şi vadă de drumul său. Dar nu putea să scape de senzația că în acea seară ceva avea să meargă prost.

Dar, mai întâi, mica chestiune cu regina.

Magnus făcu baie şi se îmbrăcă după cină, iar după aceea, la ora nouă, părăsi în linişte apartamentul, instruindu-şi vizitiul să-l ducă în apropierea grădinii Tuileries şi să se întoarcă la miezul nopții. Acesta era un drum destul de cunoscut. Mulți oameni mergeau în grădină pentru o „întâlnire întâmplătoare” printre arbuştii tunşi ornamental. Se plimbă puțin, croindu-şi drum prin grădina întunecoasă, ascultând zgomotele fornăite ale îndrăgostirilor din tufe, trăgând din când în când cu coada ochiului printre frunze.

La zece treizeci pomi, urmând harta lui Axei, spre exteriorul apartamentului de mult răposatului duce de Villequier. Dacă totul mergea după plan, în curând, tânăra prințesă şi delfinul aveau să iasă pe acea uşă nepăzită, cu delfinul deghizat în fetiță. Dacă nu ieşeau, planul era deja zădărnicit.

Dar cu numai câteva minute mai târziu decât se aşteptase, copiii ieşiră cu doicile, cu toții deghizați. Magnus îi urmă în linişte în timp ce străbăteau curtea ce dădea spre nord, pe *rue de l tebelle şi* apoi spre Grand

Carrousel. Şi acolo, într-o trăsură simplă, se afla Axei. Era îmbrăcat ca un vizitiu parizian ordinar. Ba chiar fuma o pipă şi făcea glume, toate cu un perfect accent parizian al celor din clasele de jos, orice urmă de accent suedez dispărută. Iată-l pe Axei în lumina lunii, urcând copiii în trăsură – Magnus rămase, preț de o clipă, fără grai. Curajul lui Axei, talentul lui, bunătatea sa… îi atingeau inima lui Magnus într-un fel care era uşor nefamiliar şi îl împiedica să fie cinic.

Îi urmări cu privirea îndepărtându-se, apoi se întoarse la

însărcinarea sa. Urma să intre pe aceeaşi uşă. Cu toate că uşa era nepăzită, Magnus avu nevoie de iluzia lui magică pentru a se proteja, astfel încât oricine care se uita să nu vadă decât o pisică mare furişându-se în palat pe o uşă ce păru să se deschidă singură.

Cu mii de oameni intrând şi ieşind – şi fără personalul regal cu sute de curățători –, podelele erau soioase, cu grămezi de noroi uscat şi urme de picioare. Exista un iz de stătut, un amestec de umezeală, fum, mucegai şi de câteva oale de noapte negolite, unele aflate chiar pe coridoare. Nu era lumină, în afara celei reflectate de ferestre, de oglinzi şi slab amplificată de candelabrele din cristal care erau pline de pânze de păianjen groase şi înnegrite de funingine.

Axei îi dăduse lui Magnus o hartă desenată de mână cu toate instrucțiunile foarte clare despre cum să treacă prin seria de bolți şi de încăperi mari, goale, ce păreau a nu se mai sfârşi, al căror mobilier aurit fie lipsea, fie fusese luat în cea mai mare parte de către străjeri. Existau câteva uşi secrete în lambriu, prin care Magnus trecu liniştit. Pe măsură ce înainta în profunzimea palatului, încăperile deveniră ceva mai curate, lumânările ceva mai dese. Se simțea miros de mâncare gătită şi fum de pipă şi erau şi mai mulți oameni în trecere.

Şi apoi ajunse la apartamentele regale. La uşa prin care fusese instruit să intre stătea aşezat un străjer, fluierând alene şi legănându-se spre spate cu scaunul său. Magnus trimise o scânteie mică în colțul încăperii, iar străjerul se ridică să o examineze. Magnus strecură cheia în broască şi intră. Acele încăperi erau cuprinse de o linişte de catifea care părea nefirească şi neconfortabilă. Simți fum de la o lumânare ce fusese stinsă de curând. Magnus nu era intimidat de regalitate, însă inima lui începu să bată ceva mai repede când întinse mâna după cea de-a doua cheie pe care i-o dăduse Axei. Axei avea o cheie de la încăperile particulare ale reginei. Faptul era în egală măsură palpitant

şi neliniştitor.

Şi iat-o – regina Maria Antoaneta. Mai văzuse imaginea ei de multe ori, dar acum ea era în fața lui şi cu desăvârşire umană. În asta consta şocul. Regina era o ființă umană, îmbrăcată în cămaşă de noapte. Exista o anumită drăgălăşenie în ea. O parte, fără îndoială, se datora pur şi simplu pregătirii de care avusese parte – ținuta ei regală şi paşii mici, delicați. Totuşi, picturile o nedreptățeau, pentru că nu îi arătau ochii aşa cum erau, mari şi luminoşi. Părul îi fusese coafat cu grijă într-o cunună de bucle lejere peste care purta o bonetă albă de in Magnus rămase în umbră şi o privi cum păşeşte înainte şi înapoi prin încăpere, trecând de la pat la fereastră şi înapoi la pat, în mod evident îngrozită pentru soarta familiei sale.

— Nu observați nimic, *maâame*, spuse el încet.

Regina se întoarse în timp ce el rostea cuvintele şi se uită în colțul încăperii cu o expresie confuză, apoi îşi reluă mersul. Magnus se apropie şi astfel putu să vadă cum presiunea evenimentelor îşi lăsase amprenta asupra femeii. Părul ei era subțire şi deschis la culoare, cu firele despicate la capete şi încărunțit. Cu toate acestea, chipul ei încă avea o strălucire aprigă, hotărâtă, pe care Magnus o admiră. Înțelegea de ce Axei se îndrăgostise de ea – exista tărie acolo unde el nu s-ar fi aşteptat niciodată.

El îşi mişcă degetele şi flăcări albastre pârâiră între ele. Din nou, regina se întoarse, confuză. Magnus îşi trecu mâna peste fața ei, schimbându-i chipul din familiar şi regal în familiar şi comun. Ochii ei se micşorară şi deveniră negri, obrajii se făcură durdulii şi îmbujorați, nasul se mări, iar bărbia se micşoră. Părul căpătă un aspect tem şi se închise la culoare, devenind şaten. El merse puțin mai departe decât

 ar fi fost absolut necesar, schimbându-i şi pomeții şi urechile puțin, până ce nimeni nu ar mai fi putut să o confunde pe femeia din fața lui cu regina. Ea arăta aşa cum

se presupunea că trebuia să arate – ca o nobilă rusoaică de o cu totul altă vârstă, cu o cu totul altă viață.

Crea un zgomot aproape de fereastră pentru a-i abate atenția, iar când ea se întoarse cu spatele, el ieşi. Părăsi palatul printr-o ieşire foarte circulată aflată în dosul apartamentelor regale, unde regina ținea o poartă deschisă pentru intrările şi ieşirile nocturne al lui Axei.

Una peste alta, totul fu simplu şi elegant, şi o treabă bună la ceas de seară. Magnus zâmbi în sinea lui, ridică ochii spre luna care atârna deasupra Parisului şi se gândi la Axei mânând trăsura. Apoi se gândi la Axei făcând alte lucruri. Şi apoi porni grăbit mai departe. Existau nişte vampiri pe care trebuia să-i vadă.

Era un lucru bun că petrecerile vampirilor începeau întotdeauna foarte târziu. Trăsura lui Magnus trase la uşa lui Saint Cloud după miezul nopții. Valeții, toți vampiri, îl ajutară să coboare şi Henri *îl* întâmpină în fața uşii.

— Monsieurbane, zise el, cu micul lui zâmbet dătător de fiori. Stăpânul va fi foarte încântat.

— Mă bucur enorm, răspunse Magnus, de-abia mascându-şi sarcasmul. Sprânceana lui Henri se înălță foarte puțin. Apoi se întoarse şi îi întinse brațul unei fete de aceeaşi vârstă şi asemănătoare cu el ca înfățişare – blondă, cu o privire fixă şi o expresie lipsită de viață, şi foarte frumoasă.

— O cunoşti pe sora mea, Brigitte?

— Desigur. Ne-am mai întâlnit de câteva ori, *mademoiselle*, în viața dumitale… anterioară.

— Viața mea anterioară, spuse Brigitte, cu un râs uşor, ca un clinchet de clopoțel. Viața mea anterioară.

Îi mw: 76

Viața anterioară a lui Brigitte era un gând ce părea să o distreze, căci ea continuă să chicotească şi să zâmbească în sinea ei. Henri o cuprinse cu brațul pe după umeri, într-un fel care nu era complet frățesc.

— Stăpânul ne-a îngăduit cu foarte mare generozitate să ne

păstrăm numele, zise el. Şi eu am fost cel mai încântat atunci când mi-a permis să mă întorc în fostul meu cămin şi să o aduc pe sora mea să locuiască aici. Stăpânul este foarte generos în asta, aşa cum este în toate.

Acest lucru îi produse lui Brigitte încă o criză de râs. Henri îi trase o palmă jucăuşă peste fund.

— Sunt mort de sete, zise Magnus. Cred că mă duc să caut nişte şampanie.

Spre deosebire de mohorâtul şi slab luminatul Tuileries, casa lui Saint Cloud era spectaculoasă. Nu se califica drept un palat în ceea ce priveşte dimensiunile, dar avea aceeaşi opulență în privința decorului. Era o veritabilă junglă de modele, cu tablouri, ramă lângă ramă, până în tavan. Şi toate candelabrele lui Saint Cloud scânteiau şi erau

— Pline de lumânări negre, din care picura ceară neagră pe podea. Ceara era instantaneu curățată de o mică armată de întunericiți. Câțiva lin

I fi geblide mundani atârnau peste mobile, cei mai mulți ținând pahare cu vin – sau sticle. Majoritatea prăbuşiți, cu gâturile expuse, doar aşteptând, cerşind să fie muşcați. Vampirii stăteau în partea lor de încăpere, râzând între ei şi arătând spre mundani ca şi cum şi-ar fi ales ce să mănânce de pe o masă încărcată cu delicatese.

În societatea mundană pariziană, perucile mari, pudrate, ieşiseră recent din modă, în favoarea stilurilor mai naturale. În societatea vampirilor, perucile erau mai mari ca oricând. O femeie vampir avea o perucă de cel puțin doi metri înălțime, pudrată într-o nuanță de roz deschis şi sprijinită de o delicată structură în zăbrele despre care Magnus bănuia că era făurită din oase de copii. La colțul gurii avea puțin sânge, iar Magnus nu-şi putea da seama dacă acele crestături roşii de pe obrajii ei erau sânge sau tuşe exagerate de fard de obraz. (Ca şi în cazul

perucilor, vampirii parizieni erau în favoarea

stilurilor uşor demodate de machiaj, cum ar fi petele de roşu aprins pe obraji, posibil pentru a-i ridiculiza pe oameni.)

Trecu de un harpist cenuşiu la faţă, care fusese – remarcă încruntat Magnus – prins de gleznă cu cătuşele de podea. Dacă acesta cânta destul de bine, era posibil să fie ţinut în viaţă im timp pentru a mai cânta şi altă dată. Sau putea să constituie o gustare pentru mai târziu în noapte. Magnus se simţi tentat să reteze lanţul harpistului, dar exact în acel moment auzi un glas deasupra lui:

— Magnus! Magnus Bane, unde ai fost?

Marcel Saint Cloud se aplecase peste balustradă şi făcea din mână spre el. În jurul lui, un ciorchine de vampiri îl examinau cu atenţie pe Magnus pe deasupra evantaielor din pene şi fildeş şi os.

Saint Cloud era, chiar dacă pe Magnus îl durea să o recunoască, izbitor de frumos. Cei mai bătrâni aveau o înfăţişare foarte specială – o splendoare ce venea odată cu vârsta. Şi Saint Cloud era bătrân, posibil unul dintre primii vampiri de la curtea lui Vlad. Nu era la fel de înalt ca Magnus, dar avea o structură osoasă fină, cu pomeţi înalţi şi degete lungi. Ochii lui erau din cale-afară de negri, dar răsfrângeau lumina aidoma oglinzilor. Iar veşmintele lui… ei bine, avea acelaşi croitor ca Magnus, aşa că, desigur, erau minunate.

— Mereu ocupat, răspunse Magnus, reuşind să surâdă în timp ce Saint Cloud şi grupul lui de adepţi coborau treptele.

Păşeau în acelaşi ritm cu el, potrivindu-şi paşii după ai lui. Sicofanţi.

— Tocmai l-ai ratat pe de Sade.

— Ce păcat! exclamă Magnus.

Marchizul de Sade era indiscutabil un mundan ciudat, cu cea mai perversă imaginaţie pe care o întâlnise Magnus de la Inchiziţia spaniolă încoace.

— Am câteva lucruri pe care vreau să ţi le arăt, zise Saint Cloud, punând un braţ rece pe umerii lui Magnus. Nişte

lucruri absolut mintmate!

Un lucru pe care Saint Cloud şi Magnus fi aveau în comun era profunda apreciere a modei, mobilei şi artei mundane. Magnus avea tendința să şi le cumpere sau să le primească drept plată. Marcel făcea schimb cu revoluționarii – sau cu oamenii străzii care prăduiau casele mari şi luau lucrurile drăguțe dinăuntru. Sau întunericiții lui îi predau posesiunile lor. Sau lucrurile ajungeau pur şi simplu în casa lui. Era mai bine să nu pună prea multe întrebări, ci doar să admire, şi să admire cu voce tare. Marcel s-ar fi simțit jignit dacă Magnus nu i-ar fi lăudat fiecare articol.

Deodată, un cor de voci de afară, dintr-o curte, îl strigă pe Saint Cloud.

— Ceva pare să se întâmple, spuse Marcel. Poate că ar trebui să investigăm.

Vocile erau sonore, entuziasmate şi amețite – toate tonurile pe care Magnus nu voia să le audă la o petrecere de vampiri. Acele tonuri însemnau lucruri foarte rele.

— Ce se întâmplă, prieteni? întrebă Marcel, mergând spre holul din față.

La baza treptelor de la intrare se găsea un talmeş-balmeș de vampiri, cu Henri în frunte. Câțiva dintre ei țineau o siluetă care se zbătea. Ea scotea sunete stridente şi pițigăiate din gura ce părea acoperită, cu toate că era imposibil să o vezi în îmbulzeală.

— Stăpâne...

Ochii lui Henri erau larg deschişi.

— Stăpâne, am găsit... N-o să vă vină să credeți, Stăpâne...

— Arătați-mi! Aduceți-o în față! Ce este?

Vampirii se ordonară puțin şi aruncară ființa umană în spațiul eliberat, pe pământ. Magnus se strădui din răsputeri să nu scoată niciun sunet de panică şi nici să se dea de gol.

Era Maria Antoaneta.

Desigur, iluzia magică pe care o aplicase nu avea efect asupra vampirilor. Regina era expusă, cu fața albă din cauza

şocului.

— Voi… zise ea, adresându-se mulțimii cu un glas tremurat, ce ați făcut… Voi veți…

Marcel ridică o mână pentru a se face tăcere şi, spre surprinderea lui Magnus, regina încetă să mai vorbească.

— Cine a adus-o? întrebă Marcel. Cum s-a întâmplat?

— Eu am fost, *monsieur*, spuse o voce.

O femeie vampir, mică de statură, pe nume Coselle, ieşi în față.

— Veneam pe drum încoace, coborând pe *rue du Bac*, şi nu mi-a venit deloc să-mi cred ochilor. Probabil că a ieşit din Tuileries. Era în stradă, *monsieur*, părând panicată şi rătăcită.

Fireşte. Regina nu avea cum să fie obişnuită să cutreiere străzile de una singură. Şi în întuneric era uşor s-o ia în direcție greşită. Ea cotise pe o altă stradă şi, cumva, traversase Sena.

— *Madame*, spuse Marcel, coborând treptele. Sau ar trebui să mă adresez cu „Maiestatea Voastră”? Oare am plăcere de a mă adresa preaiubitei noastre şi celei mai… ilustre regine?

Un chicotit de undeva din încăpere, dar, în afară de asta, nu se mai auzea niciun sunet.

— Eu sunt, răspunse regina, ridicându-se în picioare. Şi cer…

Marcel ridică din nou o mână, indicând tăcere. Coborî şi restul treptelor şi se duse la regină, stând în picioare în fața ei şi examinând-o îndeaproape. Apoi făcu o mică plecăciune.

— Maiestatea Voastră, zise el. Sunt încântat dincolo de cuvinte că ați putut să luați parte la petrecerea mea. Noi toți suntem încântați la culme, nu-i aşa, prieteni?

Până acum, toți vampirii care încăpuseră se îngrămădiseră în pragul uşii. Cei care nu putuseră, se aplecaseră peste ferestre. Urmară încuviințări şi zâmbete, dar niciun răspuns. Liniştea era teribilă. Dincolo de zidurile curții lui Marcel, chiar şi Parisul părea să fi tăcut.

— Dragul meu Marcel, spuse Magnus, forțându-se să râdă. *Îmi displace* cu adevărat să te dezamăgesc, dar aceasta nu este regina. Este amanta unuia dintre clienții mei. Numele ei este Josette.

Întrucât această afirmație părea să fie în mod clar şi vădit falsă, Marcel şi ceilalți rămaseră tăcuți, aşteptând să audă mai mult. Magnus coborî, încercând să pară amuzat de turnura pe care o luaseră evenimentele.

— E foarte pricepută, nu-i aşa? zise el. Satisfac multe gusturi, în mare ca tine. Şi se întâmplă că am un client care doreşte să-i facă reginei ce îi face şi ea poporului francez de mulți ani. Am fost angajat să fac o transformare completă. Şi trebuie să spun, cu riscul de a părea lipsit de modestie, că am făcut o treabă excelentă.

— Nu te-am cunoscut niciodată ca fiind modest, spuse Marcel fără urmă de zâmbet.

— Este o calitate supraevaluată, ripostă Magnus, ridicând din umeri.

— Atunci, cum explici faptul că această femeie pretinde că ea este, de fapt, regina Maria Antoaneta?

— Monstrule, sunt regina! strigă ea, cu un glas acum isteric. Eu sunt regina. Sunt regina!

Magnus avu impresia că ea o spunea nu pentru a-i impresiona pe cei care o țineau captivă, ci ca un mod de a se asigura pe sine de propria identitate şi sănătate mintală. El păşi calm în fața ei şi pocni din degete în dreptul chipului ei. Pe loc, ea îşi pierdu cunoştința şi căzu în brațele lui.

— De ce, continuă el calm, întorcându-se spre Marcel, ar rătăci regina Franței pe străzi, neînsoțită, în toiul nopții?

— Bună întrebare.

— Deoarece nu era ea. Era Josette. Trebuia să fie completă în toate privințele. La început, clientul meu voia doar să semene cu regina, dar apoi a insistat asupra întregului pachet, cum s-ar spune. Înfățişare, personalitate, totul. Josette crede cu tărie că ea este Maria Antoaneta. De fapt,

tocmai lucram puțin asupra ei în această privință, când a devenit temătoare şi a fugit din apartamentul meu. Poate că m-a urmat aici. Uneori, talentele mele mă depăşesc chiar şi pe mine.

O depuse pe regină pe pământ

— De asemenea, pare să aibă o iluzie magică asupra ei, adăugă Marcel.

— Pentru mundani, zise Magnus. Nu se poate să pui o femeie care arată exact ca regina să umble pe străzi. E unul slab, ca un şal de vară. Nu trebuia să iasă din casă. Încă mai lucram la ea.

Marcel se lăsă pe vine şi luă chipul reginei în mână, întorcându-l dintr-o parte în alta, uneori uitându-se chiar la față, alteori la gât. Trecu un minut lung sau poate două, timp în care întreaga adunare aştepta următoarea lui rostire.

— Ei bine, spuse Marcel, în cele din urmă, trebuie să te felicit pentru lucrarea ta.

Magnus fii nevoit să-şi adune toate puterile pentru ca oftatul de uşurare să nu fie observat.

— Toate lucrările mele sunt excelente, dar îți accept felicitările, spuse, fluturând nepăsător din mână în direcția lui Marcel.

— O asemenea minune ca aceasta ar fi un mare succes la una dintre adunările mele. Aşa că mă văd nevoit să insist să mi-o vinzi.

— Să ți-o vând? întrebă Magnus.

— Da. Marcel se apleacă şi trasă conturul liniei maxilarului reginei. Da, trebuie. Oricât te-a plătit clientul tău, eu voi dubla suma. Dar trebuie să o am. Uluitoare. Oricât ai vrea, îți plătesc.

— Dar, Marcel…

— Ei, lasă, Magnus. Marcel flutură un deget. Cu toții avem slăbiciunile noastre, şi trebuie să ne lăsăm în voia slăbiciunilor şi să ni le satisfacem, dacă vrem ca acestea să prospere. O voi avea.

Nu se cuvenea să insinueze că acel client născocit era mai important decât Marcel.

Să se gândească. Trebuia să *se gândească*. Şi ştia că Marcel îl privea în timp ce se gândea.

— Dacă insişti, răspunse Magnus. Dar, după cum ți-am spus, încă mai lucram. Mai am câteva tuşe finale de executat. Încă mai are nişte obiceiuri nefericite rămase din viața ei anterioară. Toate acele manierisme de Versailles – sunt foarte multe – trebuie să fie lucrate ca

— 82

O broderie fină. Şi încă n-am semnat lucrarea. Chiar îmi place să-mi semnez lucrările.

— Cât va dura?

— O, nu prea mult. Aş putea s-o aduc înapoi mâine…

— Aş prefera ca ea să rămână aici. La urma urmelor, cât durează să-ți semnezi lucrarea? întrebă Marcel, zâmbind vag.

— S-ar putea să fie nevoie de timp, răspunse Magnus, arborând unul dintre zâmbetele sale atotcunoscătoare.

— Când negociez pentru bunuri folosite, prefer unele impecabile. Să nu dureze mult. Henri, Charles… duceți-o pe *Madame* sus şi puneți-o în camera albastră. Lăsați-l pe Monsieurbane să-şi completeze semnătura. De-abia aşteptăm să vedem produsul final în scurtă vreme.

— Desigur, încuviință Magnus.

Îi urmă încet pe regina leşinată şi pe întunericiți înăuntru.

* * *

După ce Henri şi Charles o puseră pe regină în pat, Magnus încuie uşa şi mută un garderob mare pentru a o bloca. Apoi deschise obloanele. Camera albastră se afla la etajul al treilea, la o înălțime destul de mare deasupra curții de primire. Era singura cale de ieşire.

Magnus îşi îngădui câteva momente de blesteme înainte de a clătina din cap şi de a cântări din nou situația. Probabil că el ar fi putut să iasă din asta, însă să se scoată şi pe el şi pe regină… *şi* să i-o returneze pe regină lui Axei…

Privi din nou pe fereastră, la pământul de dedesubt. Cei mai mulți dintre vampiri intraseră din nou în casă. Totuşi, câțiva servitori şi întunericiți rămăseseră să întâmpine trăsurile. În jos nu avea să meargă, dar *în sus*...

În sus, într-un balon, de pildă.

Magnus era sigur de un lucru – această treabă avea să fie foarte dificilă. Balonul în sine se afla în cealaltă parte a Parisului. Căută cu mintea şi găsi ce căuta. Era strâns grămadă în pavilionul din Bois de Boulogne. Îl rostogoli pe iarbă, îşi încordă voința să-l umfle, îl fermecă să fie invizibil şi apoi îl ridică de la pământ. Îl simți înălțându-se şi îl ghidă pe deasupra copacilor din parc, deasupra caselor şi străzilor, ocolind cu grijă turlele bisericilor şi ale catedralelor, deasupra fluviului. Plutea foarte bine şi vântul îl împingea fără dificultate. Voia să urce drept în sus, dar Magnus îl ținu.

La un moment dat aveau să-i sece puterile şi atunci avea să-şi piardă cunoştința. Nu putea decât să spere că asta avea să se întâmple destul de târziu în timpul procesului, dar nu avea cum să ştie. În timp ce balonul se apropia, se strădui din răsputeri să-l vrăjească total, făcându-l invizibil chiar şi pentru vampirii de dedesubt. Îl privi venind la fereastră şi, cu mare atenție, îl ghidă mai aproape. Se lăsă peste pervaz cât de mult putu şi îl prinse. Coşul avea o uşiță, pe care reuşi să o deschidă.

Când cineva fură un balon zburător şi îl animă să zboare pe deasupra Parisului, acel cineva ar trebui, în mod ideal, să aibă măcar o idee despre cum funcționează mai sus-menționatul balon. Magnus nu fusese niciodată interesat de mecanica balonului – singurul lui interes era că mundanii puteau acum să zboare într-o bucată colorată de mătase. Aşa că atunci când descoperi că nacela conținea un foc, fu dezamăgit.

De asemenea, regina probabil că nu era grea, dar rochia ei – şi orice altceva mai ascunsese sau cususe în rochie în vederea evadării – cu siguranță era, iar Magnus nu avea

energie de risipit. Pocni din degete, iar regina se trezi. Exact la timp îi trecu degetul peste buze şi reduse la tăcere țipătul care era pe punctul de a-i ieşi din gură.

— Maiestatea Voastră, spuse el, epuizarea cântărind greu în vocea lui. Nu am timp să vă explic şi nici nu avem timp de prezentări. Ceea ce vreau să faceți este – şi cât mai repede cu putință – să păşiți pe fereastra aceea. Nu puteți să îl vedeți, dar există ceva acolo care vă va prinde. Dar trebuie să ne mişcăm repede.

Regina deschise gura şi, descoperind că nu putea vorbi, începu să alerge în jurul încăperii, ridicând diferite obiecte şi azvârlindu-le în Magnus. Magnus se feri în timp ce vazele loveau peretele de lângă el.

Reuşi să ancoreze balonul de fereastră cu draperia şi o apucă pe regină. Ea începu să-l lovească cu pumnii. Avea pumnii mici şi era în mod vizibil neobişnuită cu o asemenea activitate, însă loviturile ei nu erau cu totul ineficiente. Lui îi mai rămăsese foarte puțină putere şi se părea că pe ea o anima spaima, ceea ce îi turna argint viu în vene.

— Maiestatea Voastră, sâsâi el. Trebuie să încetați. Trebuie să mă ascultați. Axei…

La cuvântul „Axei", ea încremeni. Asta era tot ceea ce-i trebuia lui. O îmbrânci cu spatele pe fereastră. Balonul, împins înapoi de forță, se îndepărtă cam treizeci de centimetri de fereastră – aşa că ea ateriză pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară. Atârna acolo, îngrozită şi ținându-se de ceva ce putea să simtă, dar nu putea să vadă, dând din picioarele ei încălțate cu papuci şi lovind clădirea. Magnus fu nevoit să accepte câteva lovituri nervoase în piept şi în față înainte să poată să o rostogolească în nacelă. Fusta ei se ridică până peste cap şi regina Franței fu redusă la o grămadă de materiale şi două picioare care se mişcau agitate. Sări şi el în nacelă, închise uşa şi dădu drumul piedicii balonului, oftând din rărunchi. Balonul se înălță în sus, deasupra acoperişurilor. Regina reuşi să se răsucească şi să

se ridice în genunchi. Atinse nacela, cu ochii mari de o mirare ca de copil. Se trase în sus încet şi privi peste marginea nacelei, studie priveliştea de dedesubt şi leşină.

— Într-o bună zi, spuse Magnus, privind la persoana regală căzută grămadă la picioarele lui, va trebui să-mi scriu memoriile.

e*

Aceea nu fu călătoria în balon la care sperase Magnus.

Pentru început, balonul zbura jos şi o făcea extrem de încet, şi se pare că cel mai mult îi plăcea să cadă brusc pe acoperişuri şi coşuri de fum. Regina se foia şi gemea pe fundul nacelei, făcând balonul să se legene înainte şi înapoi într-un fel care producea greață. O bufniță îi atacă subit. Şi cerul era întunecat, atât de întunecat, încât Magnus nu avea habar încotro mergea. Regina gemu puțin şi înălță capul.

— Cine *sunteți*? întrebă cu glas slab.

— Prietenul unui prieten, răspunse Magnus.

— Noi *ce*:

— Este mai bine să nu întrebați, Maiestatea Voastră. Nu vreți să ştiți răspunsul. Şi cred că ne îndreptăm spre sud, ceea ce reprezintă direcția complet greşită.

— Axei…

— Da. Magnus se aplecă peste marginea nacelei şi încercă să distingă străzile de dedesubt. Da, Axei… Dar iată o întrebare… Dacă ați vrea să găsiți, să spunem, Sena, încotro v-ați uita?

Regina îşi lăsă din nou capul jos.

El reuşi să-şi adune destulă putere încât să refacă iluzia magică asupra balonului, făcându-l din nou invizibil pentru mundani. Nu mai avu destulă putere cât să se vrăjească şi pe sine complet, aşa încât unii oameni avură ocazia de a vedea partea superioară a lui Magnus trecând în zbor în întuneric prin fața ferestrelor lor de la catul al treilea. Alți oameni nu făceau economie la lumânări, aşa că el se alese cu vreo două privelişti foarte interesante.

În cele din turnă zări o prăvălie pe care o cunoştea. Trase balonul de-a lungul străzii, până ce din ce în ce mai multe locuri i se părură cunoscute şi apoi zări catedrala Notredame.

Acum întrebarea era… unde să lase balonul *jos*? Nu puteai pur şi simplu să aterizezi cu un balon în mijlocul Parisului. Nici măcar cu unul invizibil. Parisul era prea… țepos.

Nu exista decât o singură soluție pentru asta, iar Magnus deja o detesta.

— Maiestatea Voastră, zise el, îmboldind-o pe regină cu piciorul. Maiestatea Voastră, *trebuie să vă treziți*.

Regina se mişcă din nou.

— Acum, zise Magnus, nu o să vă placă ce am să vă spun, dar credeți-mă că este cea mai bună alternativă dintre multe altele îngrozitoare.

— Axei…

— Da. Acum, într-un minut vom coborî în Sena…

— Poftim?

— Şi va fi foarte bine dacă ați putea, poate, să vă țineți de nas. Şi bănuiesc că rochia dumneavoastră e plină de bijuterii, aşa că…

Balonul cădea repede, iar apa se apropia. Magnus cârmi balonul spre un loc între două poduri.

— Ați putea să…

Balonul se prăbuşi pur şi simplu ca o piatră. Focul se stinse şi mătasea se lăsă imediat peste Magnus şi regină. Magnus rămăsese fără putere, dar reuşi să găsească destulă cât să rupă mătasea în două, astfel încât să nu-i prindă în capcană. Înotă cu puterea sa proprie, trăgând-o pe regină sub brațul lui, spre mal. Se aflau, aşa cum spera, destul de aproape de Tuileries şi de docul său. O duse spre trepte şi o aruncă pe mal.

— Rămâneți acolo, îi ceru, gâfâind şi cu apa picurând din el.

Însă regina era din nou inconştientă. Magnus o invidie.

Urcă treptele şi merse târşâindu-şi picioarele pe străzile din Paris. Axei probabil că înconjurase zona de mai multe ori.

Căzuseră de acord că dacă ceva nu mergea cum trebuie, Magnus trebuia să trimită un fulger albastru în sus, asemenea unui foc de artificii. O făcu. Apoi se prăbuşi la pământ şi aşteptă.

Aproximativ cincisprezece minute mai târziu, o trăsură opri – nu cea simplă, de mai devreme, ci una masivă, colorată în negru, verde şi galben. Una care ar *fi* putut să transporte cu uşurinţă şase oameni sau mai mulţi timp de mai multe zile, în cel mai grandios stil posibil. Axei sări de pe capră şi alergă spre Magnus.

— Unde este? De ce eşti ud? Ce s-a întâmplat?

— Ea e bine, răspunse Magnus, ridicând o mână. *Aceasta* este trăsura? O *berline de voyage*[10])

— Da, zise von Persen. Maiestăţile lor au insistat. Şi ar fi lipsit de cuviinţă dacă ar sosi în ceva mai puţin măreţ.

— Şi imposibil să nu fie remarcaţi!

Pentru prima dată, von Persen părea să nu se simtă în largul lui. În mod clar detestase ideea şi se împotrivise.

— Da, bine… aceasta este trăsura. Dar…

— Ea este pe trepte. Am fost nevoiţi să aterizăm în fluviu.

— Să aterizaţi?

— E o poveste lungă, răspunse Magnus. Să spunem că lucrurile s-au complicat. Dar este în viaţă.

Axei se lăsă în genunchi în faţa lui Magnus.

— Pentru asta, nu vei fi niciodată uitat, spuse Axei pe un ton scăzut. Franţa îşi va aminti. Suedia îşi va aminti.

— Nu-mi pasă dacă Franţa sau Suedia îşi amintesc. Îmi pasă dacă dumneata îţi aminteşti.

Magnus fo' sincer şocat atunci când Axei fo' cel care iniţie sărutul – cât de brusc fo', cât de pasionat, cum tot Parisul, toţi vampirii, Sena, balonul şi orice altceva dispărură şi nu mai erau decât ei doi pentru o clipă. O clipă perfectă.

---

[10] Berlină de călătorie, în lb. franceză.

Şi Magnus fo’ cel care îl întrerupse.

— Pleacă, şopti el. Vreau să fii în siguranță. Pleacă.

Axei dădu aprobator din cap, părând puțin şocat de propriul lui gest, şi alergă spre treptele docului. Magnus se ridică şi, cu o ultimă privire, se puse în mişcare.

e*

Să se ducă acasă nu era o opțiune. Vampirii lui Saint Cloud erau probabil în apartamentul lui chiar acum. Trebuia să intre undeva până în zori. Îşi petrecu noaptea în *la petite maison*[11]a lui *Madame* deuna dintre cele mai recente iubite. În zori se întoarse la apartamentul lui. Uşa din față era întredeschisă. Pătrunse înăuntru cu mare grijă.

— Claude! strigă el, rămânând, precaut, lângă uşă, în lumină. Marie! Ragnor!

— Nu sunt aici, *monsieur*, spuse o voce.

Henri. Bineînțeles. Îl aştepta pe trepte.

— Le-ați făcut rău?

— I-am luat pe cei numiți Claude şi Marie. Nu ştiu cine este Ragnor.

— Le-ați făcut *rău*? întrebă Magnus din nou.

— Acum sunt dincolo de rău. Stăpânul meu mi-a cerut să îți transmit complimentele sale. A spus că au fost un ospăț pe cinste.

Lui Magnus i se făcu greață. Marie şi Claude fuseseră buni cu el, iar acum…

— Stăpânul ar dori tare mult să te vadă, zise Henri. Ce-ar fi să mergem împreună acum şi veți putea să stați de vorbă când se va trezi în seara aceasta.

— Cred că voi refuza invitația, spuse Magnus.

— Dacă o faci, cred că vei descoperi că Parisul este cel mai inospitalier loc în care să trăieşti. Şi cine este acel nou gentilom al dumitale? în cele din urmă îi vom afla numele.

---

[11] Căsuța, în lb. franceză.

Înțelegi?

Henri se ridică şi încercă să pară amenințător, dar era un mundan, un întunericit de şaptesprezece ani.

— Ceea ce cred eu, micuțule întunericit, spuse Magnus, păşind mai aproape, este că uiți cu cine ai de-a face.

Magnus lăsă câteva scântei albastre să licărească între degetele lui. Henri se dădu înapoi o treaptă.

— Du-te acasă şi spune-i stăpânului tău că am primit mesajul lui… Am pricinuit neplăceri pe care nu am intenționat să le pricinuiesc. Voi părăsi imediat Parisul. Chestiunea poate fi considerată închisă. Îmi accept pedeapsa.

Se îndepărtă de uşă şi întinse brațul, indicând că Henri ar trebui să iasă.

* e

După cum se aşteptase, totul era un haos – mobilele răsturnate, urme de arsură pe pereți, operele de artă lipsă, cărțile făcute ferfeniță. În

CASSANDRA CLARE, SARAH REES BRENNAN, MAUREEN JOHNSON dormitorul lui fusese turnat vin peste patul şi peste hainele sale… Cel puțin credea că era vin.

Magnus nu pierdu timp să caute prin ruine. Cu o fluturare a mâinii, şemineul din marmură se dădu la o parte de la perete. Magnus scoase un sac plin cu *Louis d'or*, cu un sul gros de *assignats*[12]şi cu o colecție de inele minunate cu citrin, jad, rubin şi un topaz albastru magnific.

Era polița lui de asigurare, în caz că revoluționarii ar fi întreprins un raid asupra casei lui. Vampiri, revoluționari… era totuna acum. Îşi puse inelele pe degete, asignații în haină, iar ludovicii din aur într-un săculeț din piele, pe care, de asemenea, îl depozitase în zid tocmai în acest scop. Vârî mâna şi mai adânc în ascunzătoare şi scoase un ultim obiect

---

[12] Asignatul (uneori asignată) era o bancnotă emisă în timpul Revoluției Franceze din 1789, destinată vânzării proprietăților naționale.

– Cartea Gri, legată în catifea verde. Pe aceasta o puse cu grijă în săculeț.

Auzi un zgomot uşor în spatele lui şi Ragnor ieşi de sub pat.

— Micul meu prieten, zise Magnus, luând ție jos maimuțica înspăimântată. Cel puțin tu ai supraviețuit. Vino. Plecăm împreună.

Când Magnus auzi veştile, se afla în Alpi, odihnindu-se pe malul unui pârâu, strivind flori-de-colț cu degetul mare. Magnus încercase să evite toate lucrurile franțuzeşti vreme de câteva săptămâni – francezi, mâncăruri franțuzeşti, veşti franțuzeşti. Se delectase cu carne de porc şi de vițel, cu băi termale şi lectură. În cea mai mare parte a timpului îşi petrecea zilele singur – cu micul Ragnor – şi în linişte. Însă chiar în acea dimineață, un nobil fugit din Dijon venise să stea la hanul unde locuia Magnus. Arăta ca un om căruia îi plăcea să vorbească mult, iar Magnus nu avea chef de o astfel de companie, aşa că se dusese să stea pe malul pârâului. Nu fu surprins când bărbatul îl urmă acolo.

— Dumneata! *Monsieur*! îl strigă el pe Magnus în timp ce urca gâfâind dealul.

Magnus dădu câteva bobârnace unor flori-de-colț.

— Da?

— Hangiul spune că ați venit recent de la Paris, *monsieur*! Sunteți concetățeanul meu?

Magnus purta la han o mică iluzie magică, astfel încât să poată trece drept un oarecare nobil francez refugiat, unul dintre sutele care frigeau peste graniță.

— Am venit de la Paris, răspunse Magnus, ambiguu.

— Şi aveți o maimuță?

Ragnor alerga prin preajmă. Se obişnuise foarte bine în Alpi.

— A, *monsieur*, mă bucur tare mult că v-am găsit! Săptămâni la rând nu am mai vorbit cu nimeni din țara mea. Omul îşi frângea mâinile. Nu prea mai ştiu ce să cred sau să fac. Ce vremuri îngrozitoare! Ce orori! Ați auzit de rege şi regină, nu mă îndoiesc.

— Ce-i cu ei? întrebă Magnus, păstrându-şi chipul impasibil.

— Maiestăţile lor, Dumnezeu să-i apere! Au încercat să fugă din Paris! Au reuşit să ajungă numai până în oraşul Varennes, unde se spune că un lucrător poştal l-a recunoscut pe rege. Au fost prinşi şi trimişi înapoi la Paris. Oh, ce vremuri groaznice!

Fără să scoată vreun cuvânt, Magnus se ridică, îl luă pe Ragnor şi se întoarse la han.

Nu voise să se gândească la această chestiune. În mintea lui, Axei şi familia fuseseră în siguranţă. Aşa avea el nevoie să fie. Până acum.

Păşea în sus şi în jos în camera lui şi, în cele din urmă, îi scrise o misivă lui Axei pe adresa lui din Paris. Apoi aşteptă răspunsul.

Dură trei săptămâni şi acesta veni, cu un scris nefamiliar, din Suedia.

Monsieur.

Axei doreşte să ştiţi că e bine şi că vă răspunde cu aceleaşi sentimente profunde.

Regele şi regina, după cum ştiţi, sunt închişi la Paris. Axei a fost mutat la

Viena pentru a le pleda cauza în faţa împăratului, dar mă tem că este hotărât să se întoarcă la Paris, cu riscul vieţii sale. Monsieur, *de vreme ce Axei pare să vă preţuiască foarte mult, nu aţi vrea, vă rog, să-i scrieţi şi să-l descurajaţi să facă acest lucru? El este preaiubitul meu frate şi îmi fac griji pentru el în mod constant.*

I se dădea o adresă din Viena, iar biletul era semnat simplu, „Sophie”. Axei avea să se întoarcă la Paris. De asta, Magnus era sigur.

Vampiri, spirite ale naturii, vârcolaci, vânători de umbre şi demoni – aceste lucruri aveau noimă pentru Magnus. Dar lumea mundană – părea să nu aibă niciun tipar, nicio formă.

Politicile lor iuți ca argintul viu. Viețile lor scurte…

Magnus se mai gândi o dată la bărbatul cu ochi albaştri care stătuse în picioare în salonul lui. Apoi scăpără un chibrit şi arse biletul.

92

Vampiri, brioşe şi Edmund Herondale /

de Cassandra Clare şi Sarah Rees Brennan

Atunci fu momentul câni vânătorul de umbre cu păr bălai pe care Magnus îl reperase la Institut sări de pe creasta unui zid şi ateriză grațios pe stradă în fața lui.



PICA

SIMPLU

OER.

Za urma

URMELOR.

PERSOANELE

V





LONDRA, 1857

De la nefericitele evenimente ale Revoluției Franceze, Magnus nutrise o oarecare prejudecată împotriva vampirilor. Morții-vii îi omorau întotdeauna servitorii şi îi puneau în primejdie maimuțica de companie. Clanul vampirilor din Paris continua să-i trimită lui Magnus mesaje insolente despre micile lor neînțelegeri. Vampirii purtau pică mai mult timp decât, practic, orice creatură vie, şi ori de câte ori erau prost dispuşi, se exprimau prin omor. În general, Magnus îşi dorea ca tovarăşii săi să fie cumva mai puțin – fără nicio aluzie – însetați de sânge.

Mai era şi faptul că uneori vampirii comiteau nelegiuiri mai rele decât omorul. Comiteau infracțiuni împotriva modei. Când cineva era nemuritor, avea tendința de a uita de trecerea timpului. Totuşi, asta nu putea *fi o* scuză pentru a purta o bonetă care fusese la modă în vremea lui Napoleon I.

Magnus începea oricum să aibă senzația că fusese o idee prea grăbit în a-i respinge pe *toți* vampirii.

Lady Camille Belcourt era o femeie teribil de fermecătoare. Se şi îmbrăca potrivit ultimelor tendințe în modă. Rochia ei avea o crinolină încântătoare, iar felul cum cădea taftaua albastră cu şapte volane înguste în jurul jilțului ei făcea să pară că ea se înălța dintr-o cascadă cu apă albastră

scânteietoare. Nu exista deloc prea mult material în jurul sânilor, care aveau albeața şi rotunjimea unei perle. Perfecțiunea sânilor şi a gâtului dalb era pusă în evidență de o panglică neagră de catifea şi de zulufii strălucitori care îi încadrau chipul. Unul dintre zulufii aurii era suficient de lung pentru a se odihni pe delicata curbură a claviculei, ceea ce-l făcu pe Magnus să-şi întoarcă iar privirea la…

Zău aşa, toate drumurile duceau înapoi la sânii lui lady Camille. Era o rochie minunat alcătuită. Şi sânii erau minunat alcătuiți.

Lady Camille, pe cât de frumoasă, pe atât de bună observatoare, îşi dădu seama că Magnus se uita la ea, şi zâmbi.

— Ceea ce mi se pare minunat, atunci când eşti o creatură a nopții, îi mărturisi ea pe un ton scăzut, este că nu trebuie să porți nimic altceva decât ținute de seară.

— Până acum nu m-am gândit la acest aspect, recunoscu Magnus.

fraţ

at.

— Bineînțeles că ador varietatea, aşa că atunci când se iveşte oportunitatea de a schimba costumația, nu o ratez. Găsesc că există multe ocazii în timpul unei nopți aventuroase pentru o doamnă de a se descotorosi de veşminte. Se aplecă, sprijinindu-se cu cotul ei alb şi neted de masa din mahon a vânătorilor de umbre. Ceva îmi spune că eşti un bărbat care ştie câte ceva despre nopțile aventuroase.

— Doamna mea, cu mine, toate nopțile sunt adevărate aventuri. Rogu-te, continuă-ți discursul despre modă, o îndemnă Magnus. Este unul dintre subiectele mele preferate.

Lady Camille surâse. Magnus îşi coborî vocea, cu discreție.

— Dar dacă aceasta îți este alegerea, rogu-te să îți continui discursul despre dezbrăcat. Cred că este cel mai preferat subiect dintre toate.

Şedeau aşezați alături la o masă lungă în Institutul

vânătorilor de umbre din Londra. Consulul, un nefilim posomorât care conducea dezbaterile, vorbea monoton despre toate vrăjile pe care doreau ca magicienii să le pună lor la dispoziţie la preţ redus şi despre ce considerau ei că era comportamentul cuvenit pentru vampiri şi vârcolaci. Magnus nu auzise de nicio modalitate prin care repudiaţii beneficiau într-o oarecare măsură de aceste „Acorduri”, însă cu siguranţă înţelegea de ce vânătorii de umbre aveau o dorinţă pătimaşă de a le ratifica, începu să regrete că acceptase să călătorească la Londra şi la al său Institut, astfel încât vânătorii de umbre să aibă posibilitatea de a-i irosi preţiosul lui timp. Consulul, pe care Magnus credea că îl chema Morgcutărică, părea de-a dreptul îndrăgostit de propriul glas.

Deşi, de fapt, se oprise din vorbit.

Magnus îşi desprinse privirea de la Camille pentru a descoperi priveliştea mult mai puţin plăcută a Consulului – cu dezaprobarea scrisă pe chipul său, la fel de puternic reliefată ca runele de pe pielea lui –, care îl privea lung.

— Dacă dumneata şi… şi femeia vampir aţi putea să încetaţi să mai flirtaţi măcar un moment, îi ceru el pe un ton acid.

— Noi flirtăm? Se poate spune doar că ne lăsaserăm în voia unei conversaţii puţin mai *risque*[13], preciză Magnus, ofensat. Dacă aş începe un flirt, vă asigur că întreaga încăpere ar şti. Aceste conversaţii produc senzaţii.

Camille râse.

— Ce rimă isteaţă!

Gluma lui Magnus păru să elibereze nemulţumirea tuturor repudiaţilor de la masă.

— Ce altceva am putea să facem decât să vorbim între noi? întrebă un vârcolac adolescent, mic încă, dar cu nişte ochi verzi şi o privire arzătoare şi cu un chip slab şi hotărât de fanatic care era de fapt competent; se numea Ralf Scott.

---

[13] Riscantă, în lb. franceză.

Suntem aici de trei ore şi nu ni s-a dat nicio şansă să vorbim. Ați vorbit numai voi, nefâlimilor.

— Nu pot să cred, interveni Arabella, o sirenă încântătoare cu nişte scoici încântător plasate, că am înotat în sus pe Tamisa şi am consimțit să fiu ridicată pe scripeți şi pusă într-un acvariu din sticlă pentru *asta*.

Ea vorbi destul de tare.

Până şi Morgcutărică rămase cu gura căscată. *De ce*, voia Magnus să ştie, erau numele vânătorilor de umbre atât de lungi, când magicienii îşi dădeau singuri nume de familie elegante dintr-o singură silabă? Numele lungi însemnau doar păreri foarte bune despre sine.

— Nenorociților, ar trebui să vă simțiți onorați că vă aflați în Institutul londonez, mârâi un vânător de umbre cu păr argintiu, pe nume Starkweather. Nu i-aş îngădui niciunuia dintre voi să pătrundă în Institutul meu în afară de cazul în care aş căra vreunul din capetele voastre împuțite înfipt într-o lance. Linişte, şi lăsați-i pe cei mai buni decât voi să vorbească!

Urmă o pauză stânjenitoare. Starkweather aruncă în jur căutături piezişe, ochii lui stăruind asupra lui Camille, nu ca şi cum ar fi fost o femeie frumoasă, ci ca şi cum ar fi putut fi un trofeu grozav pentru peretele lui. Camille îşi îndreptă privirea spre liderul şi prietenul ei, vampirul cu păr alb Alexei de Quincey, dar el nu răspunse apelului ei mut. Magnus se întinse şi o prinse de mână.

Pielea ei era rece, dar degetele ei se potriveau foarte bine cu ale lui. El îl văzu pe Ralf Scott uitându-se în direcția lor şi pălind. Era şi mai tânăr decât crezuse Magnus. Ochii lui erau imenşi şi verzi ca sticla, destul de transparenți pentru ca toate emoțiile lui să strălucească la suprafață, pe chipul lui îngust. Erau fixați asupra lui Camille.

Interesant, gândi Magnus, şi înregistră observația.

— Intenția este ca acestea să fie acorduri de pace, spuse Scott, în mod voit rar. Ceea ce înseamnă că intenția era ca

noi toți să avem şansa de a ne face ascultați. Am auzit cum pacea le va aduce beneficii vânătorilor de umbre. Aş dori acum să discutăm cum vor beneficia repudiații. Ni se vor acorda locuri în Consiliu?

Starkweather începu să se înece. Una dintre femeile vânători de umbre se ridică precipitat.

— Doamne, Dumnezeule! Cred că soțul meu a fost atât de încântat de şansa de a ține un discurs, încât nu a oferit răcoritoare, zise ea cu voce tare. Eu sunt Amalia Morgenstern.

Cronicile lui Magnus bane

O, *ăsta e*, gândi Magnus. *Morgenstern. Cumplit nume.*

— Deci, ce vă pot oferi? continuă femeia. Sun după servitoare într-o clipită.

— Luați aminte, fără carne crudă pentru câine, zise Starkweather şi zâmbi cu înțeles.

Magnus văzu o altă femeie vânător de umbre râzând pe înfundate, cu mâna pavăză la gură. Ralf Scott se aşeză, palid şi liniştit. El fusese forța motoare din spatele adunării de azi a repudiaților şi fusese singurul vârcolac dispus să vină. Chiar şi fratele său mai mic, Woolsey, se ținuse la distanță, despărțindu-se de Ralf pe treptele din fața Institutului, dându-şi nepăsător capul său blond pe spate şi făcându-i cu ochiul lui Magnus. (*Interesant*, gândise Magnus şi cu privire la acest gest.)

Spiritele naturii refuzaseră sec să participe, regina împotrivindu-se ideii. Magnus era singurul magician care venise, iar Ralf fusese obligat să se țină după el, cunoscându-i legăturile cu Frații Tăcuți. Magnus însuşi nu avusese mari speranțe cu privire la această tentativă de a fauri pacea cu vânătorii de umbre, dar era păcat să vezi cum visele vizionare ale băiatului luaseră – o asemenea întorsătură.

— Ne aflăm în Anglia, nu-i aşa? începu Magnus şi îi aruncă un zâmbet fermecător Amaliei Morgenstern, care părea mai

degrabă sastisită. Aş fi încântat dacă ați avea nişte brioşe[14].

— O, cum să nu, răspunse Amalia. Cu smântână groasă, fireşte.

Magnus rămase cu privirea pierdută spre Camille.

— Unele dintre cele mai dragi amintiri ale mele includ cantități mari de smântână şi de femei frumoase.

Magnus se delecta scandalizându-i pe vânătorii de umbre. Camille arăta de parcă şi ea se delecta. Preț de o clipă strânse amuzată din ochi, ca o pisică ce tocmai avusese parte de o porție de smântână.

Amalia sună din clopoțel.

— Cât aşteptăm brioşele, am putea să ascultăm restul discursului dragului de Roderick!

Se lăsă o tăcere îngrozită, iar în liniştea aceea răsunară, tare şi limpede, bodogănelile de dincolo de uşă.

— Înger milostiv, dă-mi puterea să îndur…

Roderick Morgenstern, despre care Magnus considera că merita cu adevărat să aibă un nume care să sune ca o capră ce rumega pietriş, se ridică fericit să-şi continue discursul Amalia încercă să se scoale discret de la locul ei – Magnus i-ar fi putut spune că furişatul şi crinolina îmbinate erau o cauză pierdută – şi îşi croi drum spre uşă, care se deschise larg.

Mai mulți vânători de umbre tineri se rostogoliră în încăpere ca nişte căței care cad unul peste celălalt. Amalia făcu ochii mari de surprindere.

— Ce Doam…

În pofida faptului că vânătorii de umbre dispuneau de agilitatea îngerilor, numai unul reuşi să aterizeze cu grație. Era un băiat, sau mai curând un tânăr, care îşi încheie căderea într-un genunchi în fața Amaliei, asemenea unui Romeo care o cerea pe Julieta în căsătorie.

---

[14] în original, scones, desert tradițional englezesc, asemănător cu brioșele.

Părul lui avea culoarea unei monede de aur pur, fără alt metal amestecat, şi liniile chipului său erau perfecte şi elegante ca ale unui profil gravat pe una dintre acele monede princiare. Cămaşa lui ajunsese să fie deranjată la un moment dat în timp ce trăgeau cu urechea, gulerul deschis lăsând să se vadă marginea unei rune desenate pe pielea lui albă.

Lucrul cel mai remarcabil la el erau ochii. Erau ochi ce râdeau, în acelaşi timp veseli şi tandri: erau de un albastru deschis radiant ca al cerului care alunecă în noapte în Rai, când îngerii care fuseseră suavi întreaga zi se găseau deodată tentați să păcătuiască.

— N-am putut suporta să mai fiu despărțit de dumneata nicio clipă în plus, draga şi scumpa mea doamnă Morgenstern, exclamă tânărul, prinzând mâna Amaliei. Tânjesc de dorul dumitale.

Flutură din genele lui lungi şi aurii, iar Amalia Morgenstern fu imediat redusă la îmbujorări şi zâmbete.

Magnus avusese dintotdeauna o preferință pentru părul negru. După toate aparențele, era limpede că trebuia să-şi lărgească orizonturile. Fie asta, fie că toți blonzii din lume alcătuiseră un soi de conspirație ca toți să fie deodată arătoşi.

— Iertați-mă, domnule Bane, zise Roderick Morgenstern. Sunteți prezent?

— Îmi pare rău, răspunse Magnus politicos. Cineva incredibil de atrăgător tocmai a intrat în încăpere şi am contenit să mai fiu atent la cuvintele pe care le rosteați.

Era, pesemne, o remarcă nesăbuită. Vânătorii de umbre mai în vârstă, reprezentanții Conclavului, păreau cu toții îngroziți şi consternați față de orice repudiat care îşi exprima interesul pentru unul dintre tinerii lor. *Şi* nefilimii aveau păreri foarte bine stabilite în privința perverşilor şi a comportamentului deviant, de vreme ce, ca grup, ocupațiile lor principale erau să fluture încolo şi-ncoace arme mari şi să judece pe oricine întâlneau.

În acest timp, Camille arăta de parcă descoperise că

Magnus era şi mai interesant decât până atunci. Se uita de la el la tânărul vânător de umbre blond şi îşi acoperi zâmbetul cu mâna ei înmănuşată.

— Chiar *este* încântător, murmură ea către Magnus.

Magnus privi cum Amalia îi goni afară pe tinerii vânători de umbre: băiatul cel blond, un tânăr ceva mai mare, cu un păr şaten bogat şi cu sprâncene expresive, şi o fată cu ochi negri, ca o păsăruică, un pic mai mare decât un ţânc, care privea peste umăr şi întreba: „Papa?” cu o voce care se adresa în mod vădit conducătorului Institutului din Londra, un bărbat brunet, sever, cu numele de Granville Fairchild.

— Du-te, Charlotte. Ştii care este datoria ta, zise Fairchild.

Datoria înainte de toate; aceasta era calea războinicului, reflectă Magnus. Cu certitudine datoria înainte de iubire.

Micuţa Charlotte, deja un vânător de umbre ascultător, se îndepărtă supusă, cu paşi mărunţi.

Vocea scăzută a lui Camille îl făcu din nou atent pe Magnus.

— Presupun că nu ai vrea să-l împărţi?

Magnus îi zâmbi drept răspuns:

— Nu pe post de masă, nu. Asta ai vrut să întrebi?

Camille râse. Ralf Scott scoase un sunet de nerăbdare, dar de Quincey îl ţistui, murmurând enervat spre el; peste acel sunet se înălţară

 bombănelile pline de nemulţumire ale lui Roderick Morgenstern, un bărbat care dorea, în mod evident, să-şi continue discursul – şi apoi gustările sosiră, în sfârşit, cărate pe tăvi de argint de o armată de servitoare.

Sirena Arabella ridică o mână, împroşcând apa din acvariul ei.

— Vă rog, ceru ea. Aş vrea o brioşă.

Când interminabilul discurs al lui Morgenstern se termină în sfârşit, toată lumea îşi pierduse dorinţa de a mai conversa şi pur şi simplu voia să plece acasă. Magnus se despărţi de

Camille Belcourt cu părere de rău şi de vânătorii de umbre cu o senzaţie de mare uşurare.

Trecuse ceva timp de când Magnus fusese îndrăgostit şi începuse să simtă efectele. Îşi amintea văpaia iubirii mai strălucitoare şi durerea pierderii mai blândă decât fuseseră în realitate. Se trezi că se uita după multe chipuri în căutarea unei eventuale iubiri şi vedea mulţi oameni drept posibile rezerve strălucitoare. Poate că de data aceasta avea să fie acel ceva imposibil de definit, care trimite inimile flămânde să cutreiere, tânjind şi căutând ceva, nici ele neştiind ce, şi totuşi neputând să pună capăt căutării. De fiecare dată când un chip sau o privire, un gest îi capta atenţia lui Magnus în acele zile, trezea la viaţă în pieptul lui un refren, un cântec într-un ritm persistent cu bătăile inimii lui. *Poate de data asta, poate asta.*

Cum mergea el pe Thames Street, începu să pună la cale modalităţi prin care să o vadă iar pe Camille. Ar fi trebuit să facă o vizită clanului vampirilor din Londra. Ştia că de Quincey locuia în Kensington.

Era doar o dovadă de politeţe.

— La urma urmelor, remarcă Magnus cu voce tare, legănându-şi bastonul cu mâner în formă de cap de maimuţă, persoanele atrăgătoare şi interesante nu pică pur şi simplu din cer.

Atunci fu momentul când vânătorul de umbre cu păr bălai pe care Magnus îl reperase la Institut sări de pe creasta unui zid şi ateriză graţios pe stradă în faţa lui.

— Compleurile devastatoare făcute pe Bond Street cu jiletci din brocart roşu nu pică pur şi simplu din cer! proclamă Magnus către Rai.

Tânărul se încruntă.

— Pardon?

— A, nimic, nu e nimic, zise Magnus. Pot să vă ajut? Nu cred că am avut plăcere să ne cunoaştem.

Nefilimul se opri şi îşi ridică de jos pălăria, care căzuse pe

caldarâmul de bolovani atunci când făcuse săritura. Apoi şi-o scoase pentru a face o plecăciune în direcția lui Magnus. Efectul combinat al zâmbetului şi al genelor fu ca un mic cutremur de atractivitate. Magnus nu putu să o învinuiască pe Amelia Morgenstern pentru chicotitul ei, cu toate că băiatul era mult prea tânăr pentru ea.

— Nu mai puțin de patru dintre stimații mei superiori mi-au spus că nu trebuie sub nicio formă să conversez vreodată cu dumneata, aşa că era musai să facem cunoştință. Numele meu este Edmund Herondale. Pot să te întreb cum te numeşti? Se refereau la dumneata numai drept „acea dizgrațioasă panaramă de magician".

— Sunt profund mişcat de acel tribut, îi spuse Magnus lui Edmund, şi făcu şi el o plecăciune. Magnus Bane, la dispoziția dumitale.

— Acum am făcut cunoştință, zise Edmund. Excelent! Dumneata frecventezi vreun bârlog de păcat şi de desfrâu?

— O, din când în când.

— Soții Morgenstern au spus că faci asta, în timp ce aruncau farfuriile, adăugă Edmund, deosebit de entuziasmat. Mergem?

Aruncaufarfuriile? Lui Magnus îi trebui un moment să înțeleagă, iar când o făcu, se simți rece pe dinăuntru. Vânătorii de umbre aruncaseră farfuriile pe care le atinseseră repudiații, de teamă ca porțelanul lor să nu fi fost viciat.

Pe de altă parte, nu era vina lui Edmund. Singurul alt loc unde Magnus trebuia să se ducă era conacul pe care probabil că îl cumpărase în pripă în Grosvenor Square. O aventură recentă îl făcuse să devină temporar bogat (o stare pe care o dispreţuia; de obicei încerca să scape de bani de îndată ce îi avea), aşa că se hotărâse să trăiască în stil mare.

Etalonul londonez se referea la el, credea Magnus, ca la „Bane nababul". Asta însemna că o mulțime de oameni din Londra erau nerăbdători să îl cunoască şi o mare parte dintre ei păreau obositori. Edmund, cel puțin, nu părea.

— De ce nu? se decise Magnus.
Edmund se înflăcără.
— Excelent! Foarte puțini oameni strat dispuşi să aibă aventuri adevărate. Nu *ai* aflat asta, Bane? Nu e trist?
— Am foarte puține reguli în viață, dar una dintre ele este să nu refuz niciodată o aventură. Celelalte sunt: să evit să ajung într-o relație romantică cu creaturile marine; să cer întotdeauna ceea ce vreau, deoarece cel mai rău lucru care se poate întâmpla este stânjeneala, dar cel mai grozav lucru care se poate întâmpla este nuditatea; să cer plata în avans în numerar; şi să nu joc niciodată cărți cu Catarina Loss.
— Poftim?
— Trişează, îi explică Magnus. Nu-ți bate capul cu ea.
— Mi-ar plăcea să cunosc o doamnă care trişează la cărți, zise Edmund meditativ. În afară de mătuşa lui Granville, Millicent, care este îngrozitoare la pichet.
Magnus nu se gândise niciodată că aroganții vânători de umbre jucau cărți, darămite să trişeze. Îşi imaginase probabil că activitățile din timpul lor liber constau în antrenamente cu arme şi discuții despre infinita lor superioritate asupra tuturor celorlalți.
Magnus îndrăzni să-i dea un pont lui Edmund.
— Cluburile mundane privesc în general cu ochi răi clienții care au, să luăm un exemplu absolut la întâmplare, o abundență de arme asupra lor. Aşadar, asta ar putea fi un impediment.
— Categoric nu, îi promise Edmund. Ei bine, am cel mai neînsemnat arsenal de arme asupra mea. Numai câteva amărâte de hangere, un singur pumnal, câteva cnuturi…
Magnus clipi.
— O biată armurărie, zise el. Totuşi, pare a fi o sâmbătă deosebit de distractivă.
— Grozav! exclami Edmund Herondale, aparent luând aceste vorbe drept o aprobare de a-l însoți pe Magnus în excursia sa.

Părea încântat.

e*

White's Club de pe St. James's Street nu se schimbase deloc pe dinafară. Magnus privi fațada din piatră albă cu plăcere: coloanele greceşti şi cadrele arcuite ale ferestrelor, ca şi când fiecare fereastră ar fi fost o capelă în sine; balconul din fier forjat, care avea un model complicat sub formă de vârtejuri ce îl făcea întotdeauna pe Magnus să se gândească la o procesiune de cochilii de melci; bovindoul de trade un celebru bărbat privise cândva şi pariase pe o cursă printre picăturile de ploaie. Întemeiat de către un italian, clubul fusese un loc frecventat de criminali şi constituia irezistibila năpastă a aristocraților englezi de mai bine de o sută de ani.

Ori de câte ori Magnus auzea ceva descris drept „năpastă", avea senzația că urma să-i placă. Din acest motiv îşi alesese acel nume de familie[15], şi tot de aceea devenise membru al clubului White's cu mai mulți ani în urmă, în timpul unei vizite scurte la Londra, în principal pentru că prietena lui, Catarina Loss, pusese rămăşag cu el că nu putea s-o facă.

Edmund se roti în jurul unuia dintre lampadarele negre din fier forjat amplasate în fața uşii. Flacăra săltăreață din spatele sticlei era slabă prin comparație cu ochii lui.

— Acesta era un loc unde hoții la drumul mare beau ciocolată caldă, îi spuse Magnus lui Edmund cu nepăsare, în timp ce intrau. Ciocolata caldă era foarte bună. Să fii hoț la drumul mare este o activitate care înfrigurează.

— I-ai cerut cuiva vreodată banii sau viața?

— Îți voi spune doar atât, răspunse Magnus. Arăt uluitor cu o mască şic şi o pălărie mare.

Edmund râse iar – avea un fâs uşor şi încântător, ca al unui copil. Privirea îi cutreiera peste tot, de la tavan, construit să pară că stăteau într-un butoi imens din piatră, la

---

[15] Bane, în lb. engleză, se traduce prin „năpastă, blestem, nenorocire".

candelabrul care sclipea, încărcat cu pietre prețioase asemenea unei ducese, şi la mesele acoperite cu postav verde, unde bărbații jucau cărți şi pierdeau averi.

Capacitatea lui Edmund de a se mira şi de a fi surprins îl făcea să pară mai tânăr decât era; dădea un aer de fragilitate frumuseții sale. Magnus nu se mira de ce el, un nefâlim, nu era mai precaut față de un repudiat. Se îndoia că Edmund Herondale era precaut față de ceva în viață. Era nerăbdător să se distreze, gata să fie cuprins de emoții, să se încreadă, mai presus de toate, în lume.

Edmund arătă spre locul trade stăteau în picioare doi bărbați, unul notând ceva într-un registru mare cu o fluturare sfidătoare a tocului.

— Ce se pune la cale acolo?

— Presupun că înregistrează un pariu. Există un registru de pariuri aici, la White's, care este destul de renumit. Se fac toate felurile de pariuri – dacă un gentilom ar reuşi să seducă o doamnă într-un balon aflat în aer la trei sute de metri deasupra pământului, dacă un bărbat ar putea să trăiască sub apă o zi întreagă.

Magnus găsi două scaune lângă un foc şi indică printr-un gest că el şi însoțitorul său erau teribil de însetați. Setea lor fu satisfăcută. Existau avantaje la un club adevărat pentru gentlemeni.

— Crezi că ar putea? se interesă Edmund. Nu să trăiască sub apă; ştiu că mundanii nu pot. Cealaltă chestiune.

— Experiențele mele într-un balon împreună cu o doamnă nu au fost tocmai plăcute, răspunse Magnus, înfiorându-se pe măsură ce îşi amintea.

Regina Maria Antoaneta fusese o companioană de călătorie fermecătoare, dar nu foarte comodă.

— Nu aş fi dispus să mă las în voia plăcerilor carnale într-un balon cu o doamnă sau cu un gentleman. Oricât de încântători ar fi.

Edmund Herondale nu păru câtuşi de puțin surprins de

menționarea unui gentleman în speculațiile romantice ale lui Magnus.

— În cazul meu, în balon ar fi o doamnă, zise el.

— A, făcu Magnus, care bănuise asta.

— Însă mă simt întotdeauna flatat să fiu admirat, completă Edmund, zâmbind atrăgător. Şi sunt întotdeauna admirat.

O spuse cu un zâmbet degajat şi fluturând din nou din genele sale aurii, în acelaşi fel în care o învârtise pe Amalia Morgenstern după degetul mic. Ştia că e scandalos şi se aştepta ca oamenilor să le placă. Magnus bănui că le plăcea tuturor.

— A, prea bine, spuse Magnus, renunțând plin de grație la chestiune. O anumită doamnă?

— Nu sunt absolut sigur că totuşi cred în căsătorie. De ce să iei doar o bomboană când poți avea toată cutia?

Magnus ridică din sprâncene şi luă o înghițitură din excelentul său brandy. Tânărul avea un fel al său de a se exprima şi încântarea naivă a cuiva care nu avusese niciodată inima frântă.

— Nu te-a rănit încă nimeni cu adevărat, nu-i aşa? întrebă Magnus, care nu văzu ce rost avea să bată câmpii.

Edmund păru alarmat.

— De ce, eşti pe cale să o faci dumneata?

— Cu toate acele cnuturi asupra ta? Nu prea. Am vrut doar să spun că arăți ca unul care nu a avut niciodată inima frântă.

— Mi-am pierdut părinții când eram mic, răspunse Edmund cu candoare. Dar rari sunt vânătorii de umbre care au familia întreagă. Am fost luat de către familia Fairchild şi crescut la Institut. Sălile lui au fost căminul meu dintotdeauna. Şi dacă te referi la dragoste, atunci nu, inima mea nu a fost niciodată frântă. Şi nici nu prevăd că va fi vreodată.

— Nu crezi în iubire?

— Iubire, căsătorie, întreaga afacere este extrem de

supraevaluată. De pildă, un flăcău pe care îl cunosc, pe nume Benedict Lightwood, a căzut de curând în capcană, iar treaba este înfiorătoare…

— Poate fi dificil atunci când prietenii tăi trec mai departe într-o nouă epocă a vieții lor, spuse Magnus cu înțelegere.

Edmund se strâmbă.

— Benedict nu este prietenul meu. De sărmana domnişoară îmi pare rău. Omul are nişte obiceiuri ciudate, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Nu înțeleg, spuse Magnus pe un ton fără inflexiuni.

— Puțin cam deviant, la asta mă refer.

Magnus îl privi cu un aer rece.

— Benedict Veşti – proaste, aşa îl strigăm, continuă Edmund. În cea mai mare parte din cauza obiceiului lui de a se asocia cu demonii. Cu cât mai multe tentacule, cu atât mai bine, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— O! exclamă Magnus, lămurit. Ştiu la cine te referi. Am un prieten de la care a cumpărat nişte xilogravuri mai neobişnuite. De asemenea, şi vreo două gravuri. Prietenul mai sus pomenit este un negustor simplu şi onest, iar eu n-am cumpărat niciodată nimic de la el, nota bene!

— De asemenea, Benedict Lightworm[16]. Şi Bestia Benedict, continuă Edmund cu amărăciune. Dar el se furişează în timp ce noi ceilalți avem de înfruntat adevărate pericole, iar Conclavul crede că el se comportă la superlativ. Sărmana Barbara. Mă tem că a acționat pripit din pricina inimii ei frânte.

Magnus se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Şi cine i-a frânt inima, dacă îmi este permis să întreb? vru el să ştie, pe un ton amuzat.

— Inimile doamnelor sunt ca nişte bibelouri din porțelan pe

---

[16] Joc de cuvinte între wood (lemn) și worm (vierme), aluzie la evenimentele care au loc în trilogia Dispozitive Infernale de Cassandra Clare.

o poliță de cămin. Există foarte multe şi e tare uşor să le spargi fără să bagi de seamă.

Edmund ridică din umeri, puțin mâhnit, dar în cea mai mare parte amuzat, iar apoi un bărbat îmbrăcat într-o jiletcă deplorabilă dădu peste fotoliul său.

— Vă cer scuze, spuse bărbatul. Cred că sunt cam beat.

— Sunt pregătit să cred cu mărinimie că erați beat atunci când v-ați îmbrăcat, şopti Magnus în barbă.

— Hm? făcu bărbatul. Numele mi-e Alvanley. Nu sunteți unul din nababii ăia indieni, nu?

Cu toate că niciodată nu prea avea chef să le explice originile sale europenilor cu pielea albă, care nu se sinchiseau să facă diferența dintre Shanghai şi Rangoon, date fiind problemele din India, nu era o idee bună ca Magnus să fie luat drept indian. Oftă şi negă, se prezentă şi făcu o plecăciune.

— Herondale, zise Edmund, făcând şi el o plecăciune.

Siguranța luminoasă a lui Edmund şi zâmbetul lui deschis îşi făcură treaba.

— Nou în club? întrebă Alvanley, brusc binevoitor. Măi, măi. E o sărbătoare. Pot să vă mai ofer amândurora ceva de băut?

Prietenii lui Alvanley, unii la masa de joc şi alții chibițând, ovaționară discret. Regina Victoria, aşa glăsuia fericita veste, se ridicase cu bine din patul ei de lăuză şi atât mama, cât şi fiica se simțeau admirabil.

— Beau în sănătatea noii noastre prințese Beatrice şi a reginei!

— Biata femeie, nu cumva are nouă copii? întrebă Magnus. De la al nouălea, aş zice că este prea epuizată să se mai gândească la un nou nume, şi cu siguranță e prea surmenată pentru a domni într-o țară. Neapărat voi bea în sănătatea ei.

Edmund fii foarte repede gata să mai bea câteva pahare, deşi la un moment dat i se împletici limba şi o numi pe regină Vanessa în loc de Victoria.

— Ahahaha, făcu Magnus. E pus pe chefuit, ce mai încoace

şi încolo!
Edmund era îmbujorat de la băutură şi aproape imediat fii prins de un joc de cărți. ŞIM – agnus se alătură celor care jucau Macao, dar se trezi observându-l pe vânătorul de umbre cu oarecare îngrijorare. Oamenii care credeau orbeşte că lumea le datora noroc puteau fi primejdioşi la masa de joc. În plus, era limpede că Edmund îşi dorea cu înfocare să se distreze, şi genul lui de temperament era taman cel mai potrivit pentru dezastru la joc. Exista ceva neliniştitor în sclipirea bruscă a ochilor băiatului, schimbată de strălucirea lumânărilor de
CASSANDRA CLARE, SARAH REES BRENNAN, MAUREEN JOHNSON ceară ale clubului, care se transformau din nuanța cerului în cea a mării de dinaintea furtunii.
Edmund, hotărî Magnus, îi amintea de o ambarcațiune – un obiect frumos, lovit de toanele apei şi ale vântului. Numai timpul avea să decidă dacă îşi va găsi ancora şi portul sau dacă toată acea frumusețe şi farmec aveau să fie reduse la o epavă.
Făcând abstracție de toate cele imaginate, nu era nevoie ca Magnus să facă pe dădaca pentru un vânător de umbre. Edmund era bărbat în toată firea şi capabil să-şi poarte de grijă. În cele din urmă, Magnus se plictisi şi îl convinse pe Edmund să plece din White'se într-o plimbare prin aerul rece al nopții pentru a se trezi.
e*
Nu ajunseră prea departe de St. James's Street, când Magnus se opri din relatarea unui anumit incident din Perú, deoarece îl simți pe Edmund luând poziție de drepți alături de el, cu toate liniile acelui trup angelic de atlet încordate subit. Îi amintea, convingător, de un prepelicar care auzea un animal în tufiş.
Magnus urmări privirea lui Edmund până ce văzu ce vedea vânătorul de umbre: un bărbat cu un melon, care ținea mâna cu fermitate pe portiera unei trăsuri, având ceea ce părea să

fie o altercație cu ocupanții trăsurii.

Era şocant de nepoliticos, dar un moment mai târziu deveni şi mai rău. Bărbatul ținea o femeie de braț, văzu Magnus. Aceasta era simplu îmbrăcată, ca o slujnică sau o cameristă. Bărbatul încerca să o scoată cu forța din trăsură.

Ar fi reuşit dacă n-ar fi existat intervenția celuilalt ocupant al trăsurii, o doamnă mică şi brunetă, îmbrăcată într-o rochie care foşnea ca mătasea, în timp ce glasul ei bubuia ca tunetul.

— Ia-ți mâna de pe ea, nenorocitule! striga doamna, lovindu-l peste cap cu boneta ei.

Bărbatul tresări la neaşteptatul atac violent şi îi dădu drumul femeii, dar îşi îndreptă atenția asupra doamnei şi o apucă de mâna care ținea boneta. Femeia slobozi un țipăt care păru mai degrabă de indignare decât de groază şi îl lovi în nas. Chipul bărbatului se întoarse uşor din pricina loviturii, iar Magnus şi Edmund putură să-i vadă ochii.

Nu aveai cum să confunzi vidul dindărătul acelor ochi strălucitori, de un verde ca otrava. *Demon*, gândi Magnus. Un demon, şi încă unul flămând, dacă încerca să răpească femei din trăsuri pe o stradă din Londra.

Un demon, şi unul foarte ghinionist să procedeze astfel în fața unui vânător de umbre.

Lui Magnus îi trecu prin minte că, în general, vânătorii de umbre vânau în grupuri şi că Edmund Herondale era în stare de ebrietate.

— Prea bine, zise Magnus. Să luăm o pauză şi să chibzuim… O, deja ai rupt-o la fugă. Splendid!

Se trezi că se adresează hainei lui Edmund, smulsă şi trântită grămadă pe caldarâm, alături de pălăria care se învârtea uşor.

Edmund sări şi făcu o tumbă în aer, aterizând pe acoperişul trăsurii. Şi în timp ce sărea, îşi scosese armele din pliurile ascunse ale veşmintelor sale: cele două-cnuturi despre care pomenise anterior, arcuri de lumină sfârâind pe cerul nopții.

Le mânui cu precizie, lumina lor stârnind un foc de aur în părul lui ciufulit şi aruncând o strălucire peste trăsăturile lui sculptate, şi în acea lumină Magnus văzu cum chipul i se schimba de la cel al unui băiat care râde la înfăţişarea neînduplecată a unui înger.

Unul din cnuturi se înfăşură în jurul demonului asemenea mâinii unui gentleman pe după talia unei doamne în timpul unui vals. Celălalt se încolăci strâns ca un laţ în jurul gâtului său. Edmund îi răsuci o mână şi demonul se învârti, prăbuşindu-se la pământ.

— Ai auzit ce a spus doamna! se răsti Edmund. Ia-ţi mâna de pe ea!

Demonul, cu dinţii brusc mult mai numeroşi decât înainte, mârâi şi se aruncă asupra trăsurii. Magnus ridică mâna şi vrăji portiera să se închidă şi trăsura să înainteze hurducăit câţiva paşi, în pofida faptului că vizitiul lipsea – probabil mâncat – şi în pofida vânătorului de umbre care încă se afla în picioare pe acoperişul acesteia.

Edmund nu-şi pierdu echilibrul. Ţinându-se bine ca o pisică, pur şi simplu sări pe pământ şi îl lovi pe demonul ei dolon peste faţă cu cnutul său, făcându-l iar să zboare îndărăt. Edmund puse un picior pe beregata demonului, iar Magnus văzu cum creatura începe să se zvârcolească, iar conturul său se înceţoşă şi deveni o formă schimbătoare.

Auzi scârţâitul unei portiere de trăsură care se deschidea şi o văzu pe doamna care îl pocnise pe demon încercând să iasă din relativa siguranţă pe strada bântuită de demoni.

— Doamnă, zise Magnus, apropiindu-se. Trebuie să vă sfătuiesc să nu coborâţi din trăsură în timpul procesului de lichidare a unui demon.

Ea îl privi drept în faţă. Avea ochii mari de un albastru închis, culoarea cerului imediat înainte ca noaptea să-l schimbe în negru, şi părul care îi ieşise din complicata coafură era negru, de parcă noaptea venise fără nicio stea. Cu toate că ochii *ei frumoşi erau* foarte larg deschişi, ea nu

părea înspăimântată, iar mâna care lovise demonul încă era strânsă pumn.

Magnus jură în gând ca pe viitor să vină la Londra mult mai des. Întâlnea cei mai încântători oameni.

— Trebuie să-i dăm o mână de ajutor tânărului, spuse doamna, cu un accent muzical ritmat.

Magnus îi aruncă o privire lui Edmund, care era aruncat chiar atunci într-un zid şi care sângera destul de abundent, dar rânjea şi scotea un pumnal din cizmă cu o mână, în timp ce cu cealaltă îl strângea de gât pe demon.

— Nu vă alarmaţi, dragă doamnă. Ține bine problema în mâini, zise Magnus, în timp ce Edmund împlântă cuțitul. Ca să zicem aşa.

Demonul bolborosi şi se zvârcoli în chinurile morții. Magnus luă decizia de a ignora *agitația* din spatele lui şi făcu o plecăciune celor două doamne. Acest lucru nu păru să o consoleze pe servitoare, care se făcuse mică în întunericul din fundul trăsurii şi încerca să-şi ascundă fața, dacă nu tot corpul, într-o batistă.

Doamna cu părul de abanos şi ochii de panseluță dădu drumul portierei trăsurii şi îi întinse mâna lui Magnus. Mâna *ei* era mică, moale şi caldă; nici măcar nu tremura.

Cronicile lui Magnus bane

— Eu sunt Magnus Bane, spuse el. Chemați-mă în ajutor la vreme de pericol de moarte sau dacă aveți nevoie de o escortă la o expoziție de flori.

— Linette Owens, se recomandă doamna, şi făcu gropițe – avea gropițe delicioase. Am auzit că în capitală sunt multe pericole, însă acesta pare exagerat.

— Simt conştient că toate acestea pot părea foarte stranii şi înspăimântătoare pentru dumneavoastră.

— Acel bărbat este un spirit al naturii malefic? se interesă Miss Owens. Susținu privirea surprinsă a lui Magnus cu propria *ei* privire neşovăitoare. Sunt din Țara Galilor, îi preciză. Acolo încă mai credem în vechile obiceiuri şi în

neamul spiritelor naturii.

Îşi dădu capul pe spate pentru a-l examina cu atenție pe Magnus. Cununa *ei* de cosițe de culoarea miezului nopții părea să fie prea imensă pentru un cap atât de mic, pe un gât atât de subțire.

— Ochii dumitale… rosti ea încet. Cred că trebuie să fii un spirit al naturii bun, domnule. Nu-mi pot da seama ce este însoțitorul dumitale.

Magnus aruncă o privire peste umăr la însoțitorul lui, de care aproape că uitase că se afla acolo. Demonul era întuneric şi praf la picioarele lui Edmund şi, cu duşmanul său de-a binelea înfrânt, Edmund îşi îndreptase atenția asupra trăsurii. Magnus observă cum farmecul auriu al lui Edmund se aprinse la vederea lui Linette, înflorind într-o clipită de la intensitatea unei flăcări de lumânare la cea a unui soare.

— Ce sunt eu? întrebă el. Sunt Edmund Herondale şi, doamna mea, voi fi întotdeauna şi pe vecie servitorul dumneavoastră. Dacă veți avea bunătatea să mă acceptați.

Îi zâmbi, iar zâmbetul fu lent şi devastator. Pe străduța întunecată şi mult după miezul nopții, în ochii lui era vară.

— Nu vreau să par lipsită de decență sau nerecunoscătoare, zise Linette Owens, dar sunteți cumva un lunatic periculos?

Edmund clipi.

— Mă tem că mă văd nevoită să subliniez faptul că umblați pe străzi înarmat până în dinți. V-ați aşteptat să luptați cu o creatură monstruoasă în această noapte?

— „Aşteptat” nu este termenul exact, răspunse Edmund.

— Atunci, sunteți un asasin? continuă Linette să-l întrebe. Un soldat din cale-afară de zelos?

— Doamnă, spuse Edmund. Sunt vânător de umbre.

— Nu sunt familiarizată cu termenul. Puteți face magii? îl întrebă Linette şi îşi puse mâna pe mâneca lui Magnus. Acest gentleman poate face magie.

Îi oferi lui Magnus un surâs aprobator. Magnus se simți extrem de încântat.

— Onorat să vă fiu de folos, Miss Owens, murmură el.

Edmund arăta de parcă fusese pocnit peste față cu un peşte.

— Fireşte... fireşte că nu pot să fac magii! reuşi el să îngaime, părând înfricoşat numai de gândul la magie, într-un stil tipic pentru vânătorii de umbre.

— O, bine, încuviință Linette, în mod evident dezamăgită. Nu aveți nicio vină. Cu toții trebuie să ne mulțumim cu ceea ce avem. Domnule, vă sunt îndatorată pentru că m-ați salvat pe mine şi pe prietena mea de la o soartă cumplită.

Edmund se umflă în pene şi, în încântarea lui, vorbi precipitat.

— Nu vă gândiți la asta. Aş fi onorat să vă însoțesc până la casa dumneavoastră, Miss Owens. Străzile de pe lângă Mali Pali pot fi foarte nesigure pentru femei pe timp de noapte.

Se lăsă tăcerea.

— Vreți să spuneți Pall Mall? se interesă Linette şi zâmbi delicat. Nu eu sunt cea tulburată de alcoolul tare. Poate că ați dori, în schimb, să vă însoțesc eu la casa dumneavoastră, domnule Herondale?

Edmund Herondale rămase perplex. Magnus presupuse că era o experiență inedită şi care, probabil, avea să fie bună pentru el.

Miss Owens se întoarse uşor cu spatele la Edmund spre a i se adresa lui Magnus.

— Slujnica mea, Angharad, şi cu mine călătorim de la moşia mea din Țara Galilor, îi explică ea. Trebuie să petrecem sezonul la Londra la o rudă îndepărtată. Am avut o călătorie lungă şi obositoare şi mi-am dorit să cred că vom ajunge la Londra cu mult timp înainte de lăsarea serii. A fost foarte prostesc şi nesăbuit din partea mea şi i-a pricinuit lui Angharad o mare tulburare. Ajutorul dumneavoastră a fost neprețuit.

Magnus putu să discearnă mult mai multe din ceea ce îi spusese Linette decât îi spusese de fapt. Făcuse referire nu la

moşia tatălui ei, ci la a ei, într-o manieră întâmplătoare, precum cineva care era obişnuit să fie proprietar. Acest lucru, coroborat cu materialul scump al rochiei sale şi cu felul în care se purta, îi confirmară lui Magnus că doamna era o moştenitoare, şi nu moştenitoarea unei averi, *ci* a unei moşii. Felul în care vorbea despre Țara Galilor şi făcu pe Magnus să creadă că doamna nu dorea ca de pământurile ei să se ocupe de la distanță vreun administrator. Societatea socotea că era scandalos şi ruşinos ca o moşie să fie în mâinile unei femei, în special ale uneia atât de tinere şi frumoase. Societatea se aştepta ca ea să încheie o căsătorie pe bază de contract, astfel încât soțul *ei* să poată administra moşia şi să ia în posesie atât pământul, cât şi doamna.

Ea trebuie să fi venit la Londra deoarece nu găsise pe gustul *ei* pretendenții disponibili din Țara Galilor şi era în căutarea unui soț pe care să îl ia cu ea acasă.

Venise la Londra în căutarea iubirii.

Magnus înțelegea asta. Era conştient că iubirea nu făcea întotdeauna parte din târguiala ce privea căsătoriile din înalta societate, dar Linette Owens părea să ştie ce vrea. El era de părere că cel mai probabil ea avea un scop – căsătoria potrivită cu bărbatul potrivit – şi că avea să îl înfăptuiască.

— Bine ați venit la Londra! îi spuse Magnus.

Linette făcu o reverență în trăsura deschisă. Privirea ei trecu peste umărul lui Magnus şi se îmblânzi. Magnus se uită şi el în jur şi îl văzu pe Edmund stând acolo, cu un cnut înfăşurat în jurul încheieturii

mâinii de parcă se consola cu el. Magnus fu nevoit să recunoască faptul că era o mare realizare să arăți atât de straşnic de chipeş şi totuşi atât de copleşit de durere.

Evident, Linette cedă unui impuls de mărinimie şi coborî din trăsură. Merse pe cealaltă parte a caldarâmului şi se opri în fața nefericitului tânăr vânător de umbre.

— Îmi pare rău dacă am fost nepoliticoasă sau dacă în

vreun fel am sugerat că v-aş crede un... *twpsyn*[17], spuse Linette cu diplomaţie, fără a traduce cuvântul.

Întinse mâna şi Edmund i-o oferi pe-a sa, cu palma în sus, cnutul fiind în continuare înfăşurat în jurul încheieturii sale, acoperite de manşeta cămăşii. Pe chipul lui se zări o bruscă francheţe nerăbdătoare; momentul avu o greutate subită. Linette şovăi şi apoi îşi puse mâna în palma lui.

— Vă simt foarte îndatorată pentru că m-aţi salvat pe mine şi pe Angharad de la o soartă îngrozitoare. Cu adevărat vă sunt, spuse Linette, încă o dată, vă cer scuze dacă am fost dezagreabilă.

— Aveţi acordul meu de a fi oricât de dezagreabilă alegeţi să fiţi, răspunse Edmund. Dacă pot să vă revăd.

Se uită la ea, fără să fluture din gene. Chipul lui era sincer şi deschis.

Momentul se schimbă. Sinceritatea serioasă şi umilă a lui Edmund făcu ceea ce genele şi fanfaronada nu făcuseră, iar Linette şovăi.

— Puteţi să-mi faceţi o vizită în Eaton Square la numărul 26, la casa lui lady Caroline Harcourt, îi zise. Dacă dimineaţă încă veţi mai dori.

Îşi trase mâna şi, după o singură clipă incertă, Edmund o lăsă.

Linette îl atinse pe Magnus pe braţ înainte de a urca în trăsură. Era la fel de drăguţă şi de amabilă ca înainte, însă ceva în maniera *ei se* schimbase.

— Vă rog, veniţi şi dumneavoastră în vizită, dacă doriţi, domnule Bane.

— Sună încântător.

O luă de mână şi o ajută să urce în trăsură, cu o singură mişcare uşoară şi graţioasă.

— A, şi, domnule Herondale, zise Miss Owen, râzând şi

---

[17] Imbecil, cretin, în lb. galeză.

scoțându-şi frumosul cap pe fereastra trăsurii. Vă rog să vă lăsați acasă cnuturile.

Magnus dădu uşor din mână, făcând să danseze mici scântei albastre între degetele sale. Trăsura o porni în noapte, fără vizitiu, pe străzile Londrei.

Trecu ceva timp până ce Magnus participă la o altă întrunire în legătură cu Acordurile propuse, în principal fiindcă existaseră neînțelegeri privind locul de întâlnire, Magnus însuşi votase ca ei să se întâlnească în altă parte decât în acea secțiune a Institutului care fusese construită pe pământ sfințit. I se părea că locul avea aerul unei zone destinate servitorilor. În primul rând deoarece Amalia Morgenstern menționase că zona fusese destinată servitorilor familiei Fairchild.

Vânătorii de umbre se opuseseră ideii de a frecventa orice speluncă nedemnă a repudiaților (citat din Granville Fairchild), iar sugestia de a rămâne afară şi de a merge în parc fusese respinsă prin veto, deoarece dădea impresia că demnitatea Conclavului avea să fie mult diminuată dacă vreun mundan neştiutor ar fi făcut un picnic în mijlocul lor.

Magnus nu credea o iotă din toate.

După săptămâni de discuții aprinse, grupul lor capitulă în cele din urmă şi, abătuți, porniră încet către Institutul din Londra. Singura pată de culoare era literalmente o pată vie de culoare – Camille purta o pălărie roşie, extrem de fascinantă, şi o pereche de mănuşi gingaşe din dantelă roşie.

— Arăți nesăbuit şi frivol, îi spuse de Quincey în şoaptă în timp ce vânătorii de umbre îşi găsiră locurile în jurul mesei din marea încăpere, slab luminată.

— De Quincey are dreptate, zise Magnus. Chiar arăți nesăbuit, frivol şi fabulos.

Camille se simți mândră, iar lui Magnus i se păru încântător şi înduioşător felul cum un mic compliment putea să-i facă plăcere unei femei care fusese frumoasă timp de secole.

— Exact efectul pe care am scontat că îl voi produce, zise Camille. Vrei să-ți spun un secret?
— Chiar te rog.
Magnus se aplecă spre ea, iar ea se înclină spre el.
— Pentru dumneata le-am pus, rosti Camille în şoaptă.
Încăperea slab luminată, solemnă, cu pereții săi acoperiți cu tapiserii ce înfățişau săbii, stele şi runele pe care nefâlimii le purtau pe pielea lor, se lumină brusc. Toată Londra păru să se lumineze.
Magnus însuşi trăia de sute de ani, şi totuşi, cele mai simple lucruri puteau transforma ziua într-un giuvaier, iar o succesiune de zile, într-un lanț strălucitor care continua la nesfârşit. Iată cel mai simplu dintre lucruri: o fată frumoasă îl plăcea şi ziua strălucea.
Chipul palid al lui Ralf Scott se făcu şi mai palid şi acum era străbătut de durere, dar Magnus nu-l cunoştea pe băiat şi nu avea de ce să-i pese prea mult de inima lui frântă. Dacă doamna îl prefera pe Magnus, Magnus nu era înclinat să se certe cu ea.
— Cât de încântați suntem să vă avem din nou aici, spuse Granville Fairchild, la fel de rigid ca întotdeauna. Îşi împreună mâinile în fața lui, pe masă, şi adăugă: În cele din urmă.
— Cât de încântați suntem că am putut ajunge la o înțelegere, replică Magnus. În cele din urmă.
— Sunt încredințat că Roderick Morgenstern a pregătit câteva cuvinte, continuă Fairchild, cu chipul hotărât şi cu glasul lui profund care suna dogit.
Exista o vagă asemănare cu un pisoi care plânge de unul singur într-o peşteră imensă.
— Simt încredințat că am auzit suficient din partea vânătorilor de umbre, zise Ralf Scott. Am auzit deja termenii nefilimilor pentru menținerea păcii între neamurile noastre şi ale voastre…
— Lista noastră de cerințe nu era nici pe departe completă,

îl întrerupse un bărbat pe nume Silas Panghom.

— Într-adevăr, nu era, spuse femeia de lângă el, la fel de rigidă şi de frumoasă ca una dintre statuile nefilimilor.

Panghom o prezentă drept „Eloisa Ravenscar, *parabatai-ul* meu” cu acelaşi aer de proprietate cu care ar fi putut spune „soția mea”.

Evident, erau uniți în fața repudiaților.

— Avem şi noi termenii noştri, spuse Ralf Scott.

Vânătorii de umbre tăcură brusc. După chipurile lor, Magnus nu avu impresia că s-ar fi pregătit să asculte cu mare atenție. În schimb, păreau uluiți de obrăznicia repudiatului.

Ralf stărui cu îndârjire, în pofida lipsei totale de încurajare în acest sens. Băiatul era viteaz chiar şi într-o cauză pierdută, gândi Magnus, şi fără să vrea simți o mică strângere de inimă.

— Noi dorim în continuare garanții că niciun repudiat ale cărui brațe nu sunt pătate de sânge mundan nu va fi măcelărit. Dorim o lege care să statueze că niciun vânător de umbre care doboară un repudiat inocent nu va scăpa nepedepsit. Ralf suportă izbucnirea de proteste şi strigă în gura mare: Voi trăiri după legi! Ele sunt singurul lucru pe care îl înțelegeți voi!

— Da, legile noastre, transmise nouă de către înger! tună Fairchild.

— Nu reguli pe care acea lepădătură de demon încearcă să ni le impună, mârâi Starkweather.

— E prea mult dacă cerem să avem legi care să ne apere şi pe noi la fel ca pe mundani şi pe nefilimi? vru să ştie Ralf. Părinții mei au fost măcelăriți de către vânătorii de umbre din pricina unei neînțelegeri îngrozitoare, fiindcă părinții mei s-au aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit şi s-a presupus că ar fi fost vinovați numai pentru că erau vârcolaci. Iar acum eu îl cresc singur pe fratele meu. Vreau ca poporul meu să fie protejat, să fie puternic şi să nu fie

forțat să ajungă în situația în care fie ucide, fie este ucis!

Magnus se uită la Camille, pentru a împărtăşi cu ea scânteia de înduioşare şi de indignare pentru Ralf Scott, atât de teribil de tânăr şi

 de teribil de rănit şi de teribil de îndrăgostit de ea. Chipul lui Camille era neatins, mai degrabă fața unei păpuşi din porțelan decât cea a unei persoane, cu pielea ei de porțelan care nu se putea nici înroşi, nici păli, cu ochii ei reci ca sticla.

El avu o presimțire rea şi o alungă cu un gest al mâinii. Era chipul unui vampir, atâta tot – nicio reflectare a ceea ce ea simțea cu adevărat. Existau mulți care nu puteau citi în ochii lui Magnus decât răul.

— Ce păcat, zise Starkweather. Credeam că ai mai mulți frați cu care să împarți povara. Voi, în general, fatați multe progenituri, nu-i aşa?

Ralf Scott sări în sus şi lovi masa cu palma. Degetele sale se transformară în gheare şi crestară suprafața mesei.

— Cred că ne trebuie brioşe! exclamă Amalia Morgenstern.

— Cum îndrăzneşti? zbieră Granville Fairchild.

— Masa aia e din mahon! strigă Roderick Morgenstern, părând consternat.

— Doamne, proşti mai sunteți, zise Ralf sumbru. Multe, multe lucruri sunt făcute din mahon.

— Aş vrea tare mult o brioşă, ceru Arabella sirena. Şi, de asemenea, dacă este posibil, nişte sandvişuri cu castraveți.

— Mie îmi plac cu ouă şi cu creson, contribui Rachel Branwell.

— Nu voi suporta să fiu insultat/ strigă un vânător de umbre pe nume Waybread sau cam aşa ceva.

— Nu vreți să fiți insultați, dar cu toate acestea insistați să ne ucideri, remarcă pe un ton rece Camille.

Magnus se simți tare mândru de ea, iar Ralf îi aruncă o privire înflăcărată de recunoştință.

— Nu prea mi se pare cinstit, adăugă ea.

— Ştiaţi că data trecută, imediat ce am plecat, au aruncat farfuriile pe care atingerile noastre le-au profanat? întrebă Magnus cu calm. Putem ajunge la o înţelegere numai dacă începem de pe o poziţie de respect reciproc.

Starkweather scoase un hohot de râs ca un lătrat. Magnus, de fapt, nu-l ura pe Starkweather; cel puţin, nu era ipocrit. Oricât de detestabilă ar fi fost, Magnus aprecia sinceritatea.

— În acest caz, nu vom ajunge la nicio înţelegere.

— Mă tem că trebuie să fiu de acord, murmură Magnus. Îşi lipi o mână de inimă şi de noua lui jiletcă de un albastru-verzui închis şi intens. Mă străduiesc să găsesc respect pentru voi în inima mea, dar, vai! Se pare că este o căutare imposibilă.

— Magician libertin, insolent şi afurisit!

Magnus îşi înclină capul.

— Întocmai.

Când tăvile cu gustări sosiră, pauza în care se opriră să-şi mai arunce insulte pentru a consuma brioşe fu chinuitor de bizară, aşa că Magnus se scuză sub pretextul că trebuia să meargă la toaletă.

e *

La Institut existau numai câteva încăperi în care le era permis repudiaţilor să se aventureze. Magnus intenţionase doar să se strecoare într-un cotlon întunecat, ca atare fu foarte nemulţumit să descopere că primul colţişor întunecat peste care dăduse era ocupat.

Acolo existau un fotoliu şi o măsuţă. Aplecat deasupra mesei pe care erau reprezentaţi îngeri aurii din filigran se afla un bărbat aşezat, care strângea în mâini o cutiuţă. Magnus recunoscu pe loc părul strălucitor şi umerii laţi.

— Domnule Herondale? îi rosti el numele.

Edmund tresări vizibil. Preţ de o clipă, Magnus crezu că avea să cadă de pe fotoliu, dar graţia vânătorilor de umbre îl salvă. Îl privi lung pe Magnus cu ochii înceţoşaţi şi îndureraţi

ai unui copil care fusese trezit din somn prin pălmuire. Magnus se îndoia că avusese parte de prea mult somn: chipul lui purta urmele unei nopți albe.

— A fost o noapte de pomină, nu-i aşa? i se adresă Magnus, ceva mai blând.

— Am băut câteva pahare de vin cu rața *à l'orange*, răspunse Edmund, cu un zâmbet palid ce pieri imediat ce se ivise. N-am să mai mănânc rață niciodată. Nu pot să cred că-mi plăcea rața cândva. Rața m-a trădat. Tăcu, apoi recunoscu: Poate ceva mai multe pahare decât numai câteva. Nu te-am văzut în Eaton Square.

Magnus se miră de ce naiba crezuse Edmund că aveau să se vadă acolo, dar apoi îşi aminti. Era adresa frumoasei tinere galeze.

— Tu ai fost în Eaton Square?

Edmund se uită la el de parcă Magnus ar fi fost retardat.

— Scuză-mă, zise Magnus. Pur şi simplu îmi este greu să mi-l imaginez pe unul dintre straşnicii protectori invizibili ai mundanilor făcând o *vizită, de* curtoazie.

De data aceasta, zâmbetul lui Edmund fu cel cunoscut, strălucitor şi atrăgător, cu toate că nu dură.

— Ei bine, mi-au cerut o carte de vizită şi eu n-am avut nici cea mai vagă idee ce voiau să spună cu asta. Am fost alungat cu un imens dispreț de către majordomul ei.

— Înțeleg că n-ai abandonat chestiunea în acest punct.

— Nu, într-adevăr, răspunse Edmund. Pur şi simplu am stat la pândă şi după numai câteva zile am avut oportunitatea de a o urmări pe Li… pe Miss Owens şi de a o prinde când călărea în Rotten Row. De atunci am văzut-o în fiecare zi.

— Ai „urmărit-o”? Mă mir că doamna nu a chemat poliția.

Strălucirea reveni pe chipul lui Edmund, dându-i din nou nuanțe de auriu, albastru şi sidefiu.

— Linette spune că sunt norocos că n-a făcut-o. Adăugă, puțin sfios: Suntem logodiți.

Asta era cu adevărat o noutate. Nefilimii, în general, se

căsătoreau între ei, o aristocrație bazată pe credința în propria lor sanctitate. Orice prezumtivă mireasă mundană sau prezumtiv mire mundan trebuia să bea din Pocalul Mortal şi să se transforme printr-o alchimie primejdioasă într-un membru al neamului îngerului. Nu era o transformare căreia să-i supraviețuiască toți.

— Felicitări! spuse Magnus şi îşi păstră îngrijorarea pentru sine. Presupun că Miss Owens se va înălța în curând?

Edmund inspiră adânc.

— Nu, răspunse. N-o va face.

— A! exclamă Magnus, înțelegând în sfârşit.

Edmund se uită la cutiuța pe care o ținea în mâini. Era o cutiuță simplă din lemn, cu simbolul infinitului desenat pe o parte cu ceea ce părea a fi un chibrit ars.

— Acesta este un Pyxis, zise el. Conține spiritul primului demon pe care l-am nimicit. Aveam paisprezece ani şi a fost ziua în care am ştiut ce m-am născut să fac, ce m-am născut să fiu – un vânător de umbre.

Magnus privi capul plecat al lui Edmund, mâinile lui de luptător, cu cicatrice, încleştate pe cutiuță, şi nu se putu împotrivi compătimirii care începuse să ardă înăuntrul său.

Edmund vorbi, într-un şuvoi de mărturisiri în fața propriului suflet şi a singurei persoane care ar fi putut să-l asculte şi să nu considere că iubirea lui era o blasfemie.

— Linette crede că este datoria şi chemarea *ei* să aibă grijă de oamenii de pe moşia ei. Nu doreşte să fie vânător de umbre. Iar eu… eu nu mi-aş dori-o şi nici nu i-aş cere-o. Bărbații şi femeile pier în încercările de a se înălța. Ea este curajoasă şi frumoasă şi fermă, iar dacă Legea zice că nu este demnă exact aşa cum este, atunci Legea este o minciună. Nu pot să cred în nedreptatea ei, acum că am găsit singura femeie din lume pe care aş putea să o iubesc, şi ce spune Legea despre acest sentiment care ştiu că este sacru? Pentru a fi cu ea, fie ar trebui să-i cer scumpei mele iubite să-şi rişte viața, o viață care este mai prețioasă pentru mine decât a

mea, fie ar trebui să-mi tai cealaltă parte a sufletului – să-mi ard scopul vieţii şi toate darurile pe care

Îngerul

mi le-a oferit.

Magnus îşi aminti cum arătase Edmund în acel superb salt pentru a ataca demonul, cum tot trupul lui se transformase din energie neliniştită în scop absolut atunci când văzuse demonul, când se aruncase în luptă cu bucuria simplă, firească, a unuia care făcea ceea ce fusese menit să facă.

— Ai vrut vreodată să fii altceva?

— Nu, răspunse Edmund, ridicându-se şi punând o mână pe perete, iar pe cealaltă trecându-şi-o prin păr, un înger îngenuncheat, sălbatic şi tulburat de durere.

— Dar cum rămâne cu părerea ta sumbră despre căsătorie? vru Magnus să ştie. Cum rămâne cu o singură bomboană când ai putea să ai toată cutia?

— Am fost foarte prost, spuse Edmund, aproape violent. Vedeam iubirea ca pe un joc. Nu este un joc. Este mai serioasă decât moartea. Fără Linette, aş putea la fel de bine să fiu mort.

— Vorbeşti despre renunţarea la natura ta de vânător de umbre, îi zise Magnus cu blândeţe. Oamenii pot renunţa la multe lucruri pentru iubire, însă nu pot renunţa la sine.

— Aşa să fie, Bane? exclamă Edmund, răsucindu-se spre el. M-am născut să fiu luptător şi m-am născut să fiu cu ea. Spune-mi cum să le împac pe amândouă, căci eu nu pot!

Magnus nu răspunse nimic. Se uita la Edmund şi îşi amintea când, la beţie, se gândise la vânătorul de umbre ca la o minunată corabie care ar putea naviga pe mare în larg sau ar putea naufragia, lovindu-se de stânci. Acum putea să vadă stâncile, negre şi colţuroase, la orizont. Văzu viitorul lui Edmund fără vânătoarea de umbre, cum avea să tânjească după pericol şi risc. Cum avea să le găsească la mesele de joc. Cât de fragil avea să fie întotdeauna odată ce ţelul său ar fi dispărut.

Şi apoi, iat-o pe Linette, care se îndrăgostise de un vânător de umbre auriu, un înger răzbunător. Ce părere ar fi avut despre el atunci când n-ar fi fost nimic altceva decât un alt fermier galez, cu toată strălucirea smulsă de pe el?

Şi totuşi, iubirea nu era ceva de lepădat cu uşurinţă. Venea atât de rar, numai de câteva ori într-o viaţă de muritor. Uneori, nu venea decât o dată. Magnus n-ar fi putut să spună că Edmund Herondale greşea dacă se agăţa de iubire atunci când o găsise.

Putea să creadă că Legea nefilimilor era greşită pentru că îl obliga să aleagă.

Edmund expiră. Părea secătuit.

— Te rog să mă ierţi, Bane, îi spuse. Mă port ca un copil, plângând şi dând din picioare împotriva sorţii, şi a venit vremea să încetez să mai fiu un băiat prost. De ce să lupt împotriva unei alegeri care este deja făcută? Dacă mi s-ar cere să aleg între a-mi sacrifica viaţa şi a o sacrifica pe a lui Linette în fiecare a zi a eternităţii, aş sacrifica-o pe a mea de fiecare dată.

Magnus îşi întoarse privirea, astfel încât să nu vadă sfărâmăturile vasului după naufragiu.

— Îţi urez noroc, îi spuse. Noroc şi iubire.

Edmund schiţă o plecăciune.

— Îţi doresc o zi bună. Cred că nu ne vom mai întâlni.

Plecă spre adâncimile Institutului. La câţiva metri mai departe, şovăi şi se opri, lumina care pătrundea pe ferestrele înguste de biserică transformându-i părul în aur bogat, iar Magnus crezu că avea să se întoarcă. Însă Edmund Herondale nu se uită niciodată înapoi.

e*

Magnus reveni cu inima grea în încăperea unde vânătorii de umbre şi repudiaţii încă se certau. Niciunii nu păreau înclinaţi să cedeze. Magnus era tentat să renunţe la chestiune ca fiind lipsită de speranţă.

Prin vitralii, draperiile nopţii începuseră să lase să se vadă

semnele zorilor, iar vampirii trebuiau să plece.

— Mi se pare, spuse Camille, trăgându-şi mănuşile stacojii, că o altă întâlnire se va dovedi la fel de inutilă cum au fost şi acestea.

— Dacă repudiaţii continuă să fie nişte nenorociţi insolenţi, zise Starkweather.

— Dacă vânătorii de umbre continuă să fie nişte ucigaşi făţarnici, se repezi Scott.

Magnus nu prea putea să-l privească în faţă, nu după ce-l privise pe Edmund Herondale. Nu voia să vadă cum murea visul altui băiat.

— Ajunge! strigă Granville Fairchild. Doamnă, nu-mi cereţi să cred că n-aţi făcut niciodată vreun rău unui suflet omenesc. Nu sunt tâmpit. Şi ce omoruri au făcut vânătorii de umbre, au fost făcute în numele justiţiei şi în apărarea celor neajutoraţi.

Camille zâmbi lent şi dulce.

— Dacă asta credeţi, murmură ea, atunci chiar sunteţi tâmpit.

Vorbele *ei* declanşară o altă izbucnire de indignare plictisitoare şi obositoare în rândul vânătorilor de umbre adunaţi. Pe Magnus îl încălzi faptul că o văzuse pe Camille apărându-l pe băiat. Îi era drag Ralf Scott, gândi el. Poate mai mult decât drag. Magnus ar fi putut să spere că ea avea să-l aleagă pe el, dar descoperi că nu putea să-i poarte pică lui Scott pentru afecţiunea ei. Îi oferi braţul în timp ce părăseau încăperea, iar ea îl luă. Ieşiră pe stradă împreună.

Şi acolo, chiar în pragul Institutului, demonii pogorâră. Demoni achaieral, cu dinţii lor ascuţiţi ca nişte lame şi cu aripile mari din piele pergamentoasă neagră, ca nişte şorţuri de fierar. Acoperiră noaptea, estompând luna şi ştergând stelele, iar Camille se cutremură la braţul lui Magnus, cu colţii ieşiţi în afară. La semnul fricii lui Camille, Ralf Scott se aruncă asupra duşmanilor, transformându-se în timp ce o făcea, şi doborî unul pe caldarâm într-un talmeş-balmeş

însângerat.

Şi vânătorii de umbre veniră grăbiţi, cu armele ieşind din teci şi din veşminte deopotrivă. Amalia Morgenstern, se pare, ascunsese un mic topor şic sub crinolină. Roderick Morgenstern alergă pe stradă şi îl înjunghie pe demonul cu care se lupta Ralf Scott.

Din micul car în care se afla acvariul ei, Arabella slobozi un mic ţipăt de frică şi se feri, lăsându-se pe fundul bazinului *ei* teribil de nepotrivit.

— La mine, Josiah! tună Fairchild, iar Josiah Waybread – ba nu, Magnus se gândi că era Wayland, de fapt – i se alătură.

Se grupară în faţa carului Arabellei şi o apărară, nelăsând niciun demon să treacă de linia aprinsă a săbiilor lor.

Silas Panghom şi Eloisa Ravenscar ieşiră în stradă, luptând spate în spate, cu armele ca nişte pete luminoase în mâinile lor şi mişcările în perfectă sincronizare, ca şi când cei doi s-ar fi îmbinat într-o singură creatură aprigă. De Quincey îi urmă şi luptă împreună cu ei.

Prezenţa de lângă Magnus dispăru brusc. Camille îl părăsi şi se duse în goană să-l ajute pe Ralf Scott. Un demon sări asupra ei de la spate şi o apucă cu ghearele lui ca nişte lame. Ralf urlă de disperare şi de supărare. Magnus îl dezintegră pe demon în aer. Camille căzu rostogolindu-se pe pământ, iar Magnus îngenunche şi o luă, tremurând, în braţele lui. Îl uimea să vadă lacrimi strălucind în ochii ei verzi, îl uimea cât de fragilă o simţea.

— Îţi cer scuze. În general nu sunt uşor de tulburat. O ghicitoare mundană mi-a spus odată că moartea va veni la mine ca o surpriză, îi spuse Camille, cu vocea tremurând. O superstiţie prostească, nu-i aşa? Şi totuşi, întotdeauna mi-am dorit să fiu prevenită. Nu mă tem de nimic, dacă mi se spune ce primejdie mă paşte.

— Şi eu aş fi complet tulburat dacă ţinuta mi-ar fi fost distrusă de către demoni care habar nu au de modă, zise

Magnus, iar Camille râse.

Ochii ei păreau ca iarba sub rouă, iar ea era curajoasă şi frumoasă şi avea să lupte pentru a-i ei, şi totuşi se odihnea lipită de el. Acela fu momentul în care Magnus avu senzația că încetase să mai caute iubirea.

Magnus îşi ridică privirea de la încântătorul chip al lui Camille ca să vadă că vânătorii de umbre şi repudiații – ce mirare! – nu se certau. În schimb, se observau unii pe alții, stând pe strada deodată tăcută cu trupurile duşmanilor în jurul lor, înfrânți datorită faptului că ei luptaseră împreună. În aer plutea o anumită surprindere, ca şi cum nefâlimii nu-i mai vedeau pe repudiați ca demonici când se bătuseră alături de *ei* împotriva adevăraților demoni. Vânătorii de umbre erau luptători; legăturile de război însemnau mult pentru ei.

Magnus nu era luptător, dar îşi aminti cum vânătorii de umbre se mişcaseră pentru a apăra o sirenă şi un vârcolac. Asta însemna ceva şi pentru el. Poate că mai exista ceva ce putea *fi* salvat în această noapte. Poate că ei ar fi putut, la urma urmelor, să facă să funcționeze această idee nebunească a Acordurilor.

Apoi o simți pe Camille mişcându-se în brațele lui şi văzu încotro se uita. Îl privea insistent pe Ralf Scott, iar el se uita înapoi la ea. În ochii lui era o lume de durere.

Băiatul se ridică în picioare şi îşi vărsă mânia asupra vânătorilor de umbre.

— Voi ați făcut asta! se dezlănțui el. Ne vreți pe toți morți. Voi ne-ați ademenit pe toți aici…

— Eşti *nebuni* îl întrebă Fairchild. Noi suntem nefâlimi. Dacă v-am fi vrut morți, ați fi morți. Nu le cerem demonilor să ucidă în numele nostru şi cu siguranță nu ne dorim ca ei să ne întineze pragul. Fiica mea locuieşte aici. Nu aş pune-o în pericol pentru nimic în lume, şi cu siguranță nu pentru repudiați.

Magnus se văzu nevoit să admită că avea dreptate.

— Voi sunteți cei care ați adus mizeria aceasta asupra

noastră! mugi Starkweather.

Magnus deschise gura să îl contrazică, dar apoi îşi aminti cât de excesiv de vehementă fusese regina spiritelor naturii atunci când adusese argumente împotriva unei înțelegeri cu vânătorii de umbre, şi totuşi, cât de ciudat de curioasă fusese în privința detaliilor acesteia, cum ar fi timpul şi locul întâlnirilor lor. Închise gura.

Fairchild îi aruncă lui Magnus o privire dezaprobatoare, de parcă vânătorul de umbre ar fi putut citi vinovăția tuturor repudiaților în expresia lui.

— Dacă ceea ce spune Starkweather este adevărat, ați pierdut orice oportunitate de a făuri o înțelegere între popoarele noastre.

Se terminase, aşadar, iar Magnus văzu furia părăsind chipul lui Ralf Scott, în timp ce, în mod vizibil, renunța la lupta sa. Ralf privi în sus la Fairchild cu ochii limpezi şi vorbi pe un ton calm, cu o voce răsunătoare:

— Nu ne veți da ajutor? Prea bine. Nu avem nevoie de el. Vârcolacii vor avea grijă de ai lor. Voi avea grijă să se facă.

Băiatul vârcolac scăpă din mâna lui de Quincey, care îl ținea, şi nu dădu atenție răspunsului tăios al lui Fairchild. Singura căreia îi dădea atenție era Camille. O privi o clipă. Camille ridică mâna, apoi o lăsă în jos, iar Rali se roti şi se îndepărtă atât de vânătorii de umbre, cât şi de tovarăşii lui, repudiații. Magnus văzu cum îşi trage umerii înapoi, un băiat care îşi acceptă povara grea şi care acceptă că pierduse ceea ce iubise cel mai mult. Lui Magnus îi aminti de Edmund Herondale.

Magnus nu-l mai revăzu pe Edmund Herondale, însă auzi încă o dată de el.

Vânătorii de umbre deciseră că Magnus şi Camille erau cei mai rezonabili dintre repudiații cu care se întruniseră. Dat fiind că celelalte opțiuni erau necumpătații vârcolaci şi Alexei de Quincey, Magnus nu se putu simți flatat de această preferință.

Nefilimii le cerură lui Magnus şi lui Camille să vină la o întâlnire particulară, să facă schimb de informații, astfel încât să poată să continue să corespondeze, independent de Ralf Scott. În solicitarea lor era implicită promisiunea ca toți vânătorii de umbre să poată să le ofere protecția lor dacă Magnus şi Camille ar fi avut nevoie de ea la un moment dat în viitor. La schimb, desigur, cu magia sau cu informațiile repudiaților.

Magnus veni la întâlnire doar pentru a o vedea pe Camille, nu pentru vreun alt motiv. Îşi spuse în sinea lui că el nu se gândea deloc la acea luptă împotriva demonilor şi la cum fuseseră ei uniți.

În orice caz, când păşi în Institut, se opri brusc la auzul unor sunete. Zgomotele veneau din adâncurile clădirii şi erau nişte zgomote zguduitoare, chinuitoare, ale cuiva care era jupuit de viu. Păreau a fi țipetele unui suflet din Iad sau ale unui suflet care era smuls din Rai.

— Ce este asta? întrebă Magnus.

La această întâlnire neoficială erau prezenți numai câțiva vânători de umbre, în locul unui număr masiv de reprezentanți ai Conclavului. Numai Granville Fairchild, Silas Panghom şi Josiah Wayland se aflau acolo. Cei trei vânători de umbre şedeau în mica sală, în vreme ce țipetele de agonie reverberau din pereții acoperiți de tapiserii şi din tavanul boltit, şi toți trei nefilimii păreau cu totul indiferenți.

— Un tânăr vânător de umbre, pe nume Edmund Herondale, şi-a făcut de ruşine numele de familie şi s-a lepădat de chemarea sa, astfel

încât să poată să se arunce în brațele unei femeiuşti mundane, răspunse Josiah Wayland, fără vreun semn de emoție. I se îndepărtează Pecețile.

— Şi îndepărtarea Peceților, spuse Magnus pe un ton scăzut. Aşa este?

— Este refăcut în ceva inferior, spuse Granville Fairchild cu

o voce rece, deşi era palid la faţă. Este împotriva voinţei îngerului. Fireşte că doare.

Pentru a-i sublinia vorbele, se auzi un ţipăt de agonie cutremurător. El nu-şi întoarse capul.

Magnus simţi că îngheaţă de groază.

— Sunteţi barbari.

— Vrei să te repezi în ajutorul lui? întrebă Wayland. Dacă încerci, noi toţi ne vom mişca pentru a te doborî. Să nu îndrăzneşti să pui la îndoială motivele noastre sau modul nostru de viaţă. Vorbeşti de ceva ce este mai înalt şi mai nobil decât ai putea tu să înţelegi.

Magnus auzi încă un ţipăt, iar acesta se transformă într-un suspin disperat. Magicianul se gândi la băiatul minunat cu care petrecuse o noapte la club, cu chipul radios şi neatins de durere. Acesta era preţul pe care îl puneau vânătorii de umbre pe iubire.

Magnus pomi înainte, dar vânătorii de umbre se traseră laolaltă cu săbiile scoase din teci şi cu chipurile neînduplecate. Un înger cu o sabie în flăcări, proclamând că Magnus nu trebuia să treacă, nu putea să exprime mai multă convingere în propriul act de dreptate. Auzi vocea tatălui său vitreg în mintea sa: *copilul diavolului*, *progenitura lui Satan*, *născut să fie damnat*, *uitat de Dumnezeu*.

Strigătul prelung şi solitar al unui băiat care suferea şi pe care el nu-l putea ajuta îl îngheţă pe Magnus până în măduva oaselor, asemenea apei reci care se strecoară prin pământ pentru a găsi un mormânt. Uneori, el se gândea că *ei* toţi erau uitaţi de Dumnezeu, fiecare suflet de pe acest pământ.

Chiar şi nefilimii.

— Nu se poate face nimic, Magnus. Vino, îi spuse Camille la ureche în şoaptă.

Mâna ei era mică, dar *îl* ţinea pe Magnus de braţ într-o strânsoare fermă. Era puternică, mai puternică decât era Magnus, poate în toate felurile.

— Fairchild l-a crescut pe băiat de mic, aşa cred, adăugă ea, şi totuşi îl aruncă în stradă ca pe un gunoi. Nefilimii nu au milă.

Magnus îi îngădui să-l tragă afară, în stradă şi departe de Institut. Era impresionat de calmul ei. Camille avea tărie de caracter, gândi Magnus. Îşi dori ca ea să poată să-l învețe trucul de a fi mai puțin nesăbuit şi mai puțin uşor de rănit.

— Am auzit că ne părăseşti, domnule Bane, zise Camiâle. Îmi va părea rău să te văd plecând. De Quincey găzduieşte cele mai faimoase petreceri şi am auzit că eşti sarea şi piperul oricărei petreceri la care iei parte.

— Într-adevăr, îmi pare rău că plec, spuse Magnus.

— Aş putea să te întreb de ce? continuă Camille, cu minunatul ei chip întors în sus, cu ochii ei verzi strălucind. Aş fi crezut mai degrabă că Londra este pe placul dumitale şi că ai putea rămâne.

Invitația ei era aproape irezistibilă. Dar Magnus nu era vânător de umbre. Lui îi putea fi milă de cineva care suferea, şi tânăr pe deasupra.

— Acel tânăr vârcolac, Ralf Scott, spuse Magnus, renunțând la prefăcătorie. Este îndrăgostit de dumneata. Şi mi s-a părut că şi dumneata te uitai la el cu un oarecare interes.

— Şi dacă ar fi adevărat? întrebă Camille, râzând. Nu mi s-a părut că ai fi genul de bărbat care se dă în lături şi renunță la un drept în beneficiul altuia!

— A, dar eu nu sunt bărbat. Nu-i aşa? Am mulți ani, şi dumneata la fel, adăugă, şi acest lucru era minunat, ideea de a iubi pe cineva şi de a nu te teme că ai putea să-l pierzi în curând. Însă vârcolacii nu sunt nemuritori. Ei îmbătrânesc şi mor. Băiatul Scott nu are decât o şansă la iubirea dumitale, în timp ce eu… eu aş putea să plec şi să mă întorc şi să te regăsesc aici.

Ea se bosumflă cu drăgălăşenie.

— S-ar putea să te uit.

Se aplecă spre urechea ei.

— Dacă mă vei uita, voi fi nevoit să mă impun din nou, convingător, în atenția dumitale.

O cuprinse cu mâinile de talie, simțind mătasea rochiei netedă sub degetele lui. O simțea vibrând sub atingerea sa. Buzele lui îi atinseră pielea şi o simți cum tresare şi se înfioară. Îi şopti:

— Iubeşte-l pe băiat. Dă-i partea lui de fericire. Şi când mă întorc, îți voi consacra o veşnicie pentru a te admira.

— O veşnicie întreagă?

— Poate, răspunse Magnus, tachinând-o. Cum spune poemul lui Marvell?

O sută de ani vor trece spre a contempla ochii şi privirea-ți pe veci a lăuda; *Două sute să-ți adore fiecare sân*, *Dar trei mii pentru tot ce e mai bun*; *Cel puțin o eră pentru fiecare parte, şi ultima eră inima să ți-o arate…*

Camille ridică din sprâncene la aluzia sânilor ei, însă ochii îi străluciră.

— Şi de unde ştii că am o inimă?

Magnus ridică la rândul său din sprâncene, recunoscându-se învins.

— Am auzit spunându-se că iubirea este credință.

— Dacă într-adevăr credința îți este justificată, răspunse Camille, timpul o va dovedi.

— Înainte ca timpul să ne mai spună şi altceva, zise Magnus, te implor să accepți o mică dovadă a considerației mele.

Vârî mâna în haină, care era făcută dintr-un material deosebit de fin de culoare albastră şi pe care spera ca ea să o găsească elegantă, şi scoase colierul. Rubinul sclipi în lumina unui felinar de stradă, cu miezul lui în culoarea bogată a sângelui.

— E un obiect drăguț, zise Magnus.

— Foarte drăguț, aprobă ea, părând amuzată de afirmația modestă.

— Nu e demn de frumusețea dumitale, fireşte, dar ce ar

putea fi? în afară de drăgălăşenie, mai are o calitate. Asupra giuvaierului a fost pusă o vrajă, să te prevină atunci când demonii se află în apropiere.

Camille făcu ochii mari. Era o femeie inteligentă, iar Magnus văzu că ea cunoştea întreaga valoare a giuvaierului şi a vrăjii.

Magnus vânduse casa din Grosvenor Square şi ce altceva să fi făcut cu câştigul? Nu se putuse gândi la nimic mai valoros decât să cumpere o garanţie care avea să o apere pe Camille şi să o facă să-şi amintească de el cu plăcere.

— Mă voi gândi la dumneata când voi fi departe, îi promise Magnus, încheindu-i pandantivul la gât. Mi-ar plăcea să mă gândesc la dumneata ca fiind curajoasă.

Mâna lui Camille flutură, o porumbiță albă, spre inima strălucitoare a colierului şi apoi se îndepărtă din nou. Se uită în ochii lui Magnus.

— După toate regulile dreptății, trebuie să-ți dau şi eu o dovadă care să-ți amintească de mine, spuse ea zâmbind.

— O, prea bine, acceptă Magnus când ea se trase mai aproape de el. Îşi aşeză mâna pe micul cerc de mătase al taliei ei. Înainte ca buzele lui să le întâlnească pe ale ei, murmură: Dacă este în numele justiției.

Camille îl sărută. Magnus precupeți un gând pentru a face lampadarul de pe stradă să ardă mai luminos, iar flacăra dinăuntrul globului din fier şi sticlă umplu întreaga stradă cu o lumină albastră blândă. El o ținu pe ea şi promisiunea unei posibile iubiri, iar în acea clipă caldă toate străduțele înguste din Londra părură să se lărgească şi el putu chiar să se gândească cu bunătate la vânătorii de umbre, şi la unul în special.

El precupeți un moment pentru a spera că Edmund Herondale avea să-şi găsească alinarea în brațele minunatei sale iubiri mundane, că avea să trăiască o viață care să merite tot ce pierduse şi suferise.

Vaporul lui Magnus urma să plece în acea noapte. O părăsi pe Camille, astfel încât ea să-l poată căuta pe Ralf Scott, şi se

îmbarcă pe nava cu aburi, un obiect minunat, cu coca din fier, numit *Persia*, care

fusese construit cu ultimele resurse de ingeniozitate ale mundanilor. Interesul lui pentru vapor şi gândurile despre o aventură care sta să vină îl făcură să regrete mai puţin plecarea, dar, chiar şi-aşa, rămase la copastie în timp ce nava se îndepărta în apele întunecate. Privi pentru ultima dată oraşul pe care îl lăsa în urmă.

Peste un număr de ani, Magnus se va întoarce la Londra şi la Camille Belcourt şi nu va găsi tot ceea ce visase. Peste un număr de ani, un alt băiat Herondale cu ochi albaştri-albaştri, disperat, va veni la uşa lui, tremurând de la răceala ploii şi din pricina propriei nefericiri, iar pe acesta Magnus va putea să-l ajute.

Dar atunci, Magnus nu ştia nimic din toate acestea. Stătea doar în picioare pe puntea vasului şi privea cum Londra şi toate luminile şi umbrele sale se îndepărtau pe nesimţite.

Moştenitorul de 1

miezul nopţii de Cassandra Clare şi Sarah Rees Brennan

O explozie puternică îl făcu să-şi ridice privirea. În mijlocul încăperii stătea un băiat cu un pistol de argint în mână, îndreptat în sus. Era înconjurat de cioburi de sticlă, căci tocmai trăsese un foc într-unul dintre braţele candelabrului.



Îți

Lui Magnus îi trebuiră aproape douăzeci de minute ca să-l observe pe băiatul care stinsese toate luminile din încăpere, dar, ca să fim corecți, atenția îi fusese distrasă de decor.

Trecuse aproape un sfert de secol de când Magnus nu mai fusese la Londra. Îi lipsea locul. Fără doar şi poate, la începutul secolului, New York-ul avea o energie pe care niciun alt oraş nu o putea egala. Lui Magnus îi plăcea să se afle într-o trăsură care să huruie în lumina orbitoare din Longacre Square, să tragă în fața minuțios lucratei fațade în stilul Renaşterii franceze a Teatrului Olympia sau se frece de zeci de alți oameni diferiți la festivalul hotdogilor din Greenwich Village. Se bucura de călătoriile pe şinele suspendate, cu frânele care scârțâiau şi toate celelalte, şi de-abia aştepta să călătorească prin vastul sistem al metroului aflat în construcție sub însăşi inima oraşului. Văzuse cum se construia marea stație de la Columbus Circle

chiar înainte de plecarea sa şi spera să o găsească terminată în sfârşit când avea să se întoarcă.

Însă Londra rămânea Londra, purtându-şi istoria în straturi, cu fiecare epocă cuprinsă în noua eră. Magnus avea şi el un trecut aici.

Magnus îi iubise şi îi urâse pe oamenii de acolo. Existase o femeie pe care o şi iubise şi o şi urâse, şi fugise din Londra pentru a scăpa de acea amintire. Se întreba uneori dacă greşise plecând, dacă ar fi trebuit să îndure amintirile neplăcute de dragul binelui, şi să sufere, şi să rămână.

Magnus se gârbovi în jilţul tapiţat cu catifea – cu braţele uzate, roase de deceniile de mâneci frecate de stofă – şi privi lung în jurul lui. Exista un anumit rafinament în locurile din Anglia pe care America, în toată tinereţea ei impetuoasă, nu îl putea egala. Candelabre scânteietoare care se prelingeau din tavane – sticlă şlefuită, fireşte, nu cristal, dar care arunca o lumină plăcută – şi aplicele electrice de pe pereţi. Magnus încă găsea lumina electrică mai degrabă palpitantă, deşi era mai lipsită de strălucire decât lampa-vrăjitoarei.

Grupuri de gentlemeni stăteau la mese, jucând runde de faraon şi de pichet. Doamne care nu arătau mai bine decât ar fi trebuit să arate, ale căror rochii erau prea strâmte şi prea colorate şi prea în multe alte feluri care îi plăceau lui Magnus, stăteau lungite pe banchetele tapiţate cu catifea, înşirate de-a lungul pereţilor. Gentlemenii care se descurcaseră bine la mesele de joc se apropiau de ele, îmbujoraţi de victorie şi de lirele în bancnote; cei cărora Regele Noroc nu le surâsese îşi trăgeau pe ei paltoanele la uşă şi ieşeau tiptil în noapte, lipsiţi de bani şi de companie.

Totul era foarte dramatic, iar pe Magnus îl încânta. Încă nu se săturase de spectacolul vieţii obişnuite şi de oamenii obişnuiţi, în pofida trecerii timpului şi a faptului că, până la urmă, toţi oamenii erau în mare la fel.

O explozie puternică îl făcu să-şi ridice privirea. În mijlocul încăperii stătea un băiat cu un pistol de argint în mână,

îndreptat în sus. Era înconjurat de cioburi de sticlă, căci tocmai trăsese un foc într-unul dintre brațele candelabrului.

Magnus fu copleşit de senzația de déjà vu, de senzația că *am mai fost cândva aici.* Fireşte, mai fusese la Londra, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani.

Chipul băiatului îi evoca trecutul. Acesta *era* un chip din trecut, unul dintre cele mai frumoase fețe pe care Magnus îşi amintea să le fi văzut vreodată. Era un chip atât de frumos alcătuit, încât scotea în evidență caracterul ponosit al acelui loc – o frumusețe care scânteia atât de aprig, încât făcea de ocară strălucirea luminii electrice. Pielea băiatului era atât de albă şi de clară, încât părea să aibă o lumină care strălucea pe sub ea. Liniile pomeților, maxilarul şi gâtul lui – lăsate la vedere de gulerul descheiat al unei cămăşi din în – erau atât de curate şi de perfecte, încât aproape că ar fi arătat ca o statuie dacă n-ar fi fost părul lui ciufulit, care îi cădea în bucle lejere pe față, la fel de negru ca miezul nopții în contrast cu albeața translucidă a tenului.

Anii îl traseră pe Magnus înapoi, ceața şi lumina lămpilor de gaz ale unei Londre pierdute de mai bine de douăzeci de ani ridicându-se să-l revendice pe Magnus. Descoperi că buzele dădeau formă unui nume: Will. Will Herondale.

Instinctiv, Magnus făcu un pas în față, mişcarea dând senzația că nu ar fi fost din propria sa voință.

Băiatul îşi îndreptă privirea spre *el şi* Magnus fu străbătut de un şoc. Nu erau ochii lui Will, ochii pe care Magnus şi-i amintea ca fiind la fel de *albaştri precum cerul nopții în Iad*, ochi pe care Magnus îi văzuse atât plini de disperare, cât şi de sensibilitate.

Acest băiat avea ochi aurii strălucitori, ca un pahar de cristal plin cu un vin alb, rece, şi ridicat ca să capteze lumina unui soare arzător. Dacă tenul îi era luminos, ochii îi erau radianți. Magnus nu-şi putea imagina acei ochi ca fiind plini de sensibilitate. Băiatul era foarte, foarte frumos, dar frumusețea lui era cea pe care Elena din Troia ar fi putut să o

aibă cândva, cu dezastrul întipărit în toate trăsăturile. Lumina frumuseții sale îl făcu pe Magnus să se gândească la orașe în flăcări.

Ceața și lumina lămpilor cu gaz dispărură din memoria lui. Momentul lui de cădere într-o nostalgie prostească se termină. Acesta nu era Will. Acel băiat distrus și frumos probabil că acum era un bărbat în toată firea, iar acest băiat era un străin.

Totuși, Magnus nu credea că o asemenea asemănare mare ar fi putut să fie doar o coincidență. Își croi drum spre băiat cu prea puțin efort, căci ceilalți obișnuiți ai iadului jocurilor de noroc, era de înțeles, nu aveau nicio tragere de inimă să se apropie de el. Băiatul stătea singur, ca și când sticla spartă din jurul lui era o mare sclipitoare, iar el o insulă.

— Nu tocmai arma unui vânător de umbre, murmură Magnus. Nu-i așa?

Acei ochi aurii se mijiră până ce ajunseră două fante luminoase, iar mâna cu degete lungi care nu ținea pistolul se îndreptă spre mâneca băiatului, unde Magnus presupuse că era ascunsă cea mai apropiată armă. Mâinile lui nu erau foarte ferme.

— Pace! adăugă Magnus. Nu am intenții rele. Sunt un magician pentru care familia Whitelaw din New York ar depune oricând mărturie că sunt destul de – mă rog, în cea mai mare parte – inofensiv.

Urmă o pauză destul de lungă care părea oarecum primejdioasă. Ochii băiatului erau aidoma stelelor, strălucitori, dar neoferind niciun indiciu cu privire la sentimentele sale. În general, Magnus se pricepea să citească oamenii, dar găsi că era dificil să prezică ce ar fi putut să facă acest băiat.

spuse după aceea:

Mag

nu-s fu cu adevărat surprins de ceea ce băiatul

— Știu cine ești.

Vocea lui nu era asemenea chipului; avea o oarecare blândețe. Magnus reuşi să-şi ascundă surprinderea şi ridică din sprâncene.

— Dumneata eşti Magnus Bane.

Magnus ezită, apoi îşi înclină capul.

— Iar dumneata eşti?

— Eu, anunță băiatul, sunt James Herondale.

— Ştii, murmură Magnus, m-am gândit eu că s-ar putea să te cheme ceva de genul acesta. Sunt încântat să aud că sunt faimos.

— Eşti prietenul magician al tatălui meu. Întotdeauna obişnuia să ne povestească de dumneata mie şi surorii mele ori de câte ori ceilalți vânători de umbre vorbeau fără respect despre repudiați în prezența noastră. Obişnuia să spună că el cunoştea un magician care îi era prieten mai bun şi mai de încredere decât mulți luptători nefilimi.

În timp ce rosti acele cuvinte, buzele băiatului se rotunjiră şi vorbi ironic, dar cu mai mult dispreț decât amuzament în spatele batjocurii, ca şi când tatăl lui fusese un prost să-i spună asta, iar James însuşi era un prost pentru că o repeta.

Magnus nu era într-o dispoziție cinică.

El şi Will se despărțiseră în condiții bune, dar îi cunoştea pe vânătorii de umbre. Nefilimii erau gata oricând să judece şi să condamne un repudiat pentru fapte rele, purtându-se de parcă toate păcatele ar fi fost săpate în piatră pentru totdeauna, dovedind că neamul lui Magnus era rău de la natură. Convingerea vânătorilor de umbre în propria lor virtute angelică şi în justețea lor făcea să fie uşor ca faptele bune ale unui magician să le iasă din minte de parcă ar fi fost scrise pe apă.

Nu se aşteptase să-l vadă sau să audă de Will Herondale în această călătorie, dar dacă Magnus s-ar fi gândit la asta, n-ar fi fost surprins să fi fost uitat cu totul, un biet actor în tragedia unui băiat. Faptul că fusese ținut minte, şi chiar cu atâta bunătate, îl mişcă mai mult decât credea el că e cu

putință.

Ochii strălucitori ai băiatului, aidoma orașelor în flăcări, se îndreptară spre chipul lui Magnus și el văzu prea mult.

— N-aș pune mare temei pe asta. Tatăl meu are încredere în foarte mulți oameni, spuse James Herondale, și apoi râse.

Deodată, deveni clar că era extrem de beat. Nu că Magnus și-ar fi imaginat că trăgea în candelabre în vreme ce era complet treaz.

— Încredere, continuă James. E ca și cum ai pune o sabie în mâna cuiva și i-ai îndrepta vârful spre propria ta inimă.

— Nu ți-am cerut să ai încredere în mine, sublinie Magnus fără asprime. De-abia ne-am cunoscut.

— O, am încredere în dumneata, îi spuse băiatul nepăsător. Nu prea contează. Cu toții suntem trădați – mai devreme sau mai târziu – trădați toți, sau trădători.

— Înțeleg că talentul pentru spectacol e moștenit, spuse Magnus în șoaptă.

Era un gen diferit de spectacol, totuși. Will făcuse un adevărat spectacol al viciului în secret, pentru a-i îndepărta pe cei dragi și apropiați lui. James făcea un spectacol public.

Poate că iubea viciul de dragul viciului.

— Poftim? întrebă James.

— Nimic, răspunse Magnus. Mă întrebam doar ce a făcut candelabrul de te-a ofensat.

James privi în sus la candelabrul ruinat și în jos la cioburile de sticlă de la picioarele sale, de parcă le observa abia acum.

— Am pus rămășag, zise, pe douăzeci de lire că nu voi reuși să sting toate luminile candelabrului.

— Și cu cine ai pus rămășag? îl întrebă Magnus, fără să arate în niciun fel ce gândea – că oricine punea rămășag cu un băiat de șaptesprezece ani beat că putea să fluture liniștit o armă mortală fără să scape nepedepsit ar trebui să fie într-o temniță.

— Cu tipul de acolo, anunță James, arătându-i-l.

Magnus privi în direcția spre care gesticula James și zări un

chip familiar la masa de faraon.

— Cel verde? întrebă Magnus.

Să convingă vânători de umbre beți să se facă de râs era una dintre ocupațiile preferate ale repudiaților, iar această performanță fusese un succes răsunător. Ragnor Fell, înaltul Magician din Londra, ridică din umeri şi Magnus oftă în sinea lui. Poate că temnița fusese o mică exagerare, gândi Magnus, deşi tot mai socotea că prietenului său de smarald i-ar fi prins bine să i se mai taie din nas.

— El *chiar* e verde? se interesă James, fără să pară că-i pasă prea mult. Am crezut că e de la absint.

Apoi, James Herondale, fiul lui William Herondale şi al Theresei Gray, singurii vânători de umbre care fuseseră prieteni cu Magnus – cu toate că Tessa nu fusese chiar vânător de umbre, nu pe de-a-ntregul – îi întoarse spatele lui Magnus, îşi fixă privirea asupra femeii care servea băuturi alcoolice la o masă înconjurată de vârcolaci şi trase în ea. Femeia se prăbuşi la podea țipând şi toți jucătorii săriră în picioare, cu cărțile zburând şi băuturile vărsându-se.

James râse, iar râsul lui era limpede şi vesel, şi acela fix momentul când Magnus începu să se alarmeze cu adevărat. Vocea lui Will ar fi tremurat, trădând faptul că răutatea lui făcuse parte din rolul jucat, dar râsul fiului său era al unui om sincer încântat de haosul creat în jurul lui.

Mâna lui Magnus țâşni înainte şi îl prinse pe băiat de încheietură, bâzâitul şi lumina şi pârâiturile magice de-a lungul degetelor sale fiind asemenea unei promisiuni.

— Ajunge!

— Calmează-te, spuse James, continuând să râdă. Sunt un foarte bun trăgător, iar Peg, servitoarea de la tavernă, e renumită pentru piciorul ei din lemn. Cred că de aceea ei o strigă Peg[18]. Numele său adevărat cred că este Ermentrude.

---

[18] Picior de lemn, în lb. engleză.

— Şi presupun că Ragnor Fell a pus rămăşag pe douăzeci de lire cu tine că nu ai să reuşeşti să o împuşti fără vărsare de sânge? Cât sunteţi de deştepţi amândoi!

James îşi trase mâna din strânsoarea lui Magnus, clătinând din cap. Buclele sale negre îi cădeau în jurul feţei la fel ca ale tatălui său, aşa că asemănarea îi tăie pentru o clipă răsuflarea lui Magnus.

— Tata mi-a spus că te purtai ca un soi de protector al lui, dar eu n-am nevoie de protecţia dumitale, magicianule.

— Eu n-aş prea fi de acord cu asta.

— Am făcut multe rămăşaguri în seara asta, îl informă James Herondale. Trebuie să îndeplinesc toate acele fapte teribile pe care le-am promis. Căci nu sunt eu un bărbat de cuvânt? Vreau să-mi păstrez onoarea. Şi mai vreau să beau!

— Ce idee excelentă, zise Magnus. Am auzit că alcoolul nu face decât să amelioreze ţinta unui bărbat. E încă devreme. Închipuie-ţi câte servitoare poţi să împuşti până în zori.

— Un magician plictisitor ca un savant, comentă James, mijind ochii lui de ambră. Cine ar fi crezut că există aşa ceva?

— Magnus n-a fost mereu atât de plictisitor, zise Ragnor, apărând lângă umărul lui James cu un pahar de vin în mână. I-l dădu băiatului, care îl luă şi îl dădu de duşcă într-un mod supărător de exersat. A existat o vreme în Perú, cu o navă plină de piraţi…

James se şterse la gură cu mâneca şi lăsă paharul pe masă.

— Mi-ar plăcea să stau şi să ascult nişte bătrâni depanând amintiri despre vieţile lor, dar am o întâlnire presantă pentru a face ceva ce este cu adevărat interesant. Altă dată, flăcăi.

Se răsuci pe călcâie şi plecă. Magnus dădu să se ia după el.

— Lasă-i pe nefilimi să-şi ţină ştrengarul sub control, dacă pot, spuse Ragnor, mereu bucuros să vadă haos, dar să nu fie implicat în el. Vino, bea ceva cu mine.

— În altă seară, îi promise Magnus.

— Magnus, tot sensibil ai rămas, strigă Ragnor după el. Nimic nu-ţi place mai mult decât un suflet pierdut sau o idee

proastă.

Magnus ar fi vrut să discute pe această temă, dar i-ar fi fost dificil când deja renunțase la căldură şi la promisiunea unei băuturi şi a câtorva runde de cărți şi alerga în frig după un vânător de umbre nebun.

Sus-pomenitul vânător de umbre nebun se întoarse spre el, ca şi când străduța îngustă şi pavată cu bolovani ar fi fost o cuşcă, iar el un animal flămând ținut acolo de prea mult timp.

— Eu nu m-aş urmări, îl avertiză James. Nu am chef de companie. Mai ales a unui magician sclivisit pe post de însoțitoare, care nu ştie cum să se distreze.

— Ştiu perfect de bine cum să mă distrez, remarcă Magnus amuzat şi făcu un mic gest, astfel încât pentru o secundă toate lampadarele din fier înşirate de-a lungul străzii revărsară un potop de scântei pestrițe de lumină.

Pentru o clipă, crezu că vede o lumină mai blândă şi mai puțin arzătoare în ochii aurii ai lui James Herondale, începuturile unui zâmbet copilăresc de încântare.

În clipa următoare, se stinse. Ochii lui James erau la fel de strălucitori ca giuvaierele din comoara unui dragon şi nu mai păreau plini de viață sau de voioşie. Clătină din cap şi buclele lui negre zburară în aerul nopții, unde luminile magice păleau.

— Dar tu nu doreşti să te distrezi, nu-i aşa, James Herondale? îl întrebă Magnus. Nu prea. Tu vrei să te duci la naiba.

— Poate că socotesc că mi-ar face plăcere să mă duc la naiba, răspunse James Herondale, iar ochii lui ardeau ca focul Iadului, ademenitori şi promițând o suferință inimaginabilă. Cu toate că nu văd ce nevoie aş avea să iau pe cineva cu mine.

Nici nu termină de vorbit, că dispăru, aparent răpit domol şi în tăcere de aerul nopții, cu nimeni altcineva decât stelele clipitoare, felinarele orbitoare din stradă şi Magnus drept

martori.

Magnus recunoştea magia atunci când o vedea. Se răsuci şi în acelaşi timp auzi ţăcănitul unui pas hotărât pe caldarâm. Se întoarse şi dădu nas în nas cu un poliţist care patrula în sectorul său, cu bastonul atârnat la şold şi cu o privire suspicioasă pe chipul lui apatic în timp ce îl examina pe Magnus.

Nu Magnus era cel de care bărbatul trebuia să se păzească.

Magnus văzu nasturii de la uniforma bărbatului încetând să mai strălucească, deşi se afla sub un lampadar. Magnus putu să discearnă o umbră căzând acolo unde nu era nimic care să o fi aruncat, o undă de întuneric în întunericul şi mai profund al nopţii.

Poliţistul scoase un strigăt de surprindere atunci când cascheta îi fu smulsă de pe cap de mâini nevăzute. Se împiedică spre înainte, bâjbâind orbeşte cu mâinile în aer pentru a recupera ceea ce de mult dispăruse.

Magnus îi oferi un zâmbet consolator.

— Fruntea sus! îi zise. Puteţi găsi un chipiu care să vă vină mult mai bine la orice magazin de pe Bond Street.

Bărbatul leşină. Magnus luă în calcul să se oprească să-l ajute, dar nu era mare lucru şi apoi ar fi fost destul de caraghios să nu urmărească un mister mai ispititor. Un vânător de umbre care putea să se preschimbe într-o umbră? Magnus se întoarse şi o luă la fugă după cascheta care plutea, ţinută sus numai de un întuneric zeflemitor.

Alergară stradă după stradă, Magnus şi întunericul, până ce Tamisa le tăie calea. Magnus mai degrabă auzi decât văzu sunetul curgerii ei năvalnice, apele întunecate, una cu noaptea.

Ceea ce văzu fură degetele albe încleştate pe borul caschetei poliţistului, capul întors al lui James Herondale, întunericul înlocuit de

CASSANDRA CLARE, SARAH REES BRENNAN, MAUREEN JOHNSON o înclinare a zâmbetului său ce apărea încet.

Magnus văzu o umbră crescând încă o dată în carne.

Aşadar, băiatul moştenise ceva şi de la mama sa, nu numai de la tatăl lui. Tatăl Tessei fusese un înger căzut, unul dintre regii demonilor. Brusc, ochii aurii lucitori ai băiatului i se părură lui Magnus asemenea propriilor săi ochi, o dovadă a sângelui infernal.

James îl văzu pe Magnus privindu-l şi îi făcu cu ochiul înainte să arunce cascheta în aer. Aceasta zbură o clipă ca o pasăre bizară, răsucindu-se uşurel în aer, apoi lovi apa. Întunericul fii întrerupt de un pleoscăit argintiu.

— Un vânător de umbre care ştie trucuri magice, remarcă Magnus. Ce inedit!

Un vânător de umbre ce ataca mundanii pe care trebuia, de fapt, să-i protejeze – cât de încântat avea să fie Conclavul de acest lucru!

— Nu suntem decât praf şi umbre, aşa e zicala, spuse James. Bineînțeles, zicala nu adaugă: „De asemenea, unii dintre noi se transformă din când în când în umbre, atunci când le vine cheful”. Presupun că nimeni nu a prezis că mie mi se va întâmpla. Este adevărat că mi s-a spus că sunt cumva imprevizibil.

— Pot să te întreb cu cine ai pus rămăşag că poți să furi cascheta unui polițist şi de ce?

— Prostească întrebare. Bane, niciodată să nu pui întrebări despre ultimul rămăşag, îl sfătui James şi îşi atinse ca din întâmplare centura unde atârna pistolul, apoi îl scoase cu o mişcare fluidă, uşoară. Ar trebui să-ți faci griji pentru următorul.

— Nu există nicio şansă, întrebă Magnus, fără prea multă speranță, ca tu să fii mai degrabă un tip drăguț care crede că este blestemat şi trebuie să se prefacă antipatic pentru a-i scuti pe cei din jurul lui de o soartă teribilă? Căci am auzit că asta se întâmplă uneori.

James păru amuzat de întrebare. Zâmbi, şi în timp ce zâmbea, buclele lui fluturânde se amestecară cu noaptea, iar

strălucirea pielii şi a ochilor lui deveni îndepărtată ca lumina stelelor până ce ajunseră foarte pale, apoi se dispersară. Din nou, nu mai era nimic altceva decât o umbră printre alte umbre. Era un băiat enervant ca o pisică de Cheshire, din care nu mai rămăsese nimic decât impresia unui zâmbet.

— Tatăl meu a fost blestemat, spuse James din întuneric. Pe când eu? Eu sunt damnat.

* * *

Institutul din Londra era exact aşa cum şi-l amintea Magnus, înalt şi alb şi impunător, tumul lui tăind o linie albă pe cerul întunecat Institutele vânătorilor de umbre erau construite ca monumente pentru a rezista în fața distrugerilor demonilor şi timpului. Când uşa se deschise, Magnus *privi din nou intrarea masivă din* piatră şi cele două rânduri de scări.

O femeie cu părul roşu cârlionțat, pe care Magnus era sigur că ar fi trebuit să şi-o amintească, dar pe care nu şi-o aminti, răspunse la uşă, cu fața boțită din pricina somnului şi a iritării.

— Ce vrei, magicianule? îl întrebă ea.

Magnus schimbă poziția poverii din brațele sale. Băiatul era înalt şi, în plus, Magnus avusese o noapte lungă. Enervarea făcu ca tonul lui să fie mai tăios atunci când îi răspunse:

— Vreau să te duci să-i spui lui Will Herondale că i-am adus plodul acasă.

Femeia făcu ochii mari. Scoase un soi de fluierat impresionat şi dispăru brusc. Câteva momente mai târziu, Magnus văzu o siluetă albă coborând domol scările.

Tessa era la fel ca Institutul: aproape neschimbată. Avea acelaşi chip tânăr, cu tenul neted pe care îl avusese şi cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Magnus se gândi că probabil se oprise din îmbătrânit la un mai mult de trei sau patru ani după ce o văzuse ultima dată. Părul ei şaten, lung, era împletit într-o cosiță care îi atârna peste un umăr, şi într-o mână. Ținea o lampa-vrăjitoarei, iar în cealaltă palmă avea o

mică sferă de lumină strălucitoare.

— Am luat lecții de magie, nu-i aşa, Tessa? o întrebă Magnus.

— Magnus! exclamă Tessa, iar chipul ei grav se lumină cu un zâmbet de bun-venit care îi trimise lui Magnus o săgetare de bunătate. Dar mi-au spus... O, nu, nu! O, unde l-ai găsit pe Jamie?

Ea ajunse la baza scărilor, se duse drept spre Magnus şi legănă capul umed al băiatului în palma ei într-un gest de afecțiune aproape lipsit de atenție. În acel gest, Magnus văzu cât se schimbase ea, văzu impregnat în fibra ei instinctul matern, iubirea pentru cineva căruia ea îi dăduse viață şi la care ținea.

Niciun alt magician n-avea să aibă vreodată un copil din sângele lui. Numai Tessa putuse să aibă acea experiență.

La auzul altor paşi pe scări, Magnus îşi întoarse capul de la Tessa.

Amintirea băiatului Will era atât de vie, încât acum fu aproape un şoc să-l vadă mai bătrân, mai lat în umeri, dar cu acelaşi păr negru ciufulit şi ochi albaştri surâzători. Arăta la fel de chipeş pe cât fusese mereu – poate chiar mai mult, de vreme ce părea mult mai fericit. Magnus văzu mai multe semne de râs pe chipul lui decât ale trecerii timpului şi se trezi zâmbind. Era adevărat ceea ce spusese Will, îşi dădu el seama. Ei erau prieteni.

Recunoaşterea traversă chipul lui Will şi, odată cu ea, plăcerea, dar aproape în aceeaşi secundă văzu povara pe care o ducea Magnus şi îngrijorarea le alungă pe toate.

— Magnus, zise el. Ce Dumnezeu i s-a întâmplat lui James?

— Ce s-a întâmplat? răspunse Magnus cu o întrebare, dus pe gânduri. Păi, să vedem. A furat o bicicletă şi s-a plimbat cu ea, fără să-şi folosească mâinile, prin Trafalgar Square. A încercat să se cațăre pe Columna lui Nelson şi să se bată cu Nelson. Apoi l-am pierdut pentru scurt timp, iar când l-am ajuns din urmă, după ce hoinărise prin Hyde Park, se

bălăcea în Serpentine, cu brațele larg deschise, şi striga: „Rațelor, îmbrățişați-mă ca pe regele vostru!"
— Doamne sfinte! exclamă Will. Trebuie să fi fost beat criță. Tessa, nu mai suport. Își asumă riscuri cumplite pentru viața lui şi respinge toate principiile pe care eu le prețuiesc. Dacă James continuă să se dea în spectacol prin Londra, va fi chemat în Idris şi ținut acolo, departe de mundani. Oare nu-şi dă seama de asta?
Magnus ridică din umeri.
— De asemenea, i-a mai făcut avansuri amoroase necuvenite unei bunicuțe speriate care vindea flori, unui câine ciobănesc irlandez, unui cuier inocent de pălării dintr-o casă în care a pătruns prin efracție, şi mie. Aş adăuga că nu cred în admirația sa pentru mine, oricât de orbitor aş fi, ca să fiu sincer. Mi-a spus că sunt o doamnă frumoasă şi strălucitoare. Apoi s-a prăbuşit brusc, fireşte, în calea unui tren care venea de la Dover şi am decis că era totuşi timpul să-l duc acasă şi să-l plasez în sânul familiei sale. Dacă ați prefera să-l duc la un orfelinat, vă înțeleg pe deplin.
WAI clătina din cap acum, cu umbre în ochii lui albaştri.
— Bridget! strigă el, iar Magnus gândi: *O, da, acesta este numele femeii.* Cheamă-i pe Frații Tăcuți, încheie Will.
— Vrei să spui să-l cheme pe Jem, îl corectă Tessa, coborând tonul, iar ea şi Will schimbară o privire – pe care Magnus putu să o descrie numai ca pe o privire *de căsătoriți*, privirea a doi oameni care se înțeleg complet şi totuşi fiecare îl consideră pe celălalt adorabil.
Era chiar dezgustător.
Își drese glasul:
— Aşadar, e tot Frate Tăcut, nu-i aşa?
Will îi aruncă lui Magnus o privire nimicitoare.
— Se pare că asta e totuşi o stare permanentă. Hai, dă-mi-l pe fiul meu.
Magnus îl lăsă pe Will să-l ia pe James din brațele sale, care rămaseră mai uşoare, chiar dacă mai umede, şi apoi îi urmă

pe Will şi pe Tessa pe scări. În Institut era clar că se renovase. În salonul întunecat al lui Charlotte se găseau acum mai multe sofale care păreau confortabile, iar pereții erau tapetați cu damasc deschis la culoare. Rafturi înalte erau pline cu cărți, volume cu poleiala de pe cotor ştearsă şi, Magnus era convins, cu paginile ferfeniţde. Se părea că atât Tessa, cât şi Will rămâneau nişte cititori pasionați.

Will îl depuse pe James pe una dintre sofale. Tessa se repezi să găsească o pătură, în timp ce Magnus se întoarse spre uşă, numai pentru a descoperi că mâna îi era prinsă în strânsoarea lui Will.

— A fost foarte frumos din partea ta că l-ai adus acasă pe Jamie, îi spuse Will. Dar tu mereu ai fost bun cu mine şi cu ai mei. Eram un pic mai mare decât un băiat atunci, şi nu pe cât de recunoscător sau binevoitor ar fi trebuit să fiu.

— Erai destul de bine, Will, îi zise Magnus. Şi văd că *ai devenit şi mai* bun. În plus, nu eşti chel şi nici nu te-ai îngrăşat. Toată agitația şi lupta împotriva răului pe care o duceți voi este cel puțin folositoare pentru a-ți păstra silueta la vârsta mijlocie.

Will râse.

— Şi eu mă bucur să te văd. Şovăi. În legătură cu Jamie…

Magnus se încordă. Nu voise să-i tulbure pe Will şi pe Tessa prea mult. Nu le spusese că James căzuse atunci când se afla în Serpentine şi că făcuse prea puțin efort să se salveze de la înec. Nu păruse să vrea să fie scos din adâncimile reci ale apei: se luptase cu Magnus în timp ce acesta îl țâra afară, apoi îşi culcase obrazul alb pe pământul reavăn de pe malul apei şi îşi acoperise fața cu brațele.

Pentru o clipă, Magnus crezuse că plângea, dar când se aplecase să vadă ce face băiatul, descoperise că aproape îşi pierduse conştiința. Cu ochii lui aurii şi nemiloşi închişi, el îi amintise încă o dată lui Magnus de băiatul pierdut care fusese Will. Magnus îl mângâiase pe părul ud şi îi spusese „James” pe cât de blând putuse.

Mâinile albe ale băiatului erau întinse pe pământul negru. Licărul inelului Herondale strălucise pe pielea lui şi sub mâneca sa sclipise muchia a ceva metalic. Ochii lui erau închişi, genele lungi, negre ca tăciunii, asemenea unor semiluni profilate pe liniile pomeților săi. Picături strălucitoare de apă erau prinse de capetele întoarse ale acelor gene, ceea ce îl făcea să arate nefericit într-un fel în care nu arăta atunci când era treaz.

— *Grace*, şoptise James în somn şi apoi tăcuse.

Magnus nu fusese supărat: şi el se trezise de multe ori dorindu-şi o grație[19] binevoitoare. Se aplecase şi luase băiatul în brațe. Capul îl căzuse pe umărul lui Magnus. În somn, James arăta paşnic şi inocent şi întru totul uman.

— Asta nu îl caracterizează, spuse acum Will, în timp ce Tessa acoperea băiatul cu o pătură, aranjând-o sub el cu fermitate.

Magnus ridică o sprânceană.

— El este fiul *tău.*

— Ce vrei să insinuezi? vru Will să ştie, iar pentru o clipă Magnus îi văzu ochii scăpărând şi îşi aminti de băiatul cu părul negru ciufulit şi cu ochii albaştri încruntați stând în salonul lui, furios pe toată lumea şi, mai presus de toate, pe sine.

— Nu e ca el, se arătă Tessa de acord. El a fost dintotdeauna foarte liniştit, foarte studios. Lucie a fost cea impetuoasă, dar amândoi sunt buni, copii cu suflet mare. La petreceri, de cele mai multe ori, Jamie putea să fie găsit ghemuit într-un colț cu latina lui sau râzând cu *rabatai-ul* lui de o glumă pe care doar ei o ştiau. Întotdeauna avea grijă ca Matthew să nu dea de bucluc, la fel ca şi el. El a fost singurul care putea să-l facă pe băiatul acela indolent să învețe, remarcă ea, cu un zâmbet vag care arăta că îl plăcea pe

---

[19] Grace, în lb. engleză, se traduce prin grație, har, milostenie.

parabatai-ul fiului ei, indiferent care i-ar fi fost greşelile. Acum iese la orice oră, făcând cele mai ruşinoase lucruri, şi refuză să asculte de rațiune. Refuză să asculte pe oricine. Înțeleg ce ai vrut să spui despre Will, dar Will era singur şi deprimat în zilele în care se purta rău. James a fost învăluit în iubire toată viața lui.

— Trădat! murmură Will. Calomniat cu cruzime de prietenul meu şi acum de iubita mea soție, certat, numele meu ponegrit…

— Înțeleg că ai rămas pasionat de arta dramatică, Will, zise Magnus. La fel cum ai rămas chipeş.

Crescuseră. Niciunul din ei nu arăta deloc surprins. Tessa ridică din sprâncene, iar Magnus văzu atunci ceva din fiul ei în ea. Amândoi aveau aceeaşi expresie, cu sprâncene arcuite, care le dădeau chipurilor

lor o privire întrebătoare şi, în acelaşi timp, amuzată, deşi pe chipul lui James amuzamentul era mai amar.

— Încetează să mai flirtezi cu soțul meu, îi ceru Tessa.

— Nu voi înceta, declară Magnus, dar mă voi opri pentru scurt timp, astfel încât să mă puneți la curent cu veştile voastre. N-am mai avut veşti de la voi de când mi-ați trimis vorbă că bebeluşul s-a născut şi că el şi frumoasa lui mamă erau bine.

Will păru mirat.

— Dar ți-am trimis mai multe scrisori prin intermediul familiei Morgenstern, care se ducea în vizită la familia Whitelaw la Institutul din New York. Tu ai fost cel care te-ai dovedit un corespondent îngrozitor.

— A! exclamă Magnus.

Nu era câtuși de puțin surprins. Acesta era un comportament tipic din partea vânătorilor de umbre.

— Familia Morgenstern trebuie să fi uitat să le lase acolo. Câtă neglijență!

Nici Tessa, văzu el, nu era surprinsă. Ea era atât magician, cât şi vânător de umbre, şi în acelaşi timp niciuna din ele pe deplin. Vânătorii de umbre credeau că sângele de vânător de umbre întrecea orice altceva, dar Magnus putea la fel de bine să creadă că mulți dintre nefilimi puteau fi nedrepți față de o femeie care putea face magie şi pe care anii nu o atinseseră.

Totuşi, se îndoia că vreunul dintre ei ar fi îndrăznit să fie nedrept cu ea în fața lui Will.

— Pe viitor, vom avea mai multă grijă când vom încredința cuiva scrisorile noastre, spuse Tessa hotărât. N-am mai ținut legătura de mult prea mult timp. Ce noroc că te afli la Londra, atât pentru noi, cât şi pentru Jamie. Ce te-aduce aici, afacerile sau plăcerea?

— Mi-aş fi dorit să fie afacerea plăcerii, îi spuse Magnus. Dar nu, e ceva foarte plictisitor. Un vânător de umbre pe care cred că îl cunoaşteți a trimis după mine – Tatiana Blackthorn. Doamna a fost o Lightwood, nu-i aşa? Magnus se întoarse spre Will. Iar sora ta, Cecily, s-a căsătorit cu fratele ei. Gilbert. Gaston. Am o memorie revoltătoare în ceea ce-i priveşte pe cei din familia Lightwood.

— Am implorat-o pe Cecily să nu-şi risipească viața cu un Lightworm, murmură Wili.

— Will! îl certă Tessa. Cecily şi Gabriel sunt foarte fericiți împreună.

Will se aruncă teatral într-un fotoliu, mângâind în trecere încheietura fiului lor cu o atingere uşoară, grijulie, care spunea foarte multe.

— Tess, trebuie măcar să recunoşti că Tatiana este nebună ca un şoarece prins într-un ceainic. Refuză să stea de vorbă cu oricare dintre noi, iar asta îi include şi pe frații ei, deoarece spune că suntem implicați în moartea tatălui ei. De fapt, ea spune că l-am măcelărit fără milă. Toată lumea încearcă să-i explice că la momentul când l-am măcelărit fără milă pe tatăl ei, acesta era un vierme uriaş care îi mâncase soțul şi îşi continuase masa clătindu-şi cerul gurii cu un

sorbet de servitoare, dar ea continuă să se furişeze de colo-colo prin conac şi să stea bosumflată, cu toate draperiile trase.

— A suferit o pierdere imensă. Şi-a pierdut copilul, spuse Tessa. Şi chiar a vorbit cu noi atunci, în Idris.

Îi dădu părul de pe față fiului ei, cu chipul tulburat. Will se uită la James şi rămase tăcut.

— Doamna Blackthorn a venit din Idris la conacul familiei sale din Anglia special ca eu să o pot vizita şi mi-a trimis un mesaj prin canalele obişnuite ale Lumii de Jos, promițându-mi o sumă princiară dacă aş putea face câteva vrăji pentru a creşte puterea de atracție a tinerei sale pupile, zise Magnus, încercând să creeze o atmosferă mai veselă. Înțeleg că ar dori să o mărite.

Tatiana nu ar fi fost primul vânător de umbre care să apeleze la farmecele unui magician care să-i facă viața mai uşoară şi mai plăcută. Dar era vânătorul de umbre care oferea cel mai bun preț.

— Da? întrebă Will. Nu e ca şi cum fata ar fi urâtă ca o ciumă.

Tessa izbucni în hohote şi îşi înăbuşi râsetele cu palma dusă la gură, iar Will rânji, părând încântat de sine, aşa cum se întâmpla atunci când reuşea să o amuze pe Tessa.

— Presupun că n-ar trebui să ponegresc pe copilul altcuiva când copilul meu nu e în toate mințile. Ştiai că trage în lucruri?

— Ştiam că trage în lucruri, spuse Magnus cu mult tact. Da.

Will oftă.

— Îngerul să-mi dea răbdare să nu-l strâng de gât şi înțelepciune ca să-i vorbesc şi să-i vâr ceva judecată în capulă la mare şi încăpățânat al lui.

— Chiar mă întreb de unde i se trage, zise Magnus cu subînțeles.

— Nu e acelaşi lucru, îl contrazise Tessa. Când Will era de vârsta lui Jamie, a încercat să-i îndepărteze pe toți cei pe

care îi iubea. Jamie este la fel de iubitor ca întotdeauna, cu noi, cu Lucie, cu Matthew, *parabatai-ul* lui. Pe el însuşi vrea să se distrugă.

— Şi totuşi, nu există niciun motiv pentru asta, spuse Will, lovind braţul fotoliului cu pumnul strâns. Îmi cunosc fiul şi el nu s-ar purta în acest fel dacă nu ar crede că nu are de ales. Dacă nu cumva încearcă să-şi atingă un ţel sau să se pedepsească în vreun fel fiindcă a simţit că a făcut ceva greşit…

M-aţi chemaţi3 Am venit.

Magnus îşi ridică privirea şi-l văzu pe Fratele Zachariah stând în pragul uşii. Avea o siluetă zveltă, iar gluga robei sale era trasă în jos, descoperindu-i chipul. Rareori Fraţii Tăcuţi îşi descopereau feţele, ştiind că cei mai mulţi vânători de umbre reacţionau la cicatricele şi chipul lor desfigurat. Era un semn de încredere că Jem li se arăta lui Will şi Tessei în acest fel.

Jem rămăsese Jem – ca şi Tessa, nu îmbătrânise. Fraţii Tăcuţi nu erau nemuritori, însă îmbătrâneau incredibil de lent. Runele puternice care le confereau cunoştinţe şi le îngăduiau să vorbească cu minţile le încetineau, de asemenea, îmbătrânirea trupurilor, transformându-i pe Fraţi în statui vii. Mâinile lui Jem erau albe şi subţiri sub manşetele robei, aceleaşi mâini de muzician după tot acest timp. Faţa lui părea dăltuită în marmură, ochii lui nişte semiluni oblonite, runele negre ale Fraţilor ieşind în evidenţă pe pomeţii lui înalţi. Părul i se ondula în jurul tâmplelor, întuneric cu ape de argint.

O mare tristeţe se iscă în Magnus la vederea lui. Era omeneşte să îmbătrâneşti şi să mori, iar Jem se afla acum dincolo de această umanitate, dincolo de lumina care ardea atât de strălucitor şi atât de puţin timp. Era frig dincolo de lumină şi de foc. Nimeni nu avea un motiv mai bun decât Magnus să cunoască acel frig.

Văzându-l pe Magnus, Jem îşi înclină capul. *Magnus Bane.*

Nu am ştiut că urma să fii aici.

— Eu… începu Magnus, dar Will era deja în picioare, traversând încăperea cu paşi mari pentru a ajunge la Jem.

Acesta se luminase la vederea lui, iar Magnus simţi cum atenţia lui Jem se îndreaptă de la el la Will şi rămâne acolo. Cei doi băieţi fuseseră foarte diferiţi, şi totuşi, din când în când, păreau atât de uniţi, încât era ciudat pentru Magnus să vadă că Will se schimbase aşa cum se schimbă toţi oamenii, în vreme ce Jem era lăsat deoparte, să vadă că flecare dintre ei ajunsese într-un loc unde celălalt nu putea să-l urmeze, îşi imagină că trebuia să fie chiar şi mai ciudat pentru ei.

Şi totuşi. În ei încă mai exista ceva ce întotdeauna îi amintea lui Magnus de o veche legendă pe care o auzise despre firul roşu al sorţii: că un fir stacojiu invizibil îi leagă pe anumiţi oameni şi oricât de tare s-ar încurca, nu poate şi nu are să se rupă niciodată.

Fraţii Tăcuţi se mişcau în singurul fel în care cineva îşi imagina că s-ar putea mişca o statuie. Jem se mişcase în acelaşi fel intrând, dar când Will se apropie de el, Jem făcu un pas spre fostul lui *parahatai*, iar pasul fu iute, nerăbdător şi uman, de parcă faptul că se afla atât de aproape de oamenii pe care îi iubea îl făcea să se simtă făcut din came şi oase şi cu sângele curgându-i prin vene încă o dată.

— Ai venit, zise Will, iar în cuvintele lui se simţea bucuria de a-l vedea.

Acum că Jem era acolo, totul era în regulă cu întreaga lume.

— Ştiam că aveai să vii, spuse Tessa, ridicându-se de lângă fiul ei pentru a se duce spre Jem.

Magnus văzu faţa Fratelui Zachariah radiind la sunetul vocii ei, runele şi paloarea dispărând parcă. Era din nou băiat pentru o clipă, viaţa lui abia începând, cu inima plină de speranţă şi iubire.

Cât se iubeau unul pe altul cei trei, cât suferiseră unul pentru celălalt, şi totuşi, cât de multă bucurie găseau în

simplul fapt că se aflau în aceeaşi încăpere! Magnus iubise de multe ori până atunci, dar nu-şi amintea ca vreodată să fi simțit pacea care radia din cei trei numai pentru că erau împreună. Tânjise şi el după pace uneori, ca un om care rătăceşte de secole în deşert fără să vadă niciodată apa şi este nevoit să trăiască cu dorința pentru ea.

Tessa, Will şi pierdutul lor Jem stăteau împreună într-un nod strâns. Magnus ştia că pentru câteva momente nimic altceva nu exista în lume, ci numai ei trei.

El se uită spre sofaua unde dormea James Herondale şi văzu că era treaz, iar ochii lui aurii păreau nişte flăcări vigilente ce învățau lumânările să ardă luminos. James era cel tânăr, băiatul cu întreaga viață înaintea sa, dar nu exista nici speranță şi nici bucurie pe chipul lui. Tessa, Will şi Jem arătau firesc împreună, dar chiar şi în această încăpere, cu cei care îl iubeau mai presus de viață, James părea extraordinar de singur. Pe chipul lui era ceva disperat şi dezolat. Încercă să se rezeme într-un cot şi se prăbuşi iar pe pernele de pe sofa, cu capul dat pe spate ca şi cum ar fi fost prea greu să-l poarte. Un inel Herondale sclipi pe degetul lui, o brățară din argint la încheietura mâinii.

Tessa, Will şi Jem murmurau împreună, în timp ce Will îşi ținea mâna pe brațul lui Jem. Magnus nu mai văzuse pe nimeni să atingă un Frate Tăcut astfel, cu pură prietenie. Îl făcu să-l doară pe dinăuntru şi văzu acea durere goală reflectată pe chipul băiatului de pe sofa.

Supunându-se unui impuls impetuos, Magnus traversă încăperea şi îngenunche lângă sofa, aproape de fiul lui Will, care se uita la el cu ochii lui aurii obosiți.

— Îi vezi, zise James. Felul în care se iubesc unii pe alții. Înainte, credeam că toată lumea iubeşte aşa. Felul acela care există în poveşti, înainte, credeam că acea iubire era darnică şi generoasă şi bună.

— Şi acum? îl întrebă Magnus.

Băiatul îşi feri chipul. Magnus se trezi privind ceafa lui

James, văzându-i claia de păr negru atât de asemănător cu al tatălui său şi marginea

Cronicile lui Magnus bane runei sale de *parabatai* imediat sub guler. Trebuie să fie pe spatele lui, gândi Magnus, deasupra omoplatului, unde ar fi o aripă de înger.

— James, spuse Magnus, pe un ton scăzut, grăbit. Cândva, tatăl tău a avut un secret cumplit pe care credea că nu-l putea spune niciunui suflet pe lume, şi mi i-a spus mie. Înțeleg că există ceva ce te roade, ceva ce ții ascuns. Dacă este ceva ce ai vrea să-mi spui mie, acum sau oricând, ai cuvântul meu de onoare că îți voi păstra secretele şi că te voi ajuta dacă voi putea.

James se întoarse ca să se uite la Magnus. Magnus avu impresia că zăreşte pe chipul lui o mică îmblânzire, de parcă băiatul ar fi dat drumul strânsorii implacabile asupra motivului care îl chinuia.

— Eu nu sunt ca tatăl meu, spuse James. Nu confunda disperarea mea cu noblețea deghizată, căci nu este asta. Sufăr pentru mine, nu pentru altcineva.

— Dar *de ce* suferi? întrebă Magnus frustrat. Mama ta a avut dreptate atunci când a spus că ai fost iubit toată viața ta. Dacă m-ai lăsa să te ajut…

Expresia băiatului se închise ca o uşă. Se întoarse iar cu spatele la Magnus, cu ochii închişi, cu lumina căzând pe franjurile genelor sale.

— Mi-am dat cuvântul că nu voi spune niciodată, zise el. Şi nu există niciun suflet pe pământul ăsta care să poată să mă ajute.

— James, spuse Magnus, sincer surprins de disperarea din tonul băiatului, iar spaima din vocea lui Magnus atrase atenția celorlalți din încăpere.

Tessa şi Will îşi luară privirea de la Jem şi se uitară la fiul lor, la băiatul care purta numele lui Jem, şi ca unul se duseră toți spre locul unde stătea el culcat, Will şi Tessa mână în mână.

Fratele Zachariah se aplecă peste spătarul sofalei şi atinse delicat părul lui James cu acele degete de muzician.

— Bună, unchiule Frate Zachariah, îl salută James fără să deschidă ochii. Aş zice că îmi pare rău să te deranjez, dar sunt sigur că asta este cea mai mare emoție de care ai avut parte tot anul. Nu prea e animație în Oraşul Oaselor, nu-i aşa?

— James! se răsti Will. Nu-i vorbi aşa lui Jem.

De parcă n-aş fi obişnuit cu membrii prost-crescuți aifiamiliei Herondale, spuse Fratele Zachariah, în felul în care Jem încercase întotdeauna să facă pace între Will şi lume.

— Presupun că diferența este că tatii i-a păsat mereu de ce părere aveai despre el, zise James. Iar mie nu. Dar n-o lua personal, unchiule Jem. Nu-mi pasă de părerea nimănui.

Şi totuşi, el îşi făcuse un obicei din a se da în spectacol, aşa cum spunea Will, şi Magnus nu avea niciun dubiu că o făcea în mod deliberat. Probabil că îi păsa de părerile celorlalți despre el. Probabil că făcea toate acestea cu un scop. *Dar care ar fi putut să fie scopul*? se întrebă Magnus.

— James, asta nu-ți stă în fire, spuse Tessa cu îngrijorare. Întotdeauna ți-a păsat. Mereu ai fost bun. Ce te tulbură?

— Poate că nu mă tulbură nimic. Poate că pur şi simplu mi-am dat seama că până acum eram plictisitor. Nu crezi că eram plictisitor? Atâta studiu, şi latina. Se cutremură. Oribil!

Nu e nimic plictisitor în a-ți păsa sau într-o inimă deschisă, iubitoare, spuse Jem.

— Aşa ziceți voi toți, ripostă James. Şi e uşor de înțeles de ce, toți trei sunteți nerăbdători să vă iubiți unul pe altul – fiecare mai mult decât celălalt. Şi *sunteți* buni că vă bateți capul cu mine. Rămase puțin fără suflare, apoi zâmbi, dar fu un zâmbet deosebit de trist. Mi-aş dori să nu vă fi pricinuit atâtea bătăi de cap.

Tessa şi Will schimbară priviri disperate. Încăperea deborda de nelinişte şi grijă părintească. Magnus începea să se simtă copleşit de greutatea umanității.

— Ei bine, anunță el. Oricât de educativă şi din când în când umedă a fost această seară, nu doresc să-mi impun prezența la o reuniune de familie şi chiar nu doresc să experimentez nicio dramă de familie, întrucât văd că la vânătorii de umbre există tendința de a fi excesivă. Trebuie să plec.

— Dar ai putea să stai aici, îi propuse Tessa. Să ne fii oaspete. Am fi încântați să te găzduim.

— Un magician în sacrosanctele încăperi ale unui Institut al vânătorilor de umbre? Magnus se cutremură. Gândeşte-te numai.

Tessa îi aruncă o căutătură tăioasă.

— Magnus…

— În plus, am o întâlnire, spuse Magnus. Una la care aş dori să nu întârzii.

Will îşi ridică privirea şi se încruntă.

— La ora asta din noapte?

— Am o ocupație neobişnuită şi la ore neobişnuite, răspunse Magnus. Parcă îmi amintesc cum ai venit la mine de câteva ori pentru a-mi solicita sprijinul la ore mici din noapte. Îşi înclină capul. Will. Tessa. Jem o seară bună!

Tessa veni lângă el.

— Te conduc.

— La revedere, oricine *ai* fi, murmură James somnoros, închizând ochii. Nu-mi pot aminti numele tău.

— Nu-l băga în seamă, îi spuse Tessa cu o voce scăzută în timp ce se îndrepta cu Magnus spre ieşire.

Se opri în cadrul uşii pentru o clipă, privind înapoi la fiul ei şi la cei doi bărbați care erau cu el. Will şi Jem stăteau umăr la umăr, şi din partea cealaltă a încăperii era imposibil să nu remarci silueta mai zveltă a lui Jem, faptul că nu îmbătrânise, aşa ca Will. Totuşi, din glasul lui Will răzbătu toată înflăcărarea unui băiat atunci când îi răspunse unei întrebări pe care Magnus nu o auzise:

— Ei bine, da, sigur că poți să cânți înainte să pleci. Este în

camera de muzică, la fel ca întotdeauna, păstrată acolo pentru tine, neschimbată pe vecie.

— Vioara lui? murmură Magnus. Nu credeam că Fraților Tăcuți le pasă de muzică.

Tessa oftă calmă şi ieşi pe coridor, cu Magnus alături de ea.

— Will nu vede un Frate Tăcut atunci când se uită la James, îi explică ea. Îl vede numai pe Jem.

— Ți se pare vreodată greu? o întrebă el.

— Ce să mi se pară greu?

— Să împarți inima soțului tău atât de mult cu altcineva, îi răspunse el.

— Dacă ar fi fost altfel, n-ar fi fost inima lui Will, zise Tessa. Ştie că şi el îmi împarte inima cu Jem. N-aş fi acceptat în alt fel – iar el nu ar fi acceptat în alt fel cu mine.

Erau atât de mult unul o parte din celălalt, încât nu exista nicio posibilitate de a-i descâlci, nici măcar acum, şi nicio dorință de a o face. Magnus voia să întrebe dacă Tessa se temea vreodată de ce i s-ar putea întâmpla când Will nu avea să mai fie, când legătura lor avea să fie într-un final retezată, dar nu întrebă. Cu puțin noroc, avea să treacă mult timp până la prima moarte a Tessei, mult timp până când ea avea să-şi dea seama pe deplin de povara de a fi nemuritor şi, în acelaşi timp, de a iubi ceea ce era muritor.

— Foarte frumos, spuse Magnus în schimb. Ei bine, îți doresc tot binele cu drăcuşorul tău!

— Te vom revedea înainte să pleci din Londra, fireşte, zise Tessa pe tonul ei pe care îl avea şi când era o copilă şi care nu suporta nicio contrazicere.

— Într-adevăr, spuse Magnus. Ezită, apoi continuă: Şi, Tessa, dacă vei avea vreodată nevoie de mine – şi sper că dacă vei avea, să fie peste mulți, foarte mulți ani fericiți –, trimite-mi un mesaj şi eu voi fi imediat lângă tine.

Amândoi ştiau ce voise el să spună.

— Promit, îi spuse Tessa şi îi întinse mâna.

Avea o mână mică şi moale, dar o strângere surprinzător de

puternică.

— Crede în mine, dragă doamnă, îi spuse Magnus cu o voioşie falsă. Dădu drumul mâinii ei şi făcu o plecăciune până la pământ. Chemă-mă şi vin!

Când Magnus se întoarse să se depărteze de biserică, auzi sunetul viorii purtat spre el prin aerul încețoşat al Londrei şi îşi aminti de o altă noapte, o noapte a fantomelor şi a *zăpezii şi* a muzicii de Crăciun, cu Will stând pe treptele Institutului, privindu-l pe Magnus plecând. Acum, Tessa era cea care sta în cadrul uşii cu mâna ridicată în semn de rămas-bun, până ce Magnus ajunse la poarta cu al său mesaj prevestitor: SUNTEM PULBERE ŞI UMBRE. Privi înapoi şi văzu silueta ei mică şi palidă în pragul Institutului, şi gândi din nou: *Da, poate că am greşit plecând din Londra.*

*

Nu era pentru prima dată când Magnus îşi croia drum din Londra spre Chiswick pentru a vizita Casa Lightwood. Casa lui Benedict Lightwood fusese adeseori deschisă repudiaților care înțelegeau ideea lui de distracție.

Cândva fusese un conac impunător, din piatră strălucitor de albă şi împodobit cu statui greceşti şi mult prea multe coloane pentru a fi numărate. Cei din familia Lightwood erau oameni mândri şi ostentativi, iar casa lor, cu tot stilul ei neoclasic, reflecta acest lucru.

Magnus ştia ce se alesese de toată acea mândrie. Patriarhul, Benedict Lightwood, contractase o boală de pe urma asocierii sale cu demonii şi se transformase într-un monstru ucigaş pe care propriii săi fii fuseseră siliți să-l nimicească, având sprijinul unei oştiri formate din ceilalți vânători de umbre. Drept pedeapsă, conacul lor fusese luat de către Conclav, banii confiscări, iar familia devenise obiectul batjocurii, un eufemism pentru păcat şi trădarea tuturor lucrurilor la care vânătorii de umbre țineau foarte mult.

Magnus nu avea timp pentru aroganța superioară a vânătorilor de umbre şi de obicei se bucura când li se mai

tăia din nas, dar până şi el văzuse arareori o familie să decadă atât de mult şi atât de repede. Gabriel şi Gideon, cei doi *fii ai* lui Benedict, reuşiseră cu greu să-şi recapete respectabilitatea prin bună purtare şi prin grațiile Consulului, Charlotte Branwell. Sora lor, însă, era o cu totul altă chestiune.

Magnus nu ştia cum reuşise să pună din nou mâna pe Casa Lightwood. *La fel de neltună ca un şoarece prins într-un ceainic*, spusese Will despre ea şi, cunoscând statutul familiei căzute în dizgrație, Magnus nu

se putea aştepta la grandoarea din timpul lui Benedict. Fără îndoială că locul era neîngrijit acum, purtând patina timpului, cu numai câțiva servitori rămaşi care să-l întrețină şi să…

Trăsura pe care o închiriase Magnus se opri.

— Locul pare părăsit, îşi dădu cu părerea vizitiul, aruncând o privire plină de îndoială la poarta din fler, care părea ruginită şi închisă şi acoperită de viță-de-vie.

— Sau bântuită, sugeră Magnus cu vioiciune.

— Păi, nu pot să intru. Poarta aia n-o să se deschidă, zise vizitiul țâfnos. Va trebui să coborâți şi să mergeți pe jos, dacă sunteți aşa de hotărât.

Magnus era. I se stârnise curiozitatea acum şi se apropie de poartă ca o pisică, gata să o escaladeze dacă ar fi fost nevoie.

Un dram de magie, puțină vrajă de deschidere, şi poarta dublă se dădu în lături, stârnind o ploaie de fulgi de rugină, spre o alee lungă, năpădită de buruieni, care ducea către conacul fantomatic din depărtare, sclipind ca o piatră funerară în lumina lunii pline.

Magnus închise poarta şi înaintă, ascultând sunetele păsărilor de noapte din copacii înalți, foşnetul frunzelor în vântul nopții. O pădure de crengi încâlcite şi înnegrite se profila amenințător în jurul lui, rămăşițele faimoaselor grădini Lightwood. Acele grădini fuseseră minunate cândva.

Magnus îşi aminti vag că îl auzise pe Lightwood spunând la beție că acestea fuseseră bucuria răposatei sale soții.

Acum, gardurile vii înalte ale grădinii italiene alcătuiau un labirint, unul cu multe cotituri, din care, era limpede, nu exista scăpare. În acele grădini îl omorâseră pe monstrul în care se transformase Benedict Lightwood, îşi aminti Magnus că auzise, iar lichidul negru, asemănător cu sângele, care țâşnise din venele monstrului se scursese în pământ ca un şuvoi de neoprit.

Magnus simți cum îl zgârie ceva pe mână şi se uită în jos, unde văzu o tufă de trandafiri care supraviețuise, dar se sălbăticise. Îi luă un moment să identifice planta, căci forma florilor îi era cunoscută, dar nu şi culoarea. Trandafirii erau la fel de negri ca sângele şarpelui mort.

Culese unul. Floarea se sfărâmă în palma sa de parcă ar fi fost făcută din cenuşă, de parcă ar fi fost deja moartă.

Magnus merse mai departe spre casă.

Descompunerea care îşi revendicase trandafirii nu cruțase nici conacul. Ceea ce fusese odinioară o fațadă albă şi netedă era acum cenuşie de la trecerea anilor, cu dâre negre de pământ şi verzi de la putregai. Coloanele strălucitoare erau acum îngemănate cu vițe-de-vie pe moarte, iar balcoanele, pe care Magnus şi le aminti ca pe nişte pocaluri din alabastru, erau acum pline de cârceii negri ai tufelor de mărăcini şi de sfărâmăturile adunate de-a lungul anilor.

Ciocănelul de la uşă fusese imaginea unui leu strălucitor din aur cu un inel în bot. Acum, inelul zăcea putrezind pe trepte, iar botul leului cenuşiu atârna căscat şi gol, înțepenit într-un mârâit flămând. Magnus ciocăni scurt la uşă. Auzi sunetul reverberând în interiorul casei, de parcă ar fi spart tăcerea grea a unui mormânt dinăuntru care avea să dăinuie veşnic, de parcă orice sunet ar fi fost o profanare.

Convingerea ca toată lumea din casă trebuie să fi fost moartă câştiga tot mai mult teren în gândul lui Magnus, aşa că fii un şoc pentru el atunci când femeia care îl chemase

acolo îi deschise uşa.

Desigur, era mai degrabă ciudat ca o doamnă să deschidă uşa de la intrare, dar după cum arăta locul, Magnus presupuse că se renunțase la întregul corp de servitori cu ani în urmă.

Magnus îşi amintea vag că o văzuse pe Tatiana Lightwood la una dintre petrecerile tatălui ei: zărise o fată perfect obişnuită, cu ochi mari şi verzi, îndărătul unei uşi închise cu repeziciune.

Chiar şi după ce văzuse casa şi terenul înconjurător, el nu era pregătit pentru Tatiana Blackthorn.

Ochii îi erau încă foarte verzi. Gura ei aspră era marcată de riduri de dezamăgire amară şi durere copleşitoare. Arăta ca o femeie de şaizeci de ani, nu de patruzeci. Era îmbrăcată cu o rochie care fusese la modă în deceniile trecute – atârna pe umerii ei slabi şi îi flutura în jurul trupului ca un giulgiu. Materialul avea pete de un cafeniu închis, dar pe alocuri era de un pastel decolorat, aproape alb, în vreme ce unele bucăți din el rămăseseră aşa cum bănuia Magnus că fusese rochia inițial – fucsia.

Ar fi arătat caraghios. Se îmbrăcase într-o rochie caraghioasă de un roz aprins, potrivită unei femei mai tinere, cuiva care ar fi fost aproape o fetişcană, îndrăgostită de soțul ei şi ducându-se să-şi viziteze tatăl.

Nu arăta caraghios. Chipul ei aspru interzicea mila. Asemenea casei, inspira un sentiment de respect amestecat cu teamă şi uimire în ruina ei.

— Bane, spuse Tatiana, şi ținu uşa deschisă suficient cât Magnus să poată intra.

Ea nu rosti niciun cuvânt de bun venit.

Închise uşa în urma lui Magnus, iar sunetul avu aceeaşi finalitate precum cel produs de închiderea unui mormânt. Magnus se opri în hol, aşteptând-o pe femeia din spatele lui, şi, în timp ce aştepta, auzi un alt pas deasupra capetelor lor, un semn că mai era cineva în casă.

Pe scara largă şi spiralată cobora o fată. Magnus fusese întotdeauna de părere că muritorii erau frumoşi şi văzuse mulți muritori pe care oricine i-ar fi descris ca fiind frumoşi.

Aceasta era extraordinar de frumoasă, de o frumusețe diferită de cea a celor mai mulți muritori.

A

În ruina pătată şi mizerabilă în care ajunsese casa, ea strălucea ca o perlă. Şi părul ei avea culoarea unei perle, cel mai dalb ivoriu, cu o nuanță de auriu prin el, iar pielea îi era de un roz şi alb luminos ca al unei cochilii. Avea genele dese şi negre, adumbrindu-i ochii de un cenuşiu adânc şi nepământean.

Magnus scoate un icnet de uimire. Tatiana îl auzi şi se uită spre el, zâmbind triumfător.

— E superbă, nu-i aşa? Pupila mea. Grace a mea.

Grace.

A

Înțelegerea veni ca o lovitură pentru Magnus. Bineînțeles că James Herondale nu strigase în somn după ceva atât de neclar şi de distant ca o binecuvântare, dorința sufletului pentru milă divină şi înțelegere. Disperarea lui fusese centrată pe ceva mult mai omenesc.

Dar de ce ar fi un secret? De ce nu-l poate ajuta nimeni? Magnus se strădui să nu lase nimic să i se citească pe chip când fata veni spre el şi îi întinse mâna.

— Ce mai faceți? murmură ea.

Magnus o privi îndelung. Avea un chip ca o cupă de porțelan întoarsă; ochii ei erau încărcați de promisiuni. Combinația de frumusețe, inocență şi promisiunea unui păcat era zguduitoare.

— Magnus Bane, zise ea, cu o voce şoptită, blândă.

Magnus nu se putu abține să nu se zgâiască la fată. Totul la ea era atât de frumos construit, încât să ademenească. Era frumoasă, da, dar era mai mult de atât. Părea sfioasă, şi totuşi, toată atenția ei era concentrată asupra lui Magnus, de

parcă era cel mai fascinant lucru pe care îl văzuse vreodată. Nu exista niciun bărbat care să nu vrea să se vadă astfel reflectat în ochii unei fete frumoase. Şi dacă linia decolteului ei era o idee prea adâncă, nu părea scandalos, căci ochii ei cenuşii erau plini de o inocenţă care spunea că ea nu ştia ce este aceea dorinţă, nu încă, însă exista o voluptate în curbura buzelor ei, o lumină întunecată fii ochii ei, care spuneau că în mâinile potrivite avea să fie o elevă care ar fi obţinut cel mai splendid rezultat…

Magnus făcu un pas înapoi din faţa ei, de parcă ea ar fi fost un şarpe otrăvitor. Fata nu păru rănită sau furioasă sau nici măcar speriat! Se întoarse să o privească pe Tatiana, cu un fel de întrebare curioasă.

— Mamă? vru ea să ştie. Ce s-a întâmplat?

Tatiana făcu o strâmbătură într-un colţ al gurii în semn de nemulţumire.

— Dânsul nu este precum ceilalţi, îi răspunse. Vreau să spun, îi plac destul de mult fetele, la fel ca şi băieţii, aşa am auzit, dar gusturile lui nu se potrivesc cu cele ale vânătorilor de umbre. Şi nu este muritor. Trăieşte de mult timp. Nu te poţi aştepta să aibă reacţii… normale.

Magnus îşi putea imagina prea bine care ar fi fost reacţiile normale – reacţiile unui băiat ca James Herondale, ocrotit şi învăţat că iubirea este blândă, iubirea este bună, că cineva ar trebui să iubească din toată inima şi să-şi dăruiască sufletul întreg. Magnus îşi putea

imagina reacţiile normale faţă de această fată, o fată ale cărei gesturi, expresii, trăsături strigau: *Iubeşte-o*, *iubeşte-o*, *iubeşte-o.*

Dar Magnus nu era acel băiat. Îşi reaminti de bunele maniere şi se înclină.

— Încântat, zise el. Sau orice efect ţi-ar plăcea cel mai tare, sunt sigur.

Grace îl privi cu un interes detaşat. Reacţiile ei erau

amortizate, gândi Magnus, sau mai degrabă măsurate cu grijă. Părea o ființă făcută să-i atragă pe toți şi să nu exprime nimic real, cu toate că ar fi fost nevoie de un maestru al observațiilor, cum era Magnus, pentru a şti.

Brusc, ea *îi aminti lui* Magnus nu de vreun muritor, ci de vampirul Camille, care fusese ultima şi cea mai regretabilă iubire adevărată a sa.

Magnus îşi petrecuse anii imaginându-şi că exista un foc îndărătul gheții lui Camille, că existau speranțe şi vise şi iubire care îl aşteptau. Ce iubise el la Camille nu fusese nimic altceva decât o iluzie. Magnus se purtase ca un copil, imaginându-şi că existau forme şi poveşti care puteau fi făcute din norii de pe cer.

Se întoarse cu spatele la Grace, în cocheta ei rochie albă cu albastru, ca o viziune a Raiului în iadul cenuşiu al casei, şi se uită la Tatiana. Aceasta miji ochii cu dispreț.

— Vino, magicianule, îl pofti ea. Cred că avem de discutat nişte afaceri.

Magnus le urmă pe Tatiana şi pe Grace pe scări şi apoi printr-un coridor lung, aflat aproape în beznă. Magnus auzi pârâituri şi zgomote de sticlă spartă sub picioare, şi în lumina foarte slabă zări ceva fugind la apropierea lui. Spera să fi fost ceva la fel de nevinovat ca un şobolan, dar ceva în mişcările lui sugera că era un lucru mult mai grotesc.

— Nu încerca să deschizi nicio uşă şi niciun sertar câtă vreme te afli aici, Bane, pluti înapoi spre el vocea Tatianei. Tatăl meu a lăsat în urmă mulți gardieni care să protejeze ceea ce este al nostru.

Ea deschise uşa şi Magnus privi în încăpere. Exista un birou întors cu fundul în sus şi draperii grele care atârnau la ferestre ca nişte trupuri într-o spânzurătoare, iar pe podeaua din lemn se găseau aşchii şi dâre de sânge, semnele unei lupte de demult pe care nimeni nu le curățase.

Pe pereți erau multe tablouri cu ramele atârnând strâmb sau cu sticla spartă. Multe dintre ele păreau să conțină scene

cu aventuri nautice – Magnus evita marea din Pricina încercării sale ghinioniste de a trăi o viață de pirat pentru o zi –, dar chiar şi acele picturi care rămăseseră întregi erau pătate de cenuşiu. Corăbiile pictate păreau să se scufunde în mările de praf.

Un singur portret era întreg şi curat. Era o pictură în ulei, fără sticlă, însă pe suprafața sa nu exista niciun fir de praf. Era singurul lucru curat, în afară de Grace, din întreaga casă.

Portretul era al unui băiat de aproximativ şaptesprezece ani. Stătea aşezat pe un fotoliu, cu capul rezemat de spătar, de parcă nu ar fi avut puterea să şi-l țină drept. Era teribil de slab şi alb ca varul ochii lui erau de un verde adânc, liniştit, ca un lac din pădure ascuns sub frunzele unui copac ce atârnau deasupra lui, niciodată expus soarelui sau vântului. Părul negru, fân şi drept ca mătasea, îi acoperea fruntea, iar degetele sale lungi strângeau brațele fotoliului, aproape agățându-se de ele, iar strânsoarea disperată a acelor mâini spunea povestea tăcută a durerii.

Magnus mai văzuse astfel de portrete până atunci, ultimele imagini ale celor pierduți. Îşi putea da seama chiar şi după atâția ani cât efort făcuse băiatul ca să pozeze pentru acel portret, pentru mângâierea celor dragi care aveau să trăiască după ce el nu va mai fi fost.

Chipul lui palid avea privirea distantă a unuia care făcuse deja prea mulți paşi pe cărarea spre moarte pentru a se mai putea întoarce. Magnus se gândi la James Herondale, arzând cu prea multă lumină, prea multă iubire, prea multă, prea multă – în vreme ce băiatul din portret era la fel de frumos ca un poet muribund, cu frumusețea fragilă a unei lumânări pe cale să se stingă.

Pe tapetul zdrențuit care probabil că fusese cândva verde şi care între timp căpătase o culoare cenuşiu-verzuie, ca o mare înecată de deşeuri, existau cuvinte scrise în acelaşi cafeniu închis ca petele de pe rochia Tatianei. Magnus fu nevoit să

recunoască în sinea lui ce era culoarea: sânge care fusese vărsat cu ani de zile în urmă şi nu fusese curățat niciodată.

Tapetul atârna de pe pereți în bucăți. Magnus reuşi să distingă numai câte un cuvânt ici şi colo pe porțiunile rămase: MILĂ, REGRET, INFERNAL.

Ultima propoziție din serie era încă lizibilă. Aceasta spunea: FIE CA DUMNEZEU SĂ AIBĂ MILĂ DE SUFLETELE NOASTRE. Sub aceasta, scrise nu cu sânge, ci tăiate prin tapet în perete de ceea ce Magnus presupuse că fusese o mână diferită, se aflau cuvintele: DUMNEZEU NU ARE MILĂ şi NICI EU NU VOI AVEA.

Tatiana se lăsă să cadă într-un fotoliu, cu tapițeria uzată şi pătat de trecerea anilor, iar Grace îngenunche alături de mama ei adoptivă pe podeaua murdară. Stătea grațios, delicat, cu fustele învolburate în jurul ei ca petalele unei flori. Magnus presupuse că trebuie să fi fost un obicei la ea să vină să se odihnească în mizerie şi să se ridice din ea aparent strălucitor de pură.

— Atunci, doamnă, să trecem la afaceri, zise Magnus, şi adăugă în gând: *Şi să părăsesc această casă cât mai curâni posibil.* Spuneți-mi mai exact de ce aveți nevoie de fabuloasele şi neîntrecutele mele puteri şi ce ați vrea să fac eu.

— Sunt încredințată că deja poți să vezi, spuse Tatiana, că Grace a mea nu are nicidecum nevoie de vrăji care să-i sporească farmecele naturale.

Magnus se uită la Grace, care îşi examina mâinile împreunate în poală. Poate că deja folosea vrăji. Poate că era pur şi simplu frumoasă. Magie sau natură, erau cam acelaşi lucru pentru Magnus.

— Sunt sigur că deja este o fermecătoare ca atare.

Grace nu zise nimic, ci doar îi aruncă o privire pe sub gene. Era o privire devastatoare, cu o sfială prefăcută.

— Vreau altceva de la dumneata, magicianule. Vreau ca dumneata, îi zise Tatiana, lent şi distinct, să mergi în lume şi

să-mi omori cinci vânători de umbre. Îți voi spune cum trebuie să se facă şi te voi plăti regeşte.

Magnus fu atât de uluit, încât crezu sincer că probabil nu auzise bine.

— Vânători de umbre? repetă el. Să-i omor?

— Este solicitarea mea atât de ciudată? N-am niciun fel de iubire pentru vânătorii de umbre.

— Dar, draga mea doamnă, dumneavoastră *sunteți* un vânător de umbre.

Tatiana Blackthorn îşi împreună mâinile în poală.

— Eu nu sunt aşa ceva.

Preț de o clipă, Magnus o privi lung.

— A! exclamă el. Vă cer iertare. Ăăă, ați Considera că ar fi cumplit de nepoliticos din partea mea să vă întreb ce credeți că ați fi? Credeți că sunteți un abajur?

— Nu găsesc amuzantă frivolitatea dumitale.

Tonul lui Magnus fu liniştit atunci când întrebă:

— Vă cer din nou iertare. Vă credeți un pian?

— Măsoară-ți cuvintele, magicianule, şi nu vorbi despre lucruri despre care nu ştii *nimic*.

Mâinile Tatianei se încleştară brusc, ca nişte gheare, în fusta rochiei ei cândva viu colorată. Nota de adevărată agonie din glasul ei fu destul pentru a-l reduce-la tăcere pe Magnus, dar ea continuă:

— Un vânător de umbre este un luptător. Un vânător de umbre este născut şi antrenat să fie mâna Domnului pe acest pământ, să-l elibereze de rău. Aşa spune legenda noastră. Asta m-a învățat tatăl meu, dar tata m-a învățat şi alte lucruri. A decretat că eu nu aveam să fiu antrenată ca vânător de umbre. Mi-a spus că acela nu era locul meu, că locul meu în viață era să fiu fiica ascultătoare a unui luptător şi, în timp, tovarăşa unui nobil luptător şi mama luptătorilor care aveau să ducă mai departe gloria vânătorilor de umbre pentru o nouă generație. Tatiana făcu un gest cuprinzător spre cuvintele de pe pereți, spre petele de pe podea. Ce mai

glorie! zise ea şi râse amar. Tatăl meu şi familia mea au fost făcuți de ocară, iar soțul meu a fost făcut bucăți în fața ochilor mei – făcut bucăți. Am avut un copil, frumosul meu băiat, Jesse al meu, dar el nu a putut fi antrenat ca luptător. Dintotdeauna a fost tare slab, atât de bolnăvicios. I-am implorat să nu pună rune pe el – eram sigură că asta fi va ucide –, dar vânătorii

de umbre m-au tras îndărăt, iar pe el l-au ținut jos în timp ce-i ardeau Pecețile în carne. El a țipat şi a țipat. Noi toți am crezut că avea să moară atunci, dar nu a murit. S-a ținut tare pentru mine, pentru mama lui, însă cruzimea lor l-a condamnat. Cu fiecare an devenea tot mai bolnav şi mai slab, până ce a fost prea târziu. Avea şaisprezece ani când mi-au spus că nu mai putea să trăiască.

Mâinile ei se mişcau febril în timp ce vorbea, gesticulând spre pereți şi ciupindu-şi rochia vopsită cu sânge foarte vechi. Îşi atinse brațele de parcă încă o dureau acolo de unde fusese ținută şi trasă îndărăt de către vânătorii de umbre, şi se jucă cu un medalion mare şi împodobit care îi atârna la gât. Îl deschise şi îl închise, metalul care îşi pierduse lustrul strălucind între degetele ei, iar lui Magnus i se păru că zăreşte o licărire a unui portret. Tot fiul ei?

El privi spre pictura de pe perete, la chipul tânăr şi palid, şi calculă câți ani ar fi putut avea copilul lui Rupert Blackthorn când bărbatul murise cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Dacă Jesse Blackthorn murise la şaisprezece ani, atunci băiatul trebuie să fi fost mort de nouă ani, dar poate că durerea unei mame nu încetează nicicând.

— Sunt conştient că ați suferit enorm, doamnă Blackthorn, zise Magnus, cât de blând putu. Dar în locul unui plan de răzbunare prin uciderea unor vânători de umbre, nu pierdeți din vedere faptul că sunt mulți vânători de umbre care nu doresc nimic mai mult decât să vă ajute şi să vă aline durerea.

— Cu adevărat? De cine vorbeşti? William Herondale – şi din gura Tatianei ura picură în fiecare silabă a numelui lui Will – a zâmbit batjocoritor, deoarece tot ce am făcut a fost să țip atunci când preaiubitul meu a murit, dar spune-mi, ce altceva aş fi putut să fac? Ce altceva am fost eu vreodată învățată să fac?

Ochii Tatianei erau uriaşi şi verzi ca otrava, ochi cu destulă durere în ei încât să corodeze o lume şi să devoreze un suflet.

— Poți să-mi spui, magicianule? Ar putea William Herondale să-mi spună? Poate cineva să-mi spună ce ar fi trebuit să fac, de vreme ce am făcut tot ce mi s-a cerut vreodată să fac? Soțul meu e mort, tatăl meu e mort, frații mei sunt pierduți, casa mi-a fost furată, iar nefâlimii n-au avut nicio putere să-mi salveze fiul. Am fost tot ce mi s-a cerut vreodată să fiu, iar drept recompensă viața mi-a fost transformată în cenuşă. Nu-mi vorbi mie despre uşurarea durerii. Durerea mea este tot ce mi-a rămas. Nu-mi vorbi mie că aş fi vânător de umbre. Nu sunt una dintre ei. Refuz să fiu.

— Prea bine, doamnă. V-ați făcut foarte limpede poziția anti-vânător de umbre, îi spuse Magnus. Ceea ce nu ştiu este de ce credeți că vă voi ajuta să obțineți ce vreți.

Magnus era multe lucruri, dar nu fusese niciodată un prost. Moartea câtorva vânători de umbre nu era un scop în sine. Dacă asta ar fi fost tot ce ea voia, nu ar fi avut nevoie să apeleze la Magnus.

Singurul motiv pentru care ar fi mers la un magician era dacă ea voia să folosească acele morți, să transforme prin intermediul alchimiei viețile vânătorilor de umbre în magie pentru o vrajă. Ar fi fost cea mai neagră dintre cele mai negre vrăji, iar faptul că Tatiana ştia de ea îi spuse lui Magnus că nu era pentru prima dată când recurgea la magia neagră.

Ce voia Tatiana Blackthorn, a cărei durere îi rosese viața de parcă ar fi avut un lup în sânul ei, de la magia neagră, Magnus nu ştia. Nu voia să ştie ce făcuse cu puterile în trecut, şi cu certitudine nu voia ca ea să aibă o putere care

acum ar fi putut să fie asemănătoare cu un cataclism.

Tatiana se încruntă, puţin încurcată, iar asta o făcu să semene din nou cu fiica alintată şi preferată a lui Benedict Lightwood.

— Pentru bani, fireşte.

— Vă imaginaţi că aş omorî cinci oameni pentru a lăsa puteri de nespus în mâinile dumneavoastră, o întrebă Magnus, pentru bani?

Tatiana flutură o mână.

— O, nu încerca să creşti preţul maimuţărindu-te şi pretinzând că ai avea principii morale sau sentimente delicate, odraslă de demon. Spune o sumă mai mare şi să terminăm cu asta. Orele nopţii sunt preţioase pentru mine şi nu doresc să mai pierd vremea cu unul ca dumneata.

Nepăsarea cu care ea vorbi îi dădu fiori. Oricât de nebună ar fi fost Tatiana, iat-o aici fără să bată câmpii sau să se lase mânată de amărăciune. Pur şi simplu ea lucra pe baza faptelor pe care le cunoşteau vânătorii de umbre, şi anume că un repudiat era atât de corupt, încât ea nici măcar nu visa că el are o inimă.

Fireşte, fireşte, marea majoritate a vânătorilor de umbre îl considerau mai puţin uman, şi mult mai prejos de copiii îngerului, la fel cum maimuţele erau faţă de oameni. El putea fi uneori de folos, dar era o creatură demnă de dispreţ, folosită şi apoi lepădată, atingerea sa evitată deoarece era necurată.

În definitiv, îi fusese foarte folositor lui Will Herondale. Will nu venise la el în căutarea unui prieten, ci a unei surse convenabile de magie. Până şi cei mai buni vânători de umbre nu erau prea diferiţi de restul.

— Daţi-mi voie să vă spun ce i-am spus cândva, într-un cu totul alt context, Ecaterinei cea Mare, declară Magnus. Draga mea doamnă, nu vă puteţi permite să mă aveţi şi, de asemenea, vă rog să lăsaţi calul acela în pace. Noapte bună!

Făcu o plecăciune şi apoi, cu o oarecare viteză, ieşi din

încăpere. Când uşa se închise cu un pocnet, auzi vocea Tatianei pe un ton răstit:

— Du-te după el!

Nu fu surprins când auzi paşi uşori lipăind după el pe scări. Magnus se întoarse de la uşa de la intrare şi întâlni privirea lui Grace.

Paşii ei erau uşori ca ai unui copil, dar nu arăta ca un copil. Pe acea faţă ca de porţelan, ochii ei erau nişte adâncituri cenuşii, ademenitoare lacuri adânci cu sirene în dedesubturile lor. Ea întâlni privirea lui Magnus cu ochi hotărâţi, iar asta îi aminti din nou lui Magnus de Camille.

Era remarcabil că o fată care nu părea mai mare de şaisprezece ani putea rivaliza cu un vampir bătrân de secole în ceea ce priveşte stăpânirea de sine. Nu avusese timp să nu îi mai pese de nimic. *Trebuie*, gândi Magnus, *să fie ceva îndărătul gheţii acesteia.*

— Nu te vei reîntoarce sus, înţeleg, zise Grace. Nu vrei să faci parte din planul mamei.

Nu era o întrebare, iar ea nu părea şocată sau curioasă. Atunci, ei nu i se părea inimaginabil faptul că Magnus putea să aibă scrupule. Poate că şi fata avea mustrări de conştiinţă, însă era încuiată aici, în casa întunecoasă, cu o nebună, cu nimic altceva decât amărăciuni turnate în urechile ei de la apus şi până la răsărit. Nu era de mirare că ea nu era precum celelalte fete.

Brusc, Magnus sijnţi că regreta felul în care se dăduse înapoi cu un fior din faţa lui Grace. La urma urmelor, ea nu era nimic mai mult decât un copil şi nimeni nu ştia mai bine decât el cum era să fii judecat şi ocolit. Întinse mâna să-i atingă braţul.

— Mai ai un loc unde să mergi? o întrebă Magnus.

— În altă parte? întrebă Grace. Locuim numai în Idris.

— Ce am vrut eu să spun este, te-ar lăsa să pleci? Ai nevoie de ajutor?

Grace se mişcă cu o asemenea viteză, de parcă ar fi fost un

fulger învelit în muselină, iar lama lungă şi strălucitoare zbură din fustă în mâna ei. Ațintì vârful sabiei în pieptul lui Magnus, deasupra inimii lui.

Iată un vânător de umbre, gândi Magnus. Tatiana învățase ceva din greşelile tatălui ei. Pusese ca fata să fie antrenată.

— Nu sunt prizonieră aici.

— Nu? întrebă Magnus. Atunci, ce eşti?

Grace miji straşnicii ei ochi dătători de fiori. Sclipeau ca oțelul şi erau, Magnus ştia sigur, nu mai puțin letali.

— Sunt sabia mamei mele.

Vânătorii de umbre mureau adesea de tineri şi lăsau în urma lor copii pentru a fi crescuți de alții. Era firesc ca o astfel de pupilă, luată în casa unui vânător de umbre, să-şi considere şi să vorbească despre gardianul ei ca despre un părinte. Magnus nu se gândise la asta. Şi totuşi, îi trecu prin minte că un copil putea fi atât de recunoscător pentru că fusese adoptat, încât loialitatea să-i fie aprigă, că o fată crescută de Tatiana Blackthorn putea să nu-şi dorească să fie salvată. Ea ar fi putut să nu dorească nimic mai mult decât împlinirea planurilor întunecate ale mamei sale.

— Mă ameninți? o întrebă Magnus blând.

— Dacă nu aveți de gând să ne ajutați, răspunse ea, atunci părăsiți această casă. Se varsă zorile.

— Nu sunt vampir, îi spuse Magnus. Nu voi dispărea odată cu lumina zilei.

— Ba da, dacă vă voi ucide înainte să răsară soarele, zise Grace. Cui i-ar fi dor de un magician?

Şi îi zâmbi, im zâmbet sălbatic ce îi aminti iar de Camille. Acel amestec puternic de frumusețe şi de cruzime. El însuşi îi căzuse victimă. Nu putea decât să-şi imagineze din nou, cu o groază tot mai mare, ce efect ar fi avut asupra lui James Herondale, un băiat bun care fusese educat să creadă că şi iubirea era blândă. James îşi dăruise inima acestei fete, gândi Magnus, iar el ştia destul de bine de la Edmund şi de la Will ce însemna când un Herondale îşi dăruia inima. Nu era

un dar care să poată fi returnat.

Tessa, Will şi Jem îl crescuseră pe James în iubire şi îl înconjuraseră cu iubire şi cu bunătatea pe care aceasta o poate produce. Dar nu-i dăduseră nicio armură în fața răului. Îi veliseră inima în mătăsuri şi catifea, şi apoi el i-o dăruise lui Grace Blackthorn, iar Grace țesuse pentru ea o colivie din sârmă ghimpată şi din sticlă spartă, o făcuse scrum şi împrăştiase rămăşițele, încă un strat de cenuşă în acest loc de orori frumoase.

Magnus flutură o mână la spatele lui, apoi se depărtă de sabia lui Grace prin uşa magică deschisă.

— Nu veți spune nimănui de ceea ce v-a cerut mama să faceți pentru ea în această seară, spuse Grace. Sau voi avea grijă să vă distrug.

— Părerea mea este că tu crezi că ai putea, îi zise Magnus în şoaptă.

Era teribilă şi strălucitoare, asemenea luminii care se reflectă din marginea unei lame.

— A, şi apropo. Bănuiesc că dacă James Herondale ar fi ştiut că urma să vin aici, ți-ar fi trimis complimentele lui.

Grace lăsă sabia în jos, nimic mai mult. Vârful ei se odihni blând pe podea. Mâna nu-i tremură, iar genele îi adumbriră ochii.

— Ce-mi pasă mie de James Herondale? îl întrebă.

— M-am gândit că s-ar putea să-ți pese. La urma urmelor, o sabie nu ajunge să aleagă încotro este îndreptată.

Grace îşi ridică privirea. Ochii ei erau lacuri adânci, liniştite, deloc tulburate.

— Unei săbii nu-i pasă, îi spuse ea.

Magnus se întoarse şi îşi croi drum pe lângă tufele de trandafiri negri încâlcite şi buruienile crescute în neştire şi se duse spre poarta ruginită. Privi înapoi spre conac doar o dată, văzu ruina a ceea ce fusese cândva grandios şi grațios şi zări o perdea fluturând la o fereastră de sus şi umbra unui chip. Se întrebă cine îl urmărea plecând.

Ar fi putut să-i avertizeze pe repudiați să stea departe de Tatiana şi de strădaniile ei. Indiferent de prețul oferit, niciun repudiat nu ar fi şovăit să asculte un avertisment împotriva unuia dintre nefilimi. Tatiana nu avea să ridice nicio magie neagră.

Magnus putea să facă măcar atât, dar nu vedea nicio modalitate de a-l ajuta pe James Herondale. Era posibil ca Grace şi Tatiana să fi aruncat o vrajă asupra lui, presupuse Magnus. Niciuna dintre ele nu s-ar fi dat în lături, dar nu vedea de ce să o fi făcut. Ce rol ar fi putut să joace James Herondale în orice plan întunecat ar fi urzit ele? Mai probabil era ca băiatul să se fi îndrăgostit pur şi simplu de farmecele ei. Iubirea era iubire; nu exista nicio vrajă care să vindece o inimă frântă şi care să nu distrugă şi capacitatea acelei inimi să mai iubească vreodată.

Şi nu exista niciun motiv pentru care Magnus să le spună lui Will şi Tessei ceea ce aflase. Sentimentele lui James pentru Grace erau secretul lui. Magnus îi spusese băiatului că nu avea să-i divulge vreodată secretele; îi jurase. Nu trădase niciodată încrederea lui Will şi nu avea să o trădeze acum pe a lui James. La ce le-ar fi folosit lui Will şi Tessei să cunoască numele durerii lui James şi totuşi să nu aibă niciun remediu pentru asta?

Se gândi încă o dată la Camille, la cum îl duruse să afle adevărul despre ea, cum se zbătuse el ca un bărbat care calcă peste cuțite să nu îl ştie, şi în cele din urmă, cu o durere şi mai mare, fusese forțat să îl accepte.

Magnus nu suportase cu uşurință o asemenea suferință, dar nici măcar muritorii nu mureau din pricina unei inimi frânte. Oricât de crudă ar fi fost Grace, îşi spuse el în sinea lui, James avea să se vindece. Chiar dacă era un Herondale.

Deschise poarta cu mâinile lui, ghimpii zgâriindu-i pielea, şi îşi aminti din nou reacția pe care o avusese când o văzuse pentru prima oară pe Grace şi senzația că se afla în fața unui animal de pradă. Era foarte diferită de Tessa, care

întotdeauna îl sprijinise şi îl întărise pe Will, îi îmblânzise ochii făcându-i să râdă şi buzele să zâmbească cu bunătate.

Avea să fie ironic, gândi Magnus, ironic într-un fel teribil şi crud, ca un Herondale să fie salvat de iubire, iar altul osândit de ea.

Încercă să se scuture atât de amintirea Tessei şi a lui Will, cât şi de ecoul vorbelor acuzatoare ale Tatianei. Îi promisese Tessei că avea să se întoarcă, dar acum îşi dădu seama că tot ce voia să facă era să fugă. Nu voia să-i pese de ce aveau să creadă vânătorii de umbre despre el. Nu voia să-i pese de ce avea să se aleagă de ei sau de copiii lor.

Încercase să ajute trei vânători de umbre în această noapte. Unul dintre ei îi răspunsese că era imposibil să fie ajutat, unul îi ceruse să comită omoruri, iar unul îndreptase o sabie înspre el.

Relația lui de toleranță reciprocă şi distantă cu familia Whitelaw de la Institutul din New York păru deodată ademenitoare. El făcea parte din Lumea de Jos din New York şi nu ar fi vrut altceva. Era bucuros că plecase din Londra. Descoperi în el un dor de New York şi de luminile lui mai strălucitoare şi de mai puținele lui inimi frânte.

— Încotro? îl întrebă vizitiul.

Magnus se gândi la vaporul de la Southampton spre New York, la cum putea sta pe puntea navei, lăsând aerul mării să-l curețe de aerul mucegăit al Londrei.

— Cred că mă duc acasă, răspunse el.

Mărirea Hotelului Dumort de Cassandra Clare şi Maureen Johnson

Săgeata scoase un fel de sunet cântat când despică aerul. Pătrunse în pieptul lui Aldous ca un cuțit care aluneca uşor într-un măr.

Pe moment, Aldous rămase drept, uitându-se la ea; apoi se prăbuşi într-o parte, mort. Magnus văzu cum sângele lui atinse granitul.





] ți

SFÂRŞITUL LUI SEPTEMBRIE 1929

Magnus o zări imediat pe vampirița vampă. Îşi croia drum prin mulțime, oprindu-se o clipă pentru un *shimmy*[20] scurt lângă formație. Avea o tunsoare perfectă, un păr negru şi lucios cu un breton drept, exact ca al lui Louise Brooks[21]. Era îmbrăcată cu o rochie albastru electric, cu mărgele delicate, lungă până deasupra genunchilor.

În multe privințe, arăta exact ca o clientă obişnuită la barul lui Magnus şi se pierdea cu uşurință printre cei patruzeci-cincizeci de oameni care se înghesuiau pe micul ring de dans. Dar era ceva *aparte* la ea, ceva încântător şi ciudat. Muzica era într-un tempo rapid, însă ea dansa

[20] Dans asemănător cu foxtrotul.

[21] Mary Louise Brooks (1906—1985), dansatoare și actriță americană a filmului mut.

într-un pas mai lent, arzător. Avea pielea foarte albă, însă nu albul prăfos datorat pudrei cosmetice. Şi în timp ce executa singură dansul ei ca de şerpişor drept în fața saxofonistului, se întoarse şi stabili un contact CASSANDRA CLARE, SARAH REES BRENNAN, MAUREEN JOHNSON vizual cu Magnus. Când o făcu, pe buza ei roşie apărură doi colţişori. Dându-şi seama că îi ieşiseră, chicoti şi îşi acoperi gura cu palma. Un moment mai târziu, aceştia se retractaseră.

Între timp, Alfie, care acum se prinsese de bar pentru sprijin, scorni o poveste.

— I-am zis… Magnus, m-asculți?

— Cum să nu, Alfie, îi răspunse Magnus.

Alfie era un client deosebit de chipeş și distractiv, cu un gust excelent la costume şi o pasiune pentru cocktailuri tari. Spunea poveşti foarte bune şi zâmbea frumos. Era bancher sau cam aşa ceva. Poate agent de bursă. În acele zile, toată lumea avea de-a face cu banii.

— … i-am zis, nu poți să iei un vapor cu tine-n camera ta de hotel. Şi el a zis: „Ba sigur că pot. Sunt *căpitan*!” Am zis, i-am zis, am zis…

— O clipă, Alfie. Trebuie să mă ocup de ceva.

— Ajung la partea a mai bună…

— Doar o clipă, repetă Magnus, bătându-şi prietenul pe braț. Mă întorc imediat.

Alfie urmări privirea lui Magnus şi ajunse la fată.

— Asta da bucățică, spuse el, dând aprobator din cap. Dar nu credeam c-a *fi pe* plăcu’ tău.

— Gusturile mele sunt universale, ripostă Magnus, zâmbind.

— Păi, tre’ să te duci. N-o să stea aci toată noaptea. Am io grijă de bar în locu’ tău. Alfie plesni barul cu palma. Po s-ar încredere în mine.

Magnus îi făcu semn cu capul lui Max, excelentul lui barman, iar Max imediat îi prepară lui Alfie încă un South Side.

— Ca să nu ţi se usuce gâtul cât timp sunt plecat.

— Foarte-amabil, spuse Alfie, dând din cap. Eşti un soi bun, Dry.

Magnus îşi numise barul Mr. Dry's[22]. Practic, America era acum în întregime „uscată”, alcoolul fiind ilegal pretutindeni. Dar adevărul e că cele mai multe locuri erau „umede” – îmbibate de alcool. În special New York-ul. Toată lumea din New York bea, iar faptul că acum o făceau ilegal îi oferea o senzaţie deşi mai bine. Barul în care se vindeau ilegal băuturi alcoolice1 era, din punctul de vedere al lui Magnus, una dintre cele mai mari realizări ale omenirii. Intim, folosit pentru celebrări, ilegal fără a fi imoral – un fior de ameninţare fără nicio primejdie adevărată.

Mr. Dry's nu era un local mare – rareori barurile în care se vindeau ilegal băuturi alcoolice erau. Prin natura lor, erau secrete. Al lui era mascat îndărătul faţadei unui magazin de peruci de pe West 25th Street. Pentru a intra, trebuia să spui parola portarului său foarte eficient, care îl vedea pe potenţialul client printr-o fantă mică practicată într-o uşă armată de pe peretele din spate al magazinului. Odată intrat, te strecurai printr-un coridor îngust şi pătrundeai pe domeniul măreţ al lui Magnus – zece mese şi un bar din marmură (importat de la Paris), căptuşit cu rafturi din mahon pe care se găseau sticle cu toate felurile de băuturi exotice greu de identificat pe care reuşise Magnus să pună mâna.

Cea mai mare parte a spaţiului era destinată scenei şi ringului de dans. Acesta pulsa sub tropăitul picioarelor care dansau. Dimineaţa era de regulă curăţat şi ceruit, iar semnele de râcâituri ale miilor de lovituri date cu pantofii de dans erau îndepărtate. Magnus se strecură uşor printre dansatori, cei mai mulţi fiind atât de zeloşi şi de ameţiţi, încât nici nu conştientizau că se afla acolo. Se bucură de blândele

---

. n original, speakeasy.

(şi uneori nu chiar atât de blândele) lovituri ale membrelor agitate şi ale tocurilor. Se bucură să simtă căldura trupurilor şi să fie purtat de mişcarea şi de valul dansatorilor pe măsură ce aceştia deveneau o masă pulsatilă, mai mult sau mai puțin solidă.

Vampirița era tânără – nu mai mare de şaisprezece ani – şi îi ajungea lui Magnus numai până la piept. El se aplecă şi îi vorbi la ureche.

— Aş putea să-ți ofer ceva de băut? o întrebă. În intimitate? în

Vârfurile colților ieşiră iar în afară atunci când ea îi zâmbi.

Magnus deja se simțea liniştit – zâmbetul cu colții pe jumătate ieşiți nu era probabil de la foame. Starea de ebrietate ar fi putut să producă ieşirea colților. Însă vampirii, ca şi mundanii, adesea căutau mâncăruri sărate şi întâlniri amoroase atunci când erau amețiți.

— Pe aici, îi spuse, dând la o parte o draperie şi descoperind un coridor scurt care ducea spre o uşă cu un singur canat.

Chiar în fundul clubului principal, Magnus construise o încăpere mică şi deosebit de intimă, cu un bar din zinc. Această încăpere era îmbrăcată cu panouri mari din vitralii, luminate din spate de becuri electrice, înfățişându-l pe Dionis, zeul grec al vinului. Acolo îşi păstra el ce avea mai bun şi mai prost în stoc şi acolo îşi derula cele mai intime afaceri.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit până acum, spuse Magnus în timp ce ea se proțăpi veselă pe un scaun de bar şi se învârti cu el.

— A, eu ştiu cine eşti *tu*. Eşti Magnus Bane.

Avea unul dintre acele accente de New York cu care Magnus încă nu se obişnuise, deşi se afla acolo de mai multe luni. Era strident şi pronunțat, asemenea unei reclame clipitoare din neon. Pantofii ei de dans din şevro aveau vârfurile roase şi la jumătate tocului era o pată de noroi, plus fărâme din alte substanțe de care Magnus nu voia să ştie. Aceştia erau

pantofi de dans *şi* pantofi de vânătoare.
— Şi cum pot să-ți spun?
— Spune-mi Dolly, îi răspunse ea.
Magnus scoase o sticlă de şampanie rece din frapiera încăpătoare care conținea cel puțin şase sticle identice.
— Îmi place locul ăsta, spuse Dolly. Are clasă.
— Mă bucur că gândeşti aşa.
— Multe locuri au clasă, zise Dolly, vârând mâna într-un borcan de pe bar şi servindu-se cu cireşe confiate, culegându-le cu unghiile ei lungi (şi probabil murdare). Dar e o clasă falsă, ştii? Asta pare cu adevărat să aibă clasă. Ai vin bun. Chestii de genul ăsta.
Îi indică sticla de şampanie cu preț redus din care Magnus turna într-un pahar pentru ea. Sticla, ca şi celelalte din frapieră, fără îndoială arăta bine, dar toate fuseseră umplute cu vin spumos ieftin, iar apoi dopurile puse înapoi cu mare artă. Vampirii puteau să bea destul de mult şi putea să te coste scump să îi ai în preajmă, iar el era sigur că ea nu şi-ar da seama de diferență. Avea dreptate. Golise jumătate din pahar dintr-o sorbitură şi i-l întindea ca să i-l umple la loc.
— Ei bine, Dolly, spuse Magnus, umplându-i paharul. Să fii convinsă că nu-mi pasă cu ce te ocupi pe stradă sau în altă parte, dar chiar îmi place clientela mea. Consider că e o chestiune care ține de bunele servicii să mă asigur că vampirii nu-i mănâncă sub acoperişul meu.
— N-am venit aici să mănânc, răspunse ea. Pentru asta ne ducem în Bowery[23]. Mi s-a spus să vin aici şi să întreb de tine.
Pantofii confirmau povestea cu Bowery. Străzile acelea puteau fi mizerabile.
— A, da? Şi cine este atât de amabil încât să se intereseze de

[23] Cartier și stradă din New York unde, în perioada la care se face referire, populația era săracă.

cineva atât de insignifiant ca nune?
— Nimeni, îi răspunse fata.
— Nimeni, zise Magnus, este unul dintre numele mele preferate.
Această remarcă o făcu pe vampiriță să chicotească şi să se învârtă cu scaunul ei. Goli paharul şi îl întinse din nou, iar Magnus i-l reumplu.
— Această persoană, prietenă cu mine…
— Nimeni.
— Nimeni, da. Tocmai am… am cunoscut-o pe această persoană, dar această persoană e dintre *ai mei*, *ştii*?
— Un vampir.
— Corect. Oricum, ei vor să-ți spună ceva, continuă Dolly. Ei zic că trebuie să pleci din New York.
— O, zău? Şi de ce, mă rog?
Ca răspuns, ea chicoti şi pe jumătate alunecă, pe jumătate căzu de pe scaun şi se lansă într-un charleston târşâit şi amețit pe ritmurile care bubuiau prin perete.
— Vezi tu, zise ea, în timp ce îşi executa micul ei dans, lucrurile sunt pe cale să devină periculoase. Ceva legat de banii mundanilor şi cum e ăsta un semn rău. Ştii, totul se va duce pe apa sâmbetei sau ceva de genul ăsta. Toți banii. Şi când se va întâmpla, înseamnă că lumea se va sfârşi…
Magnus oftă în sinea lui.
Lumea de Jos din New York era unul dintre cele mai ridicole locuri în care fusese vreodată, ceea ce constituia în parte motivul pentru care îşi petrecea acum timpul vânzându-le alcool ilegal mundanilor. Şi totuşi, nu putea să evite aceste prostii. Oamenii mergeau în baruri ca să vorbească, şi la fel procedau şi repudiații. Vârcolacii erau paranoici. Vampirii erau bârfitori. Fiecare avea c-ate o poveste. Ceva era întotdeauna *pe cale să se întâmple*, ceva important. Făcea parte din starea de spirit a vremii. Mundanii câştigau sume absurde de bani pe Wall Street şi îi cheltuiau pe zorzoane, filme şi băutură. Acestea erau lucruri pe care Magnus putea

să le respecte. Dar Lumea de Jos se ocupa cu prevestiri absurde şi cu rivalităţi fără noimă. Clanurile se luptau între ele pentru a deţine controlul asupra unor petice de pământ mici şi neimportante. Ca întotdeauna, neamul spiritelor naturii evita lumea, răpind pe furiş din când în când câte un vagabond din faţa Cazinoului Central Park şi ademenindu-l să coboare în lumea lor cu promisiunea unei petreceri pe care nu o va uita niciodată.

Măcar o fetişcană vampir care vorbea aiurea era de preferat unui vârcolac beat care se smiorcăie. Magnus încuviinţă din cap ca şi cum o asculta şi numără în gând sticlele de brandy şi de rom de pe rafturile depozitului de sub bar.

— Vezi tu, aceşti mundani încearcă să invoce un demon…

— Mundanii fac asta mult prea des, zise Magnus, mutând o sticlă de rom auriu care fusese greşit aşezată alături de cel dres cu mirodenii.

Chiar acum, se distrează stând în vârful catargelor şi călătorind pe aripile biplanelor. Asta este epoca hobby-urilor stupide.

— Ei bine, aceşti mundani sunt foarte, foarte serioşi.

— Întotdeauna sunt foarte, foarte serioşi, Dolly, îi spuse Magn us.

Şi întotdeauna se termină urât. Am văzut destui mundani împroşcaţi pe pereţi ca să…

Deodată, un clopoţel de pe perete începu să sune cu putere, urmat de un strigăt sonor, profund, care venea din sala principală.

— RAID!

Acesta fu urmat de o mulţime de ţipete.

— Scuză-mă un moment, zise Magnus.

Puse sticla de şampanie ieftină pe bar şi îi indică lui Dolly să se servească singură, aşa cum era convins că avea să facă şi fără permisiunea lui. Se duse înapoi în sala principală, unde se înstăpânise o atmosferă de nebunie generală. Orchestra nu-şi strânsese instrumentele, dar încetase să mai cânte.

Unii oameni îşi beau lacomi băuturile, alţii fugeau spre uşă, câţiva strigau panicaţi.

— Doamnelor şi domnilor! strigă Magnus. Vă rog să lăsaţi băuturile pe mese. Totul va fi bine. Rămâneţi aşezaţi.

Magnus avea destui clienţi vechi acum, încât era cumva o rutină consacrată. Aceşti oameni stăteau aşezaţi şi îşi aprindeau veseli ţigaretele, de-abia întorcându-se să se uite la topoarele care deja spărgeau uşa.

— Luminile! strigă Magnus teatral.

Pe loc, personalul barului stinse toate luminile şi barul fu cufundat în întuneric, în afară de vârfurile ţigaretelor ce străluceau portocaliu.

— Acum, vă rog, cu toţii, le ceru Magnus, peste strigătele poliţiştilor şi loviturile de topoare şi despicarea uşii. Dacă am putea să numărăm împreună până la trei. Unu!

Agitaţi, ei se alăturară la „doi" şi „trei". Urmă o licărire de albastru, apoi o pârâitură finală în timp ce uşa era dărâmată şi poliţiştii năvăliră înăuntru. Atunci, brusc, luminile se reaprinseră. Însă barul unde se

vindea ilegal alcool dispăruse. Tot ceea ce clienţii văzură în faţa lor erau ceainice şi ceşti din porţelan pline cu ceai. Orchestra de jazz fusese înlocuită cu un cvartet de coarde, care începu să cânte imediat o melodie liniştitoare. Sticlele din spatele barului dispăruseră, fiind înlocuite de un raft bine garnisit cu cărţi. Până şi decorul se schimbase – pereţii erau acoperiri cu rafturi de cărţi şi cu draperii de catifea, toate ascunzând stocul de alcool.

— Domnilor! exclamă Magnus, deschizând larg braţele. Bine aţi venit la cercul nostru de ceai şi cărţi. Tocmai eram pe punctul de a discuta cartea serii, *Jude neştiutul*". Aţi ajuns la timp! S-ar putea să vă cer să plătiţi pentru uşă, dar vă înţeleg impulsul. Sub nicio formă nu e bine să se întârzie la discuţii!

Mulţimea se prăpădea de râs. Oamenii agitau farfuriile ceştilor de ceai spre poliţişti şi fluturau cărţi.

Magnus încerca să diversifice această rutină de fiecare dată. O dată, când luminile se reaprinseseră, transformase barul într-o prisacă cu stupi ce zumzăiau în toată încăperea. Altă dată se prefăcuse într-un cerc de rugăciune, cu invitații îmbrăcați în veşminte de preoți şi călugărițe.

De obicei, acest lucru îi zăpăcea într-atât pe polițişti, încât raidurile erau scurte şi relativ lipsite de violență. Dar de fiecare dată se simțea frustrarea lor tot mai mare. În această seară, grupul era condus de McMantry, cel mai reprobabil polițist pe care îl cunoscuse vreodată Magnus. Magnus refuzase din principiu să-l mituiască, iar acum el se năpustea asupra barului Mr. Dry's. De data aceasta veniseră pregătiți. Fiecare polițist avea o unealtă – erau cel puțin douăsprezece topoare, la fel de multe baroase, răngi, ba chiar şi o lopată sau două.

— Luați-i pe toți! porunci McMantry. Toată lumea urcă în dubă. Şi apoi dărâmați spelunca asta!

Magnus îşi mişcă degetele la spate pentru a ascunde lumina albastră care se țesea între ele. Deodată, patru panouri se dădură la o parte de

1 Roman de Thomas Hardy.

Cronicile lui Magnus bane pe pereți, lăsând să se vadă coridoare şi căi de fugă. Clienții fugiră spre ele. Aveau să iasă în patru locuri diferite, la câteva străzi depărtare. Doar puțină magie uşoară, de protecție. Nimeni nu merita să meargă la închisoare pentru că băuse un cocktail. Câțiva polițişti încercară să se ia după ei, doar ca să descopere că pasajele se înfundau brusc.

Magnus lăsă vraja grea să cadă, iar barul unde se vindea ilegal alcool îşi recăpătă înfățişarea normală. Asta îi ului pe polițişti destul de mult cât să-i permită lui să se strecoare pe după o draperie din apropiere şi să se facă invizibil printr-o iluzie magică. Ieşi din bar, trecând pe lângă polițişti. Se opri numai un moment să-i privească trăgând la loc draperia şi studiind peretele din spatele acesteia, căutând calea de acces

spre trapa care credeau ei că se afla acolo.

Afară, era o seară întunecată de septembrie. Adesea, în această perioadă a anului, la New York era cald, iar umezeala din New York avea o calitate aparte. Aerul era vâscos, încărcat de ceața de pe East River şi de pe Hudson, de pe mare şi din mlaştină, plin de fum şi de cenuşă, plin de mirosul tuturor felurilor de mâncare gătită şi de mirosul brut de gaz.

Se duse în jos spre unul dintre punctele de ieşire, unde un grup entuziasmat de clienți râdea şi vorbea despre ceea ce tocmai se petrecuse. Grupul era alcătuit din câțiva dintre vechii lui clienți preferați, printre care şi chipeşul Alfie.

— Veniri! îi pofti Magnus. Cred că trebuie să continuăm la mine acasă, ce părere aveți?

O duzină de oameni fură de acord că era o idee excelentă. Magnus chemă un taxi, iar unii dintre ceilalți procedară la fel. Curând, un alai vesel de taxiuri era gata de plecare. Chiar când ultima persoană se înghesuia pe bancheta din spate cu Magnus, Dolly se aplecă înăuntru prin geamul de la portieră şi îi şopti la ureche:

— Hei, Magnus! Nu uita. Ai grijă cu banii!

Politicos, Magnus dădu din cap în sensul de *da*, *cum zici tu*, iar ea chicoti şi se îndepărtă împleticit. Ce micuță era! Foarte frumuşică.

CASSANDRA CLARE, SARAH REES BRENNAN, MAUREEN JOHNSON într-adevăr. Şi foarte beată. Probabil că acum se ducea spre Bowery să mănânce pe săturate din populația mai puțin norocoasă a oraşului.

Apoi, convoiul de taxiuri se puse în mişcare şi întregul grup (care, privind pe geamul din spate, părea să fi sporit cu încă o duzină de petrecăreți) îşi croi drum spre cartierul rezidențial, către Plaza Hotel.

Când Magnus se trezi a doua zi dimineață, primul lucru pe care îl remarcă fu faptul că era mult, mult, mult prea strălucitor. Cineva chiar trebuia să se descotorosească de soare.

Magnus îşi dădu iute seama că acea excesivă strălucire era din cauza faptului că toate draperiile păreau să lipsească de la dormitorul din apartamentul lui. Apoi îi observă pe cei patru oameni complet îmbrăcați (*oftat*) care dormeau buştean în jurul lui pe pat, cu toții nepăsători față de lumina soarelui.

Al treilea lucru pe care îl remarcă, poate cel mai enigmatic, fu grămada de cauciucuri de maşină de la picioarele patului.

Lui Magnus îi trebuiră câteva momente şi un număr de ciudate contorsiuni ca să treacă peste adormiți şi să coboare din pat. Mai erau pe puțin încă vreo douăzeci de oameni adormiți sau leşinați peste tot prin camera de zi. Şi draperiile de la ferestrele acestei încăperi lipseau, dar putea să vadă unde dispăruseră. Oamenii le foloseau drept pături şi corturi improvizate. Numai Alfie era treaz, stând aşezat pe sofa şi privind nefericit afară la ziua însorită.

— Magnus, gemu el, omoară-mă, te rog.

— Ei bine, e *ilegali* îi răspunse Magnus. Şi tu ştii ce părere am eu despre încălcarea legii. Şi cine sunt aceşti oameni? Nu erau la fel de mulți când am adormit.

Alfie ridică din umeri, indicând că universul era plin de mistere şi că nimic nu avea să fie vreodată pe deplin înțeles.

— Vorbesc serios, continuă Alfie. Dacă nu vrei să foloseşti acel voodoo sau cum s-o numi, doar loveşte-mă în cap cu ceva. Trebuie să mă omori.

— Îți aduc un întăritor, zise Magnus. Suc de roşii cu gheață, sos Tabasco, felii de grepfrut şi o farfurie cu omletă, asta ne trebuie. Le cer celor de la room-service să ne trimită două duzini din fiecare.

Se împiedică de câțiva oameni în drum spre telefon, numai ca să descopere că de fapt întinsese mâna spre o tabacheră mare, decorativă. Era posibil ca nici el să nu fie în formă.

— Şi cafea, adaugă el, lăsând tabachera jos şi luând receptorul cu o demnitate formidabilă. Voi comanda şi cafea.

Magnus dădu comanda la room-service, care renunțase să se mai mire de neobişnuita nevoie a domnului Bane de

lucruri precum douăzeci şi patru de farfurii cu omletă şi „destulă cafea cât să umpleți una dintre cele mai mări căzi ale voastre”. I se alătură lui Alfie pe sofa şi privi cum unii dintre noii oaspeți se întorceau şi gemeau în somn.

— Trebuie să încetez asta, zise Alfie. Nu pot să continui aşa.

Alfie era, cu siguranță, unul dintre acei oameni care deveneau plângăreți după o noapte de petrecere. Cumva, asta îl făcea şi mai atrăgător.

— E doar o mahmureală, Alfie…

— E mai mult decât atât. Vezi tu, e vorba de fata asta…

— Aha, făcu Magnus, dând aprobator din cap. Ştii, cel mai rapid mod de a repara o inimă frântă este să te apuci imediat de băut…

— Nu pentru mine, spuse Alfie. Ea era singura şi unica. Eu câştig bani frumoşi. Am tot ce vreau. Dar am pierdut-o. Vezi tu…

O, nul o poveste. Era probabil prea trist şi mult prea mult pentru o oră atât de matinală, dar tinerii chipeşi şi cu inimile frânte puteau fi din când în când încurajați. Magnus încercă să pară atent. Era greu să o facă împotriva luminii orbitoare a soarelui şi a dorinței sale de a se întoarce în pat, dar încercă. Alfie îi povesti despre o fată pe nume Louisa, ceva despre o petrecere şi despre o încurcătură cu o scrisoare, şi mai era ceva despre un câine şi posibil despre o şalupă. Era fie o şalupă, fie o cabană în munți. Acele lucruri sunt greu de confundat, însă zău că era *mult prea devreme* pentru aşa ceva. Oricum, hotărât lucru, era vorba de un câine şi o scrisoare şi totul se încheiase dezastruos şi cu Alfie venind în fiecare seară la barul lui Magnus pentru a-şi îneca amarul Pe

măsură ce povestea înainta împleticit spre concluzii, Magnus îi văzu pe primii somnoroşi de pe podeaua lui începând să dea semne de viață. Şi Alfie îi văzu, aşa că se aplecă să-i vorbească lui Magnus mai încet.

— Ascultă, Magnus, îi spuse Alfie. Ştiu că tu poți să… faci

lucruri. Suna promițător.

— Vreau să spun… Alfie se luptă cu el însuşi preț de o clipă. Poți să faci lucruri care nu sunt normale…

Asta suna *cu adevărat* promițător, cel puțin la început. Oricum, expresia lui Alfie cu ochii cât cepele indica faptul că asta nu era o solicitare amoroasă.

— Ce vrei să spui? întrebă Magnus.

— Vreau să spun… Alfie coborî şi mai mult tonul. Tu faci… acele lucruri pe care le faci. Ele sunt… sunt magice. Adică trebuie să fie. Nu cred în chestii de genul ăsta, dar…

Magnus păstrase premisa că nu era nimic altceva decât un măscărici. Era o premisă care avea noimă şi cei mai mulți oameni erau foarte bucuroşi să o accepte. Dar se părea că Alfie – altminteri un mundan cu picioarele pe pământ – văzuse dincolo de aceasta.

Ceea ce era atrăgător. Şi îngrijorător.

— Ce-mi ceri mai exact, Alfie?

— O vreau înapoi, Magnus. Trebuie să fie o cale.

— Alfie…

— Sau să mă ajuți să o uit. Pun pariu că poți să faci asta.

— Alfie…

Magnus nu prea voia să mintă, dar asta nu era o discuție în care el să vrea să se adâncească. Nu acum şi nu aici. Şi totuşi, se părea că trebuia să spună *ceva*.

— Amintirile sunt importante, zise el.

— Dar *dor*, Magnus. Gândul la ea îmi produce durere.

Magnus nu prea voia astfel de lucruri atât de devreme dimineața – această discuție despre amintiri dureroase şi dorința de a uita. Conversația asta trebuia să înceteze, acum.

— Trebuie să fac iute o baie ca să îmi revin. Să-i laşi pe cei de la room-service să intre, da? Te vei simți mult mai bine după ce ai să mănânci ceva.

Magnus fi bătu pe Alfie pe umăr şi îşi croi drum spre baie. Fu nevoit să dea afară din cadă şi de pe podeaua băii alți doi somnoroşi pentru a se ocupa de abluțiunile lui. Când ieşi,

room-service-ul adusese şase mese pe rotile încărcate cu carafe cu suc de roşii şi toate ouăle, grepfruturile şi cafeaua necesare pentru a face din nou dimineața luminoasă. Unii dintre cei care dormiseră tun se treziseră şi acum mâncau şi beau zgomotos, în timp ce făceau comparații despre cine se simțea cel mai rău.

— Ai primit darurile noastre, Magnus? se interesă unul din bărbați.

— Da, mulțumesc. Îmi trebuiau nişte cauciucuri de rezervă.

— Le-am luat de la o maşină de poliție. Să-i pedepsim pentru că ți-au distrus localul.

— Foarte frumos din partea voastră. Apropo, presupun c-ar trebui să mă duc să văd ce-a mai rămas din stabilimentul meu. Polițiştii nu arătau prea bucuroşi aseară.

Nimeni nu-i dădu prea multă atenție când ieşi. Continuară să mănânce şi să bea şi să vorbească şi să râdă de suferința lor şi din când în când să alerge la baie să vomite. Aşa era, mai mult sau mai puțin, în fiecare seară şi în fiecare dimineață. Străinii apăreau în camera lui de hotel, întotdeauna varză după seara precedentă. Dimineața, se adunau laolaltă din nou. Îşi frecau fețele cu ochii ca de raton, cu machiajul întins, îşi căutau pălăriile pierdute şi penele şi mărgelele şi numerele de telefon şi pantofii şi orele pierdute. Nu era o viață rea. Nu avea să dureze, dar nimic nu durează pe vecie.

La sfârşit, aveau să fie cu toții ca Alfie, plângând pe sofaua lui în zori şi regretând tot. Acesta era motivul pentru care Magnus se ținea departe de acele genuri de probleme. Continuă să mergi. Continuă să dansezi.

Incluzând uşa apartamentului său, Magnus începu să fluiere şi, pe coridor, îşi scoase pălăria în fața unei doamne în vârstă care părea să dezaprobe tărăboiul dinăuntru. Când ascensorul ajunse în holul

 hotelului, era într-o stare de spirit foarte bună,

aşa că îi dădu liftierului un bacşiş de cinci dolari.

e*

Buna dispoziție a lui Magnus dură numai câteva minute. Această călătorie cu taxiul fii mai puțin veselă decât ultima. Soarele se încăpățâna să strălucească, taxiul se îneca şi bolborosea, străzile erau mai aglomerate decât de obicei – şase maşini de la o margine a străzii la cealaltă, toate claxonând deodată, toate suflând fum nociv pe fereastră. Toate maşinile de poliție pe care le văzu îi amintiră de grozăviile pe care le suferise seara trecută.

Când ajunse pe 25th Street, întreaga dimensiune a distrugerii fii imediat clară. Uşa magazinului de peruci era spartă şi fusese înlocuită (nu prea grijuliu) cu o scândură şi un lanț. Magnus o deschise cu o fulgerare iute de lumină albastră din degetele sale şi îndepărtă lemnul. Magazinul de peruci suferise distrugeri masive – rafturile fuseseră răsturnate, perucile împrăştiate pe podea într-o baltă de bere şi vin, arătând ca nişte viețuitoare marine bizare. Uşa secretă fusese smulsă de tot din balamale şi era aruncată în partea opusă a încăperii. Îşi croi drum pleoscăind până în culoarul îngust, care conținea o baltă de circa opt centimetri de alcool amestecat şi oțetit pe podea. Sursa bălții se prelingea de pe cele trei trepte care duceau la bar. Uşa dispăruse complet, fiind făcută aşchii. Dincolo de asta, Magnus văzu numai distrugere – sticlă spartă, mese sparte, grămezi de moloz. Până şi nevinovatul candelabru fusese dat jos din suportul lui şi zăcea bucăți pe ceea ce mai rămăsese din ringul de dans.

Dar ăsta nu era cel mai rău dintre toate. Stând aşezat în mijlocul rămăşițelor, pe unul dintre cele trei fotolii rămase întregi, era Aldous Nix, înaltul Magician din Manhattan.

— Magnus! îl salută el. În sfârşit. Te aştept de o oră.

Aldous era bătrân – chiar şi după standardele magicienilor. Preceda calendarul. În baza amintirilor sale despre lucruri, consensul general era că avea probabil aproape două mii de ani. Avea înfățişarea unui bărbat de cincizeci de ani, cu o

barbă albă frumoasă şi cu părul alb, tuns îngrijit. Însemnele sale constau în mâinile şi picioarele cu gheare. Picioarele erau ascunse în ghete special făcute, iar mâinile prin faptul că aproape întotdeauna ținea una în buzunar şi cealaltă strânsă pe mânerul din argint al unui baston lung, negru.

Că Aldous şedea în mijlocul rămăşițelor era un soi de acuzație.

— Ce am făcut să merit această onoare? întrebă Magnus cu grijă, păşind peste mizeria de pe podea. Sau dintotdeauna ai dorit să vezi un bar demolat? Este un adevărat spectacol.

Aldous dădu deoparte cu o lovitură de baston o sticlă spartă.

— Există treburi mai bune de făcut, Magnus. Tu chiar vrei să-ți petreci vremea vânzând băuturi ilegale mundanilor?

— Da.

— Bane…

— *Aldous*… zise Magnus. Am fost implicat în foarte multe probleme şi bătălii. Nu e nimic greşit să vreau o vreme să trăiesc o viață simplă şi să evit necazurile.

Aldous flutură din mână spre rămăşițe.

— Acesta nu este un necaz, zise Magnus. Nu unul adevărat.

— Dar nicio întreprindere serioasă.

— Nu e nimic greşit în a vrea să mă bucur puțin de viață. Avem veşnicia. Ar trebui să o petrecem pe toată muncind?

Era o întrebare stupidă. Probabil că Aldous şi-ar fi petrecut toată eternitatea muncind.

— Magnus, nu se poate să nu fi observat că lucrurile se schimbă. Lucrurile simt în mişcare. Marele Război Mundan…

— Ei mereu intră în războaie, spuse Magnus, ridicând picioarele unei duzini de pahare de vin sparte şi aliniindu-le.

— Nu aşa. Nu atât de global. Şi se apropie de magie. Produc lumină şi sunet. Comunică la distanță. Asta nu te îngrijorează?

— Nu, răspunse Magnus. Nu mă îngrijorează.

— Deci nu înțelegi că ceva rău e pe cale să se întâmple?

— Aldous, am avut o noapte lungă. Despre ce vorbeşti?
— Se întâmplă, Magnus, spuse Aldous şi vocea lui deveni foarte profundă. Îl poţi simţi peste tot în jur. Vine, şi totul se va nărui.
— *Ce anume* vine?
— Crahul şi năruirea. Mundanii îşi pun credinţa în banii lor de hârtie, iar când aceştia se vor preface în scrum, lumea se va întoarce cu susul în jos.
Să fii magician cu siguranţă nu excludea posibilitatea de a o lua puţin razna. De fapt, să fii magician putea cu uşurinţă *să te facă* să o iei puţin razna. Când adevărata greutate a eternităţii se instala – de regulă în toiul nopţii, când erai singur –, putea fi de nesuportat. Să ştii că totul va muri şi că tu vei continua să trăieşti într-un viitor vast, necunoscut, populat de cine ştie ce, că totul va continua să se prăbuşească în jurul tău, iar tu vei continua să exişti…
Aldous se gândise la asta. O arăta.
— Bea ceva, Aldous, îi propuse Magnus, plin de compasiune. Păstrez câteva sticle speciale ascunse într-un seif sub podeaua din spate. Am un Château Lafite Rothschild din 1818 pe care l-am păstrat pentru o zi însorită.
— Tu crezi că asta e soluţia pentru orice, nu-i aşa, Bane? Să bei şi să dansezi şi să faci dragoste… dar ascultă-mă pe mine, ceva vine şi am fi nişte nebuni să îl ignorăm.
— Când am pretins eu *vreodată* că nu aş fi nebun?
— Magnus!
Aldous se ridică brusc şi izbi cu vârful bastonului în podea, trimiţând fulgere purpurii care pârâiau de-a lungul rămăşiţelor de jos. Chiar şi atunci când vorbea aiureli, Aldous era un magician puternic. Să dăinui timp de două mii de ani – cu siguranţă ai ceva experienţă.
— Când te hotărăşti să fii serios, vino să mă cauţi. Dar nu aştepta prea mult. Am un nou domiciliu, la Hotel Dumont, pe I 16th Street.
Magnus fu lăsat în rămăşiţele ude ale barului său. Un

repudiat care vine şi îți vorbeşte o grămadă de prostii despre prevestiri şi dezastru trebuie ignorat. Dar ca asta să fie urmată de vizita lui Aldous, care părea să spună în mare cam acelaşi lucru…

…numai dacă nu cumva cele două zvonuri erau unul şi acelaşi şi ambele îşi aveau originea în Aldous, care nu suna tocmai ca glasul rațiunii depline.

De fapt, avea noimă. Înaltul Magician din Manhattan devine puțin bizar, începe să vorbească despre sfârşitul lumii şi despre banii mundani şi dezastru… cineva culege povestea şi o duce mai departe şi, ca toate poveştile, ea îşi găseşte drumul spre Magnus.

Magnus bătu cu degetele în marmura crăpată a barului său, cândva impecabilă. Timpul, observase el, se mişca mai repede în aceste zile. Aldous nu se înşela întru totul în această privință. Timpul era ca apa, uneori glacial şi lent (anii 1720… *niciodată din nou*), alteori ca un iaz liniştit, uneori un pârâu blând, alteori un râu năvalnic. Şi câteodată timpul era ca aburul, dispărând atunci când treceai prin el, învăluind totul în pâclă, refractând lumina. Aceştia fuseseră anii 1920.

Chiar şi în timpuri repezi ca acestea, Magnus nu putea să-şi redeschidă imediat barul. Trebuia să păstreze nişte aparențe de normalitate. Câteva zile, poate o săptămână. Poate că avea să-l curețe în stil mundan, angajând oameni care să vină cu găleți şi scânduri şi cuie. Poate că avea chiar el să îl refacă. I-ar fi prins bine.

Aşa că Magnus îşi suflecă mânecile şi se apucă de treabă, adunând sticla spartă, aruncând scaunele şi mesele rupte într-o grămadă. Luă un mop şi şterse băltoacele de băutură şi de mizerie şi de aşchii. După câteva ore de astfel de activități, obosi şi se plictisi şi pocni din degete, punând lucrurile în ordine.

Cuvintele lui Aldous îi stăruiau în minte. Ceva trebuia să fie făcut. Cuiva trebuia să i se spună. Cineva mai responsabil şi mai interesat decât el ar fi trebuit să-i preia îngrijorarea.

Ceea ce, fireşte, însemna doar un singur grup de oameni.

Vânătorii de umbre nu obişnuiau să frecventeze barurile în care se *t* vindea ilegal alcool. Ei respectau legile mundane de prohibiție a alcoolului (mereu anoşti şi plictisitori cu al lor „Legea e dură, dar e lege”). Asta însemna că Magnus era nevoit să facă un drum spre Upper East Side, la Institut.

Grandoarea Institutului nu încetase niciodată să-l impresioneze – felul cum se înălța puternic şi drept deasupra tuturor celorlalte lucruri, atemporal şi neclintit în gotica sa dezaprobare a tot ce era modern şi schimbător. Repudiații nu puteau în mod normal să intre în Institut pe uşa principală – Sanctuarul era intrarea lor. Însă Magnus nu era un repudiat obişnuit, iar legătura sa cu vânătorii de umbre era lungă şi bine cunoscută.

Asta nu însemna că se bucură de o primire călduroasă. Când îi deschise uşa şi îl lăsă să intre, menajera, Edith, nu spuse nimic în afară de:

— Aşteaptă aici.

Fu lăsat în foaier, unde privi decorațiunile demodate cu un ochi critic. Vânătorilor de umbre chiar le plăcea tapetul lor de culoarea vinului de Burgundia şi lămpile în formă de trandafiri şi mobilele lor greoaie. Timpul nu se mişca niciodată repede aici.

— Vino, îl pofti Edith.

Magnus o urmă pe hol spre o sală de primire, unde Edgar Greymark, conducătorul Institutului, stătea în fața unui raft cu cărți.

— Edgar, îl salută Magnus cu o înclinare a capului. Înțeleg că ai cedat presiunilor şi ai instalat un telefon.

Magnus arătă spre un telefon care se afla pe o măsuță într-un colț întunecat, ca şi când ar fi fost pedepsit pentru existența sa.

— E o afurisită de belea. Ai auzit ce zgomot face? Dar poți vorbi cu celelalte Institute cu uşurință şi să suni să se livreze gheață, aşa că… Lăsă cartea pe care o citea să se închidă cu

zgomot şi întrebă: Ce te aduce în vizită la noi, Magnus? înțeleg că ai condus un stabiliment care vindea alcool. Este corect?

— Destul de corect, recunoscu Magnus zâmbind. Cu toate că în prezent ar fi mai folositor drept o grămadă de surcele.

Edgar nu ceru explicații cu privire la acea remarcă, iar Magnus nu i-o oferi.

— Eşti conştient că vânzarea de băuturi alcoolice este, în prezent, împotriva legii, continuă Edgar, dar presupun că tocmai din acest motiv ți-a făcut plăcere.

— Fiecare ar trebui să avem câteva hobby-uri, spuse Magnus. Ale mele s-a întâmplat să fie comerțul ilegal, băutul şi chefurile. Am auzit şi de mai rele.

— Noi nu avem timp de hobby-uri.

Vânătorii de umbre. Întotdeauna mai buni decât ceilalți.

J

— Mă aflu aici deoarece am auzit unele lucruri în acest stabiliment ale meu cu băuturi, lucruri despre Lumea de Jos, despre care poate că ai vrea să ştii.

Magnus îi relată tot ce-şi aminti – tot ce îi spusese Aldous, inclusiv ciudatul lui comportament. Edgar îl ascultă, fără ca expresia să i se schimbe.

— Te bazezi pe aiurelile lui Aldous Nix? îl întrebă el, când Magnus terminase. Toată lumea ştie că Aldous nu e în apele lui zilele acestea.

— Am trăit mai mult decât tine, zise Magnus. Experiența mea este mare şi am învățat să am încredere în instinctul meu.

— Noi nu acționăm sub imperiul instinctului, zise Edgar. Fie ai informații, fie nu.

— Dacă ne gândim la trecutul nostru îndelungat, Edgar, cred că poate ar trebui să acționezi în baza a ce ți-am spus.

— Ce-ai vrea să facem?

Lui Magnus îi displăcea să fie nevoit să explice ceva pas cu pas. Venise la vânătorii de umbre cu informații. Nu era de

datoria lui să le explice cât de exact trebuiau să le interpreteze.

— Poate să vorbiți cu el? sugeră Magnus. Faceți ce faceți voi cel mai bine – fiți cu băgare de seamă.

— Magnus, noi întotdeauna suntem vigilenți.

Din tonul lui Edgar răzbătea o undă de sarcasm pe care Magnus nu o aprecie câtuşi de puțin.

— Vom ține cont de toate. Îți mulțumesc că ai venit să ne vezi. Te conduce Edith.

Sună un clopoțel şi Edith cea cu mutra acră apăru într-o secundă să-l scoată pe repudiat din casa ei.

e*

A

Înainte să meargă la Institut, Magnus se hotărâse să nu facă nimic. Ci doar să transmită mai departe informațiile şi să-şi vadă de viața lui nesfârşită. Însă refuzul lui Edgar de a da curs îngrijorărilor sale îl motivă. Aldous spusese că Hotelul Dumont se găsea pe 116th Street, care nu era deloc prea departe. Era mai sus, în Italian Harlem, poate la vreo douăzeci de minute de mers pe jos. Magnus o porni spre nord. New York-ul era un loc care se schimba foarte brusc de la cartier la cartier. Upper East Side avea bani şi demnitate până la durere. Dar pe măsură ce se îndrepta spre partea de sus, casele deveneau tot mai mici, condusul tot mai agresiv, iar vehiculele trase de cai tot mai frecvente. Cam pe la 10 Oth Street, copiii deveniră mai gălăgioşi, jucând *stickball*[24] pe stradă şi fugărindu-se unii pe alții în timp ce mamele îi strigau pe ferestre.

Una peste alta, senzația pe care ți-o ofereau aceste străzi era mai plăcută. Era mai mult din atmosfera de familie, cu mirosuri bune venind pe geam afară. Şi era plăcut să vezi un cartier unde nu toată lumea avea pielea albă. Harlem era

---

[24] Joc asemănător baseballului.

centrul culturii negre şi al celei mai bune muzici din lume. Era cel mai şic şi mai modern în care să te afli.

Motiv pentru care, presupuse el, cineva trântise această monstruozitate imensă de hotel. Dumont nu se prea potrivea cu casele cu fațade din gresie roşcată, cu magazinele şi cu restaurantele, însă hotelul nu arăta ca genul de loc căruia să-i pese dacă vecinilor le-ar fi fost sau nu pe plac. Nepăsător, se ridica pe o străduță care ar fi putut la fel de bine să fi fost făcută la comandă pentru el. Avea o intrare măreață, cu colonade şi cu zeci de ferestre-ghilotină, toate cu draperiile trase. O uşă masivă din metal, cu două canaturi, era închisă ferm.

Magnus se aşeză în localul de vizavi, unde se serveau răcoritoare, şi se hotărî să privească şi să aştepte. Nici el nu ştia sigur ce anume aştepta. Ceva. Orice. Nu era cu adevărat sigur că avea să se petreacă ceva, dar acum îşi dorea cu tot dinadinsul să acționeze cumva. Prima oră sau pe acolo fii cumplit de plictisitoare. Pentru a-şi omorî timpul, citi un ziar. Mâncă un sandviş cu sardele şi bău nişte cafea. Îşi folosi puterile pentru a recupera o minge pierdută de nişte puşti de vizavi, care habar n-avură că el o făcuse. Era gata să renunțe, când o paradă de automobile extrem de scumpe începu să sosească în fața hotelului. Era ca şi când ar fi urmărit o prezentare a celor mai grozave maşini din lume – un Rolls-Royce, un Packard, câteva Pierce-Arrow, o Isotta Fraschini, trei Mercedes-Benz şi o Ducsenberg – toate lustruite într-un asemenea grad, încât Magnus aproape că nu se putea uita la ele în lumina orbitoare a apusului de soare. CZlipi din ochii lăcrimoşi şi văzu cum şoferii, unul după altul, deschideau portierele şi lăsau pasagerii să coboare.

Aceştia erau mai mult ca sigur oameni bogați. Cei bogați îşi cumpărau haine minunate pe care le puteai recunoaşte. *Cei mai bogați* îşi puneau angajații să se ducă la Paris şi să le cumpere întreaga colecție, pe care nimeni din afara casei de

modă nu o văzuse. Aceşti oameni aparţineau celui din urmă grup. Cu toţii aveau, observă Magnus, între patruzeci şi şaizeci de ani. Bărbaţii purtau cu toţii bărbi şi pălării, femeile nu mai erau chiar foarte tinere sau suficient de libere pentru confecţiile Chanel de culoare roz-deschis şi rochiile diafane din şifon Vionnet pe care le achiziţionaseră. Intrară cu toţii iute în hotel, fără să converseze sau să se oprească să admire apusul de soare. Arătau suficient de încrezuţi şi de îndârjiţi încât să sugereze că veniseră împreună ca să încerce să invoce un demon. (Oamenii care încercau să invoce demoni întotdeauna arătau aşa.) însă ceea ce-l tulbura pe Magnus cel mai tare era că, în mod clar, aveau nevoie de ajutorul lui Aldous pentru asta. Aldous avea puteri şi cunoştinţe pe care Magnus nici măcar nu putea să înceapă să le ghicească.

Aşa că Magnus aşteptă. Trecu aproximativ o oră. Şoferii aduseră maşinile în faţa hotelului, una după alta, iar grupul se urcă în ele şi

pornіră cu toţii înapoi în seara newyorkeză. Nu existau niciun fel de demoni. Nimic. Magnus îşi părăsi scaunul şi pomi în jos spre Piaza, încercând să priceapă cele văzute.

Poate că nu fusese nimic. Aldous îi privea cu pesimism pe mundani. Poate că pur şi simplu se jucase cu acest grup de oameni presupus importanţi. Existau distracţii şi mai rele decât să te joci cu un grup de milionari induşi în eroare şi idioţi, luându-le banii şi spunându-le că urma să faci magie pentru ei. Puteai să câştigi o avere cât ai clipi din ochi şi să-ţi faci intrarea pe Riviera franceză şi să nu mai mişti un deget timp de zece ani. Poate douăzeci.

Dar Aldous nu era genul de magician care să joace astfel de jocuri, iar zece sau douăzeci de ani – aceia nici măcar nu constituiau măsuri ale timpului pe care îl socotea el.

Poate că Aldous o luase razna. Se mai întâmpla. Magnus se întrebă dacă, peste nişte sute de ani, acelaşi lucru avea să i

se întâmple şi lui. Poate că şi el avea să se ascundă într-un hotel şi să-şi petreacă timpul cu oameni bogaţi, făcând cine ştie ce. Era acesta un lucru foarte diferit de ceea ce făcea el acum? Nu-şi petrecuse el dimineaţa curăţând mizeria din barul lui mundan?

Era timpul să plece acasă.

OCTOMBRIE 1929

Cumva, Magnus îşi pierduse interesul pentru bar. Închiderea lui plănuită pentru câteva zile se prelungi la o săptămână, apoi două, apoi trei. Cu Mr. Dry's temporar închis, câţiva dintre clienţii vechi ai lui Magnus se treziseră în situaţia de a nu mai avea unde să se ducă. Aşa că, fireşte, pur şi simplu veneau în camera de hotel a lui Magnus în fiecare seară. La început erau unul sau doi, dar în mai puţin de o săptămână, spre camera sa se înregistrase un flux constant de oameni. Asta îi includea şi pe cei din conducerea hotelului, care sugeraseră politicos că poate domnul Bane „ar putea să-şi ducă prietenii şi asociaţii în altă parte". Magnus le răspunsese, la fel de politicos, că nu erau prieteni

Cronicile lui magnus bane sau asociată. De obicei erau străini. Acest lucru nu îi făcuse pe cei din conducerea hotelului foarte fericiţi.

Şi nici nu era întru totul adevărat. Alfie fusese acolo de la început, iar acum îşi stabilise domiciliul permanent pe sofaua lui Magnus. Numai că pe măsură ce trecea timpul, devenea tot mai ursuz. Se ducea zilnic la serviciul lui, oricare ar fi fost acela, se întorcea beat şi rămânea aşa. Apoi încetase să se mai ducă la serviciu.

— Magnus, devine tot mai rău, îi zise el într-o după-amiază, trezindu-se din stupoarea indusă de whisky.

— Sunt sigur că da, îi răspunse Magnus, fără să-şi ridice ochii din *Război şi pace*.

— Vorbesc serios.

— Sunt convins că da.

— Magnus!

Plictisit, Magnus îşi ridică privirea din carte.
— E tot mai rău. Nu se poate să dureze. Deja începe să se fărâmițeze. Înțelegi?
Foşni cm ziar în direcția lui Magnus.
— Alfie, trebuie să fii mai clar. Asta dacă nu cumva vorbeşti despre ziarul acesta, ceea mi se pare în regulă.
— Vreau să spun – Alfie se trase în sus şi privi peste spătarul sofalei – că întreaga structură financiară a Statelor Unite poate să se prăbuşească în orice clipă. Toată lumea spune că s-ar putea întâmpla, iar eu nu i-am crezut niciodată, însă acum chiar mi se pare că e posibil să se întâmple.
— Astfel de lucruri se întâmplă.
— Cum se poate să nu-ți pese?
— Antrenamentul, răspunse Magnus, întorcându-se la cartea sa şi dând pagina.
— Nu ştiu. Alfie alunecă puțin în jos. Poate că ai dreptate. Poate c-o să fie bine. Trebuie să fie, nu-i aşa?
Magnus nu catadicsi să-i explice că nu asta era ceea ce îi spusese el. Alfie părea împăcat şi asta era destul de bine. Dar acum, Magnus pierduse şirul a ceea ce citise şi nu mai avea chef să continue. Toți aceşti oaspeți deveneau enervanți.
După câteva zile, Magnus era complet obosit de companie, dar nu era înclinat să-i dea afară. Ar fi fost lipsit de cuviință. Pur şi simplu îşi luă un al doilea apartament la un alt etaj şi încetă să mai vină acasă. Oaspeții lui părură conştienți de acest fapt, dar niciunuia nu-i păsa cât timp uşa la fostul apartament al lui Magnus era deschisă şi nimeni nu anulă room-service-ul.
Magnus încercă să-şi umple timpul cu ocupații obişnuite – citit, plimbări în Central Park, un film sau un spectacol, niscaiva cumpărături. Canicula cedă şi un octombrie blând se instală peste oraş. Într-o zi închirie o ambarcațiune şi îşi petrecu ziua plutind în jurul Manhattanului, uitându-se la scheletele numeroşilor zgârie-nori noi şi întrebându-se ce s-ar

întâmpla de fapt dacă toate ar cădea şi cât de mult îi păsa lui de asta. Mai văzuse guverne şi economii prăbuşindu-se. Însă aceşti oameni… făceau lucruri mari şi mai aveau mult timp până să cadă.

Aşa că deschise o şampanie.

Observă că mulţi oameni îşi petreceau zilele adunaţi în jurul teletipurilor care prezentau cotaţiile bursiere şi care se găseau în toate hotelurile şi cluburile, în multe restaurante, ba chiar şi în unele baruri şi frizerii. Pe Magnus îl uluia cum aceste mecanisme mici şi caraghioase de sub sticlă aveau puterea de a fascina atâţia oameni. Aceştia se strângeau în jurul lor, stând aşezaţi ore în şir, doar privind cum maşinăria scuipa o panglică lungă de hârtie plină de simboluri. Cineva avea grijă să prindă hârtia pe măsură ce se derula şi să-i citească tare conţinutul magic.

Ziua de douăzeci şi patru octombrie aduse prima sperietură, cu piaţa prăbuşindu-se şi apoi revenindu-şi puţin. Cu toţii avură un weekend plin de înfrigurare; apoi sosi următoarea săptămână şi totul fu mult mai rău. Apoi veni ziua de marţi, douăzeci şi nouă octombrie, şi totul se prăbuşi, după cum prevestise întreaga lume, şi totuşi necrezând cu adevărat că avea să se întâmple. Magnus nu putu să evite unda de şoc, nici măcar în tihna camerei sale de la Piaza. Telefonul începu să sune. Se auzeau voci pe coridor, ba chiar şi câteva ţipete. Coborî în holul principal al hotelului, unde panica era în plină desfăşurare – oamenii alergau afară cu valizele lor, toate cabinele telefonice erau ocupate, un bărbat plângea într-un colţ.

Pe stradă era şi mai rău. Un grup de oameni din faţa hotelului erau prinşi într-o discuţie aprinsă.

— Sar de pe clădirile din centrul oraşului, zise unul dintre bărbaţi. Am auzit-o. Prietenul meu lucrează acolo, iar el spune că pur şi simplu deschid ferestrele şi se aruncă.

— Aşadar, chiar se întâmplă? vru să ştie un alt bărbat,

scoțându-şi pălăria de pe cap şi punând-o în dreptul inimii ca pentru protecție.

— Se întâmplă? S-a întâmplat! Băncile încep să bată scânduri peste uşi!

Magnus hotărî că era mai bine să se ducă înapoi sus, să încuie uşa şi să scoată o sticlă de vin bun.

Urcă, intră în camera sa, dar în clipa în care ajunse, unul dintre străinii veniți în ultima vreme în cealaltă cameră a sa apăru în cadrul uşii.

— Magnus, îi zise acesta, cu respirația duhnind a băutură, trebuie să vii. Alfie încearcă să sară pe fereastră.

— Ei bine, nebunia asta s-a înstăpânit repede, zise Magnus, oftând.

Unde?

— În fosta ta cameră.

Nu era timp ca Magnus să întrebe de când ştiau ei de noua sa cameră. Îl urmă pe bărbat în timp ce acesta fugea împleticit pe coridoarele hotelului Piaza. Urcară pe scările din dos spre fostul lui apartament, unde uşa era deschisă şi mai mulți oameni erau adunați în fața uşii fostului dormitor al lui Magnus.

— S-a încuiat înăuntru şi a blocat uşa cu ceva, zise unul dintre bărbați. Ne-am uitat afară pe fereastra de aici şi l-am văzut pe pervazul exterior.

— Voi toți, ieşiți afară! le ceru Magnus. Acum!

Când toți plecară, Magnus întinse mâna şi deschise uşa de la dormitor, dând-o de perete. Fereastra dormitorului, cândva sursa unei privelişti frumoase către Central Park şi a prea mult soare, încadra acum figura ghemuită a lui Alfie. Stătea cocoțat pe marginea subțire din beton, fumând agitat o țigaretă.

— Magnus, nu te apropia! îi ceru el.

— Nu intenționez s-o fac, zise Magnus, aşezându-se pe pat. Dar ai putea să-ți împarți țigaretele? în definitiv, plănuieşti să te arunci de la fereastra camerei mele.

Pentru moment, asta păru să-l nedumerească pe Alfie, dar vârî cu grijă mâna în buzunar, scoase un pachet de țigarete şi îl aruncă înăuntru.

— Aşadar, zise Magnus, ridicând pachetul de pe covor şi scoțând o țigară din el, înainte să te duci, ce-ar fi să-mi spui despre ce e vorba?

Pocni din degete şi țigareta se aprinse. Asta era în întregime pentru Alfie şi cu certitudine îi atrase atenția.

— Tu… ştii despre ce e vorba… ce-ai făcut acum?

— Mi-am aprins o țigaretă.

— Vreau să spun, ce *anume* ai făcut?

— A, asta. Magnus îşi încrucişă picioarele şi se aşeză puțin mai comod. Ei bine, presupun că ai ghicit până acum, Alfie, că nu strat la fel ca ceilalți copii.

Preț de o clipă, Alfie se legănă pe vine, gândindu-se la asta. Privirea îi era limpede, iar Magnus se gândi că probabil era pentru prima dată de săptămâni întregi când era absolut treaz.

— Deci e adevărat, zise el.

— Deci e adevărat.

— Deci, ce eşti?

— Sunt cineva care nu vrea ca tu să sari pe fereastră. Restul sunt detalii.

— Dă-mi un motiv bun ca să nu sar, spuse Alfie. Totul s-a dus. Louisa. Tot ce am avut, tot ce am făcut.

— Nimic nu e permanent, îi spuse Magnus. Ştiu asta din experiență. Dar poți să-ți iei lucruri noi. Poți să cunoşti alți oameni. Poți să mergi mai departe.

— Nu atunci când îmi amintesc ce am avut, răspunse Alfie. Aşadar, dacă eşti… orice ai fi, poți să faci ceva, nu-i aşa?

Magnus trase din țigaretă, pierdut pentru o clipă în gânduri.

— Alfie, vino înăuntru, spuse el în cele din urmă. Şi te voi ajuta.

Procesul efectiv de alterare a memoriei era complicat. Mintea este o rețea complexă, iar memoria este importantă

pentru învăţare. Scoate o amintire greşită şi poţi să faci pe cineva să uite că focul arde. Însă amintirile pot fi îmblânzite sau scurtate. Un magician talentat – şi Magnus era mai mult decât talentat – poate broda trecutul în ceva destul de diferit ca formă şi nuanţă.

Dar nu era o treabă simplă.

De ce Magnus o făcea fără bani pentru un mundan care mâncase şi băuse gratis pe seama lui săptămâni la rând nu era foarte clar. Poate pentru că această zi era o zi de mare suferinţă, iar asta era partea de suferinţă căreia Magnus putea să-i pună capăt.

O oră mai târziu, Alfie ieşi din apartamentul lui fără să-şi mai amintească cine ştie ce despre o fată pe nume Louisa, care era taxatoare sau cam aşa ceva. Poate bibliotecară în oraşul lui natal? Nu ţi-ar fi putut spune nici măcar de ce se gândise la numele ei. De asemenea, nu avea o amintire foarte clară a scurtei lui şanse.

Procesul se dovedi obositor, şi când se termină, Magnus se rezemă de pervazul ferestrei şi privi spre oraşul care se întuneca, peste întinderea vastă a lui Central Park.

Acela fu momentul în care remarcă ciudata lumină pe cer, chiar deasupra centrului. Era o lumină în formă de con, mai îngustă spre linia orizontului şi lărgindu-se în nori, şi avea o nuanţă vag verzuie.

Era chiar deasupra Hotelului Dumont.

Nu exista nicio şansă să iei un taxi. Toate taxiurile din oraş erau ocupate şi toate accelerau. Toată lumea se ducea undeva, încercând să scape de stocuri sau să vândă ceva, sau pur şi simplu se deplasau într-o panică totală, cutreierând în zigzag prin oraş într-o isterie absolută. Aşa că Magnus alergă spre partea de est a parcului, de-a lungul lui 116th Street. Hotelul Dumont arăta exact la fel cum arătase ultima dată când Magnus îl văzuse. Toate draperiile erau în continuare trase, uşile încă închise. Era rece, tăcut şi neprimitor. Dar când Magnus încercă uşa de la intrare, o găsi

descuiată.

Primul lucru bizar era că hotelul părea să fie cu totul gol. Nu era nimeni la recepție, nimeni în holul principal, nimeni nicăieri. Era, fără doar şi poate, un cadru magnific, cu o mare scară elegantă, aurită. Şi era tot numai pluş și perne. Un covor gros, roşu cu auriu, acoperea podeaua, iar ferestrele erau ascunse în spatele draperiilor grele care se întindeau de la tavan până la podea. Era un loc rece, umbrit, sufocant şi îngrijorător de tăcut. Magnus privi în jurul lui şi în sus, drept la tavanul cu fresce, unde heruvimi bucălați arătau unul spre celălalt şi se dădeau voioşi în leagăne din viță-de-vie în grădini.

Exact la stânga, exista o arcadă largă, flancată de stâlpi acoperiți cu un model floral. Aceasta, evident, ducea spre una dintre camerele mai mari ale hotelului şi părea, după toate probabilitățile, un loc ca oricare altul în care să se uite. Magnus deschise uşa. Dădea spre o sală de bal – absolut magnifică –, cu o podea albă din marmură şi cu o dantelărie de balcoane aurite în jurul încăperii, întreruptă de oglinzi aurite care reflectau încăperea iar şi iar.

De asemenea, oglinzile reflectau şi grămada de trupuri umane împrăştiate la capătul îndepărtat al sălii, în jurul a ceea ce părea să fie o lespede de granit foarte bine lustruită. Că erau aceiaşi oameni pe care îi văzuse coborând din maşinile scumpe, Magnus era destul de sigur. Mai rămăseseră unele chipuri, câteva fragmente din hainele de calitate împrăştiate pretutindeni în încăpere sub formă de fâşii şi panglici, pe alocuri încă ataşate de un braț sau de un tors desprins. Podeaua din fundul încăperii era complet roşiatică, deoarece sângele se împrăştiase şi băltea peste marmură ca un lac fin.

— În numele îngerului…

Magnus se întoarse şi-l descoperi pe Edgar Greymark stând în spatele lui, în ediipamentul lui negru de luptă de vânător de umbre, cu pumnalul serafic scos.

— Bine ai făcut c-ai venit, spuse Magnus.

Remarca trebuia să fie sarcastică, dar ieşi monoton. Era bine că venise. Orice se întâmpla, era nevoie de ajutor.

— Ai *crezut* că pur şi simplu îți vom ignora avertismentul? îl întrebă Edgar.

Magnus se hotărî să nu-i răspundă. Probabil că îi ignoraseră avertismentul şi, la fel ca el, văzuseră lumina pe cer.

— Cine sunt aceşti oameni? întrebă Edgar.

— Cred că sunt nişte mundani care au venit să-l vadă pe Aldous.

— Şi unde este Aldous?

— Nu l-am văzut. De-abia am ajuns şi eu.

Edgar ridică mâna şi apărură încă şase vânători de umbre, care se duseră spre cadavre şi le examinară.

— Mie mi se pare că ar fi un atac de behemoth, spuse una dintre fete, în timp ce examina o grămadă de sânge şi bucăți de carne, laolaltă cu nişte crepdeşin sfâşiat. Murdar. Dezorganizat. Şi acestea sunt probabil semnele şirurilor duble de dinți, dar e greu de spus…

În spatele lor răsună o bubuitură puternică şi se întoarseră cu toții, în timp ce un tânăr țipă şi lăsă să-i cadă la pământ ceva din care ieşea fum şi care sâsâia.

— Mi-a explodat senzorul, mârâi el.

— Cred că putem presupune o activitate demonică serioasă, spuse Edgar. Cercetați hotelul. Găsiți-l pe Aldous Nix şi aduceți-l aici.

Vânătorii de umbre o luară la fugă, iar Edgar şi Magnus rămaseră cu grămada de trupuri.

— Ai idee ce s-ar fi putut întâmpla aici? întrebă Edgar.

— Ți-am spus tot ce ştiam, răspunse Magnus. Am venit fiindcă am văzut ceva pe cer. Apoi am descoperit asta.

— De ce este Aldous capabil?

— Aldous are două mii de ani. E capabil de *orice*.

— Aldous Nix are două mii de ani?

— Aşa am auzit. Nu mă invită la petrecerile de ziua lui.

— Mie mi se părea puțin țicnit, dar nu m-am gândit niciodată... Ei, nu contează la ce m-am gândit. Este evident că avem mai mulți demoni în zonă. Aceasta este prima noastră grijă. Iar Nix...

— Este aici, se auzi o voce.

Aldous ieşi din spatele uneia din draperiile grele de pe perete. Rezemat în baston, merse încet spre lespedea din granit, unde se aşeză. Edgar dădu să-şi ridice pumnalul, dar Magnus îi ținu brațul.

— Aldous, ce s-a întâmplat aici? întrebă Magnus.

— A fost un simplu test, răspunse Aldous. În beneficiul sponsorilor mei, care au avut amabilitatea de a închiria acest hotel în întregime pentru a-mi îngădui să-mi fac treaba în linişte.

— Sponsorii tăi, zise Magnus. Aceşti oameni de aici, de pe podea, făcuți bucăți.

— Ce treabă este asta? întrebă Edgar.

— Treaba? A! Ei, ăsta este un subiect interesant. Dar nu pentru urechile voastre. Voi vorbi cu el. Arătă spre Magnus. Restul, puteți să plecați şi să vă ocupați de ale voastre. Voi, vânătorii de umbre, mereu sunteți ocupați. Acolo trebuie să fie vreo zece demoni. Nu i-am reținut pe toți, dar, cum a zis fata, păreau să fie în cea mai mare parte behemoth. Duceți-vă şi omorâți-i.

I I

Edgar Greymark nu era genul de bărbat căruia să-i placă să fie concediat, însă Magnus îi aruncă o privire şi încercă să-l îndemne să se îndepărteze.

— Da, mârâi Edgar. Avem ceva treabă de făcut. Dar nu pleca, Nix. Ne vom întoarce să discutăm despre asta.

Magnus încuviință din cap şi Edgar părăsi sala de bal, închizând uşile cu zgomot în urma sa. Aldous îşi privi mâinile noduroase câteva clipe înainte de a vorbi.

— Magnus, nu e locul nostru aici. Niciodată n-a fost. Am

trăit în această lume mai mult decât oricine cunoscut, şi acesta este singurul adevăr pe care mă pot baza. Sunt sigur că ai ajuns şi tu la aceeaşi concluzie.

— Nu chiar, zise Magnus.

Păşi un pic mai aproape, dar evită marea de sânge şi de cadavre care zăcea între ei.

— Nu chiar?

— Uneori mă simt nelalocul meu, dar mă consider în mare măsură al acestei lumi. De unde altundeva să fiu?

— Poate că te-ai născut aici, dar originea ta este în altă dimensiune.

— Te referi la abisurile dintre lumi?

— Exact la asta mă refer. Intenția mea este să mă duc acolo unde îmi este locul. Vreau să mă duc în singurul loc pe care simt că-l pot numi cu adevărat căminul meu. Vreau să mă duc în Pandemoniu. Deschideam un Portal care să-mi permită să ajung acolo.

— Şi aceşti oameni?

— Aceşti oameni au crezut că pot să conducă lumea. Au crezut că banii lor îi îndreptățesc să dețină controlul. Au auzit de mine, şi au venit la mine căutând o cale de a câştiga acel control fără război, fără forță. Şi eu le-am spus că aveam să-i pun în contact cu o putere pe care niciodată n-ar fi crezut-o posibilă, dacă îmi dădeau ceea ce le ceream. Aşa că mi-au dat acest hotel. Am lucrat aici timp de câteva luni, pregătind calea. Întreaga clădire este acum o rețea de vrăji şi descântece. Pereții sunt țesuți cu electrum şi cu metal demonic. Acum este un canal. Va fi cel mai perfect şi mai puternic Portal.

— Iar ei au venit aici…

— Pentru o demonstrație. Le-am spus totuşi că existau riscuri. Poate că nu am fost destul de clar. Am crezut că am fost… Aldous

CASSANDRA CLARE, SARAH REES BRENNAN, MAUREEN JOHNSON zâmbi puțin spunând acestea. Magnus, ei au fost

nişte monştri. Nu se putea să le fie îngăduit să trăiască. Mundani stupizi, credeau că pot să conducă lumea utilizând puterea *noastră*? Nu. Au murit repede.
— Şi, îmi imaginez, în chinuri şi teroare.
— Poate. Dar suferințele lor au luat sfârşit. Şi acum, la fel şi ale mele. Vino cu mine!
— Să vin cu tine? în Pandemoniu? în *abisurile dintre lumi*? Şi eu care crezusem că invitația mea de a-mi petrece vara în New Jersey a fost cea mai rea pe care am primit-o.
— Bane, nu e momentul potrivit pentru glume.
— Aldous, zise Magnus, vorbeşti despre tărâmurile demonice. Nu te mai întorci de acolo. Şi ştii cu ce orori te vei confrunta.
— Nu ştim cum este acolo. Nu ştim nimic. Mi-aş dori să ştiu. UI
S s t's tima mea dorință este să am cunoştință despre acel loc, cel mai misterios loc, adevăratul meu cămin. Ultimul pas spre a încheia o vrajă, zise el, trăgând capul ca o minge al bastonului său şi lăsând la vedere un cuțit. Câteva picături de sânge de magician. Doar puțin va fi de ajuns. O tăietură de-a latul palmei. Aldous se uită gânditor la cuțit, apoi la Magnus. Dacă rămâi aici, Portalul se va deschide şi tu vei veni cu mine. Dacă nu doreşti să vii, pleacă acum.
— Aldous, nu poți să…
— Ba pot, sunt foarte sigur, şi sunt pe punctul de-a o face. Alege, Magnus. Rămâi sau pleci, dar dacă pleci, pleacă acum
Acum era extrem de clar pentru Magnus că Aldous era nebun. Nu plănuieşti excursii în abisurile dintre lumi dacă eşti în toate mințile. Să te duci în abisuri era un act mai important şi mai teribil decât suicidul – te trimiteai singur în Iad. Dar era şi foarte, foarte greu să vorbeşti cu oamenii care înnebuniseră. Alfie putuse să fie convins să se dea jos de pe fereastră făcând uz de rațiune. Nu avea să fie la fel de simplu cu Aldous. Forța fizică era o abordare la fel de dificilă. Orice mişcare

* s pe care Magnus ar fi făcut-o aici era foarte probabil să fie anticipată şi să i se răspundă cu o forţă egală sau mai mare.

— Aldous…

— Rămâi, deci? Vii cu mine?

— Nu. Doar că… eu…

— Îţi faci griji pentru mine, zise Aldous. Crezi că nu ştiu ce fac.

— N-aş spune-o chiar aşa…

— M-am gândit mult timp la asta, Magnus. Ştiu ce fac. Aşa că te rog. Rămâi sau pleacă. Decide acum, căci am de gând să deschid Port…

Săgeata scoase un fel de sunet cântat când despică aerul. Pătrunse în pieptul lui Aldous ca un cuţit care alunecă uşor într-un măr. Pe moment, Aldous rămase drept, uitându-se la ea; apoi se prăbuşi într-o parte, mort.

Magnus văzu cum sângele lui atinge granitul.

— FUGI! strigă el.

Tânărul vânător de umbre încă îşi privea plin de mândrie opera, cât de perfect îşi atinsese ţinta. Nu observă reţeaua de crăpături care se întindeau de la altar traversând podeaua, despicând marmura albă în sute şi mii de bucăţi cu un sunet ca de gheaţă spartă.

Magnus fugi. Fugi într-un fel în care nu era conştient că putea să fugă, şi când ajunse lângă vânătorul de umbre, întinse mâna şi îl târî cu el. Tocmai ajunseră la uşă şi săriră afară, când o erupţie de foc explodă în foaier, umplând încăperea cu foc din podea în tavan. La fel de iute, focul fii absorbit înapoi în sala de bal. Uşa dublă a hotelului se închise singură. Clădirea se scutură de parcă un vacuum enorm ar fi apărut exact deasupra ei şi ar fi aspirat-o în sus.

— Ce se petrece? întrebă vânătorul de umbre.

— El a deschis un fel de canal spre abisurile dintre lumi, îi răspunse Magnus, clătinându-se pe picioare.

— Cum?

Magnus clătină din cap. Nu era timp de explicaţii.

— A ieşit toată lumea din clădire? îl întrebă el.

— Nu sunt sigur. Demonii erau atât înăuntru, cât şi afară. Am prins şase din ei pe stradă, dar...

Clădirea se cutremură şi păru să se întindă încă vreo patru sau cinci centimetri, ca şi când ar fi fost trasă în sus.

— Dă-te înapoi de acolo, zise Magnus. Nu am idee de ce se va întâmpla în continuare, dar arată ca şi cum toată chestia asta ar putea... dă-te înapoi!

În toți aceşti ani, în toate studiile sale, Magnus nu mai întâlnise niciodată nimic care să-l fi pregătit pentru asta – o clădire transformată într-un Portal, un magician care voia să se ducă acasă în abisuri, folosindu-şi propriul sânge drept cheie. Asta nu se găsea în manuale. Asta avea să necesite presupuneri. Şi o mulțime de noroc. Şi probabil şi puțină prostie.

Dacă greşea în vreun punct, ceea ce probabil că va face, avea să fie aspirat în abisuri. Chiar în Iad. Ceea ce constitui momentul în care prostia intră în rol.

Magnus deschise uşa. Vânătorul de umbre din spatele lui strigă, dar Magnus țipă înapoi spre el să nu se apropie.

Asta este o idee groaznică, gândi Magnus când se trezi din nou în hol. *Asta s-ar putea să fie cea mai proastă idee pe care am avut-o vreodată.*

Focul care izbucnise în inima hotelului pârjolise orice suprafață, înnegrind tavanul, distrugând mobilele, lăsând la vedere podeau de sub covor şi carbonizând scara. Uşa spre sala de bal, totuşi, era complet nevătămată.

Magnus păşi înapoi, cu grijă, în sala de bal.

Încă neabsorbit

în abisuri, gândi el. *Bine. În mod categoric bine.*

Cadavrele erau acum nişte schelete fumegânde, iar podeaua din marmură albă era complet spartă. Sângele se evaporase şi lăsase pete întunecate. Lespedea din granit, totuşi, era intactă. De asemenea, levita, la circa doi metri de pământ, scăldată în lumina verzuie slabă pe care Magnus o văzuse

anterior. Aldous nu se vedea nicăieri.

Ce eşti tu?

Vocea venea de nicăieri. Era în încăpere. Era afară. Era în mintea lui Magnus.

— Un magician, răspunse Magnus. Şi ce eşti tu?

Noi suntem mulţi.

— Te rog, nu spune că sunteţi legiunea. Cineva şi-a asumat-o pe asta.

Râzi de scripturile mundane, magicianule?

— Doar sparg gheaţa, spuse Magnus ca pentru sine.

Gheaţa?

— Unde este Aldous? întrebă Magnus mai tare.

El este cu noi. Acum tu vei veni cu noi. Vino la altar.

— Cred că zic „pas” la asta, replică Magnus. Am un loc aici care îmi place mult.

Era interesant. Se părea că demonii nu puteau să iasă. Dacă ar fi putut, ar fi făcut-o. Asta este ceea ce demonii fac. Dar o legătură fusese deschisă. O legătură într-un singur sens, dar, totuşi, o legătură.

Magnus se mai apropie puţin, încercând să caute orice semn pe podea, orice ar fi putut să-i spună cât de mare era Portalul. Nu găsi nimic.

Magicianule, nu eşti obosit de viaţa ta?

— Asta este o întrebare foarte filosofică pentru o voce fără nume şi fără chip din abisuri, ripostă Magnus.

Nu eşti obosit de eternitate? *Nu doreşti să-ţi curmi suferinţa*?

— Sărind în abisuri? Nu prea.

Tu eşti ca noi. Ai sângele nostru. Eşti unul dintre noi. Vino şi eşti bine primit. Vino şi fii cu ai tăi.

Sânge…

Dacă sângele de magician deschisese Portalul… ei bine, exista posibilitatea ca sângele de magician să-l poată închide…

…sau nu.

Era o presupunere la fel de bună ca oricare alta.

— De ce ați vrea asta? întrebă Magnus. Pandemoniul trebuie să fie un loc destul de aglomerat, dacă ne gândim că tot încercați să-l părăsiți.

N-ai vrea să fi cunoşti tatăl?

— Pe tatăl meu?

Da, magicianule. Pe tatăl tău. N-ai vrea să-l cunoşti?

— Tatăl meu n-a fost niciodată interesat de mine, răspunse Magnus.

N-ai vrea să-ți cunoşti tatăl, chiar iacă ai vorbit cu el?

La asta, Magnus se opri.

— Nu, răspunse el. Nu cred c-aş vrea. Numai dacă nu cumva încerci să-mi spui că ceea ce aud acum este vocea tatălui meu.

Magicianule, auzi glasul sângelui tău.

Magnus privi lespedea care levita, distrugerea din jur, rămăşițele cadavrelor. De asemenea, deveni conştient, într-un fel nedesluşit, de o prezență în spatele lui. Unii dintre vânătorii de umbre intraseră şi se uitau la lespede, dar nu păreau să audă ceva.

— Magnus? îl strigă unul din ei.

— Stați acolo, le ceru Magnus.

De ce îi protejezi? Ei nu te-ar proteja.

Magnus se duse la cel mai apropiat vânător de umbre, apucă un pumnal şi se tăie.

— Tu! Arătă spre vânătorul de umbre care trăsese în Aldous. Dă-mi o săgeată! Acum!

Săgeata îi fu înmânată, iar Magnus o înmuie cu vârful în sângele lui. Apoi frecă puțin sânge pe toată săgeata, ca să se asigure că era destul. Nu avea nevoie de arc. Îndreptă săgeata spre lespede cu toată puterea lui, aruncând toate vrăjile de închidere a unui Portal pe care le ştia.

Avu senzația că e blocat în loc, întregul lui trup din beton, timpul întins şi lent. Magnus nu mai era sigur unde sau poate chiar şi ce era, *ci* doar că încă mai arunca vrăji, numai că altarul rămânea şi vocile din mintea lui țipau. Sute de

voci. Mii de voci.

Magn

Magnus, vino la mine...

Magnus, vino...

Dar Magnus se ținu tare. Şi atunci lespedea căzu la pământ, spărgându-se în nenumărate bucăți.

e*

Când se întoarse în acea seară, o siluetă se rezema de uşa de la camera lui de hotel.

— Aşadar, ai primit mesajul, hm? îl întrebă Dolly. Despre banii mundanilor? Bănuiesc că totul a dat faliment, hm?

— Se pare că într-adevăr totul a dat faliment, zise Magnus.

— Nu m-am gândit c-ai să mă crezi.

Magnus se rezemă de peretele opus şi oftă din rărunchi. Nu se auzea niciun zgomot din camerele de pe coridor, cu excepția unui țipăt înăbuşit, îndepărtat, din capătul celălalt. Avea senzația că mulți oameni probabil plecau de la hotel, acum că nu mai aveau bani să plătească facturile, sau că stăteau în spatele uşilor într-o tăcere uluită. Şi totuşi, nu aveau habar că de fapt crahul era cea mai mică dintre grijile lor şi că pericolul adevărat fusese îndepărtat. N-aveau să ştie niciodată. Nu ştiau niciodată.

— Pari obosit, îi zise Dolly. Ca şi cum ai avea nevoie de un şnaps.

— Tocmai am închis Portalul spre abisurile dintre lumi. Am nevoie de somn. Unul de vreo trei zile.

Dolly lăsă să-i scape un fluierat jos.

— Prietena meu zicea că e greu să ai de-a face cu tine. Ea nu glumea, hm?

— Ea?

Dolly îşi puse mâna peste gură.

— Vai.

— Cine te-a trimis? o întrebă Magnus.

Dolly îşi lăsă mâna jos şi îi zâmbi cuceritor.

— O bună prietenă de-a ta.

— Nu sunt sigur că am prieteni buni.

— O, ba ai. Dolly îşi flutură poşetuța cu mărgele, descriind o buclă. Ba chiar ai. Ne mai vedem, Magnus.

Pomi pe coridor cu un pas legănat, întorcându-se din când în când să se uite la el. Magnus se lăsă să alunece în jos pe perete câțiva

centimetri, simțind cum îl copleşeşte epuizarea. Dar cu un efort masiv, se trase în sus şi se duse grăbit după Dolly. O urmări cu privirea după colț când intră într-unul din lifturi şi apoi apăsă imediat butonul celuilalt. Ascensorul era aproape plin de oameni cu expresii sumbre, vizibil zguduiți de ştirile zilei. Aşa că ceea ce avea el de gând să facă în continuare era cât se poate de regretabil pentru ei.

Magnus pocni din degete şi preluă controlul ascensorului de la liftier, trimițându-l într-o coborâre foarte rapidă, cumva necontrolată. Cu două zile în urmă îi dăduse liftierului un bacşiş foarte mare, aşa încât simțea că avea un permis să-l preia dacă voia. Nu avea un astfel de permis pentru ceilalți pasageri, care începură cu toții să țipe în timp ce ascensorul cobora etaj după etaj.

Reuşi să ajungă în hol înaintea lui Dolly, împingându-i pe ceilalți oameni din ascensor încă traumatizați (dintre care mai mulți se rugau). Străbătând holul, se feri să fie văzut, ascunzându-se după coloane şi ghivece cu palmieri şi grupuri de oameni. Se strecură într-o cabină telefonică şi o urmări pe Dolly trecând prin fața lui, cu tocurile ei păcănind uşor pe podeaua din marmură. O urmă, cât de tăcut şi de neobservat putu, spre uşa din față, folosind o iluzie magică să treacă de portar. Afară, în fața hotelului, era o maşină roşie, un Pierce-Arrow uriaş, cu draperii argintii în zona pasagerului, care ascundeau chipul ocupantului. Portiera, totuşi, era deschisă. Un şofer stătea în poziție de drepți. Prin deschizătură, Magnus văzu o gleznă, foarte drăguță, şi un pantofâor argintiu, şi puțin dintr-o gambă încălțată cu ciorap.

Dolly se duse legănat spre maşină şi se aplecă spre interior. Avu loc o discuție pe care Magnus nu avea cum s-o audă, şi apoi Dolly urcă în maşină, oferindu-le tuturor oamenilor din fața hotelului Piaza o privelişte frumoasă a posteriorului ei. Apoi pasagerul se aplecă în față pentru a vorbi cu şoferul, iar Magnus îi zări chipul în profil. Nu avea cum să confunde chipul.

Era Camille.

Salvarea lui Raphael Santiago de Cassandra Clare şi Sarah Rees Brennan

El se descolăci, iute ca un şarpe, şi țâşni.

Numai datoritățfaptului că Magnus văzuse încotro privea vampirul şi pentru că ştia ce simțea Raphael, senzația exactă şi extraordinar de rece de a fi un proscris, o persoană atât de singură, încât aproape că nici nu exista, se mişcă suficient de iute.



w

La sfârşitul verii anului 1953 se înregistra un val de căldură

toridă. Soarele lovea nemilos caldarâmul, care părea să fi devenit mai plat decât de obicei, în semn de supunere, şi unii dintre băieții din Bowery deschideau un hidrant pentru a face o fântână pe stradă şi ca să câştige câteva minute de uşurare.

Mai târziu, Magnus gândi că puterea soarelui fu cea care îi stârnise dorința de a fi detectiv particular. Asta şi romanul lui Raymond Chandler pe care tocmai fi terminase de citit.

Totuşi, exista o problemă cu planul acesta. Pe copertele cărților şi în filme, cei mai mulți detectivi arătau de parcă erau îmbrăcați în costumele de duminică pentru o sindrofie dintr-un orăşel. Magnus îşi dorea să spele petele de pe nou-adoptata sa profesie şi să se îmbrace într-un fel atât potrivit profesiei, plăcut ochiului, cât şi după ultimele tendințe din modă. Se descotorosi de trenci şi adăugă nişte manşete verzi din catifea la costumul lui gri, împreună cu un melon cu borul răsucit.

Căldura era atât de groaznică, încât se văzu nevoit să-şi scoată haina de îndată ce ieşi pe uşă, dar intenția era cea care conta şi, în plus, purta bretele verzi-smarald.

Să devină detectiv nu era o decizie bazată în întregime pe garderoba sa. Era magician, iar oamenii – ei bine, nu toată lumea îi considera oameni – adesea veneau la el pentru soluții magice la problemele lor, pe care el le oferea în schimbul unui onorariu. Se răspândise vorba prin New York că Magnus era magicianul care te putea scoate dintr-o belea. În Brooklyn exista şi un Sanctuar, dacă aveai nevoie să te ascunzi, dar vrăjitoarea care îl conducea nu-ți rezolva problemele. Magnus rezolva problemele. Aşa că de ce să nu fie plătit pentru asta?

Magnus nu se gândise că simpla decizie de a deveni detectiv particular avea să-i ofere un caz în momentul în care îşi picta cuvintele MAGNUS BANE, DETECTIV PARTICULAR pe fereastra lui cu majuscule negre groase. Dar ca şi cum cineva ar fi şoptit acea posibilitate la urechea Destinului, se ivi un

caz.

Magnus ajunse înapoi la clădirea unde se afla apartamentul lui după ce îşi luase un cornet de îngheţată, şi când o văzu, fu bucuros că îl terminase. Cu certitudine ea era unul dintre acei mundani care cunoşteau destule despre lumea din umbră pentru a veni la Magnus în căutare de magie.

Îşi înclină pălăria în faţa ei şi o întrebă:

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnă?

Nu era o blondă care să facă un episcop să spargă un vitraliu[25]. Era o brunetă scundă şi, cu toate că nu era frumoasă, avea un şarm strălucitor, inteligent, suficient de puternic încât, dacă voia să fie spart vreun geam, Magnus avea să vadă ce putea să facă. Era îmbrăcată cu o rochie cu imprimeu în carouri, uşor uzată, dar care îi venea foarte bine, cu o centură pe talia ei îngustă. Părea să aibă peste treizeci şi cinci de ani, de aceeaşi vârstă cu actuala doamnă din viaţa lui Magnus, iar sub părul negru, cârlionţat, avea un chip în formă de inimioară, şi sprâncene atât de subţiri, încât îi dădeau un aer incitant care o făcea să fie cu atât mai atrăgătoare, dar şi mai intimidantă.

Ea îi întinse mâna ei mică dar cu o strângere fermă.

— Sunt Guadalupe Santiago, se prezentă ea. Dumneata eşti… Flutură din mână. Nu ştiu cuvântul exact pentru asta. Un vrăjitor, un creator de magie.

— Puteţi să-mi spuneţi „magician”, dacă vreţi, îi propuse Magnus. Nu contează. Ceea ce vreţi să spuneţi este cineva cu puterea de a vă ajuta.

— Da, încuviinţă Guadalupe. Da, asta am vrut să spun. Am nevoie de ajutorul dumitale. Am nevoie să-mi salvezi fiul.

Magnus o conduse înăuntru. Crezu că înţelegea situaţia, acum că ea menţionase ajutorul pentru o rudă. Oamenii veneau adeseori la el pentru vindecare, nu la fel de des ca la

---

[25] Aluzie la eroina din Adio, iubito de Raymond Chandler.

Catarina Loss, dar destul de des. Ar fi preferat mai curând să vindece un tânăr mundan decât pe vreunul dintre aroganții vânători de umbre care apelau adesea la el, chiar dacă de aici îi ieşeau mai puțini bani.

— Povestiți-mi despre fiul dumneavoastră, îi spuse el.

— Raphael, zise Guadalupe. Numele lui este Raphael.

— Povestiți-mi despre Raphael, o îndemnă Magnus. De cât timp este bolnav?

— Nu este bolnav, răspunse Guadalupe. Mă tem că s-ar putea să fie mort.

Tonul îi era ferm, ca şi când nu voia să dea glas la ceea ce trebuie să fie cu certitudine cea mai îngrozitoare teamă a oricărui părinte.

Magnus se încruntă.

— Nu ştiu ce v-au spus oamenii, însă nu vă pot ajuta cu asta.

Guadalupe ridică mâna.

— Nu e vorba despre o boală obişnuită sau una pe care cineva din lumea mea să o poată lecui, îi spuse ea. Este vorba de lumea dumitale şi cum aceasta s-a încrucişat cu a mea. E vorba de monştrii de la care Dumnezeu şi-a întors fața, cei care pândesc în întuneric şi atacă nevinovați. Femeia făcu mai mulți paşi prin salonul lui, cu fusta ei în carouri legănându-se ca un clopot în jurul picioarelor ei cafenii. *Los vampiros*, spuse ea în şoaptă.

— O, Doamne, nu vampirii sângeroşi din nou! exclamă Magnus.

Odată ce rosti cuvintele îngrozitoare, Guadalupe îşi recăpătă curajul şi continuă cu povestea ei.

— Cu toții am auzit şoapte despre asemenea creaturi, zise ea. Apoi au fost mai mult decât şoapte. A fost unul dintre monştri, care se furişa prin cartierul nostru. Luând băieței şi fetițe. Unuia dintre prietenii lui Raphael i-a fost luat frățiorul şi apoi l-au găsit pe treptele de la intrare, cu trupuşorul golit de sânge. Ne-am rugat, toate mamele ne-am rugat, toate

familiile s-au rugat ca năpasta să fie îndepărtată. Însă Raphael al meu începuse să iasă cu un grup de băieți care erau ceva mai mari decât el. Băieți buni, înțelegi dumneata, din familii bune, dar puțin… duri, vrând prea mult să arate că erau bărbați înainte să fie cu adevărat bărbați, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Magnus încetă să mai facă glume. Un vampir care vâna copii ca distracție – un vampir care era amator de aşa ceva şi nu avea de gând să înceteze – nu era o glumă. Se uită în ochii lui Guadalupe cu o privire directă, serioasă, pentru a-i arăta că înțelegea.

— Au format o gaşcă, explică Guadalupe. Nu una dintre găştile de stradă, ci… ei bine, era pentru a ne apăra străzile de monstru, aşa au spus. Odată l-au urmărit până la bârlogul lui şi vorbeau cu toții despre cum ştiau ei unde se află, despre cum puteau să-l prindă. Ar fi trebuit ca eu… dar nu am dat atenție la discuțiile băieților. Mă temeam pentru băieții mei mai mici şi totul părea un joc. Dar apoi Raphael şi toți prietenii lui… au dispărut, acum câteva seri. Mai stătuseră şi altă dată până târziu afară, dar de data asta… de data asta a fost prea mult. Raphael nu m-ar fi făcut niciodată să mă îngrijorez atât de tare. Vreau ca dumneata să afli unde este vampirul şi vreau să te duci după fiul meu. Dacă Raphael e în viață, vreau să-l salvezi.

Dacă vampirul ucisese deja copii umani, o gaşcă de adolescenți care veneau după el i-ar fi părut ca nişte bomboane livrate la uşa lui. Fiul acestei femei era mort deja.

Magnus îşi coborî capul.

— Voi încerca să aflu ce i s-a întâmplat.

— Nu, spuse femeia.

Magnus ridică repede privirea, surprins de vocea ei.

— Nu-l cunoşti pe Raphael al meu, continuă ea. El umblă cu băieți mai mari, dar nu se ține după ei. De el ascultă cu toții. Are numai cincisprezece ani, dar este la fel de puternic şi de iute şi de deştept ca un om mare. Dacă numai unul dintre ei

a supraviețuit, acela este el. Nu te duce să-i cauți trupul. Du-te să-l salvezi pe Raphael.

— Aveți cuvântul meu, îi promise Magnus, şi vorbea serios.

Voia să plece imediat. Înainte de a vizita Hotelul Dumont, locul care fusese abandonat de muritori şi bântuit de vampiri încă din anii 1920, locul unde Raphael şi prietenii săi se duseseră, avea şi alte cercetări de făcut. Alți repudiați trebuiau să ştie de un vampir care încălca atât de flagrant Legea, chiar dacă ei speraseră că vampirii aveau să-şi rezolve între ei chestiunea, chiar dacă ceilalți repudiați încă nu se hotărâseră să se adreseze vânătorilor de umbre.

Guadalupe îl apucă pe Magnus de mână înainte ca el să plece, iar degetele ei se agățară de-el. Înfățişarea ei bătăioasă se transformase în una imploratoare. Magnus era convins că ea n-ar fi implorat niciodată pentru sine, dar era dispusă să implore pentru băiatul ei.

— I-am dat o cruciuliță să o poarte la gât, îi spuse ea. Preotul de la biserica Santa Cecilia mi-a dăruit-o cu mâinile lui, iar eu i-am dat-o lui Raphael. E mică şi e din aur; îl vei cunoaşte după ea. Inspiră sacadat. I-am dat o cruciuliță.

— Atunci, i-ai dat o şansă, aprecie Magnus.

e*

Du-te la spiritele naturii pentru bârfe legate de vampiri, la vârcolaci pentru bârfe despre spiritele naturii, şi nu bârfi despre vârcolaci, căci ei îți vor roade fața: acesta era mottoul lui Magnus.

Întâmplător, cunoştea un spirit al naturii care lucra în clubul de noapte al lui Lou Walter, Latin Quarter, în partea cea mai mizeră şi mai vulnerabilă a lui Times Square. Magnus se dusese să o vadă acolo

 pe Mae West[26] o dată sau de două ori şi ochise o

[26] Mary Jane West (1893—1980), actriță și cântăreață americană, sex simbol și

fată din ansamblu cu un farmec ce îi acoperea aripile de spirit al naturii şi pielea de ametist pal. De atunci, el şi Aeval deveniseră prieteni – pe cât de prieteni puteau fi atunci când atât el, cât şi dama erau interesaţi numai de obţinerea de informaţii.

Ea şedea aşezată pe trepte, deja îmbrăcată în costum. O mare parte a pielii liliachii delicate era lăsată la vedere.

— Am venit să văd un spirit al naturii în legătură cu un vampir[27], spuse Magnus pe un ton scăzut şi ea râse.

Magnus nu putu să râdă la rându-i. Avea senzaţia că nu va putea să se scuture prea curând de amintirea chipului lui Guadalupe sau de felul în care îl prinsese de mână.

— Caut un băiat. Uman. Luat de unul din clanul Spanish Harlem, cel mai probabil.

Aeval ridică din umeri, într-o mişcare graţioasă, fluidă.

— Doar ştii cum sunt vampirii. Ar putea fi oricare din ei.

Magnus şovăi, apoi adăugă:

— Potrivit zvonului, acestui vampir îi plac cei foarte mici.

A

— În acest caz…

Aeval flutură din aripi. Chiar şi celor mai înrăiţi repudiaţi nu le era pe plac gândul de a vâna copii.

— S-ar putea să fi auzit ceva despre un Louis Kamstein.

Magnus îi făcu semn să continue, aplecându-se spre ea şi dându-şi pălăria pe spate, astfel încât ea să-i poată vorbi la ureche.

— A locuit în Ungaria până nu demult. E bătrân şi foarte puternic, şi acesta este motivul pentru care Lady Camille l-a primit bine. Şi are un apetit deosebit pentru copii. Crede că sângele lor este cel mai pur şi mai dulce, după cum carnea

---

unul dintre cele mai controversate staruri de film din vremea sa.

[27] Referire la expresia „to see a man about a dog", care se traduce prin „a avea puţină treabă", „a fi aşteptat de cineva", în ambele situaţii o scuză pentru a merge la toaletă.

tânără este cea mai fragedă. A fost alungat din Ungaria de către mundanii care i-au descoperit bârlogul... care i-au descoperit acolo pe toți copiii.

Salvează-l pe Raphael! își spuse Magnus. Părea o misiune din ce în ce mai imposibilă.

Aeval se uită la el, iar ochii ei imenşi şi ovali trădau un licăr vag de îngrijorare. Când spiritele naturii se îngrijorau, era timpul să intri în panică.

— Isprăveşte-l, magicianule! îi zise ea. Ştii ce vor face vânătorii de umbre dacă vor afla despre cineva ca el. Dacă Louis Kamstein este pregătit să-şi facă iar de cap în acest oraş, va fi rău pentru noi toți. Nefilimii îi vor ucide pe toți vampirii pe care îi vor vedea. Vor fi mai întâi pumnalele serafice şi apoi întrebările pentru toată lumea.

Lui Magnus nu îi făcea plăcere să se apropie de Hotelul Dumont dacă putea să evite asta. Era ponosit şi tulburător, evoca nişte amintiri urâte, şi, de asemenea, era căminul maleficei lui foste iubite.

Dar azi se părea că hotelul era o destinație imposibil de evitat.

Soarele ardea sus pe cer, dar nu avea să mai dureze mult. Dacă Magnus trebuia să lupte cu vampirii, voia să o facă atunci când ei erau cel mai vulnerabili.

ce.

Hotelul Dumont încă era frumos, dar nu prea, gândi Magnus în timp ce intra. Era îngropat de timp, cu pânze dese de păianjeni ce formau draperii la fiecare boltă. Încă din anii 1920, vampirii îl consideraseră proprietatea lor privată şi îşi făceau veacul pe acolo. Magnus nu întrebase niciodată cum fuseseră Camille şi vampirii implicați în tragedia de la sfârşitul anilor 1920 sau ce drept simțeau că aveau acum asupra clădirii. Posibil ca vampirii să se fi bucurat doar de atracția unui loc care era în egală măsură decadent şi abandonat. Nimeni nu se mai apropia de eh Mundanii spuneau în şoaptă că ar fi fost bântuit.

Magnus nu abandonase speranța că mundanii aveau să se întoarcă, să-l revendice şi să-l restaureze, alungându-i pe vampiri. Asta ar fi enervat-o cumplit pe Camille.

O vampiriță tânără traversă grăbită foaierul spre Magnus, culorile *cheongsam-ului*[28] *ei* roşu cu verde şi a părului vopsit cu henna părând vii în contrast cu cenuşiul semiîntunericului.

— Nu eşti bine-venit aici, magicianule! îl avertiză ea.

— Nu sunt? O, vai, ce gafă socială! Scuzele mele. Înainte să plec, pot să întreb un lucru? Ce-mi poți spune despre Louis Kamstein? o întrebă Magnus într-un stil familiar. Şi despre copiii care sunt aduşi în hotel şi ucişi?

Fata bătu în retragere, de parcă Magnus i-ar fi fluturat o cruce în față.

— Este oaspetele nostru aici, zise ea cu un glas coborât. Iar Lady Camille a spus că trebuie să-l onorăm. N-am ştiut.

— Nu? întrebă Magnus, iar neîncrederea îi coloră vocea aşa cum o picătură de sânge colorează apa.

Vampirii din New York erau precauți, fireşte. Vărsarea de sânge uman era ținută la minimum şi orice „accident” era iute acoperit, ținând cont că se aflau sub permanenta supraveghere a vânătorilor de umbre. Cu toate acestea, Magnus era convins că atunci când Camille avea motive să-i facă pe plac unui oaspete, ea avea să-i permită să scape nepedepsit pentru crimă. Ar fi făcut-o cu aceeaşi uşurință cu care l-ar fi copleşit pe oaspete cu o ambianță somptuoasă: argint, catifea şi vieți omeneşti.

Iar Magnus nu crezu nicio secundă că odată ce Louis Kamstein îşi adusese acasă bucățelele suculente, purtând toată vina, dar dispus să împartă o parte din sânge, ei nu s-ar fi înfruptat. Se uită la fata delicată şi se întrebă câți oameni omorâse.

---

[28] Cheongsam sau qipao — rochie chinezească din mătase brodată.

— Ai prefera îi spuse el foarte blând, să plec şi să mă întorc cu nefâlimii?

Nefâlimii – sperietoarea monştrilor şi a tuturor celor care puteau să fie monştri. Magnus era sigur că fata asta putea să fie un monstru dacă voia. Ştia că şi el ar fi putut să fie un monstru.

Dar mai ştia şi altceva. Nu intenţiona să lase un băiat în bârlogul monstrului.

Fata făcu ochii mari.

— Eşti Magnus Bane, zise ea.

— Da, răspunse Magnus.

Uneori era bine să fii recunoscut.

— Trupurile sunt sus. În camera albastră. Lui îi place să se joace cu ele… după.

Ea se cutremură şi se dădu din calea lui, dispărând din nou în întuneric.

Magnus îşi îndreptă umerii. Presupuse că discuţia fusese auzită, de vreme ce nu întâmpină rezistenţă şi nu veniră şi alţi vampiri pe măsură ce îşi croia drum spre scara spiralată, cu auriul şi roşul ei pierdute sub un covor cenuşiu, dar a cărei formă rămăsese intactă. Se duse mai sus şi mai sus spre apartamente, unde ştia că obişnuia clanul vampirilor din New York să-şi întreţină oaspeţii valoroşi.

Găsi cu uşurinţă camera albastră: era una dintre cele mai mari şi probabil că fusese cel mai grozav apartament al hotelului. Dacă ar fi fost în continuare un hotel în adevăratul sens al cuvântului, oaspetele din acest loc ar fi plătit pagube substanţiale. În tavanul înalt fusese dată o gaură. Tavanul boltit fusese zugrăvit în nuanţe de bleu şi de albastru ca al oului de măcăleandru, delicatele nuanţe în care artiştii îşi imaginează cerul de vară.

Adevăratul cer de vară era vizibil prin gaura din tavan, de un alb neiertător de arzător, la fel de necruţător ca foamea care îl mâna pe Kamstein, arzând la fel de strălucitor ca o torţă mânuită de cineva care intenţiona să înfrunte un

monstru.

Magnus văzu praf pretutindeni pe podea, praf despre care nu credea că ar fi o simplă indicație a trecerii timpului. Văzu praf şi văzu şi trupurile: cocoşate, aruncate într-o parte ca nişte păpuşi de cârpă, lățite asemenea unor păianjeni striviți pe jos şi pe pereți. Nu exista niciun fel de grație în moarte.

Erau acolo trupurile unor adolescenți, cei care veniseră în grup, nerăbdători şi neînfricați să-l omoare pe prădătorul ce se furişa pe străzile lor, cei care crezuseră cu inocență că binele avea să triumfe. Şi mai erau şi alte trupuri, cadavrele mai vechi ale copiilor mai mici. Copiii pe care Louis Kamstein îi răpise de pe străzile lui Raphael Santiago şi îi omorâse şi îi păstrase.

Nu exista salvare pentru acei copii, gândi Magnus. Nu era nimic în acea cameră în afară de sânge şi de moarte, şi de ecoul fricii, de pierderea tuturor posibilităților de mântuire.

Louis Kamstein era nebun, aşadar. Se întâmpla uneori, odată cu vârsta şi cu distanțarea de umanitate. Magnus o văzuse întâmplându-i-se unui coleg de breaslă, magician, cu treizeci de ani în urmă.

Magnus spera că, dacă el însuşi avea să înnebunească atât de tare încât să otrăvească aerul din jurul său şi să le facă rău tuturor celor cu care intra în contact, avea să existe cineva care să-l iubească suficient de mult cât să-l oprească. Să-l omoare, dacă se ajungea la asta.

Sânge arterial şi amprente însângerate decorau pereții albaştri spălăciți, iar pe podea se găseau băltoace întunecate. Acolo era sânge uman şi sânge de vampir: sângele de vampir de un roşu mai profund, un roşu care rămânea roşu şi când se usca, roşu mereu şi pe vecie. Magnus ocoli petele, dar într-o băltoacă de sânge uman văzu ceva strălucind, scufundat în mod iremediabil, însă cu o strălucire încăpățânată care îi atrase privirea.

Magnus se aplecă şi culese obiectul strălucitor din băltoaca

întunecată. Era o cruciuliță aurie, iar el se gândi că putea măcar să i-o înapoieze lui Guadalupe. O puse în buzunar.

Magnus făcu un pas înainte şi apoi încă unul. Nu era sigur că podeaua avea să-l țină, îşi spuse în sinea lui, dar ştia că era numai o scuză. Nu voia să păşească în mijlocul morții.

Dar, brusc, ştiu că trebuia să o facă.

Trebuia, deoarece în cel mai îndepărtat colț al camerei, în întunericul cel mai adânc, auzi sunete urâte, lacome, de supt. Văzu un băiat în mâinile vampirului.

Magnus ridică mâna şi forța magiei sale îl azvârli pe vampir în aer şi îl izbi de unul dintre pereții mânjiți de sânge. Magnus auzi ceva crăpându-se şi îl văzu pe vampir căzând grămadă la pământ. Nu avea să rămână aşa mult timp.

Magnus fugi în partea opusă a încăperii, împiedicându-se de trupuri şi alunecând pe sânge, se lăsă în genunchi alături de băiat şi îl luă în brațe. Era tânăr, cincisprezece sau şaisprezece ani, şi era pe moarte.

Magnus nu putea să aducă prin magie sânge într-un trup, în special nu într-unul care deja se stingea de la lipsa lui. Cuprinse în palmă capul brunet, privi pleoapele fluturând şi aşteptă să vadă dacă exista vreun moment în care băiatul să se poată concentra. În care Magnus să-i spună rămas-bun.

Băiatul nu se uită deloc la el şi nici nu vorbi. Îl strânse pe Magnus de mână. Magnus crezu că făcea asta din reflex, aşa cum ar fi făcut-o un bebeluş, dar Magnus nu renunță şi încercă să-i ofere băiatului mângâierea de care avea nevoie.

Băiatul respiră o dată, de două ori, de trei ori, apoi strânsoarea i se relaxă.

— Îi ştii numele? îl întrebă Magnus cu asprime pe vampirul care îl omorâse. Era Raphael?

Nu ştia de ce întrebase. Nu voia să ştie că băiatul după care îl trimisese Guadalupe tocmai murise în brațele sale, că ultimul membru al acelei misiuni curajoase, sortite eşecului, de a salva vieți nevinovate aproape că supraviețuise destul de mult – dar nu suficient. Nu putea să uite privirea

imploratoare de pe chipul lui Guadalupe Santiago.

Se uită înspre vampir, care nu se mişcase pentru a ataca. Stătea aşezat jos, prăbuşit la perete, acolo unde îl aruncase Magnus.

— Raphael, răspunse încet vampirul. Ai venit aici să-l cauți pe Raphael?

Scoase tin hohot de râs scurt, ascuțit, aproape nevenindu-i să creadă.

— Ce e amuzant? vru Magnus să ştie.

O furie întunecată i se iscă în piept. Trecuse foarte mult timp de când omorâse tin vampir, dar era dispus să o facă din nou.

— Deoarece eu sunt Raphael Santiago, răspunse băiatul.

Magnus se holbă la băiatul vampir – la Raphael. Îşi ridicase genunchii la piept şi îi cuprinsese cu brațele. Sub buclele lejere era o față delicată în formă de inimioară, asemănătoare cu a mamei sale, ochi negri care ar fi fermecat orice femeie – sau bărbat – când ar fi fost mare, şi o gură moale, copilăroasă, mânjită de sânge. Sângele îi masca partea de jos a chipului, iar Magnus văzu sclipirea albă a colților în contrast cu buza inferioară a lui Raphael, ca nişte diamante în întuneric. El era singurul lucru care se mişca în toată acea încăpere plină de o nemişcare îngrozitoare. Tremura, fiori uşori străbătându-i întreaga siluetă subțire, scuturându-l atât de tare, încât vedea şi Magnus, atât de tare, încât tremurul părea violent, însoțit de clănțănitul din dinți al unei persoane foarte înfrigurate – care era pe punctul de a aluneca în nemişcare şi în moarte. Era pe cât de cald îşi imaginau mundanii Iadul în acea încăpere plină de moarte, dar băiatul se scutura de parcă i-ar fi fost atât de frig, încât nu s-ar mai fi putut încălzi vreodată.

Magnus se ridică în picioare, mişcându-se cu grijă în jurul prafului şi al morții, până ce ajunse aproape de băiatul vampir şi apoi îl întrebă cu blândețe:

— Raphael?

Raphael îşi înălţă chipul la auzul sunetului vocii lui. Magnus mai văzuse mulţi alţi vampiri cu pielea albă ca sarea. Pielea lui Raphael era încă măslinie, dar nu mai avea tonul cald al pielii mamei sale. Nu mai era carnea ţinui băiat în viaţă.

Nu exista nicio salvare pentru Raphael.

Mâinile sale erau murdare de pământ şi de sânge, ca şi cum s-ar fi căţărat recent afară din mormântul său. Avea dâre de pământ şi pe faţă. Părul negru era o claie ce părea moale şi prin care mamei sale trebuie să-i fi plăcut să-şi treacă degetele, pe care ea trebuie să i-o fi mângâiat atunci când el avea coşmaruri şi o striga, atingându-i-o cu degete uşoare atunci când dormea în patul lui şi ea nu voia să-l trezească, păr din care ea trebuie să fi păstrat o buclă de bebeluş. Părul acela era plin de pământ de mormânt.

Pe chip avea şi urme de lacrimi roşii care străluceau întunecat. Şi pe gâtul lui era sânge, dar Magnus ştia că rana se închisese.

— Unde este Louis Kamstein? întrebă Magnus.

Când Raphael vorbi, de data aceasta într-o spaniolă blândă, pe un ton coborât, spuse:

— Vampirul a crezut că eu aveam să-l ajut cu ceilalţi dacă mă transforma într-unul de-ai lui. Râse brusc, un sunet limpede, nebunesc. Dar nu l-am ajutat. Nu. Nu se aştepta la asta. E mort. S-a prefăcut în scrum şi vântul l-a suflat afară.

Arătă spre gaura din acoperiş.

Luat prin surprindere, Magnus tăcu. Era extrem de neobişnuit ca un nou vampir să se ridice şi să-şi învingă foamea pentru a gândi sau pentru a face altceva în afară de a se hrăni. Magnus se întrebă dacă Raphael omorâse pe vreunul dintre prietenii săi.

Nu voia să-l întrebe, şi nu doar pentru că ar fi fost o cruzime să întrebe. Chiar dacă Raphael îşi omorâse şi apoi îşi atacase stăpânul şi îl învinsese pe Kamstein, trebuia să aibă o voinţă de fier.

— Sunt morți cu toții, zise Raphael, părând să se stăpânească.

Vocea lui deveni brusc clară. Ochii lui negri erau şi ei limpezi în timp ce îl privea lung pe Magnus, iar apoi se întoarse dinadins cu spatele la el, concediindu-l ca pe ceva neimportant.

Raphael, văzu Magnus cu un sentiment tot mai acut de nelinişte, se uita la gaura arzător de strălucitoare din tavan, cea spre care arătase când spusese cum se prefăcuse Kamstein în scrum.

— Sunt morți cu toții, repetă Raphael încet. Şi eu sunt mort.

Se descolăci, iute ca un şarpe, şi țâşni.

Numai datorită faptului că Magnus văzuse încotro privea vampirul şi pentru că ştia ce simțea Raphael, senzația exactă şi extraordinar de

rece de a fi un proscris, o persoană atât de singură, încât aproape că nici nu exista, se mişcă suficient de iute.

Raphael țâşni spre pata de lumină letală de pe podea, iar Magnus țâşni spre Raphael. Îl răsturnă pe băiat la podea chiar înainte ca acesta să atingă lumina soarelui.

Raphael scoase un țipăt incoerent ca al unei păsări de pradă, un strigăt plin de răutate care nu era nimic altceva decât furie şi ură, care reverberă în capul lui Magnus şi îl făcu să se înfioare. Raphael se zvârcolea şi se întindea către soare, iar când Magnus refuză să-l lase, Raphael îşi utiliză până la ultima fărâmă din puterea lui de vampir fără experiență pentru a lupta să se elibereze, folosindu-se de gheare şi contorsionându-se. Nu avea nicio ezitare, nicio remuşcare şi nimic din firescul disconfort al vampirilor neexperimentați în ceea ce priveşte noua sa putere. Încercă să-i muşte beregata lui Magnus. Încercă să-i smulgă membrele. Magnus se văzu nevoit să folosească magia pentru a-i prinde mâinile şi picioarele de podea, şi chiar cu tot trupul

țintuit, Magnus trebui să se ferească de colții lui Raphael care dădeau să-l apuce, şi reuşi doar cu mare greutate.

— Dă-mi drumul! strigă băiatul în cele din urmă, vocea cedându-i.

— Şt, şt, îi spuse Magnus în şoaptă. Raphael, mama ta m-a trimis. Stai liniştit. Mama ta m-a trimis să te caut. Scoase din buzunar cruciulița de aur pe care o găsise şi o întinse în fața lui Raphael. Ea mi-a dat asta şi mi-a spus să te salvez.

Raphael tresări de durere şi se feri de cruciuliță, iar Magnus o dădu grăbit la o parte, dar nu înainte ca băiatul să înceteze să se mai zbată şi să înceapă să plângă cu suspine care îi scuturau tot corpul, de parcă ar fi putut să se smulgă singur, pe noul său eu, separându-se de interior, dacă se scutura şi urla suficient.

— Eşti prost? icni el. Nu mă *poți* salva. Nimeni nu poate să facă asta.

Magnus putea să simtă gustul disperării băiatului de parcă ar fi fost sânge. Magnus îl crezu. Îl apucă strâns pe băiat, nou-născut din țărână de mormânt şi sânge, şi îşi dori să-l fi găsit mort.

e*

Plânsul îl obosise îndeajuns pe Raphael cât să fie docil. Magnus îl aduse în casa lui, deoarece nu avea nici cea mai vagă idee ce altceva putea face cu el.

Raphael se aşeză, un ghemuleț tragic pe sofaua lui Magnus.

Lui Magnus i-ar fi părut dureros de rău pentru el, dar se oprise într-o cabină telefonică în drum spre casă pentru a o suna pe Etta la micul club de jazz unde cânta în acea seară, pentru a-i spune să nu vină o vreme pe la el, întrucât avea treabă cu un copil vampir.

— Un copil vampir, hm? întrebase Etta râzând, în acelaşi fel în care ar râde o soție de soțul ei care aduce mereu acasă cele mai ciudate articole de la piața de vechituri din cartier. Nu cunosc pe nimeni de la deratizare în oraş care ar putea să te ajute să-ți faci treaba.

Magnus zâmbise.
— Mă descurc singur. Ai încredere în mine.
— O, de obicei am, zise Etta. Cu toate că mama a încercat să mă învețe să discern mai bine.
Magnus sporovăise la telefon cu Etta numai două minute, dar când ieşise, îl găsise pe Raphael ghemuit pe caldarâm. Sâsâise, cu colții lui albi şi ascuțiri ca nişte ace în noapte, ca o pisică ce-şi apăra prada, atunci când Magnus se apropiase de el. Bărbatul din brațele sale, cu gulerul alb şi apretat al cămăşii sale pătat în stacojiu, era deja inconştient; Magnus i-l smulse vampirului care sâsâia şi îl propti de perete pe o alee, sperând că va crede că fusese bătut pentru a fi jefuit.
Când se întoarse pe trotuar, Raphael stătea acolo, cu ghearele strânse la piept. La gură încă mai avea urme de sânge. Magnus simți cum disperarea îi cuprinde inima. Nu era doar un copil suferind. Era un monstru cu chipul unui înger de Caravaggio.
— Ar fi trebuit să mă laşi să mor, spuse Raphael cu un fir de voce.
— N-am putut.
— De ce nu?
— Deoarece i-am promis mamei tale că te voi aduce acasă, răspunse Magnus.
Raphael se linişti la menționarea mamei sale, aşa cum făcuse şi la hotel. Magnus vedea pe chipul lui strălucirea luminilor stradale. Avea privirea pierdută în gol a unui copil care fusese pălmuit: durere şi consternare şi nicio modalitate de a controla vreunul dintre cele două sentimente.
— Şi tu crezi că ea o să mă vrea acasă? întrebă Raphael. În h-halul *ăsta*!
Vocea îi tremură, la fel şi buza de jos, încă murdară de sângele bărbatului. Îşi trecu violent o mână peste față, iar Magnus văzu din nou: felul în care se adună la loc într-o secundă, controlul rigid pe care îl exercita asupra lui.
— Uită-te la mine, îi spuse. Zi-mi că m-ar invita să intru.

Magnus nu putu să-i spună asta. Îşi aminti cum vorbise Guadalupe despre monştri, cei care umblau în întuneric şi îi vânau pe inocenți. Se gândi cum avea să reacționeze ea – femeia care îi dăduse fiului ei o cruciuliță – în fața unui fiu cu mâinile mânjite de sânge. Şi-l aminti pe tatăl lui vitreg forțându-l să repete rugăciunile până ce cuvintele cândva sfinte îi lăsau un gust amar pe limbă, îşi aminti de mama lui şi cum nu putuse să-l atingă de când îl cunoscuse, şi cum tatăl lui vitreg îl ținuse sub apă. Şi totuşi, îl iubiseră odată, iar el îi iubise la rândul lui.

Iubirea nu învinge orice. Iubirea nu e întotdeauna răbdătoare. Tot ce ai îți poate fi luat, iubirea ar putea fi ultimul lucru rămas, şi apoi ar putea să-ți fie luată şi iubirea.

Totuşi, Magnus ştia că iubirea putea fi ultima speranță şi o stea călăuzitoare. Lumina care se stingea tot strălucise cândva.

Magnus nu putea să-i promită lui Raphael iubirea mamei sale, dar de vreme ce Raphael încă îşi iubea mama, Magnus voia să-l ajute şi avea o oarecare idee cum s-o facă.

Înaintă pe covorul salonului său şi văzu ochii negri ai lui Raphael scânteind speriați la mişcarea lui bruscă şi hotărâtă.

— Dar dacă ea n-o afle niciodată?

Raphael clipi, aproape reptilian în ezitarea lui.

— Ce vrei să spui? întrebă.

Cronicile lui Magnus bane

Magnus vârî mâna în buzunar şi scoase obiectul strălucitor dinăuntru, ținându-l în palma făcută căuş.

— Ce-ar fi dacă te-ai duce la uşa ei, îl întrebă Magnus, purtând cruciulița pe care ea ți-a dat-o?

Lăsă cruciulița să cadă şi Raphael o prinse din reflex în palma deschisă. Cruciulița atinse palma lui Raphael, iar el îl văzu pe băiat înfiorându-se, văzu cum fiorul se transformă într-o cutremurare care îi străbătu tot corpul şi îl făcu să se strângă de durere.

— În regulă, Raphael, zise Magnus cu blândețe.

Raphael deschise ochii şi îi aruncă o căutătură cruntă lui Magnus, la care Magnus nu se aşteptase. Mirosul de carne arsă umplu camera. Va trebui să investească în câteva potpuriuri de flori uscate, se gândi el.

— Bună treabă, Raphael, îl lăudă Magnus. Curajoasă treabă! Acum poţi să o laşi jos.

Raphael îi susţinu privirea lui Magnus şi strânse foarte încet degetele peste cruciuliţă. Mici fuioraşe de fum se iviră prin spaţiile dintre

degete

— Bună treabă? repetă vampirul băiat. Curajoasă treabă? De-abia acum încep.

Şedea acolo pe sofaua lui Magnus, cu întregul trup un arc de durere, şi continuă să ţină cruciuliţa mamei sale. Nu-i dădu drumul.

Magnus reevaluă situaţia.

— Un început bun, îi spuse Magnus pe un ton condescendent. Dar o să fie nevoie de mai mult de atât.

Raphael îşi miji ochii, dar nu răspunse.

— Bineînţeles, adăugă Magnus nonşalant, poate că nu poţi s-o faci. Va fi mult de muncă şi tu eşti doar un puşti.

— Ştiu că va fi mult de muncă, îi spuse Raphael pe un ton înţepat. Te am doar pe tine să mă ajuţi, iar tu nu eşti prea impresionant.

Magnus începu să priceapă că expresia lui Raphael de la hotelul vampirilor – *Eşti prost*? – nu fusese doar o expresie de disperare, ci şi o expresie a personalităţii lui Raphael.

Avea să afle în curând că era şi întrebarea preferată a lui Raphael.

e*

În serile care urmară, Raphael căpătă o grămadă de îmbrăcăminte îngrozitor de monocoloră, îi alungă pe mai mulţi dintre clienţii lui Magnus cu remarci acide şi lipsite de amabilitate, îşi dedică ne-viaţa sa zguduirii cuştii lui Magnus şi rămase extrem de neimpresionat de orice magie etala

Magnus. Magnus îl avertiză cu privire la vânătorii de umbre, copiii îngerului, care aveau să încerce să-l omoare dacă încălca oricare dintre Legile lor, şi îi spuse despre tot ce era de oferit şi despre

A

toți oamenii pe care putea să-i întâlnească. Întreaga Lume de Jos fu etalată în fața ochilor lui, spirite ale naturii, vârcolaci şi farmece, şi unicul lucru de care Raphael părea interesat era cât de mult putea să țină cruciulița, dacă putea să o țină din ce în ce mai mult în fiecare seară.

Verdictul Ettei fu că nimic nu avea să-l impresioneze pe puştiul ăla. Etta şi Raphael erau distanți unul cu celălalt. Raphael fu surprins pe față şi în mod ofensator că Magnus avea o prietenă, iar Etta, cu toate că ea cunoştea Lumea de Jos, era precaută în preajma tuturor repudiaților, în afara lui Magnus. În general, Raphael stătea deoparte atunci când venea Etta în vizită.

Etta şi Magnus se cunoscuseră la un club cu cincisprezece ani în urmă. O convinsese să danseze cu el, iar ea îi spusese că se îndrăgostise de el până la sfârşitul melodiei. El îi spusese că se îndrăgostise înainte de început.

Era tradiția lor că atunci când Etta venea după o noapte lungă în timpul căreia Magnus nu putuse să i se alăture – iar Magnus lipsea multe nopți, din pricina lui Raphael –, Etta îşi scotea pantofii cu tocuri înalte, cu picioarele îndurerate după seara cea lungă, însă îşi păstra rochia cu mărgele la modă, şi dansau împreună, murmurând *bebop*[29] unul la urechea celuilalt şi întrecându-se să ghicească pe care melodie aveau să danseze cel mai mult.

Prima dată când Etta îl întâlni pe Raphael, rămase puțin tăcută după aceea.

— A fost făcut vampir cu numai câteva zile în urmă, spuse

---

[29] Stil de jazz.

ea în cele din urmă, când dansau. Aşa ai spus. Înainte de asta a fost doar un băiat.

— Dacă te ajută, am o suspiciune că era o pacoste.

Etta nu râse.

— Întotdeauna am crezut că vampirii sunt foarte bătrâni, zise ea. Niciodată nu m-am gândit cum devin oamenii vampiri. Bănuiesc că are noimă. Vreau să spun... Raphael, bietul copil, e prea tânăr. Dar pot să înțeleg cum oamenii ar putea să vrea să rămână veşnic tineri. La fel ca tine.

Etta vorbise din ce în ce mai mult despre vârstă în ultimele luni. Nu pomenise de bărbații care veneau să o asculte cântând în cluburi, care voiau să o ia cu ei şi să aibă copii cu ea. Nu fusese nevoită să o facă.

Magnus înțelegea, putea să citească semnele la fel ca un marinar care ştie ce nori de pe cer vor aduce furtuna. Mai fusese părăsit până atunci, din multe motive, iar acesta nu era unul neobişnuit.

Nemurirea era ceva pentru care plăteai, şi cei care te iubeau plăteau, iar şi iar. Existaseră câteva persoane care rămăseseră alături de Magnus până ce moartea îi despărțise, dar fie moartea, fie o nouă etapă a vieții lor unde simțeau că el nu-i va putea urma, cu toții erau despărțiți de el de ceva.

Nu o putea învinui pe Etta.

— Ai vrea-o? o întrebă Magnus în sfârşit, după o lungă perioadă de legănat împreună.

El nu-i făcu oferta, dar se gândi la asta, că ar putea-o aranja. Existau căi. Căi pentru care cineva ar putea plăti un preț teribil. Căi pe care le cunoştea tatăl lui, iar Magnus îşi ura tatăl. Dar dacă ea putea să rămână mereu cu el...

Urmă din nou tăcerea. Tot ce auzea Magnus era păcănitul pantofilor lui şi târşitul picioarelor ei goale pe podeaua din lemn.

— Nu, răspunse Etta, cu obrazul lipit de umărul lui. Nu. Dacă ar putea să fie aşa cum îmi doresc, aş mai vrea încă puțin timp cu tine. Dar n-aş opri ceasul pentru asta.

e

Mementouri ciudate şi pline de durere îi veneau lui Magnus în minte din când în când, atunci când se obişnuise cu Raphael drept colegul de apartament mereu iritat şi iritant care îi fusese hărăzit. Era uneori surprins să-şi amintească ceea ce deja ştia: că ceasul lui Raphael fusese oprit, că viața lui umană îi fusese smulsă într-un mod violent.

Magnus îşi construia un nou stil de pieptănătură cu ajutorul pomezii Brylereem şi a unui pic de magie, când Raphael veni în spatele lui şi îl surprinse. Raphael făcea adesea asta, de vreme ce avea pasul neauzit al vampirilor. Magnus presupunea că o făcea dinadins, dar de vreme ce Raphael nu schița niciun zâmbet, era greu să-ți dai seama.

— Eşti foarte frivol, remarcă Raphael dezaprobator, zgâindu-se la părții lui Magnus.

— Iar la tine se vede că ai cincisprezece ani, ripostă Magnus.

De obicei, Raphael avea câte un răspuns impertinent sau ironic la orice îi spunea Magnus, dar în loc de o replică, Magnus primi o tăcere lungă. Când Magnus îşi ridică privirea din oglindă, văzu că Raphael se dusese la fereastră şi privea în noaptea de afară.

— Până acum ar fi trebuit să am şaisprezece ani, zise Raphael, cu un glas la fel de distant şi de rece precum lumina lunii. Dacă aş fi trăit.

Magnus îşi aminti ziua în care îşi dăduse seama că nu mai îmbătrânea, privind într-o oglindă ce părea mai rece decât toate oglinzile de până atunci, de parcă şi-ar fi privit reflexia într-un ciob de gheață. De parcă oglinda ar fi fost răspunzătoare pentru că-i păstra imaginea extrem de înghețată şi extrem de îndepărtată.

Se întrebă cât de diferit ar fi să fii vampir, să ştii cu precizie ziua, ora şi minutul când ai încetat să mai aparții cursului schimbător şi firesc de cald al omenirii. Când ai încremenit în nemişcare, iar lumea a continuat să se învârtească şi tu nu

i-ai lipsit niciodată.

Nu întrebă.

— Voi, oameni buni, zise Raphael, care acum se referea astfel la magicieni, deoarece el era chiar o persoană fermecătoare. Voi încetaţi să mai îmbătrâniţi la întâmplare, nu-i aşa? Vă naşteţi aşa cum se nasc oamenii şi sunteţi întotdeauna ceea ce sunteţi, însă îmbătrâniţi aşa cum îmbătrânesc oamenii, până ce nu o mai faceţi.

Magnus se întrebă dacă Raphael *îi citise* gândurile de pe chip.

— Aşa este.

— Crezi că ai voştri au suflete? întrebă Raphael, continuând să privească ţintă pe fereastră.

Magnus cunoscuse oameni care considerau că el nu are suflet. El credea că are, însă asta nu însemna că nu se îndoise niciodată.

— Nu contează, continuă Raphael, înainte ca Magnus să-i poată răspunde; vocea îi era neutră, fără inflexiuni. Oricum ar fi, te invidiez.

— De ce?

Lumina lunii se revărsa asupra lui Raphael, albindu-i chipul, astfel încât semăna cu statuia din marmură a unui sfânt care murise de tânăr.

— Fie că încă aveţi suflete, explică Raphael, sau nu le-aţi avut niciodată şi nu ştiţi ce înseamnă să rătăceşti prin lume damnat, exilat, şi ca lumea să-ţi lipsească pe vecie.

Magnus lăsă peria de cap jos.

— Toţi repudiaţii au suflete, zise el. Este ceea ce ne face diferiţi faţă de demoni.

Raphael zâmbi batjocoritor.

— Asta este o credinţă a nefâlimilor.

— Şi ce dacă? ripostă Magnus. Câteodată, ei au dreptate.

Raphael spuse ceva aspru în spaniolă.

— Se cred salvatori aceşti *cazadores de sombras*, spuse el. Vânătorii de umbre. Şi totuşi, nu au venit niciodată să mă

salveze.
Magnus îl privi pe băiat în tăcere. Nu fusese niciodată capabil să aducă argumente împotriva convingerilor tatălui său vitreg cu privire la ceea ce voia Dumnezeu sau la ce judeca Dumnezeu. Nu ştia cum să-l convingă pe Raphael că se putea ca el să aibă, totuşi, un suflet.
— Înțeleg că încerci să-mi abați atenția de la adevărata problemă, spuse Magnus în schimb. Ai avut o zi de naştere – o scuză perfectă
 pentru ca eu să dau una dintre faimoasele mele petreceri – şi nici măcar nu mi-ai spus de asta?
Raphael îl privi lung în tăcere, apoi se întoarse cu spatele şi plecă.
Magnus se gândise adeseori să-şi ia un animal de companie, dar niciodată nu luase în calcul să-şi procure un vampir adolescent ursuz. Odată ce Raphael urma să plece, gândi el, avea să-şi ia o pisică. Şi avea mereu să dea petreceri de ziua de naştere a pisicii.
e*
Curând după aceea, Raphael începu să poarte cruciulița la gât toată noaptea, fără să strige sau să manifeste vreun semn *vizibil* de disconfort. La sfârşitul nopții, când şi-o scotea, pe piept exista un semn vag ca al unei arsuri de mult vindecate, dar asta era tot.
— Deci, asta e, zise Magnus. E grozav. Ai reuşit! Hai să mergem în vizită la mama ta.
Îi trimisese un mesaj spunându-i să nu se îngrijoreze şi să nu vină în vizită, căci el folosea toată magia posibilă pentru a-l salva pe Raphael şi nu putea fi deranjat, însă ştia că nu avea să o țină la distanță pe vecie.
Chipul lui Raphael era inexpresiv în timp ce se juca nervos cu lănțişorul într-o mână, singurul lui semn de nesiguranță.
— Nu, spuse el. De câte ori ai de gând să mă subestimezi? N-am reuşit. Nu sunt nici măcar pe aproape. Îi explică lui

Magnus ce voia să facă în continuare, iar în seara următoare, pe când se apropiau de cimitir, îi zise: Tu mă ajuți foarte mult.

Vocea lui era rece, aproape analitică.

Magnus gândi, dar nu spuse: *Da, deoarece a fost o vreme când eram la fel de disperat ca tine, şi la fel de nefericit şi de convins că nu am suflet.* Oamenii îl ajutaseră atunci când avusese nevoie, pentru că avusese nevoie şi nu din alte motive. Îşi aminti de Frații Tăcuți, care veniseră pentru el la Madrid şi îl învățaseră că mai exista totuşi o modalitate de a trăi.

— Nu trebuie să fii recunoscător, spuse în schimb Magnus. N-o fac pentru tine.

Raphael ridică din umeri, un gest fluid şi uşor.

— În regulă, atunci.

— Vreau să spun, ai putea să fii recunoscător din când în când, zise Magnus. Ai putea să cureți apartamentul câteodată.

Raphael chibzui asupra sugestiei.

— Nu, nu cred c-am s-o fac.

— Cred că mama ta ar fi trebuit să te bată, spuse Magnus. Frecvent.

— Tata m-a lovit o dată, când eram în Zacatecas, spuse Raphael nonşalant.

Raphael nu pomenise de vreun tată până atunci, iar Guadalupe nu menționase niciun soț, deşi Magnus ştia că existau mai mulți frați.

— Te-a lovit?

Magnus încercă să adopte o voce cât mai neutră şi încurajatoare, în caz că Raphael voia să-i încredințeze secretele sale.

Raphael, nu tocmai genul care îşi încredințează secretele cuiva, păru amuzat.

— N-a mai făcut-o şi a doua oară.

Era un cimitir mic, izolat şi departe in Queens, înconjurat

de clădiri înalte şi întunecate, de un depozit şi de o casă victoriană abandonată. Magnus aranjase ca zona să fie stropită cu agheasmă, binecuvântată şi sacralizată. Bisericile erau locuri sacrosancte, însă cimitirele nu prea. Toți vampirii trebuiau să fie îngropați undeva, şi trebuiau să se ridice.

Nu avea să asigure o barieră ca Institutul vânătorilor de umbre, dar avea să fie destul de greu pentru Raphael să pună piciorul pe terenul acestuia.

Era un alt test. Raphael promisese să nu facă mai mult decât să-şi pună piciorul pe pământ.

Raphael

Când Raphael îşi ridică bărbia aidoma unui cal care îşi ia zăbala în dinți şi se năpusti pe pământul sfințit, alergând şi arzând şi țipând, Magnus se întrebă cum de putuse să-l creadă vreodată.

— Raphael! îl strigă, şi fugi după el în întuneric şi pe pământul sacru.

Raphael sări pe o lespede de mormânt şi ateriză pe aceasta legănându-se. Părul cârlionțat îi zburase de pe față, trupul era arcuit, degetele apucau ca nişte gheare marginea de marmură. Dinții îi erau dezveliți de la vârful lor malefic şi până la gingii, iar ochii îi erau negri şi lipsiți de viață. Arăta ca un strigoi, ca un coşmar întors din mormânt. Mai puțin uman, cu mai puțin suflet decât orice bestie sălbatică.

Făcu un salt. Nu asupra lui Magnus, ci spre perimetrul cimitirului. Ajunse pe partea cealaltă.

Magnus fugi după el. Raphael se clătina, sprijinindu-se de zidul scund din piatră, de parcă de-abia mai putea să stea în picioare. Pielea de pe brațe se băşica în mod vizibil. Arăta de parcă voia să-şi sfâşie pielea în agonie, dar nu avea putere.

— Ei bine, ai reuşit, remarcă Magnus. Prin asta înțelegând că aproape m-ai făcut să am un atac de cord. Nu te opri acum. Noaptea abia a început. Ce mai ai de gând să faci pentru a mă supăra?

Raphael îi aruncă o privire şi rânji. Nu era o expresie

drăguță.

— Am de gând să fac din nou acelaşi lucru.

Magnus se gândi că el îl provocase.

După ce Raphael alergase pe terenul sfințit din nou, nu o dată, ci de zece ori, se rezemase de zid, arătând istovit şi frânt, şi cu toate că era prea slăbit să alerge, se rezemă de zid şi murmură ca pentru sine, înecându-se la început, apoi rostind cuvântul cu voce tare, numele lui Dumnezeu.

Se înecă cu sânge în timp ce-l rosti, tuşi şi continuă să murmure:

— *Dios.*

Magnus suportă să-l vadă aşa, prea slăbit să poată sta în picioare şi făcându-şi singur rău, cât de mult putu.

— Raphael, nu crezi c-ai făcut destul?

În mod previzibil, Raphael îi aruncă o căutătură cruntă.

— Nu.

— Ai o veşnicie să înveți cum să faci asta şi cum să te controlezi. Trebuie…

— *Dar ți nul* izbucni Raphael. *Dios*, tu nu pricepi nimic? Singurul lucru care mi-a mai rămas este speranța de a-i vedea, de a nu-i frânge inima mamei. Trebuie să o conving. Trebuie să o fac perfect şi trebuie să o fac curând, cât timp mai speră că sunt în viață.

De data asta rostise *Dios* aproape fără să tresară de durere.

— Eşti foarte bun.

— Pentru mine nu mai e posibil să fiu bun, zise Raphael, cu glasul rece ca oțelul. Dacă aş fi în continuare bun şi curajos, aş face ceea ce ar vrea mama mea dacă ar şti adevărul. Aş păşi în soare şi mi-aş pune capăt vieții. Dar sunt o bestie egoistă, nemernică şi lipsită de inimă, şi nu vreau să ard în focul Iadului încă. Vreau să-mi văd m-mama, şi o voi vedea. O voi vedea. O voi vedea!

Magnus încuviință din cap.

— Ce-ar fi dacă Dumnezeu te-ar ajuta? îl întrebă cu blândețe.

Asta era cel mai aproape de a spune: *Ce-ar fi iaci tot ceea ce crezi este greşit şi ai putea încă să fii iubit şi ai putea încă să fii iertat*?

Încăpăţânat, Raphael clătină din cap.

— Sunt unul dintre Copiii Nopţii. Nu mai sunt unul dintre copiii Săi, nu mai sunt sub ochiul Lui atent. Dumnezeu nu mă va ajuta, zise Raphael, cu vocea îngroşată, vorbind cu gura plină de sânge. Scuipă

nou sângele

Iar Dumnezeu nu mă va opri.

Magnus nu îl mai contrazise. Raphael era încă foarte tânăr în multe privinţe, şi lumea întreagă se năruise în jurul lui. Tot ceea ce-i mai rămăsese pentru a da de rostul lumii erau credinţele lui, iar el avea să se agaţe de ele chiar dacă acestea i-ar fi spus că era pierdut pe vecie, damnat şi mort deja.

Magnus nici măcar nu ştia dacă era bine să încerce să-i înlăture acele credinţe.

t

În acea noapte, Magnus se trezi din somn şi auzi murmurul scăzut şi fervent al glasului lui Raphael. Magnus mai auzise oameni rugându-se de multe ori şi recunoscu sunetul. Auzi numele, necunoscute, şi se întrebă dacă ei fuseseră prietenii lui Raphael. Apoi auzi numele lui Guadalupe, numele mamei lui Raphael, şi îşi dădu seama că celelalte nume trebuie să fi fost numele fraţilor lui Raphael.

Aşa cum muritorii apelau la Dumnezeu, la îngeri şi la sfinţi în timp ce psalmodiau rozariul, Raphael pronunţa numai numele care erau sacre pentru el şi care nu aveau să-i ardă limba atunci când le rostea. Raphael apela la familia lui.

e

Existau multe neajunsuri în prezenţa lui Raphael drept coleg de apartament, dar acestea nu aveau legătură cu convingerea lui Raphael că era un suflet pierdut damnat şi nici măcar cu faptul că folosea foarte mult săpun la duş (cu toate că nu transpira niciodată şi nu prea avea nevoie să facă

duş atât de des) şi nu spăla niciodată vasele. Când Magnus sublinie acesta aspect, Raphael răspunse că el nu mânca niciodată mâncare şi, ca atare, nu lăsa vase de spălat, ceea ce era ceva foarte tipic pentru Raphael.

Încă un neajuns deveni aparent în ziua în care Ragnor Fell, înaltul Magician din Londra şi veşnicul spin verde enorm din coasta lui Magnus, veni să-i facă o vizită neaşteptată.

— Ragnor, ce surpriză bine-venită! zise Magnus, deschizând uşa larg.

— Am fost plătit de nişte nefilimi să fac această călătorie, îi explică Ragnor. Şi-au dorit o vrajă.

— Şi lista mea de aşteptare e lungă. Magnus dădu din cap cu tristeţe. Sunt foarte solicitat.

— Şi eşti obraznic cu vânătorii de umbre, aşa că ei te detestă, cu excepția câtorva suflete rebele îndărătnice, zise Ragnor. De câte ori ți-am spus, Magnus? Comportă-te cu profesionalism într-un cadru profesional. Ceea ce înseamnă să nu *fii* prost-crescut cu nefilimii şi, de asemenea, să nu te ataşezi de ei.

— Nu m-am ataşat niciodată de nefilimi! protestă Magnus.

Ragnor tuşi, iar în timp ce o făcu spuse ceva care sună ca „blerondale”.

— Ei bine, făcu Magnus. Mai niciodată.

— Să nu te ataşezi de nefilimi, repetă Ragnor neînduplecat. Vorbeşte respectuos cu clienții tăi şi oferă-le serviciile pe care le doresc, precum şi magie. Şi lasă lipsa de politețe pentru prietenii tăi. Apropo, nu te-am mai văzut secolul acesta şi arăți mai groaznic ca de obicei.

— Asta este o minciună sfruntată, protestă Magnus.

Ştia că arăta extrem de bine. Purta o uimitoare cravată din brocart.

— Cine e la uşă? se auzi glasul imperios al lui Raphael plutind dinspre baie, iar restul veni odată cu el, îmbrăcat într-un prosop, dar arătând la fel de critic ca întotdeauna. Ți-am spus că trebuie să începi să păstrezi nişte ore fixe

pentru afaceri, Bane.

Ragnor îşi miji ochii spre Raphael. Raphael îi aruncă o privire răutăcioasă lui Ragnor. În aer plutea o anumită tensiune.

— O, Magnus, zise Ragnor şi îşi acoperi ochii cu palma sa mare şi verde. O, nu, nu!

— Ce? întrebă Magnus, nedumerit.

Ragnor îşi lăsă în jos mâna.

— Nu, ai dreptate, fireşte. Sunt caraghios. El e vampir. Numai pare de paisprezece ani. Câți ani ai? Pariez că eşti mai bătrân decât oricare din noi doi, ha, ha!

Raphael se uită la Ragnor de parcă era nebun. Magnus găsi că era înviorător să mai existe şi altcineva care să fie privit astfel.

— Ar fi trebuit să fac şaisprezece până acum, zise el tărăgănat.

— O, Magnus! se văită Ragnor. Asta e dezgustător! Cum ai putut? Ți-ai pierdut mințile?

— Ce? întrebă Magnus iar.

— Am convenit ca optsprezece să fie vârsta minimă, explică Ragnor. Tu, eu şi Catarina am făcut un jurământ.

— Un ju... A, stai. Crezi că ies cu Raphael? întrebă Magnus. Asta e caraghios. Asta e...

— Asta e cea mai revoltătoare idee pe care am auzit-o vreodată.

Vocea lui Raphael răsună până în tavan. Probabil că oamenii de pe stradă putură să-l audă.

— Asta e puțin cam tare, zise Magnus. Şi, sincer, supărător.

— Şi dacă mi-aş fi dorit să mă răsfăț cu ocupații nefireşti – şi dă-mi voie să fiu limpede, cu certitudine nu o fac, continuă Raphael cu dispreț, de parcă l-aş fi ales *pe eh* Pe el! Se îmbracă asemenea unui maniac, se poartă ca un nebun şi face glume mai proaste decât bărbatul în care aruncă oamenii cu ouă clocite în fața la Dew Drop în fiecare sâmbătă.

Ragnor începu să râdă.

— Bărbați mai buni ca tine m-au implorat pentru o şansă de a câştiga toate acestea, murmură Magnus. S-au duelat în onoarea mea. Un bărbat s-a duelat *pentru* onoarea mea, dar e puțin stânjenitor de vreme ce a trecut mult timp.

— Ştii că petrece ore în şir în baie uneori? anunță Raphael nemilos.

A

Îşi iroseşte magia pe părții lui. Pe părul lui!

— Îl iubesc pe puştiul ăsta!

Sigur că îl iubea. Raphael era cuprins de o disperare gravă în ceea ce priveşte lumea în general, de-abia aştepta să-l insulte pe Magnus în special şi avea o limbă la fel de ascuțită ca dinții lui. Raphael era, evident, sufletul-pereche al lui Ragnor.

— Ia-l, îi sugeră Magnus. Du-l departe, departe.

În loc de asta, Ragnor luă un scaun, iar Raphael se îmbrăcă şi li se alătură la masă.

— Dă-mi voie să-ți mai spun un lucru despre Bane, începu Raphael.

— Eu ies, îi anunță Magnus. V-aş descrie ce am de gând să fac atunci când ies, dar găsesc că e greu de crezut că oricare din voi doi ar putea să înțeleagă conceptul de „a te delecta cu un grup de companioni amuzanți”. Nu intenționez să mă întorc până ce voi doi nu veți fi terminat să vă insultați fermecătoarea voastră gazdă.

— Aşadar, te muți şi-mi cedezi mie apartamentul? întrebă Raphael. Accept.

— Într-o bună zi, gura aia obraznică te va băga în bucluc! strigă sumbru Magnus peste umăr.

— Ia te uită cine vorbeşte, zise Ragnor.

— Alo? făcu Raphael, la fel de laconic ca de obicei. Suflet damnat. Cel mai rău coleg de apartament dintotdeauna.

Ragnor rămase treisprezece zile. Fură cele mai lungi treisprezece zile din viața lui Magnus, De fiecare dată când

Magnus încerca să se distreze puțin, cei doi, cel scund şi cel verde, clătinau din capete în tandem şi spuneau lucruri insolente. Odată, Magnus întoarse foarte iute capul şi îi văzu ciocnindu-şi pumnii.

— Să-mi scrii, îi ceru Ragnor lui Raphael la plecare. Sau sună-mă de la telefonul tău dacă vrei. Ştiu că vouă, celor tineri, vă place asta.

— A fost grozav să te cunosc, Ragnor, spuse Raphael. Începusem să cred că toți magicienii sunt complet inutili.

* * *

Nu mult după plecarea lui Ragnor, Magnus încercă să-şi amintească ultima dată când Raphael băuse sânge. Magnus evitase mereu să se gândească la cum făcea Camille rost de mesele ei, chiar şi atunci când o iubise, şi nu voia să-l vadă pe Raphael omorând din nou. Însă văzu cum nuanța pielii lui Raphael se schimbă, văzu înfățişarea gurii sale încordate şi se gândi la faptul că ajunsese atât de departe şi că Raphael se strângea din disperare pură.

— Raphael, nu ştiu cum să spun asta, dar mănânci cum trebuie? Până nu demult erai un băiat în creştere.

— *El bambre agudiza el ingenio*, răspunse Raphael.

Foamea ascute istețimea.

— Bun proverb, zise Magnus, Oricum, asemenea celor mai multe proverbe, sună înțelept, şi totuşi, în realitate nu clarifică nimic.

— Crezi că mi-aş permite să fiu în preajma mamei mele – în preajma frățiorilor mei –, dacă nu aş fi absolut sigur, dincolo de orice umbră de îndoială, că mă pot controla? întrebă Raphael. Vreau să ştiu că dacă aş fi închis într-o cameră cu unul din ei, chiar dacă nu aş mai fi gustat sânge zile la rând, mă pot controla.

Raphael aproape că omorâse un alt bărbat în acea seară, sub ochii lui Magnus. Îşi dovedise punctul de vedere.

Magnus nu trebuia să-şi facă griji în privința faptului că Raphael se înfometa din milă sau din îndurare sau din

pricina oricărui alt sentiment mai blând faţă de restul omenirii. Raphael nu se mai considera o parte a omenirii şi credea că putea să comită orice păcat pe lume, deoarece era deja damnat. Pur şi simplu se abţinea să bea sânge pentru a-şi demonstra sieşi că putea, pentru a-şi testa propriile limite şi pentru a exersa autocontrolul absolut pe care era hotărât să-l obţină.

În noaptea următoare, Raphael alergă peste pământul sfinţit şi apoi bău calm sânge dintr-un vagabond care dormea pe stradă şi care s-ar fi putut să nu se mai trezească niciodată, în pofida vrăjii de vindecare pe care Magnus o şoptise asupra lui. Se plimbau prin noapte, Raphael calculând cu voce tare cât de mult îi mai trebuia să devină atât de tare pe cât avea nevoie să fie.

— Cred că eşti destul de tare, zise Magnus. Şi ai chiar destul de mult autocontrol. Uite cu câtă asprime îţi reprimi toată admiraţia exagerată pe care tânjeşti să-mi arăţi că o simţi pentru mine.

— Uneori, este un exerciţiu de adevărat autocontrol să nu-ţi râd în faţă, spuse Raphael cu seriozitate. Acesta este adevărul.

Atunci fu momentul în care Raphael încremeni, iar când Magnus scoase un sunet iscoditor, Raphael îl ţistui brusc. Magnus privi ochii negri ai lui Raphael şi urmări direcţia în care şi-i îndreptase. Nu ştia la ce se uita Raphael, dar se gândi că nu era rău dacă îl urmărea atunci când Raphael se puse în mişcare.

Era o alee care se întindea în spatele unui Automat[30] părăsit. În întuneric se auzi un foşnet care ar fi putut să fie produs de şobolanii din gunoi, dar când se apropie, Magnus auzi ce anume îl atrăsese pe Raphael: sunete de chicoteală,

---

[30] Restaurante de tip fast-food, celebre în secolul al XX-lea, unde mâncărurile și băuturile erau servite de automate cu monede.

de supt şi scâncete de durere.

Nu era sigur ce făcea Raphael, dar nu avea de gând să-l abandoneze acum. Magnus pocni din degete şi se făcu lumină – radiind din mâna lui, umplând aleea cu strălucirea ei şi căzând pe chipurile celor patru vampiri din fața lui şi pe cel al victimei.

— Ce credeți că faceți, oameni buni? vru Raphael să ştie.

— A ce arată? răspunse singura fată din grup.

Magnus o recunoscu ca fiind sufletul singuratic şi curajos care îl abordase la Hotelul Dumont.

— Bem sânge. Ce, eşti nou?

— Asta făceați? întrebă Raphael cu o voce exagerat de surprinsă, îmi pare rău. Probabil că asta mi-a scăpat, de vreme ce eram preocupat de cât de incredibil de proşti sunteți cu toții.

— Proşti? repetă fata. Poate vrei să zici că „greşim”? Ne ții predici despre…

Enervat, Raphael pocni din degete spre ea.

— Am vrut eu să spun că „greşiți”? o întrebă. Deja suntem cu toții morți şi damnați. Ce ar mai putea să însemne „greşit” pentru nişte ființe ca noi?

Fata îşi înclină capul şi păru gânditoare.

— Am spus *proşti*, continuă Raphael. Nu că aş considera onorabilă uciderea unui copil încet la minte, ia aminte. Chibzuieşte la asta: o omorâți şi apoi aduceți vânătorii de umbre pe capul nostru, al tuturor. Nu ştiu ce părere aveți voi, oameni buni, dar eu nu-mi doresc să vină nefilimii şi să-mi scurteze viața cu un pumnal fiindcă o persoană a fost puțin cam prea lacomă şi mult prea nătângă.

— Aşadar, tu spui „O, cruță-i viața!”, mârâi unul dintre băieți, cu toate că fata îi dăduse un ghiont.

— Dar chiar şi dacă nu o omorâți, continuă Raphael neabătut, ca şi cum nimeni nu l-ar fi întrerupt deloc, ei bine, în cazul acesta, deja ați băut din ea, în condiții arbitrare şi frenetice, care ar face să fie uşor pentru ea să guste

accidental din sângele vostru. Ceea ce o va lăsa cu o dorință de nestăpânit de a vă urma. Faceți asta unui număr suficient

de victime, şi fie că veți fi năpădiți de subjugați – şi, sincer, ei nu sunt cei mai buni interlocutori –, fie îi veți transforma m şi mai mulți vampiri. Ceea ce, din punct de vedere matematic, vă va lăsa pe voi cu o problemă legată de aprovizionarea cu sânge, deoarece nu vor mai rămâne oameni. Oamenii pot să irosească resursele ştiind că măcar nu vor mai fi prin zonă să suporte consecințele, dar voi, nătângilor, nu aveți nici măcar această scuză. *Vai mie*, veți gândi voi, tălâmbilor, când un pumnal serafic vă va tăia capetele sau vă veți holba la un peisaj arid atunci când veți muri de foame, *ce bine era dacă aş fi fost destul de isteț ca să-l ascult pe Raphael când am avut ocazia.*

— Vorbeşte serios? întrebă alt vampir, părând impresionat.

— Aproape de fiecare dată, răspunse Magnus. Este ceea ce-l face să fie o companie atât de plictisitoare.

— Care este numele tău? Raphael? îl întrebă fata zâmbind, cu ochii ei negri jucând.

— Da, răspunse Raphael irascibil, imun la flirt în acelaşi mod în care era imun la toate lucrurile care erau amuzante. Ce rost are să fii nemuritor, dacă nu profiți de asta, ci doar eşti iresponsabil şi inacceptabil de prost? Cum te cheamă?

Zâmbetul fetei vampir se lăți, dezvelindu-şi colții din spatele buzelor date cu ruj roşu.

— Lily.

— Aici zace Lily, zise Raphael. Omorâtă de vânătorii de vampiri, deoarece ucidea oameni şi apoi nu avea inteligența să-şi acopere urmele.

— Cum adică, acum ne spui să ne temem de mundani? întrebă un alt vampir râzând, un bărbat cu tâmple argintii. Astea sunt poveşti vechi de speriat pe cei mai mici dintre noi. Presupun că eşti destul de mic şi tu, dar…

Raphael zâmbi, cu colții dezveliți, cu toate că expresia lui nu

avea nimic de-a face cu umorul.

— Sunt mai degrabă tânăr, îi zise. Şi când eram în viață, am fost vânător de vampiri. L-am omorât pe Louis Kamstein.

— Eşti un vampir vânător de vampiri? îl întrebă Lily.

Raphael înjură în spaniolă.

— Nu, sigur că nu sunt un vampir vânător de vampiri, îi răspunse. Ce fel de turnător trădător aş fi ta cazul ăsta? în plus, ce lucru tâmpit să fii aşa ceva! Aş fi ucis pe loc de toți ceilalți vampiri, care s-ar uni ta cazul unei amenințări comune. Cel puțin sper că ar face-o. Poate c-ar fi cu toții prea proşti. Eu sunt un om care vorbeşte rezonabil, îi informă Raphael cu severitate, şi *exişti foarte puțină* competiție profesională.

Vampirul cu părul sur mai că se bosumflă.

— Lady Camille ne lasă să facem ce vrem.

Raphael nu era prost. Nu avea nici cea mai mică intenție de a o insulta pe lidera clanului vampirilor din propriul lui oraş.

— Este evident că Lady Camille are destule de făcut şi fără să alerge după voi, idioților, iar dânsa presupune că aveți mai mult bun-simț decât aveți ta realitate. Dați-mi voie să vă spun ceva la care să vă gândiți, asta dacă sunteți capabili să o faceți.

Lily se duse sfioasă alături de Magnus, fără să-şi ia privirea de la Raphael.

— Îmi place de el, zise ea. E genul de şef, deşi e un nonconformist, înțelegi ce vreau să spun?

— Îmi pare rău. Am surzit de uluială că cineva poate să-l placă pe

Raphael

— Şi nu se teme de nimic, continuă Lily, rânjind. Îi vorbeşte lui Derek de parcă ar fi un învățător care îi vorbeşte unui copil obraznic, iar eu personal l-am văzut pe Derek rupându-le capetele oamenilor şi bând din trunchi.

Se uitară amândoi la Raphael, care ținea un discurs. Ceilalți vampiri bătuseră uşor ta retragere.

— Deja sunteți morți. Vă doriți să fiți zdrobiți şi să vă încheiați existența de tot? întrebă Raphael. Odată ce părăsim această lume, tot ceea ce mai putem aştepta cu nerăbdare sunt chinurile în focul etern al Iadului. Vreți ca existența voastră damnată să nu conteze deloc?

— Cred că vreau ceva de băut, murmură Magnus. Mai vrea şi altcineva de băut?

Toți vampirii care nu erau Raphael ridicară în linişte mâna. Raphael arăta acuzator şi înclinat să emită judecăți, însă Magnus era convins că fața lui era înțepenită în acest fel.

— Prea bine. Sunt pregătit să împart, spuse Magnus, scoțând flaconul cu model în relief aurit din locul lui special, la centura lui cu model în relief aurit. Dar vă previn, am rămas fără sânge de inocenți. Ăsta este scotch.

După ce toți ceilalți vampiri se îmbătară, Raphael şi Magnus o uimiseră pe fata mundană în treaba ei, puțin amețită de la lipsa de sânge, dar altminteri bine. Magnus nu fu surprins când Raphael execută asupra ei *incanto-ul* într-un mod perfect. Presupuse că Raphael îl exersase şi pe acesta. Sau poate că îi venea extrem de natural lui Raphael să-şi impună voința asupra celorlalți.

— Nimic nu s-a întâmplat. Te vei vârî în patul tău şi nu-ți vei aminti nimic. Nu mai hoinări prin zonele astea pe timp de noapte. Poți să întâlneşti bărbați de prost gust şi duhuri rele sugătoare de sânge, îi spuse Raphael fetei, privind-o adânc în ochi, sigur pe sine. Şi du-te la biserică.

— Crezi că poate chemarea ta este să le spui tuturor ce să facă? îl întrebă Magnus în timp ce mergeau spre casă.

Raphael îl privi iritat. Avea un chip tare dulce, gândi Magnus – chipul unui înger inocent, şi sufletul celei mai irascibile persoane din întreaga lume.

— N-ar trebui să mai porți vreodată pălăria asta.

A

— Întocmai cum spuneam, zise Magnus.

e *

Casa familiei Santiago se găsea în Harlem, pe 129th Street şi Lenox Avenue.

— Nu trebuie să mă aştepţi, îi spuse Raphael lui Magnus pe drum. Mă gândeam ca după asta, oricum s-ar termina, să mă duc la Lady

Camille Belcourt şi să trăiesc cu vampirii. Lor le-ar prinde bine prezenţa mea acolo, iar mie mi-ar prinde bine… să am ceva de făcut. Îmi… pare rău dacă asta te insultă.

Magnus se gândi la Camille şi la tot ce bănuia despre ea, îşi aminti oroarea de la sfârşitul anilor 1920 şi că tot nu ştia cum anume fusese ea implicată în acea chestiune.

Dar Raphael nu putea să rămână musafirul lui Magnus, un oaspete temporar în Lumea de Jos fără să aibă un loc de care să aparţină, cu nimic care să-l ancoreze în întuneric şi să-l ţină departe de soare.

— O, nu, Raphael, te rog să nu mă părăseşti, rosti Magnus monoton. Ce s-ar alege de mine fără lumina dulcelui tău zâmbet? Dacă pleci, mă voi arunca la pământ şi voi plânge.

— Chiar aşa? îl întrebă Raphael, ridicând dintr-o sprânceană. Căci dacă o faci, rămân să privesc spectacolul.

— Cară-te, îi ceru Magnus. Afară! Vreau să pleci. Am de gând să dau o petrecere când pleci, şi ştii că le deteşti. Împreună cu moda, muzica şi distracţia pe post de concept. Nu te voi învinovăţi niciodată pentru că te duci şi faci ce ţi se potriveşte cel mai bine. Vreau să ai un ţel. Vreau să ai pentru ce trăi, chiar dacă tu nu crezi că eşti viu.

Urmă o scurtă pauză.

— Ei bine, excelent, spuse Raphael. Căci oricum plecam. M-am săturat de Brooklyn.

— Eşti un răzgâiat nesuferit, îi aduse la cunoştinţă Magnus, iar Raphael zâmbi cu unul dintre zâmbetele lui rare şi şocant de dulci.

Zâmbetul îi pieri iute, căci se apropiau de vechiul lui cartier. Magnus putea să vadă cum Raphael se lupta să-şi reprime panica. Magnus îşi aminti de chipurile tatălui său vitreg şi al

mamei sale. Ştia cum era când familia îţi întoarce spatele.

Ar fi vrut mai curând ca soarele să-i fie luat, aşa cum îi fusese deja luat lui Raphael, decât să-i fie luată iubirea. Se trezi că se roagă, aşa cum rareori făcuse în decursul anilor, la fel cum obişnuia să o facă bărbatul care îl crescuse, la fel cum o făcea Raphael, ca Raphael să nu fie nevoit să îndure să-i fie luate amândouă.

Se apropiară de uşa casei, cu o verandă cu zăbrele verzi roase de vreme. Raphael o privi lung, cu un amestec de dor şi de teamă, cum ar privi lung un păcătos către porţile Raiului.

Magnus era cel care trebuia să bată la uşă şi să aştepte să i se răspundă.

Când Guadalupe Santiago deschise uşa şi îşi văzu fiul, timpul pentru rugăciune se încheie.

Magnus putea să-i vadă toată inima în ochi în timp ce îşi privea fiul. Nu se mişcă, nu se aruncă asupra lui. Se uita cu ochi pierduţi la el, la chipul lui angelic şi la buclele întunecate, la silueta lui subţire şi la obrajii îmbujoraţi – se hrănise înainte să vină, astfel încât să pară mai viu – şi, mai mult decât la orice altceva, la lănţişorul de aur care sclipea la gâtul lui. Era cruciuliţa? El o vedea întrebându-se. Era darul ei, menit să-l apere?

Ochii lui Raphael străluceau. Era unul dintre lucrurile la care nu se gândiseră, îşi dădu Magnus seama, cuprins subit de groază. Singurul lucru pe care nu-l exersaseră – să-l împiedice pe Raphael să plângă. Dacă vărsa lacrimi în faţa mamei lui, acele lacrimi aveau să fie de sânge şi tot jocul ar fi luat sfârşit.

Magnus începu să vorbească pe cât de repede putu.

— Vi l-am găsit, aşa cum mi-aţi cerut, îi zise. Dar când am ajuns la el, era în pragul morţii, aşa că i-am dat o parte din puterea mea, făcându-l ca mine. Magnus îi captă privirea lui Guadalupe, cu toate că era dificil, de vreme ce întreaga ei atenţie era îndreptată asupra fiului ei. Un creator de farmece, adăugă el, aşa cum ea îi spusese cândva. Un vrăjitor

nemuritor.

Ea credea că vampirii erau monştri, dar venise la Magnus după ajutor. Putea să aibă încredere într-un magician. Putea să creadă că un vrăjitor nu era damnat.

Tot trupul lui Guadalupe era încordat, dar dădu uşor din cap. Ea recunoştea cuvintele, văzu Magnus, şi voia să creadă. Voia cu atâta tărie să creadă ce spuneau ele, încât nu prea putea să se decidă să se încreadă în ele.

Arăta mai în vârstă decât cu câteva luni în urmă, istovită de timpul în care fiul ei fusese plecat. Mai în vârstă, dar nu mai puţin aprigă, şi cu braţul bloca intrarea, copiii iţindu-se de după ea, dar protejaţi de însă nu închise uşa. Ascultă povestea şi îi acordă o atenţie absolută lui Raphael, ochii ei urmărind liniile familiare ale chipului lui ori de câte ori el vorbea.

trupul ei.

— În tot acest timp am fost în pregătire, astfel încât să pot să vin acasă la tine şi să te fac mândră, mamă, îi spuse Raphael. Te asigur, te implor să mă crezi. Încă am un suflet.

Ochii lui Guadalupe erau în continuare fixaţi asupra lănţişorului subţire, strălucitor din jurul gâtului lui. Degetele tremurânde ale lui Raphael scoaseră cruciuliţa de sub cămaşă. Cruciuliţa dansă în timp ce atârna din mâna lui, aurie şi sclipitoare, cel mai strălucitor lucru din tot oraşul în faptul serii.

— Ai purtat-o, rosti Guadalupe în şoaptă. M-am temut că n-aveai să-ţi asculţi mama.

— Fireşte c-am purtat-o, zise Raphael, cu un glas tremurat. Dar nu plânse, nu Raphael cel cu voinţa de fier. Am purtat-o şi m-a apărat. M-a salvat. Tu m-ai salvat.

Întreg trupul l

lui Guadalupe se schimbă atunci, de la nemişcare silită la mişcare, şi Magnus îşi dădu seama că nu doar o singură persoană din această conversaţie îşi folosise autocontrolul de fier. Ştiu de unde îl moştenise Raphael.

Ea păşi dincolo de pragul uşii şi întinse brațele. Raphael alergă înspre ele, plecând de lângă Magnus mai iute decât ar fi putut o ființă umană să se mişte, şi o prinse cu o mână pe după gât. Tremura în brațele ei, tremura din tot trupul, în timp ce ea îl mângâia pe păr.

— Raphael, murmură ea în buclele lui negre.

Mai întâi, Magnus şi Raphael nu se putuseră opri din vorbit, iar acum se părea că ea nu putea.

— Raphael, *mijo*[31], Raphael, Raphael al meu.

La început, Magnus ştiu din harababura de cuvinte de iubire şi de mângâiere că ea îl invita pe Raphael să intre, că erau în siguranță, că ei reuşiseră, că Raphael putea să aibă familia lui şi că familia lui nu va trebui niciodată să afle. Toate cuvintele pe care ea le rosti erau atât de dezmierdare, cât şi declarații, de iubire şi de revendicare: fiul meu, băiatul meu, copilul meu.

Ceilalți băieți se înghesuiră în jurul lui Raphael, dată fiind binecuvântarea mamei lor, iar Raphael îi mângâie cu mâini blânde, le atinse părul celor mici, ciufulindu-i cu o afecțiune ce părea lipsită de griji, cu toate că era foarte plină de atenție, şi îi înghionti pe cei mai mari cu duritate, dar nu cu foarte mare duritate.

Jucându-şi rolul de binefăcător al lui Raphael, Magnus îl îmbrățişă şi el pe Raphael. La cât era de morocănos, Raphael nu prea îmbia la îmbrățişări. Magnus nu fusese atât de apropiat de el din ziua în care se luptaseră pentru a-l împiedica să iasă în lumina soarelui. Sub mâinile lui Magnus, spatele lui Raphael se simțea slab – fragil, deşi nu era.

— Îți rămân dator, magicianule, îi spuse Raphael, o şoaptă rece la urechea lui Magnus. Îți promit că n-am să uit.

— Nu fi caraghios, zise Magnus, iar apoi, pentru că acum

---

[31] Fiul meu, în lb. spaniolă.

putea să o facă liniştit, când se trase înapoi îi ciufuli părul cârlionțat al lui Raphael.

Privirea indignată de pe chipul lui Raphael fu ilară.

— Te las să fii singur cu familia ta, spuse Magnus şi plecă.

Înainte să plece, totuşi, se opri şi crea câteva scântei albastre din degete, care alcătuiră mici căsuțe şi steluțe, ce făcea magia ceva amuzant, de care copiii să nu se teamă. Le spuse tuturor că Raphael nu era chiar atât de desăvârşit sau fabulos de talentat cum era el şi că nu va putea să execute asemenea mici miracole ani la rând. Urmă o plecăciune elaborată, care îi făcu pe cei mici să râdă şi pe Raphael să-şi dea ochii peste cap.

Apoi Magnus chiar plecă, mergând încet. Iama venea, dar încă nu ajunsese acolo, şi el era fericit să se plimbe pur şi simplu şi să se bucure de micile lucruri din viață, de aerul rece de iarnă, de câteva frunze aurii rătăcite care încă i se răsuceau sub picioare, de copacii golaşi ce se înălțau deasupra capului său aşteptând să fie renăscuți în glorie. Se ducea acasă la un apartament despre care bănuia că avea să i se pară puțin cam gol, dar curând avea să o invite pe Etta la el, iar ea avea să danseze cu el şi să umple camerele cu iubire şi cu hohote de râs, aşa cum avea să-i umple şi viața cu iubire şi cu hohote de râs, pentru încă puțin timp înainte să-l părăsească.

Auzi paşi bubuind în urma lui şi, preț de o clipă, crezu că era Raphael, că mascarada se năruise în jurul lor brusc, atunci când crezuseră că erau victorioşi.

Însă nu era Raphael. Magnus nu-l mai revăzu pe Raphael timp de câteva luni, iar atunci când îl întâlni din nou, era locțiitorul lui Camille, dând calm ordine vampirilor cu sute de ani mai în vârstă decât el, aşa cum numai Raphael putea. Raphael vorbi cu Magnus atunci ca de la un repudiat la alt repudiat important, cu un profesionalism perfect, dar Magnus ştia că Raphael nu uitase nimic. Relațiile fuseseră întotdeauna încordate între Magnus şi vampirii din New York,

clanul lui Camille, dar deodată deveniră mai puțin încordate. Vampirii din New York veneau la petrecerile lui, cu toate că Raphael nu venea, şi apelau la el pentru ajutor magic, cu toate că Raphael nu avea să mai apeleze niciodată.

Paşii persoanei care îl urmărea pe Magnus în acea seară rece de iarnă nu erau ai lui Raphael, ci ai lui Guadalupe. Ea gâfâia de cât de tare alergase, iar părul ei negru alunecase din agrafele în care era prins, formând un nor în jurul chipului ei. Aproape că se lovi de el înainte să se poată opri.

— Aşteaptă! îi ceru ea. Nu te-am plătit.

Mâinile îi tremurau, împrăştiind bancnotele. Magnus îi închise degetele peste bani şi îşi strânse palmele în jurul mâinilor ei.

— Ia-i, îl îmbie ea. Ia-i. Îi meriți; dumneata meriți chiar mai mult. Mi l-ai adus înapoi acasă pe băiatul meu cel mai mare, cel mai scump dintre toți, inima mea dragă, curajosul meu băiat. Dumneata l-ai salvat.

Ea încă tremura în timp ce Magnus îi ținea mâinile, aşa că el îşi lipi fruntea de a ei. O ținea destul de aproape cât să o sărute, destul de aproape cât să-i şoptească cele mai importante secrete din lume, şi îi vorbi aşa cum ar fi vrut el ca un înger bun să-i fi vorbit familiei lui, propriului său suflet tânăr şi tremurător, cu mult timp în urmă şi într-o țară de departe.

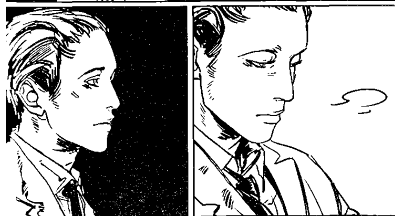
— Nu, murmură el. Nu, nu eu l-am salvat. Dumneata îl cunoşti mai bine decât l-am cunoscut eu sau îl va cunoaşte oricine altcineva. Dumneata l-ai făcut, l-ai învățat să fie tot ce este şi îl cunoşti până în măduva oaselor. Dumneata ştii cât de puternic este. Dumneata ştii cât de mult te iubeşte. Dacă ți-am dat ceva, acum dă-mi încrederea dumitale. Învață-i un lucru pe toți copiii dumitale. Nu ți-am spus niciodată nimic mai adevărat decât acest lucru. Crede acest lucru, dacă nu crezi nimic altceva. Raphael s-a salvat singur.

ecăderea Hotelului Dumort de Cassandra Clare şi Maureen Johnson

Părul ei blond-argintiu era lung şi lăsat pe spate, ciufulit. Bătu cu mâna pe pat. Nu asta era primirea la care se aşteptase el.

Nu asta era Camille pe care şi-o amintea el şi nici măcar cea pe care o zărise în trecere.





Îți

IULIE 1977

— Cu ce *anume* te ocupi? îl întrebă femeia.

— Cu una, cu alta, răspunse Magnus.

— Eşti în industria modei? Arăți de parcă ai fi în industria modei.

— Nu, răspunse el. Eu *sunt* moda.

Era o remarcă puțin cam exagerată, dar păru să o încânte pe tovarăşa sa de călătorie din avion. Comentariul fusese, de fapt, un mic test. Totul părea să o încânte pe tovarăşa sa – spătarul scaunului din față, unghiile ei, paharul ei, propriul ei păr, părul tuturor celorlalți, punga de vomă…

Avionul era în aer de numai o oră, dar vecina lui Magnus se ridicase pentru a merge la toaletă de patru ori. De fiecare dată ieşise câteva momente mai târziu, frecându-şi furioasă nasul şi având evident spasme. Acum se apleca spre el, scufundându-şi în paharul lui de şampanie părul ei blond răsucit peste urechi. Gâtul ei avea iz de Eau de Guerlain. Pe nas îi rămăsese o urmă vagă de pudră albă.

Magnus ar fi putut să facă această călătorie în câteva secunde printr-un Portal, dar era ceva plăcut la aparatele de zbor. Erau fermecătoare, intime şi lente. Puteai să cunoşti oameni.

— Dar *ținuta* ta? îl întrebă ea. *Ce* este?

Magnus se uită la costumul lui supradimensionat din vinilin, în carouri roşii şi negre, cu un tricou sfâşiat pe dedesubt. Era *au courant*[32]în ambientul punk de la Londra, dar la New York încă nu ajunsese.

— Eu mă ocup de PR, zise femeia, aparent uitând întrebarea. Pentru discoteci şi cluburi. Cele mai bune cluburi. Fii atent.

Cotrobăi în poşeta ei masivă – şi se opri un moment când îşi găsi țigaretele. Îşi vârî una între buze, o aprinse şi continuă să scotocească, până ce scoase o cutiuță din baga pentru cărți de vizită. O deschise şi alese o carte de vizită pe care scria ELECTRICA.

— Vino, îi zise, bătând cartonul cu o unghie lungă, roşie. Vino. E inaugurarea. O să fie a-ntâia. Cu *muuult* mai bine decât Studio 54. Oh! Scuză-mă o secundă. Vrei?

Îi arătă o mică fiolă pe care o avea în palmă.

— Nu, mulțumesc.

Şi apoi se foi iar pe locul ei, izbindu-l pe Magnus peste față cu poşeta când se ridică să se ducă din nou la baie.

---

[32] La modă, în lb. franceză.

Mundanii deveniseră din nou foarte interesaţi de droguri. Treceau prin astfel de faze. Acum era cocaina. Nu mai văzuse această substanţă de la începutul secolului, când o puneau în orice – tonice şi poţiuni, ba chiar şi în coca-cola. Pentru o vreme crezuse că renunţaseră la acest drog, dar revenise în plină forţă.

Drogurile nu îl interesaseră niciodată pe Magnus. Un vin bun, indiscutabil, dar se ferea de poţiuni şi pulberi şi pilule. Nu iei droguri şi faci magie. De asemenea, oamenii care luau droguri erau plictisitori. Inevitabil şi implacabil de plictisitori. Drogurile îi făceau fie prea înceţi, fie prea iuţi, şi vorbeau aproape numai despre droguri. Şi

Închise ochii

apoi fie se lăsau – un proces înfiorător –, *fie* mureau. Niciodată nu exista cale de mijloc.

Ca orice etapă mundană, avea să treacă şi aceasta. Cu toată speranţa.

curând. Închise ochii şi se hotărî să doarmă pe tot drumul de traversare

a Atlanticului. Londra rămăsese în urmă. Acum era timpul să se ducă acasă.

«**

Ieşind din aeroportul JFK, Magnus îşi aminti de ce plecase din New York cu două veri în urmă. În New York era *al naibii de cald* vara. La aproape 38 de grade, mirosul de kerosen şi de gaze de eşapament amestecat cu cel de gaze de mlaştină ajungea până în oraş. Mirosul, ştia el, avea să devină şi mai neplăcut.

Cu un oftat, se aşeză la coada pentru taxiuri.

Taxiul era la fel de confortabil ca orice cutie metalică ţinută în soare, iar şoferul transpirat completa mireasma generală din aer.

— Încotro, amice? îl întrebă acesta, examinând ţinuta lui Magnus.

— La intersecţia lui Christopher cu Sixth Avenue.

Taximetristul mormăi ceva şi porni aparatul de taxat, apoi

se înscrise în trafic. Fumul de la ţigara şoferului îi venea lui Magnus drept în faţă. Ridică un deget şi îl redirecționă afară pe geam.

Drumul de la JFK până în Manhattan fu unul ciudat, cotind printre cartiere de locuințe şi porțiuni de pământ aride, depăşind cimitire întinse. Era o tradiție veche de secole. Să ții morții în afara oraşelor – însă nu prea departe. Londra, unde tocmai fusese, era înconjurată de cimitire vechi. Iar Pompei, pe care îl vizitase cu câteva luni în urmă, avea un întreg bulevard de morți, mormintele întinzându-se până la zidul oraşului. Dincolo de toate cartierele şi cimitirele New York-ului, la capătul autostrăzii aglomerate, lucind în depărtare, era Manhattanul – cu turlele şi vârfurile sale ascuțite, ale căror lumini se aprindeau pentru seară. De la moarte la viață.

Nu intenționase să lipsească atât de mult din oraş. Avusese de gând să întreprindă cea mai scurtă călătorie în Monte Carlo… dar apoi, aceste lucruri se pot lungi. O săptămână în Monte Carlo se transformă în două pe Riviera, care devin o lună la Paris şi două luni în Toscana, iar apoi sfârşeşti pe un vapor care se îndreaptă spre Grecia, după care te întorci la Paris pentru un nou sezon, iar apoi te duci la Roma puțin, şi la Londra…

Şi uneori, accidental, asta ține doi ani. Se mai întâmplă.

— De unde sunteți? îl întrebă taximetristul, privindu-l pe Magnus în oglinda retrovizoare.

— O, de prin zonă. De-aici, în cea mai mare parte.

— Sunteți de-aici? Ați fost plecat? Arătați ca şi cum ați fi fost plecat.

— O vreme.

— Ați auzit de crime?

— N-am mai citit ziarele în ultima vreme, răspunse Magnus.

— Un dereglat caraghios. Îşi zice Fiul lui Sam. L-au

supranumit „Ucigaşul de calibru.44”. Umblă de nebun şi trage în cupluri de prin zone retrase, înțelegeți? Psihopat nenorocit. Cu adevărat nebun. Poliția nu l-a prins încă. Nu fac nimic. Psihopat nenorocit. E plin oraşul de-alde ei. Nu trebuia să vă-ntoarceți.

Şoferii de taxi newyorkezi – întotdeauna îți oferă o doză de optimism.

e*

Magnus coborî la intersecția mărginită de copaci dintre Sixth Avenue şi Christopher Street, în inima lui West Village. Chiar şi la lăsarea serii, căldura era înăbuşitoare. Cu toate acestea, părea să încurajeze o atmosferă de petrecere în cartier. Village fusese un loc interesant înainte ca el să plece. Se pare că în lipsa lui, lucrurile ajunseseră la un nou nivel de festivitate. Bărbați costumați se plimbau pe stradă. Cafenelele în aer liber erau ticsite. Era o atmosferă de carnaval pe care, instantaneu, Magnus o găsi îmbietoare.

Cronicile lui Magnus bane

Apartamentul lui Magnus era într-una din acele clădiri înalte din cărămidă, fără lift, aliniate de-a lungul străzii, la etajul al treilea. Intră şi sări voios pe trepte, plin de entuziasm. Entuziasmul îi pieri când ajunse pe palierul lui. Primul lucru pe care îl remarcă, exact la uşa lui, fu un iz puternic şi neplăcut – de ceva putrezit, amestecat cu ceva ca de sconcs, combinat cu alte lucruri pe care nu avea nicio dorință să le identifice. Magnus nu locuia într-un apartament împuțit. Apartamentul lui mirosea a podele curate, a flori şi a parfum. Vârî cheia în broască, dar când încercă să deschidă uşa, aceasta era înțepenită. Se văzu nevoit să împingă cu putere pentru a o da în lături. Motivul fu imediat evident: de cealaltă parte a uşii se găseau lăzi cu sticle de vin goale. Şi, spre marea lui surprindere, televizorul era pornit. Patru vampiri erau trântiți pe canapeaua lui, uitându-se pierduți la desene animate.

Ştiu imediat că erau vampiri. Paloarea dindărătul pielii,

postura lipsită de vlagă. Qe asemenea, aceşti vampiri nu se deranjaseră să-şi şteargă sângele de la gură. Cu toţii aveau firmituri uscate pe mutre. Pe platanul pick-up-ului se învârtea un disc. Ajunsese la capăt şi era înţepenit pe porţiunea fără striaţii, sâsâind blând a dezaprobare.

Numai unul dintre vampiri catadicsi să se întoarcă şi să se uite la el.

— Cine eşti? îl întrebă ea.

— Magnus Bane. Locuiesc aici.

— O!

Se întoarse înapoi la desenele animate.

Cu doi ani în urmă, când Magnus plecase, îşi lăsase apartamentul în grija unei menajere, doamna Milligan. Îi trimisese în fiecare lună bani pentru facturi şi curăţenie. Era clar că femeia plătise facturile. Electricitatea încă funcţiona. Dar nu făcuse curat, şi probabil că nu doamna Milligan îi invitase pe aceşti patru vampiri să vină şi să stea aici şi să facă mizerie. Oriunde se uita, găsea semne de distrugere şi de degradare. Unul dintre scaunele de la bucătărie fusese rupt şi zăcea bucăţi pe podea. Pe celelalte erau îngrămădite reviste şi ziare. Existau scrumiere care dădeau pe dinafară şi scrumiere improvizate, şi apoi doar dâre de CASSANDRA CLARE, SARAH REES BRENNAN, MAUREEN JOHNSON scrum şi farfurii pline cu mucuri de ţigară. Perdelele de la camera de zi erau strâmbe şi rupte. Totul era strâmb, iar unele lucruri pur şi simplu lipseau. Magnus avea mult obiecte de artă minunate pe care le adunase de-a lungul anilor. Se uită după una dintre piesele lui preferate din porţelan de Sèvres, pe care o ţinea pe o masă din hol. Aceea, desigur, dispăruse. La fel şi masa.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, zise Magnus, observând nefericit o grămadă de gunoi împuţit într-un colţ al celui mai bun covor persan al său, dar aş putea să vă întreb de ce vă aflaţi în casa mea?

Întrebarea atrase o privire confuză.

— Noi locuim aici, răspunse fata de la capătul canapelei, cea curajoasă, care chiar putea să-şi întoarcă spre el capul.
— Ba nu, spuse Magnus. Cred că tocmai v-am explicat că eu locuiesc aici.
— Nu erai aici. Aşa că ne-am instalat noi. – Ei bine, m-am întors. Aşa că va trebui să vă găsiți o altă locuință. Nicio reacție.
— Dați-mi voie să fiu şi mai clar, le zise, aşezându-se în fața televizorului; între degete îi pârâia lumina albastră. Dacă vă aflați aici, poate ştiți cine sunt eu. Poate ştiți de ce sunt capabil. Poate că ați dori ca eu să invoc pe cineva să vă ajute să plecați? Sau poate c-aş putea să deschid un Portal şi să vă trimit în celălalt capăt al Bronxului? în Ohio? în Mongolia? Unde ați dori să fiți lăsări?
Vampirii de pe canapea nu spuseră nimic timp de un minut sau două. Apoi reuşiră să se uite unul la altul. Urmă un mârâit, apoi un al doilea mârâit, după care se ridicară de pe canapea cu mare greutate.
— Nu vă faceți griji pentru lucrurile voastre, spuse Magnus. Vi le voi trimite. La Dumont?
Vampirii îşi revendicaseră de mult timp blestematul Hotel Dumont. Era adresa generală a tuturor vampirilor din New York.
Magnus îi privi cu mai multă atenție. Nu prea mai văzuse vreodată asemenea vampiri. Păreau să fie… bolnavi? Vampirii nu se îmbolnăveau cu adevărat. Li se făcea foame, dar nu se îmbolnăveau. Iar vampirii aceştia mâncaseră. Dovada era pe fețele lor. De asemenea, aveau uşoare convulsii.
Luând în considerare halul în care se afla casa lui, nu prea avea chef să-şi facă griji pentru sănătatea lor.
— Haideți, zise unul din ei.
Ieşiră cu paşi târşâiți pe palier, apoi coborâră scările. Magnus închise uşa ferm şi, cu o mişcare a mâinii, mută un lavoar cu blatul din marmură pentru a bloca uşa pe dinăuntru. Cel puțin acesta fusese prea greu şi prea masiv

pentru a fi spart sau luat, dar era plin de haine vechi şi murdare care păreau să acopere ceva ce el din instinct ştia că n-ar fi vrut să vadă niciodată.

Mirosul era groaznic. Acesta trebuia să dispară primul. O pocnitură albastră lovi aerul şi duhoarea fu înlocuită de un miros uşor de iasomie. Scoase discul din pick-up. Vampirii lăsaseră în urmă un teanc de albume. Le studie puțin şi alese noul album al formației Fleetwood Mac pe care toată lumea îl asculta. Îi plăcea. Exista un vag sunet magic în muzica lor. Magnus mătură din nou cu mâna aerul şi, încet-încet, apartamentul începu să-şi revină la stadiul inițial. Drept mulțumire, trimise grămada de gunoi şi diferite alte mormane dezgustătoare la Dumont. La urma urmelor, le promisese că le va trimite lucrurile.

În pofida magiei pe care o folosise asupra aparatului de aer condiționat de la fereastră, în pofida curățatului, în pofida a tot ce făcuse, încă avea senzația că apartamentul era lipicios şi murdar şi neplăcut. Magnus dormi prost. Renunță la somn în jurul orei şase dimineața şi ieşi în căutare de cafea şi de mic dejun. Oricum, încă era pe fusul orar al Londrei.

Afară, pe străzi, era evident că oamenii se întorceau acasă să se culce. O femeie țopăia într-un picior încălțat cu un pantof cu toc, iar celălalt era desculț. Văzu trei oameni transpirați şi plini de sclipiri, toți purtând eşarfe boa din pene, coborând dintr-un taxi la colțul străzii. Magnus se instală în separeul din colț al unui local de vizavi. Era

Cassandra clare, Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson

singurul deschis şi surprinzător de plin. Din nou, cei mai mulți dintre oameni păreau să se afle la sfârşitul zilei şi nu la începutul ei, şi înfulecau clătite care să le absoarbă excesul de alcool din stomac.

Magnus îşi cumpărase un ziar de la casa de marcat. Şoferul de taxi nu mințise – ştirile din New York erau proaste. Părăsise un oraş tulburat şi se întorsese într-unul distrus. Oraşul era falit. Jumătate dintre clădirile din Bronx arseseră.

Gunoiul se aduna grămezi pe străzi, deoarece nu se găseau bani pentru colectare. Atacuri asupra persoanelor, crime, jafuri… şi da, cineva care îşi spunea Fiul lui Sam şi pretindea că este agentul Satanei circula prin oraş cu o armă şi împuşca oameni la întâmplare.

— M-am gândit eu că eşti tu, auzi el o voce. Magnus. Pe unde-ai umblat, omule?

Un tânăr se strecură pe locul din faţa lui. Era îmbrăcat cu jeanşi, cu o vestă din piele, fără cămaşă, şi cu o cruce din aur pusă pe un lanţ la gât. Magnus zâmbi şi împături ziarul.

— Greg!

Greg Jensen era un vârcolac tânăr, extrem de chipeş, cu un păr blond până la umeri. Blondul nu era nuanţa de păr preferată de Magnus, dar Greg cu certitudine şi-l îngrijea pe-al său. Un timp, Magnus făcuse o pasiune pentru Greg, pasiune pe care o lăsase în cele din urmă să se stingă atunci când o cunoscuse pe soţia lui Greg, Consuela. Iubirea vârcolacilor era intensă. Nu te apropiai de ea.

— Îţi spun eu – Greg trase scrumiera de sub masa tonomatului şi îşi aprinse o ţigară –, lucrurile au luat-o razna în ultima vreme. Vreau să spun, *razna de tot.*

— Cum anume razna?

— Vampirii, omule. Greg trase îndelung din ţigară. E ceva în neregulă cu ei.

— Aseară, când m-am întors acasă, am găsit câţiva la mine în apartament, îi povesti Magnus. Nu păreau să fie bine. Erau dezgustători, în primul rând. Şi păreau bolnavi.

— Sunt bolnavi. Se hrănesc ca nebunii. E din ce în ce mai rău, omule. Mai rău. Îţi spun eu… Se apleacă spre el şi îşi coborî vocea: Vânătorii de umbre *se vor lua de noi toţi* dacă vampirii nu-şi restabilesc ordinea. În momentul ăsta, nu sunt sigur dacă vânătorii de umbre ştiu ce se petrece. Rata criminalităţii din acest oraş este atât de ridicata, încât poate că ei nu-şi dau seama. Dar nu va mai dura mult până ce se vor prinde.

Magnus se rezemă de spătarul scaunului.
— Camille de regulă ține lucrurile sub control.
Greg ridică din umeri.
— Pot să-ți spun doar că vampirii au început să dea târcoale cluburilor şi discotecilor. Le plac chestiile astea. Dar apoi au început să atace oamenii tot timpul. În cluburi, pe străzi. NYPD[33] crede că atacurile sunt doar acte de violență bizare, aşa că deocamdată nu s-a făcut vâlvă, însă când vor afla vânătorii de umbre, se vor lua de noi. Abia aşteaptă s-o facă. Orice scuză e bună.
— Acordurile interzic…
— Fac ceva pe Acorduri. Îți spun eu, nu va mai dura mult până ce vor începe să ignore Acordurile. Şi vampirii le încalcă atât de tare, încât orice se poate întâmpla. Îți spun eu, totul a luat-o *razna*.
Un platou cu clătite apăru în fața lui Magnus, iar el şi Greg încetară o vreme să mai vorbească. Greg îşi stinse țigara abia fumată.
— Tre' să plec, îi zise el. Patrulam să văd dacă a fost cineva atacat, şi te-am văzut prin vitrină. Am vrut să te salut. Mă bucur că te-ai întors.
Magnus lăsă o bancnotă de cinci dolari pe masă şi împinse deoparte clătitele.
— Vin cu tine. Vreau să văd cu ochii mei.
Temperatura urcase în ora cât stătuse în local. Asta amplifica duhoarea gunoiului împrăştiat peste tot, care se revărsa din containerele din metal (acestea nu făceau decât să dospească gunoiul şi să intensifice
Cassandra clare, Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson izul) şi din sacii menajeri plini, clădiți la marginea trotuarului. Gunoi pur şi simplu aruncat pe străzi. Magnus păşi peste ambalaje de hamburgeri, doze şi ziare.

---

[33] New York Police Department — Departamentul de Politie din New York.

— Două zone de bază de patrulat, zise Greg, aprinzându-şi o ţigară. Zona asta şi zona vestică a centrului. Trecem pe fiecare stradă. Lucrez la vest de-aici. Acolo sunt o mulţime de cluburi pe malul râului, în Meaptacking District.
— E cam cald.
— Căldura asta, omule. Bănuiesc c-ar putea fi căldura asta cea care îi înnebuneşte. Îi ajunge pe toţi.
Greg îşi scoase vesta. Erau, cu siguranţă, lucruri mai rele decât să faci o plimbare cu un bărbat chipeş fără cămaşă într-o dimineaţă de vară. Acum, că era o oră mai civilizată, oamenii ieşeau pe străzi. Cupluri gay mergând mână în mână, în aer liber, în timpul zilei. Asta era ceva cât se poate de nou. Deşi oraşul părea să se destrame, ceva bun tot se petrecea.
— A vorbit Lincoln cu Camille? îl întrebă Magnus.
Max Lincoln era şeful vârcolacilor. Toată lumea îi spunea pe numele de familie, deoarece se potrivea cu trupul lui înalt şi sfrijit şi cu barba de pe chip – şi deoarece, ca şi celălalt Lincoln mai celebru, era un lider calm şi dârz.
— Ei doi nu vorbesc, răspunse Greg. Nu-şi mai vorbesc. Camille vine pe aici pentru cluburi, şi asta-i tot. Ştii cum e ea.
Magnus ştia prea bine. Dintotdeauna Camille fusese mai rezervată, cel puţin cu străinii şi cu cunoştinţele. Avea un aer de regalitate. Camille cea din intimitate era cu totul alta.
— Dar Raphael Santiago? întrebă Magnus.
— A plecat.
— A plecat?
— Se zvoneşte c-a fost îndepărtat. Am auzit asta de la spiritele naturii. Ele pretind că au auzit-o de la câţiva vampiri care treceau prin Central Park. Probabil că el ştia ce se întâmplă şi a avut o discuţie cu Camille. Acum e pur şi simplu plecat.
Asta nu era de bun augur.
Trecură prin Village, dincolo de magazine şi cafenele, până în Meaptacking District, cu ale sale străzi pavate cu piatră

cubică şi depozite scoase din uz. Multe dintre acestea erau cluburi acum. Exista o senzație de pustiu acolo dimineața – doar rămăşițele unor petreceri abandonate şi râul care curgea leneş dedesubt. Până şi râul părea să deteste căldura. Verificară peste tot – pe alei, alături de mormanele de gunoi. Căutară sub furgonete şi camioane.

— Nimic, zise Greg, în timp ce examinau şi împungeau ultimul morman de gunoi de pe ultima alee. Bănuiesc c-a fost o noapte liniştită. E timpul să mă înregistrez. E târziu.

Asta necesita un pas iute în căldura din ce în ce mai aprigă. Greg nu-şi permitea să plătească un taxi şi refuză să-l lase pe Magnus s-o facă, aşa că Magnus i se alătură nefericit în alergarea până pe Canal Street. Bârlogul vârcolacilor era ascuns în dosul fațadei unui restaurant din Chinatown care vindea numai mâncare pentru acasă. Un vârcolac femeie stătea în spatele tejghelei, sub meniul şi pozele cu diferitele feluri de mâncare chinezească. Femeia se uită la Magnus. Când Greg dădu din cap, îi lăsă să treacă dincolo de o perdea din mărgele, spre partea din spate.

În dosul peretelui din fund nu se afla nicio bucătărie. În schimb, era o uşă care dădea spre o clădire mult mai mare – fosta secție a doua de poliție. (Celulele erau folositoare în timpul lunii pline.) Magnus îl urmă pe Greg pe coridorul slab luminat, spre încăperea principală a secției, care era deja plină. Haita se adunase, iar Lincoln stătea în capul încăperii, ascultând un raport şi dând grav din cap. Când fi. Văzu pe Magnus, ridică o mână în semn de salut.

— În regulă, spuse Lincoln. Se pare că toată lumea este prezentă. Şi avem un musafir. Mulți dintre voi îl cunosc pe Magnus Bane. El e magician, după cum vedeți, şi prieten cu haita noastră.

Acest lucru fu acceptat pe loc şi urmară încuviințări şi salutări de peste tot. Magnus se rezemă de un fişet din spate pentru a urmări discuțiile.

f

— Greg, zise Lincoln, tu ai venit ultimul. Ceva?

— Nup. Parcela mea era curată.

— Bun. Dar, din nefericire, a existat un incident. Elliot? Vrei să ne explici?

Un alt vârcolac păşi în faţă.

— Am găsit un cadavru, zise el. În centru, aproape de Le Jardin. Categoric un atac vampiric. Semne clare pe gât. Am despicat beregata, astfel încât să ascundem semnele de muşcătură.

A

În încăpere se auzi un geamăt generalizat.

— Asta va ţine cuvintele „ucigaş vampir” departe de ziare o vreme, spuse Lincoln. Dar e clar, lucrurile s-au înrăutăţit, iar acum, cineva a murit.

Magnus auzi diverse remarci despre vampiri, unele pe tonuri coborâte şi altele cu glas tare. Toate remarcile conţineau obscenităţi.

— În regulă. Lincoln ridică mâinile şi reduse la tăcere sunetele generale de îngrijorare. Magnus, ce părere ai despre asta?

— Nu ştiu, răspunse Magnus. Abia m-am întors în oraş.

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva? Atacuri în masă, la întâmplare?

Toate capetele se întoarseră în direcţia lui. El se sprijini de fişet. Nu era chiar pregătit să facă o prezentare despre comportamentul vampirilor la acea oră matinală.

— Am văzut purtări rele, zise Magnus. Depinde. Am fost în locuri unde nu exista poliţie şi nici vânători de umbre în apropiere, aşa că uneori lucrurile astea scapă de sub control. Dar nu am văzut niciodată nimic ca aici sau în orice zonă dezvoltată. *În special* nu în apropierea unui Institut.

— Trebuie să ne ocupăm de asta! strigă un glas.

Diferite voci aprobatoare se auziră din încăpere.

— Haide să vorbim afară, îi propuse Lincoln lui Magnus.

Făcu un semn cu capul spre uşă, iar vârcolacii se dădură la

o parte, astfel încât Magnus să poată trece. Lincoln şi Magnus îşi luară nişte cafea arsă de la un magazin de delicatese de la colț şi se aşezară pe veranda din fața cabinetului unui acupuncturist.

— Ceva e în neregulă cu ei, zise Lincoln. Orice o fi, loveşte iute şi loveşte tare. Dacă avem vampiri bolnavi în jur care produc această vărsare de sânge… în cele din urmă vom fi nevoiți să acționăm, Magnus. Nu putem s-o ignorăm. Nu putem lăsa să se petreacă atâtea crime şi nu putem să ne asumăm riscul de a aduce vânătorii de umbre aici. Nu putem să avem din nou astfel de probleme. Se va termina rău pentru noi toți.

Magnus examina crăpătura din treapta de sub el.

— Ai contactat Praetor Lupus?

— Desigur. Dar nu putem să-i identificăm pe cei care fac asta. Nu pare să fie opera unui singur derbedeu tânăr şi fără experiență. Sunt atacuri multiple, în locuri multiple. Singurul noroc pentru noi este că toate victimele luau diverse substanțe, aşa că nu au putut să explice articulat ce li s-a întâmplat. Dacă una dintre ele spune vampir, poliția va crede că e din cauză că e drogată. Însă, în cele din urmă, povestea va căpăta formă. Presa va afla, vor afla şi vânătorii de umbre, şi toată chestiunea va escalada rapid.

Lincoln avea dreptate. Dacă se ducea vestea, vârcolacii aveau să fie îndreptățiți să acționeze. Şi apoi urma să aibă loc o vărsare de sânge.

— Tu o cunoşti pe Camille, îi spuse Lincoln. Ai putea să vorbeşti cu ea.

— O *cunoşteam* pe Camille. Probabil că în acest moment tu o cunoşti mai bine decât mine.

— Nu ştiu cum să vorbesc cu Camille. E o persoană cu care e dificil să comunici. Aş fi vorbit deja cu ea dacă aş fi ştiut cum. Şi relația noastră nu este chiar la fel cu relația pe care ați avut-o voi.

— Nu prea ne înțelegem, spuse Magnus. N-am mai vorbit de mai multe decenii.
— Dar toată lumea ştie că voi doi…
— *Asta* a fost cu mult timp în urmă. Acum o sută de ani, Lincoln.
— Pentru voi chiar contează timpul?
— Ce-ai vrea să mă duc să-i spun? E greu să intri după atâta timp şi să-i spui pur şi simplu: „Încetează să mai ataci oamenii. Şi, de asemenea, ce-ai mai făcut de la începutul secolului?”
— Dacă e ceva în neregulă, poate că tu i-ai putea ajuta. Iar dacă doar se supraalimentează, atunci trebuie să ştie că suntem pregătiți să acționăm. Şi dacă tu ții la ea, iar eu cred că da, ea merită să primească acest avertisment. Ar fi pentru binele nostru, al tuturor. Lincoln puse o mână pe umărul lui Magnus. Te rog, îi ceru el. Este posibil ca încă să mai putem rezolva lucrurile. Căci dacă asta continuă, atunci vom suferi cu toții.
*
Magnus avea mulți foşti iubiți. Aceştia erau împrăştiați de-a lungul istoriei. Cei mai mulți erau amintiri, fiind de mult morți. Unii erau deja foarte bătrâni. Etta, una dintre ultimele iubiri, se afla acum într-un azil şi nu-l mai recunoştea. Devenise prea dureros să o viziteze.
Cu Camille Belcourt era altceva. Ea intrase în viața lui Magnus la lumina unei lămpi cu gaz, arătând ca o regină. Se întâmplase la Londra, şi fusese o cu totul altă lume. Povestea lor de iubire se petrecuse în ceață. Se desfăşurase în trăsuri care se hurducau pe străzile pavate cu piatră cubică, pe divane tapițate cu mătase de culoarea prunelor. Se iubiseră în vremea creaturilor mecanice, înaintea războaielor mundane. Pe atunci părea să fie mai mult timp, timp de umplut, timp de petrecut. Şi ei îl umpluseră. Şi ei şi-l petrecuseră.
Se despărțiseră urât. Când iubeşti pe cineva atât de intens,

iar acea persoană nu te iubeşte la fel, este imposibil să te desparţi frumos.

Camille sosise la New York la sfârşitul anilor 1920, exact atunci când avusese loc crahul şi totul se năruise. Ea avea un simţ grozav pentru dramă şi un nas bun pentru locuri care erau în criză şi aveau nevoie de o mână călăuzitoare. Cât ai clipi, devenise şefa vampirilor. Avea un apartament în faimoasa clădire Eldorado din Upper West Side. Magnus ştia unde era ea, şi ea ştia unde era Magnus. Dar niciunul din ei nu-l contactase pe celălalt. În decursul anilor, trecuseră unul pe lângă altul, pur şi simplu întâmplător, în diferite cluburi şi la evenimente. Schimbaseră doar un salut scurt din cap. Relaţia se încheiase. Era ca un conductor străbătut de curent electric ce nu trebuia atins. Era singura tentaţie în viaţă pe care Magnus ştia că trebuie să o lase în pace.

Şi totuşi, iată-l, întors la New York de numai douăzeci şi patru de ore, intrând în Eldorado. Aceasta era cea mai mare clădire de apartamente în stil art deco. Se afla chiar pe latura vestică a Central Park, cu vedere spre lacul artificial. Era celebră pentru cele două turnuri pătrate gemene, care ţâşneau în sus ca nişte coarne. Eldorado era casa familiilor vechi şi bogate, a celebrităţilor, a oamenilor care pur şi simplu *aveau.* Portarul în uniformă era pregătit să nu ia în seamă îmbrăcămintea sau înfăţişarea cuiva, atâta timp cât părea să fi venit cu un motiv întemeiat. Pentru această ocazie, Magnus se hotărâse să renunţe la noul său look. Acolo nu avea să fie nimic punk – fără vinilin sau plasă. În seara aceasta optase pentru un costum Halston negru, cu revere late din satin. Acesta trecu testul şi el căpătă o încuviinţare din cap şi un zâmbet. Camille locuia la etajul al douăzeci şi optulea în turnul de nord, iar un ascensor silenţios cu lambriuri din stejar şi cu balustrade din alamă îl urcă într-unul dintre cele mai scumpe imobile din Manhattan.

Turnurile găzduiau etaje foarte mici, foarte intime. Unele aveau numai unul sau doi locatari. În acest caz erau doi.

Camille locuia la 28C. Magnus auzi muzica strecurându-se pe sub uşă. Simţea un miros puternic de fum şi dâra unui parfum al persoanei care tocmai trecuse în această direcţie. În pofida faptului că înăuntru era activitate, avu nevoie de trei minute de bătut la uşă înainte să-i răspundă cineva.

Fu surprins să recunoască pe loc acea persoană. Era un chip de demult. La acea vreme, femeia avusese o tunsoare bob şi purta o rochie la modă în anii 1920. Pe atunci era tânără, şi în vreme ce în mare parte îşi păstrase tinereţea (vampirii nu îmbătrâneau cu adevărat), acum arăta obosită. Noul ei păr era blond oxigenat şi pieptănat în bucle lungi şi grele. Era îmbrăcată cu o rochie aurie mulată, care îi acoperea genunchii, iar din colţul gurii îi atârna o ţigaretă.

— Măi să fie! E magicianul preferat al tuturor! Nu te-am mai văzut de când aveai barul acela ilegal. A trecut mult timp de atunci.

— Aşa este, se arătă Magnus de acord. Daisy?

— Dolly. Ea deschise uşa larg. Oameni buni, ia priviţi cine a venit! încăperea era plină de vampiri, cu toţii extrem de bine îmbrăcaţi.

Magnus se văzu nevoit să recunoască asta. Bărbaţii purtau costume albe, foarte populare în acel sezon. Femeile aveau toate rochii de club fantastice, majoritatea albe sau aurii. Amestecul de fixativ, de fum, de beţişoare parfumate, de colonii şi de parfumuri îi tăie răsuflarea pe moment.

În afară de mirosurile puternice, în aer plutea o tensiune care nu avea nicio bază reală. Magnus nu le era străin vampirilor, şi totuşi, acest grup era *nelinişti*t, se uitau unii la alţii. Se foiau. Aşteptau ceva.

Magnus nu auzi nicio invitaţie de a intra.

— Camille este acasă? întrebă el în final.

Dolly ridică un şold şi se lipi de uşă.

— Ce vânt te-aduce aici, Magnus?

— Tocmai m-am întors dintr-o vacanţă prelungită. Mi s-a părut normal să-i fac o vizită.

— Chiar aşa?

În fundal, cineva redusese volumul pick-up-ului până ce muzica abia se mai auzea.

— Cineva să se ducă să vorbească cu Camille, zise Dolly fără să se întoarcă.

Rămase acolo unde se afla, blocând intrarea cu trupul ei mic. Închise doar puțin uşa, pentru a reduce spațiul pe care trebuia să-l umple. Continuă să-i zâmbească lui Magnus într-un fel care era puțin enervant.

— Un minut, doar, zise ea.

În fundal, cineva venea în hol.

— Ce e asta? întrebă Dolly, scoțând ceva din buzunarul lui Magnus. Electrica? N-am auzit niciodată de clubul ăsta.

— Este nou. Cică ar fi mai grozav decât Studio 54. Nici acolo n-am fost, aşa că nu ştiu. Cineva mi-a dat invitațiile.

Magnus îndesase invitațiile în buzunar în timp ce ieşea pe uşă. La urma urmelor, făcuse efortul de a se îmbrăca elegant. Dacă această însărcinare s-ar fi sfârşit aşa de prost cum credea el că urma să se întâmple, avea să fie plăcut să aibă unde să se ducă după aceea.

Dolly răsfiră invitațiile sub formă de evantai şi le flutură uşor în fața ei.

— Ia-le, îi spuse Magnus.

Era evident că Dolly le luase deja şi nu avea de gând să i le dea înapoi, aşa că păru politicos să o facă oficial.

Vampirul ieşi din hol şi se consultă cu alți câțiva de pe canapea şi din cameră. Apoi, un alt vampir veni la uşă. Dolly făcu un pas în spatele uşii pentru o clipă, închizând-o şi mai mult. Magnus auzi un mormăit. Apoi uşa se deschise din nou, destul de larg pentru a-l lăsa să intre.

— E seara ta norocoasă, îi zise ea. Pe-aici.

Covorul alb din perete în perete era atât de mițos şi de gros, încât Dolly se împletici pe tocurile ei înalte în timp ce îl traversă. Covorul avea pete peste tot – băuturi vărsate, scrum şi bălți de ceva ce el bănui a fi sânge. Canapelele albe şi

scaunele se aflau în condiții similare. Numeroasele plante mari, palmierii şi ferigile din ghivece, erau uscate şi lăsate în jos. Pe pereți se găseau tablouri, dar toate erau strâmbe. Pretutindeni erau sticle şi pahare goale cu vin uscat pe fundul lor. Era aceeaşi dezordine pe care Magnus o găsise în apartamentul lui.

Mai deranjantă era tăcerea din partea tuturor vampirilor din cameră, care îl priveau în timp ce era condus de Dolly prin hol. Şi apoi văzu canapeaua plină de mundani nemişcați – subjugați, fără îndoială, toți amețiți şi ghemuiți, cu gurile căscate, cu rănile şi vânătăile de pe gâturile şi brațele lor arătând destul de urât. Masa din sticlă din fața lor avea un strat fin de pudră albă şi câteva lame de ras. Singurul sunet era muzica în surdină şi un tunet slab de afară.

— Pe-aici, îi spuse Dolly, apucându-l pe Magnus de mânecă.

În coridor era întuneric, iar podeaua era plină de haine şi de pantofi. Zgomote înăbuşite veneau dinspre cele trei uşi aflate de-a lungul

 coridorului. Dolly merse direct spre capăt, spre o uşă cu două canaturi. Bătu o dată şi o deschise.

— Intră! îl pofti ea, continuând să zâmbească ciudat.

În contrast cu toate obiectele din camera de zi, această cameră era partea întunecată a apartamentului. Covorul era de un negru-indigo, ca marea în timpul nopții. Pereții erau acoperiți cu tapet din mătase argintiu-închis. Abajururile erau acoperite cu şaluri şi eşarfe aurii şi argintii. Mesele erau toate cu oglinzi, reflectând priveliştea înainte şi înapoi. Iar în mijlocul tuturor se afla un pat masiv negru, lăcuit, cu cearşafuri negre şi cu o cuvertură groasă aurie. Şi în el se afla Camille, într-un chimono de culoarea piersicii.

Şi o sută de ani părură să se evapore. Preț de o clipă, Magnus se simți incapabil să vorbească. Ar fi putut la fel de bine să fi fost Londra din nou, întreg secolul al douăzecilea făcut ghem şi aruncat la o parte.

Dar atunci, momentul prezent reveni năucitor când Camille începu să se târască dizgrațios în direcția lui, alunecând pe cearşafurile din satin.

— Magnus! Magnus! Magnus! Vino aici! Vino! Stai jos!

Părul ei blond-argintiu era lung şi lăsat pe spate, ciufulit. Bătu uşor cu mâna pe pat. Nu asta era primirea la care se aşteptase el. Nu asta era Camille pe care şi-o amintea el şi nici măcar cea pe care o zărise în trecere.

În timp ce reuşi să păşească peste ceea ce crezuse că era o grămadă de haine, îşi dădu seama că era un om pe podea, cu fața în jos. Se aplecă şi vârî cu blândețe mâna în claia de păr negru pentru a întoarce persoana cu fața în sus. Era o femeie şi încă mai avea ceva căldură în ea şi un puls slab care îi bătea pe gât.

— Ea e Sarah, zise Camille, culcându-se pe pat şi lăsându-şi capul să atârne peste marginea lui, pentru a privi.

— Te-ai hrănit din ea, remarcă Magnus. E o donatoare benevolă?

— O, îi place. Zău, Magnus… Arăți minunat, apropo. Ăsta e Halston?… Tocmai ne pregăteam să ieşim. Şi *tu* vii cu noi.

Ea se strecură din pat şi calcă strâmb în drumul ei spre şifonier. Magnus auzi umeraşe alunecând pe bară. O examină din nou pe fata de pe podea. Avea înțepături peste tot pe gât – iar acum îi zâmbea slab lui Magnus şi, dându-şi capul pe spate, îi oferi o muşcătură.

— Eu nu sunt vampir, îi spuse, lăsându-i din nou capul pe podea. Iar tu ar trebui să pleci de-aici. Vrei să te-ajut?

Fata scoase un sunet care era ceva între râs şi scâncet.

— Care din astea? îi ceru Camille părerea, în timp ce se întorcea împleticit de la dulap, ținând două rochii de seară negre, aproape identice.

— Fata asta e slăbită, îi spuse el. Camille, ai luat prea mult sânge de la ea. Trebuie să meargă la spital.

— E bine. Las-o-n pace. Ajută-mă să-mi aleg o rochie.

Totul la această discuție era greşit. Nu aşa ar fi trebuit să

decurgă revederea. Ar fi trebuit să fie rezervată; ar fi trebuit să existe multe pauze ciudate şi momente cu dublu înțeles. În schimb, Camille se purta de parcă l-ar fi văzut ieri pe Magnus. Ca şi când ar fi fost simpli prieteni. Era destul pentru o introducere, astfel încât să-i îngăduie să treacă la subiect.

— Am venit aici pentru că există o problemă, Camille. Vampirii tăi omoară oameni şi lasă cadavrele pe stradă. Se supraalimentează.

— O, Magnus! Camille clătină din cap. Poate că sunt la conducere, dar nu-i controlez eu. Trebuie să le îngădui o anumită doză de libertate.

— Asta include ucisul mundanilor şi abandonarea trupurilor direct pe trotuare?

Camille nu-l mai asculta. Lăsase rochiile să cadă pe pat şi căuta printr-un morman de cercei. Între timp, Sarah încerca să se târască în direcția lui Camille. Fără să se uite la ea, Camille puse o oglindă plină de pudră albă pe podea. Sarah se duse drept acolo şi începu să tragă pe nas.

Şi atunci, Magnus înțelese.

În vreme ce drogurile umane nu prea funcționau la repudiați, era greu de spus ce avea să se întâmple atunci când drogul era trecut printr-un sistem circulator omenesc *şi apoi ingerat* din sângele uman.

Totul avea noimă. Dezordinea. Comportamentul confuz. Hrănitul frenetic în cluburi. Faptul că toți păreau atât de bolnavi, încât personalitățile lor păreau să se fi transformat. O văzuse de o mie de ori la mundani.

Camille se uita acum la el, fără să clipească.

— Vino cu noi în seara asta, Magnus, se alintă ea. Tu eşti un bărbat care ştie ce e aceea distracție. Eu sunt o femeie care asigură distracția. Vino cu noi!

— Camille, trebuie să încetezi. Trebuie să ştii cât de periculos este.

— N-o să mă omoare, Magnus. Asta e chiar imposibil. Şi tu

nu înțelegi ce *senzații* îți dă.

— Drogul nu te poate omorî, dar alte lucruri pot. Dacă nu vrei să încetezi cu asta, ştii că simt oameni care nu te pot lăsa să continui să ucizi mundani. Cineva va acționa.

— Lasă-i să încerce, îi zise ea. Aş putea să lupt cu zece vânători de umbre odată ce iau puțin din asta.

— Se poate să nu fie…

Camille se lăsă pe podea înainte ca el să apuce să-şi încheie fraza şi îşi îngropă fața în gâtul lui Sarah. Sarah dădu o dată din mâini şi gemu, apoi rămase nemişcată şi tăcută. Magnus auzi zgomotul îngrețoşător de băut, de supt. Camille îşi înălță capul, pătată la gură, cu sânge curgându-i pe bărbie.

— Vii sau nu? îl întrebă ea. Mi-ar plăcea pur şi simplu să te duc la Studio 54. N-ai mai avut niciodată o noapte de distracție ca una dintre nopțile noastre de distracție.

Magnus trebui să se forțeze să continue să o privească aşa cum arăta.

— Dă-mi voie să te-ajut. Câteva ore, câteva zile… aş putea să-ți scot asta din organism.

Camille se şterse la gură cu dosul palmei, mânjindu-se de sânge pe

obraji

— Dacă nu vii, atunci nu ne sta în cale. Consideră asta un avertisment politicos, Magnus. Dolly!

Dolly era deja la uşă.

— Cred c-ai terminat aici, îi spuse.

Magnus o privi pe Camille înfigându-şi iar colții în Sarah.

— Da, încuviință el. Cred că da.

e*

Afară, ploua torențial. Portarul îi ținu umbrela deasupra capului şi îi chemă un taxi lui Magnus. Nepotrivirea dintre civilizația de jos şi ceea ce văzuse sus era…

Nu trebuia să se gândească la asta. Magnus urcă în taxi, îi spuse adresa şoferului şi închise ochii. Ploaia răpăia pe maşină. Avea senzația că ploaia îi bătea direct în creier.

Magnus nu fu surprins să-l găsească pe Lincoln aşezat pe treptele de la intrarea în apartamentul lui. Obosit, îl pofti să intre.

— Cum e? întrebă Lincoln.

— Nu e bine, răspunse Magnus, scoțându-şi haina. E vorba de droguri. Ei se hrănesc cu sângele celor care iau droguri. Probabil că drogurile întețesc nevoia şi le scad controlul asupra impulsului.

— Ai dreptate, zise Lincoln. Nu e bine. M-am gândit eu că s-ar putea să aibă cumva de-a face cu drogurile, dar am crezut că ei sunt imuni la chestii ca dependența.

Magnus turnă pentru amândoi câte un pahar de vin şi se aşezară. Rămaseră o clipă ascultând în tăcere ploaia.

— Poți s-o ajuți? îl întrebă Lincoln.

— Dacă mă lasă. Dar nu poți să vindeci un dependent care nu vrea să fie vindecat.

— Nu, încuviință Lincoln. Am văzut asta la ai noştri. Dar înțelegi… nu putem lăsa acest comportament să continue.

— Ştiu că nu puteți.

Lincoln îşi termină vinul şi puse paharul jos cu blândețe.

— Îmi pare rău, Magnus. Chiar îmi pare. Dar dacă se întâmplă iar, va trebui s-o laşi în sarcina noastră.

Magnus aprobă din cap. Lincoln îl strânse de umăr, apoi plecă.

În următoarele zile, Magnus evită lumea. Vremea era brutală, alternând între arşiță şi furtună. Încercă să uite scena din apartamentul lui Camille, şi cel mai bun mod de a uita era să fie ocupat. Nu prea ținuse pasul cu munca lui în ultimii doi ani. Erau clienți pe care trebuia să-i sune. Erau vrăji de studiat şi traduceri de făcut. Cărți de citit. Apartamentul avea nevoie de renovare. Existau restaurante noi şi baruri noi şi oameni noi…

De câte ori se oprea, îi venea brusc în minte imaginea lui Camille ghemuită pe covor, cu fata fără vlagă în mâinile ei, cu oglinda plină de droguri, cu chipul lui Camille acoperit de

sânge. Mizeria. Duhoarea. Oroarea. Privirile goale.

Când pierzi pe cineva înfrânt de dependență – şi el pierduse mulți –, pierzi ceva foarte prețios. Îl priveşti căzând. Îl aştepți să ajungă la fund. E o aşteptare groaznică. Magnus nu voia să aibă nimic de-a face cu asta. Ce se petrecea acum nu era problema lui. Nu avea niciun dubiu că Lincoln şi vârcolacii aveau să se ocupe de chestiune, şi cu cât ştia mai puțin, cu atât mai bine.

Îl ținea treaz noaptea. Asta şi tunetele.

Să doarmă singur era infernal, aşa că se hotărî să nu mai doarmă singur.

Tot se trezea.

Era seara de treisprezece iulie – treisprezece norocos. Furtuna de afară era incredibil de zgomotoasă, mai zgomotoasă decât aerul condiționat, mai tare decât radioul. Magnus tocmai termina o traducere şi se pregătea să iasă să ia cina, când luminile pâlpâiră. Radioul se stingea şi iar pornea. Apoi totul deveni foarte luminos în timp ce electricitatea crescu brusc în cabluri. Apoi…

Toate moarte. Aerul condiționat, luminile, radioul, totul. Magnus flutură absent din mână şi aprinse o lumânare pe biroul lui. Întreruperile de curent electric nu erau ceva neobişnuit. Dură un moment ca să-şi dea seama că lucrurile deveniseră într-adevăr foarte tăcute şi I

foarte întunecate şi că de afară se auzeau glasuri țipând. Se duse la fereastră şi o deschise.

Totul era în beznă. Luminile de pe stradă. Toate clădirile. Totul, cu excepția farurilor de la maşini. Luă lumânarea şi coborî cu grijă în stradă şi se alătură maselor înnebunite de oameni. Ploaia se oprise – era doar tunetul care se auzea nedesluşit în fundal.

New York-ul… era scos din circuit. Nu exista nicio linie de orizont. Nu exista nicio strălucire la Empire State Building. Era complet, complet întuneric. Şi de la o fereastră la alta, de pe stradă la maşină şi la uşa de intrare, se striga…

— PANĂ DE CURENT!

Petrecerile începură aproape simultan. Tonul îl dădu magazinul de îngheţată de la colţul străzii, unde vindeau tot ce aveau pentru o centimă cornetul şi dădeau îngheţată gratis tuturor celor care veneau cu un: astron sau o ceaşcă. Apoi, barurile începură să dea cocktailuri în pahare de hârtie trecătorilor. Toată lumea se revărsa pe străzi. Oamenii propteau aparate de radio cu baterii la ferestre, aşa că era un amestec de muzică şi de ştiri. Întreruperea fusese cauzată de un fulger. Tot New York-ul era căzut. Avea să dureze ore – zile? – înainte ca alimentarea cu electricitate să fie reluată.

Magnus se întoarse în apartamentul lui, scoase o sticlă de şampanie din frigider şi se întoarse pe veranda din faţă să o bea, împărţind-o cu câţiva oameni care treceau pe acolo. Era prea cald să stai înăuntru, iar afară era mult prea interesant ca să lipseşti. Oamenii începură să danseze pe trotuar, iar el li se alătură un timp. Acceptă un martini de la un tânăr drăguţ cu un zâmbet minunat.

Apoi se auzi un sâsâit. Oamenii se adunară în jurul unuia dintre radiouri, unul la care se difuzau ştiri. Magnus şi noul său prieten, care se numea David – li se alăturară.

— *... incendii în toate cele cina zone ale oraşului. Mai mult de o sută de incendii au fost raportate în ultima oră. Şi avem multiple raportări de jafuri. Se înregistrează schimburi de focuri. Sunteţi rugaţi, dacă ieşiţi în această seară, să fiţi extrem de precauţi. Deşi toate forţele de poliţie sunt la datorie, nu există destui ofiţeri care să...*

La un alt radio, pe un post diferit, se prezenta un raport similar:

— *... sute de magazine au fost sparte. În unele zone s-au raportat spargeri. Insistăm în recomandarea de a rămâne în case. Dacă nu puteţi ajunge acasă, căutaţi să vă adăpostiţi...*

În scurta linişte ce se lăsă, Magnus auzi sirenele în depărtare. Village era o comunitate unită, aşa că sărbătorea. Dar, în mod clar, nu la fel stăteau lucrurile în tot oraşul.

— Magnus!

Magnus se întoarse şi-l văzu pe Greg făcându-şi loc prin mulţime, îl trase pe Magnus deoparte de grup, într-un spaţiu liniştit între două maşini parcate.

— Mi s-a părut mie că tu eşti, îi zise. Se întâmplă. Au înnebunit. Pana de curent… Vampirii îşi pierd minţile la clubul ăsta. Nici măcar nu pot să-ţi explic. E pe Tenth Avenue şi o stradă mai jos. Nu sunt taxiuri. Trebuie să alergi.

Acum că Magnus încerca să ajungă undeva, îşi dădu seama de nebunia pură de pe străzile scufundate în beznă. De vreme ce nu erau semafoare, oamenii obişnuiţi încercau să dirijeze traficul. Maşinile erau fie încremenite locului, fie se deplasau prea repede. Unele erau parcate şi întoarse invers, astfel încât farurile lor să lumineze magazinele şi restaurantele. Toată lumea ieşise – Village se revărsase din fiecare clădire şi nu mai era loc nicăieri. Magnus şi Greg erau nevoiţi să-şi facă loc cu greu printre oameni, printre maşini, împiedicându-se în întuneric.

Mulţimile se răreau cumva pe măsură ce se apropiau de râu. Clubul era într-unul dintre fostele abatoare. Faţada industrială din cărămidă fusese zugrăvită în argintiu şi cuvântul ELECTRICA, împreună cu un fulger, era scris deasupra fostelor uşi de serviciu. Doi vârcolaci stăteau lângă uşi, ţinând lanterne, iar Lincoln aştepta într-o parte. Era adâncit într-o conversaţie cu Consuela, adjuncta lui. Când îl văzură pe Magnus, Consuela făcu un pas spre o furgonetă în aşteptare, iar Lincoln veni spre el.

— De asta ne-am temut, zise Lincoln. Am aşteptat prea mult timp. Vârcolacii care păzeau intrarea se despărţiră, iar Lincoln împinse

Înăuntrul

uşile.

clubului era întuneric beznă, cu excepţia fasciculelor de lumină de la lanternele vârcolacilor. Se simţea mirosul puternic de băuturi alcoolice amestecate şi vărsate şi de ceva

neplăcut de înțepător şi acru.

Magnus ridică mâinile. Luminile de neon din jurul încăperii bâzâiră şi străluciră. Cele din tavan – lămpi fluorescente, cu o lumină rece – sfârâiră. Şi globul disco se trezi la viață, rotindu-se uşor, trimițând o mie de puncte de strălucire colorată reflectată în jurul încăperii. Ringul de dans, alcătuit din pătrate mari de plastic colorat, era şi el luminat de dedesubt.

Ceea ce făcea scena cu atât mai groaznică.

Erau patru cadavre, trei femei şi un bărbat. Toți arătau de parcă ar fi alergat spre diferitele puncte de ieşire. Pielea lor avea culoarea cenuşii, marcată peste tot de vânătăi movulii-verzui şi de zeci de urme, şi țipător luminate de roşul, galbenul şi albastrul de dedesubt. Era foarte puțin sânge. Doar câteva mici băltoace ici şi colo. Nici pe departe atât de mult sânge cât ar fi trebuit să fie.

Una dintre femeile moarte, remarcă Magnus, avea un păr lung şi blond, familiar. Ultima dată o văzuse în avion, dându-i invitațiile…

Magnus se întoarse iute.

— Toți au fost secați, zise Lincoln. Clubul nu s-a deschis încă pentru programul de seară. Aveau probleme cu sistemul de sunet chiar înainte să pice curentul, aşa că singurii oameni de aici erau angajații. Doi acolo…

Arătă spre platforma ridicată a DJ-ului, cu grămezile de platane şi difuzoare. Mai mulți vârcolaci erau sus, examinând scena.

— Doi în spatele barului, continuă el. Un altul a fugit şi s-a ascuns în baie, dar uşa a fost spartă. Şi ăştia patru. Nouă în total.

Magnus se aşeză pe un scaun din apropiere şi, pentru o clipă, îşi lăsă capul în palme pentru a se aduna. Nu conta cât de mult trăiai, niciodată nu puteai să te obişnuiești să vezi lucruri groaznice. Lincoln îi acordă un moment să-şi vină în Fire.

— Este vina mea. Când am fost s-o văd pe Camille, unul dintre ei mi-a luat din buzunar invitațiile pentru acest loc.

Lincoln îşi trase un scaun şi se aşeză alături de Magnus.

— Asta nu face să fie vina ta. Eu te-am rugat să vorbeşti cu Camille. Dacă a venit aici din cauza ta... asta nu aruncă vina asupra niciunuia din noi, Magnus. Dar acum înțelegi, nu mai poate să continue.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă Magnus.

— Există incendii. În tot oraşul. Vom profita de asta. Vom arde locul acesta din temelii. Cred că i-ar menaja pe cei din familiile victimelor, care ar fi mai bine să creadă că oamenii dragi au murit într-un incendiu, decât într-un...

El arătă spre scena cumplită din spatele lor.

— Ai dreptate, zise Magnus. Nu-i face bine nimănui să-i vadă pe cei dragi în halul ăsta.

— Nu. Şi nici dacă poliția va vedea asta nu va fi bine. Va arunca întreg oraşul în haos, iar vânătorii de umbre vor fi obligați să vină aici. Păstrăm secretul. Ne ocupăm noi.

— Şi vampirii?

— Intenționăm să ne ducem şi să-i prindem şi să-i încuiem aici în timp ce arde. Avem permisiunea de la Praetor Lupus. Întregul clan trebuie să fie tratat ca fiind viciat, dar vom încerca să fim raționali. Totuşi, prima pe care o vom aduce aici va fi Camille.

Magnus expiră încet.

— Magnus, spuse Lincoln, ce altceva putem face? Ea este lidera clanului. Trebuie să punem capăt nebuniei ăsteia acum.

— Lasă-mă o oră, îi ceru Magnus. O oră. Dacă îi pot scoate de pe străzi într-o oră...

— Deja există un grup care se îndreaptă spre apartamentul lui Camille. Un altul se va duce la Hotelul Dumont.

— De cât timp au plecat?

— De circa o jumătate de oră.

— Atunci, plec acum. Magnus se ridică. Trebuie să încerc să

fac ceva.

— Magnus, zise Lincoln, dacă ne stai în cale, haita te va înlătura, înțelegi asta?

Magnus dădu afirmativ din cap.

— Vin şi eu după ce terminăm aici, spuse Lincoln. Mă voi duce la Dumont. Acolo vor ajunge ei oricum.

Un Portal era necesar. Dată fiind situația de pe străzi, erau toate şansele ca vârcolacii să nu fi ajuns încă la apartamentul lui Camille – dacă ea se afla acolo. El avea nevoie doar să ajungă la ea. Dar înainte ca măcar să înceapă să deseneze runele, auzi o voce în întuneric.

— Ai venit.

Magnus se răsuci pe călcâie şi ridică brusc o mână pentru a lumina aleea.

Camille se îndrepta spre el, nesigură pe picioare. Era îmbrăcată cu o rochie lungă neagră – sau mai curând era o rochie care acum era colorată în negru de la cantitatea de sânge de pe ea. Era încă grea şi udă şi i se lipea de picioare în timp ce încerca să înainteze.

— Magnus…

Glasul îi era gros. Pete de sânge acopereau fața lui Camille, brațele, părul ei blond-argintiu. Ridică o mână pentru a se sprijini de perete în timp ce venea spre el cu paşi greoi, ca de bebeluş.

Magnus se duse încet spre ea. De îndată ce ajunse destul de aproape, ea renunță la efortul de a sta în picioare şi căzu în față. El o prinse la jumătatea distanței de pământ.

— Ştiam c-ai să vii, îi spuse ea.

— Ce-ai făcut, Camille?

— Te căutam… Dolly mi-a zis că erai… că erai aici.

Magnus o lăsă uşor pe pământ.

— Camille… ştii ce s-a întâmplat? Ştii ce-ai făcut?

Mirosul care venea dinspre ea era scârbos. Magnus inspiră scurt pe nas pentru a se linişti. Camille îşi dădea ochii peste cap. El o zgâlțâi.

— Trebuie să mă asculți, îi ceru. Încearcă să rămâi trează. Trebuie să-i convoci pe toți.

— Nu ştiu unde sunt… Sunt pretutindeni. E atât de *întunericl* E noaptea noastră, Magnus. Pentru micuții mei. Pentru noi.

— Trebuie să ai țărână din mormânt, îi zise Magnus.

Ea dădu slab din cap.

— Bine. Găsim țărâna. O foloseşti ca să-i convoci. Unde e țărâna?

— În cavou.

— Şi cavoul unde este?

— Cimitirul… Green-Wood. Brooklyn.

Magnus se ridică şi începu să deseneze runele. Când termină şi Portalul începu să se deschidă, o ridică pe Camille de pe pământ şi o ținu strâns.

— Gândeşte-te acum la el, îi zise. Fă-l să fie clar în mintea ta. Cavoul. Având în vedere starea lui Camille, aceasta era o propunere riscantă.

Ținând-o mai aproape, simți sângele de pe rochia ei pătrunzând prin cămaşa lui… şi Magnus păşi prin Portal.

Acolo erau copaci. Copaci şi o fărâmă de lumină a lunii străpungând cerul înnorat al nopții. Absolut niciun om, niciun glas. Doar huruitul îndepărtat al traficului blocat. Şi sutele de lespezi albe ieşind din pământ.

Magnus şi Camille stăteau în fața mausoleului care părea o excentricitate – partea din față a unui templu mic cu coloane. Era construit direct în coasta unui deal scund.

Magnus se uită în jos la Camille şi văzu că îşi găsise puterea de a-şi înfăşură brațele subțiri în jurul lui. Tremura puțin.

— Camille?

Ea îşi dădu capul pe spate. Plângea. Camille nu plângea niciodată. Chiar şi în astfel de împrejurări, Magnus se simți mişcat. Încă mai voia să o consoleze, voia să mai stea puțin şi să-i spună că totul avea să fie bine. Dar tot ce putu să-i spună fu:

— Ai cheia?

Ea clătină din cap. Nu prea existase şansa de a o avea. Magnus puse mâna pe încuietoarea uşilor late din metal, închise ochii şi se concentră până ce simţi lumina pârâind sub buricele degetelor lui.

Cavoul era de circa trei metri pătraţi, construit din beton. Pe pereţi se găseau rafturi din lemn, din podea până în tavan. Iar acele rafturi erau pline cu flacoane mici din sticlă cu pământ. Flacoanele erau diferite – unele verzi, groase, altele galbene, din sticlă suflată, cu bule vizibile. Erau şi sticluţe mai subţiri, unele extrem de mici, câteva maro, delicate. Cele mai vechi erau astupate cu dopuri de plută. Altele aveau dopuri din sticlă. Cele mai noi aveau capace înşurubate. Vechimea se putea deduce şi după straturile de praf sau funingine, după cantitatea de pânze de păianjen întinse între ele. Cele din spate nu ar fi putut să fie ridicate de pe rafturi, atât de gros era stratul de depuneri. Aici era o istorie a vampirismului din New York care probabil i-ar fi interesat pe mulţi şi care probabil ar fi meritat studiată…

Magnus întinse mâinile şi, cu o singură izbucnire de lumină albastră, toate flacoanele explodară în acelaşi timp. Tuşiră mult din pricina prafului şi a pulberii de sticlă.

— Unde se vor duce? o întrebă pe Camille.

— La Dumont.

— Fireşte, zise Magnus. Ei şi toţi ceilalţi. Mergem şi noi acolo, iar tu ai să faci ce-ţi spun eu. Trebuie să facem asta cum trebuie, Camille. Trebuie să încerci. Înţelegi?

Ea încuviinţă, dând o dată din cap.

De data aceasta, Magnus stăpâni Portalul. Ieşiră pe 116th Street, în toiul a ceea ce părea a fi o răzmeriţă în toată regula. Existau incendii. Ecourile ţipetelor şi ale geamurilor sparte treceau de la o stradă la cealaltă. Nimeni nu băgă de seamă că, dintr-odată, în mijlocul lor apărură Camille şi Magnus. Era prea întuneric şi o mult prea mare nebunie, în această zonă arşiţa era mult mai aprigă, şi Magnus simţea

cum i se scurgea transpirația pe tot corpul.
În față la Dumont erau parcate două furgonete şi o mulțime inconfundabilă de vârcolaci era deja adunată. Aveau bâte de baseball şi lanțuri. Asta era tot ce se afla la vedere. Fără doar şi poate, existau şi nişte recipiente de agheasmă. Deja în jur erau multe incendii.
Magnus o trase pe Camille în jos la adăpost în spatele unui Cadillac ale cărui geamuri fuseseră deja zdrobite. Întinse mâna şi deschise portiera.
— Urcă! îi ceru el lui Camille. Şi stai pe podea. Pe tine te caută. Lasă-mă să mă duc şi să vorbesc cu ei.
Chiar în timp ce Magnus îşi croia drum ocolind maşina, Camille găsi puterea de a se târî peste sticla spartă de pe scaunele din față şi se prăbuşi afară prin portiera de la şofer. Când Magnus încercă să o bage înapoi în maşină, ea îl împinse.
— Dă-te din drumul meu, Magnus! Pe mine mă vor.
— Camille, te vor *omorî*.
A
Însă ea fusese deja văzută. Vârcolacii traversară strada, cu bâtele pregătite. Camille ridică o mână. Mai mulți vampiri tocmai ajunseseră în fața hotelului. Mulți alții deja luptaseră, iar câțiva zăceau, nemişcați, pe trotuar.
Cronicile lui Magnus Bane
— Duceți-vă în hotel! le porunci ea.
— Camille… ne vor da foc, zise unul. *Uită-te* la ei. Priveşte ce se întâmplă.
Camille se uită la Magnus, iar el înțelese. Ea lăsa asta în seama lui.
— Duceți-vă înăuntru! repetă ea. Asta nu e o rugăminte.
În decursul următoarelor ore, unul câte unul, toți vampirii din New York – indiferent de starea în care se aflau – apărură pe treptele Hotelului Dumont. Camille, rezemându-se de uşă pentru sprijin, le ordonă să intre. Trecură prin falanga vârcolacilor cu bâte şi lanțuri, cu expresii prudente. Aproape

se lumina de ziuă când apărură şi ultimele grupuri.

Lincoln sosi în acelaşi timp.

— Unii lipsesc, zise Camille, în timp ce el cobora din maşina lui.

— Unii sunt morți, ripostă Lincoln. Trebuie să-i mulțumeşti lui Magnus că nu simt mai mulți morți.

Camille încuviință o dată din cap, apoi intră în hotel şi închise uşile.

— Şi acum? întrebă Lincoln.

— Nu-i poți vindeca fără consimțământul lor – dar poți să-i laşi pe uscat. Vor rămâne încuiați aici până ce vor fi curați, spuse Magnus.

— Şi dacă nu funcționează?

Magnus privi la fațada distrusă a Hotelului Dumont. Cineva, remarcă el, schimbase litera *n* cu un *r*. Dumort. Hotelul celor morți.

— Să vedem ce se întâmplă, propuse Magnus.

«**

Timp de trei zile, Magnus păstră gărzile de la Dumont. Se duse acolo de mai multe ori pe zi. Vârcolacii patrulau perimetrul non-stop, asigurându-se că nimeni nu ieşea. În cea de-a treia zi, imediat după apusul soarelui, Magnus dădu drumul gărzii de la uşa principală şi intră în hotel, încuind-o în urma lui.

În mod evident, fusese pus în funcțiune un principiu organizatoric în hotel. Vampirii care nu fuseseră afectați de drog erau împrăştiați în holul principal, în balcoane şi pe trepte. Cei mai mulți dormeau. Vârcolacii le permiteau acum să se ridice şi să plece.

Cu Lincoln şi ajutoarele lui alături de el, Magnus reconstitui paşii pe care îi făcuse în urmă cu aproape cincizeci de ani, spre sala de bal a hotelului. Încă o dată, uşile erau închise – de data aceasta, însă, cu un lanț.

— Adu cleştele din furgonetă, ceru Lincoln.

Pe sub uşă venea un miros îngrozitor.

Ze rog, gândi Magnus. *Fii goală.*

Bineînțeles că sala de bal nu avea cum să fie goală. Era o dorință absurdă ca toate evenimentele ultimelor trei zile să nu fi avut loc. Deoarece la sfârşit nimic nu e mai rău decât să vezi căderea unei persoane iubite. Era, cumva, mai rău decât să pierzi o iubire. Făcea ca totul să fie pus sub semnul întrebării. Făcea trecutul amar şi confuz.

Vârcolacul se întoarse cu cleştele şi tăiară lanțul, care ateriză pe podea cu un zăngănit sec. Câțiva dintre vampirii neafectați rămăseseră în urmă pentru a privi şi se adunaseră în spatele vârcolacilor.

Magnus deschise uşa.

Podeaua din marmură albă a sălii de bal era spartă. Oare chiar trecuseră cincizeci de ani de când Aldous deschisese aici Portalul către abisul dintre lumi?

Vampirii erau împrăştiați în toate părțile, poate treizeci cu totul. Aceştia erau cei bolnavi şi se aflau într-o stare profundă de suferință. Numai mirosul era suficient pentru a face pe oricine să verse. Iar vârcolacii îşi duseră mâinile la fețe pentru a nu-l mai simți.

Vampirii nu se mişcară şi nu spuseră nimic. Doar câțiva ridicară privirea pentru a vedea ce se întâmplă. Magnus păşi peste ei, uitându-se la fiecare. O găsi pe Dolly aproape în mijlocul sălii, nemişcată. O găsi pe Camille răşchirată în spatele uneia dintre draperiile care atârnau în capătul îndepărtat al sălii. Ca şi ceilalți, era înconjurată de un număr de băltoace de sânge regurgitat.

Avea ochii deschişi.

— Vreau să merg, zise ea. Ajută-mă, Magnus! Ajută-mă să merg un pic! Trebuie să par puternică.

Vocea îi era fermă, în pofida faptului că era prea slabă să se ridice singură. Magnus se aplecă şi o ridică în picioare, apoi o sprijini în timp ce mergea, cât mai demn cu putință, peste trupurile prăbuşite ale clanului ei. Când plecară, el încuie din nou uşile.

— Sus, îi spuse ea. În jur. Trebuie să merg. La etaj.

El putea să-i simtă încordarea la fiecare pas pe care îl făcea. Uneori aproape că o ducea el.

— Îți aminteşti? îl întrebă ea. Bătrânul Aldous deschizând Portalul aici… îți aminteşti? A trebuit să te previn în legătură cu ce făcea el.

A

— Îmi amintesc.

— Până şi mundanii ştiau să stea departe de acest loc şi să-l lase să putrezească. Detest faptul că unii dintre micuții mei locuiesc în locuri putrezite, dar e întuneric. E sigur.

Era prea greu să meargă şi să vorbească în acelaşi timp, aşa că tăcu şi se sprijini de pieptul lui Magnus. Când ajunseră la ultimul etaj, se rezemară de balustradă şi priviră în jos la dărâmăturile din holul principal al hotelului.

— Între noi nu a trecut cu adevărat, nu-i aşa? întrebă ea. Niciodată n-a mai fost cineva – nu ca tine. E valabil şi în cazul tău?

— Camille…

— Ştiu că nu ne putem întoarce. Ştiu. Spune-mi doar că n-a mai fost nimeni ca mine.

Adevărul era că mai fuseseră multe alte iubiri. Şi în timp ce Camille, în mod cert, era fără seamăn, existase multă dragoste – cel puțin din partea lui Magnus. Totuşi, în acea întrebare fuseseră o sută de ani de durere, iar Magnus se văzu nevoit să se întrebe dacă era posibil ca el să nu fi fost singur în acel sentiment.

— Nu, răspunse Magnus. N-a mai fost niciodată nimeni ca tine.

Ea păru să-şi recapete o parte din tărie din spusele lui.

— N-am vrut să se întâmple asta, zise ea. Exista un club în centrul oraşului, unde unora dintre mundani le făcea plăcere să fie muşcați. Aveau droguri în organism. Substanțele astea sunt destul de puternice. Pur şi simplu au pus stăpânire. Mi

s-a dat nişte sânge infectat să beau, ca dar. N-am ştiut ce beam – am ştiut numai ce efect a avut. Nu ştiam că eram capabili de dependență. Noi nu ştiam.

Magnus privi arsura de pe tavan. Vechi răni. Nimic nu trecea *cu adevărat* niciodată.

— Eu voi… voi da porunca, spuse ea. Ce s-a întâmplat aici nu se va mai întâmpla niciodată. Ai cuvântul meu.

— Nu mie trebuie să-mi spui.

— Spune-le celor din Praetor, ripostă ea. Spune-le vânătorilor de umbre dacă trebuie. Nu se va mai întâmpla. Mi-aş da viața înainte de a îngădui să se mai întâmple.

— Probabil că cel mai bine este să vorbeşti cu Lincoln.

— Atunci voi vorbi cu el.

Mantia demnității se întorsese pe umerii ei. În pofida a tot ce se întâmplase, ea era tot Camille Belcourt.

— Ar trebui să pleci acum, îi spuse ea. Asta nu mai e treaba ta.

Magnus şovăi o clipă. Ceva… o parte din el voia să rămână. Însă se trezi că deja cobora treptele.

— Magnus! îl strigă Camille.

Se întoarse.

— Îți mulțumesc că m-ai mințit. Mereu ai fost bun. Eu n-am fost niciodată. De aceea n-am putut fi împreună, nu-i aşa?

Fără să răspundă, Magnus se întoarse şi continuă să coboare. Raphael Santiago urca scările.

— Îmi pare rău, zise Raphael.

— Unde-ai fost?

— Când am văzut ce se întâmpla, am încercat să-i opresc. Camille a încercat să mă facă să beau nişte sânge. Ea voia ca toată lumea din cercul ei intim să ia parte. Era bolnavă. Am mai văzut asemenea lucruri înainte şi ştiam cum aveau să se sfârşească. Aşa că am plecat. M-am întors când un flacon cu pământ din mormântul meu a fost spart.

— Nu te-am văzut intrând în hotel, spuse Magnus.

— Am intrat printr-o fereastră spartă de la subsol. M-am

gândit că era mai bine să rămân ascuns o vreme. Am avut grijă de cei bolnavi în timpul ăsta. A fost tare neplăcut, dar… Raphael ridică privirea, peste umărul lui Magnus, în direcția lui Camille, şi spuse: Acum trebuie să plec. Avem multe de făcut aici. Du-te, Magnus. Aici nu e nimic pentru tine.

Raphael fusese dintotdeauna capabil să-l citească puțin cam prea bine pe Magnus.

e*

Magnus luă decizia când se afla în taxi în drum spre casă. Odată intrat în apartamentul lui, se pregăti fără să şovăie, adunând tot ce-i trebuia. Avea nevoie să fie foarte precis. Avea să scrie tot.

Apoi o sună pe Catarina. Bău nişte vin în timp ce o aştepta să ajungă.

Catarina era, probabil, cea mai sinceră şi mai apropiată prietenă a lui Magnus, în afară de Ragnor (şi acea relație era adesea volatilă). Catarina era singura care primise scrisori sau telefoane în timp ce el fusese plecat în excursia lui de doi ani. Totuşi, el nu-i spusese că era acasă.

— Serios? îl întrebă ea când îi deschidea uşa. *Doi ani, şi* apoi te întorci şi nici măcar nu mă suni timp de două săptămâni? Şi apoi, asta-i tot, „Vino pe la mine, am nevoie de tine”? Magnus, nici măcar nu mi-ai *spus* că te-ai întors.

— M-am întors, zise el, oferindu-i ceea ce considera a fi cel mai cuceritor zâmbet al lui.

Zâmbetul necesită puțin efort, dar, din fericire, părea sincer.

— Nici măcar să nu încerci figuri din astea cu mine. Nu sunt una dintre cuceririle tale, Magnus. Sunt prietena ta. Se presupune că ieşim la pizza, nu că facem sex.

— Sex? Dar eu…

— Nu face asta! Ridică un deget de avertisment. Vorbesc serios. Cât pe ce să nu vin. Dar păreai atât de jalnic la telefon, încât am fost nevoită să vin.

Magnus îi examină tricoul curcubeu şi salopeta roşie. Amândouă ieşeau în evidență în contrast cu pielea ei

albastră. Contrastul rănea ochii lui Magnus. Se hotărî să nu comenteze nimic despre ținuta ei. Salopetele roşii erau foarte populare. Doar că cei mai mulți dintre oameni nu erau albaştri. Cei mai mulți dintre oameni nu *înfățişau* curcubeul.

— De ce te uiți aşa la mine? Zău, Magnus…

— Dă-mi voie să-ți explic, îi zise el. Apoi poți să țipi la mine cât vrei.

Aşa că îi explică. Iar ea îl ascultă. Catarina era soră medicală şi o bună ascultătoare.

— Vrăji de memorie, spuse ea, clătinând din cap. Nu prea mă pricep la aşa ceva. Eu sunt vindecătoare. Tu eşti cel care mânuieşte tot soiul de chestii din astea. Dacă le fac greşit…

— N-ai să le faci.

— S-ar putea.

— Am încredere în tine. Poftim.

Îi întinse Catarinei foaia de hârtie împăturită. Pe ea era lista tuturor dăților în care o văzuse pe Camille în New York. Fiecare întâlnire din tot secolul al douăzecilea. Acestea erau lucruri care trebuiau să dispară.

— Vezi tu, există un motiv pentru care putem să ne amintim, spuse ea cu şi mai multă blândețe.

— E mult mai uşor când viața ta are un termen de expirare.

— Se poate să fie mai important pentru noi.

— Am iubit-o, zise el. Nu pot să accept ce am văzut.

— Magnus…

— Fie o faci tu, fie încerc să o fac eu asupra mea.

Catarina oftă şi dădu din cap a încuviințare. Studie hârtia preț de mai multe momente, apoi îl prinse pe Magnus de tâmple cu mare blândețe.

— Să nu uiți că eşti norocos să mă ai, bine? îi spuse ea.

— Niciodată.

e*

Cinci minute mai târziu, Magnus fu mirat să o găsească pe Catarina şezând alături de el pe canapea.

— Catarina? Ce…

— Dormeai, îi zise ea. Ai lăsat uşa deschisă. Am intrat singură. Trebuie să-ți încui uşa. În oraş e o nebunie. Oi fi tu magician, dar asta nu înseamnă că e imposibil să-ți fie furată combina stereo.

— De obicei încui, spuse Magnus, frecându-se la ochi. Nu mi-am dat seama că am adormit. De trade ai ştiut că…

— Tu m-ai sunat şi mi-ai spus că eşti acasă şi că voiai să ieşim la o pizza.

— Aşa am făcut? Cât e ceasul?

— E timpul pentru pizza, îi răspunse ea.

— Eu te-am sunat?

— Îhî. Ea se ridică şi îi întinse o mână să-l ajute şi pe el. Şi te-ai întors de două săptămâni şi m-ai sunat abia în seara asta, aşa că ai dat de belea. La telefon părea că-ți pare rău, dar nu destul de rău. Va fi nevoie de mai multă linguşire.

A

— Ştiu. Îmi pare rău. Am fost…

Magnus se străduia să-şi găsească cuvintele. Ce făcuse în ultimele două săptămâni? Lucrase. Îi sunase pe clienți. Dansase cu nişte străini chipeşi. Şi altceva, dar nu prea îşi amintea. Nu conta.

— Pizza, zise ea din nou, trăgându-l în picioare.

— Pizza. Sigur. Sună bine.

— Hei! exclamă ea, în timp ce el încuia uşa. Ai mai auzit ceva despre Camille în ultima vreme?

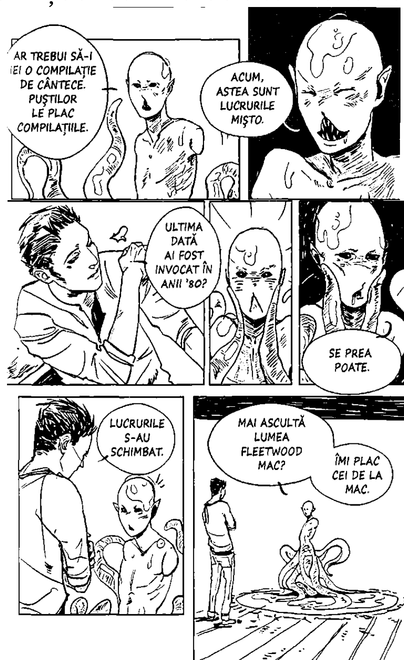
— *Camille*? N-am mai văzut-o de cel puțin… optzeci de ani? Cam aşa ceva. De ce mă întrebi de Camille?

— Fără niciun motiv anume. Numele ei mi-a venit pur şi simplu în minte. Apropo, tu plăteşti.

Ce să-i cumperi unui vânător de umbre care are de toate Ieşi cu care oricum nu ieşi în mod oficial) de Cassandra Clare şi Sarah Rees Brennan

— *Alec este iubitul tău? îl întrebă Elyaas, demonul cu tentacule. Magnus se uită lung la el. Nu era pregătit să-i spună cineva „iubit” cu o notă de mâzgă ascunsă sub cuvânt.*

Simțea că niciodată nu avea să fie pregătit.



Magnus se trezi cu strălucirea aurie a luminii de amiază strecurându-se prin fereastra lui şi cu pisica dormindu-i pe cap.

Preşedintele Mi-au îşi exprima uneori afecțiunea în acest mod nefericit. Blând, dar ferm, Magnus smulse pisica din părul lui, micuțele gheare producând şi mai multe stricăciuni în timp ce era îndepărtată cu un țipăt felin trist de disconfort.

Apoi pisica sări pe pernă, aparent pe deplin refăcută după încercarea grea, şi coborî din pat. Ateriză pe podea cu un bufnet moale şi țâşni cu un mieunat spre bolul cu mâncare.

Magnus se întoarse pe partea cealaltă în pat, astfel încât acum era culcat pieziş pe saltea. Fereastra care privea de deasupra patului era un vitraliu. Peste cearşafurile lui se proiectau romburi aurii şi verzi, care adăstau calde pe pielea lui descoperită. Îşi înălță capul de pe perna pe care o strângea în brațe şi apoi îşi dădu seama ce făcea: adulmeca

aerul în căutare de miros de cafea.

Se întâmplase de câteva ori în ultimele săptămâni ca Magnus să se ducă împleticit la bucătărie spre aroma puternică de cafea, trăgându-şi CASSANDRA CLARE, SARAH REES BRENNAN, MAUREEN JOHNSON pe el un halat din selecția lui bogată şi diversificată, şi să-l găsească acolo pe Alec. Magnus cumpărase o cafetieră, deoarece Alee păruse într-o oarecare măsură complet nefericit de stilul lui Magnus de a-aduce-prin-magie-bară-oarecum-de-aşterpeli căni de cafea şi de ceai de la The Mudd Truck. Aparatul era o bătaie de cap în plus, însă Magnus era bucuros că îl cumpărase. Alee trebuia să ştie că această cafetieră era pentru el şi pentru gingaşele lui sensibilități morale, iar Alee părea să simtă un fel de alinare în preajma aparatului, pe care nu o simțea în legătură cu nimic altceva, făcând cafea fără să întrebe dacă putea, aducându-i o ceaşcă lui Magnus atunci când el lucra. În oricare altă parte a mansardei lui Magnus, Alec încă era foarte grijuliu, atingând lucrurile de parcă nu avea niciun drept asupra lor, de parcă era un musafir.

Şi bineînțeles că era un musafir. Doar că Magnus avea o dorință irațională ca Alee să se simtă ca acasă în mansarda lui, de parcă asta însemna ceva, ca şi cum i-ar fi dat lui Magnus un drept asupra lui Alee sau ar fi indicat că Alee voia un drept asupra lui. Magnus presupunea că asta era. Dorea foarte tare ca Alee să vrea să fie acolo şi să se simtă fericit când se afla acolo.

Oricum, nu putea să-l răpească pe cel dintâi născut al familiei Lightwood şi să-l țină ca pe o podoabă în casă. Alee adormise de două ori – pe canapea, nu pe pat. O dată după o noapte lungă şi lentă de sărutări; şi o dată când Alee venise în vizită la o cafea, vizibil epuizat după o zi de vânat demoni, şi adormise aproape instantaneu. Magnus, de asemenea, luase obiceiul să lase uşa de la intrare descuiată, de vreme ce nimeni nu avea de gând să-l jefuiască pe înaltul Magician din Brooklyn, iar Alee obişnuia să vină uneori dimineața

devreme.

De fiecare dată când Alee trecuse pe la el – sau în diminețile după momentele în care Alee adormise acolo –, Magnus se trezise în sunetul şi mirosul preparării cafelei pentru el, cu toate că Alee ştia că Magnus putea să producă din senin cafea prin magie. Alee o făcuse numai de câteva ori, căci fusese acolo în foarte puține dimineți. Nu era ceva cu care Magnus trebuia să se obişnuiască.

Bineînțeles că azi Alee nu era aici, căci era ziua lui de naştere şi el ieşea împreună cu familia sa. Iar Magnus nu era tocmai genul de prieten pe care puteai să-l aduci la ieşirile cu familia. De fapt, că veni vorba de ieşirile în familie, membrii familiei Lightwood nici măcar nu ştiau că Alee avea un iubit – ca să nu mai pomenim că acesta mai era şi magician –, iar Magnus nu avea habar dacă aveau să ştie vreodată. Nu era un lucru în legătură cu care Magnus să-l preseze pe Alee. Îşi dădea seama după prudența lui Alee că era prea devreme.

Nu exista niciun motiv pentru care Magnus să se dea jos din pat, să se ducă agale spre bucătărie prin spațiul destinat camerei de zi şi să şi-l imagineze pe Alee îngenuncheat în fața hiatului de bucătărie, făcând cafea, şi îmbrăcat într-un pulover urât, cu chipul concentrat asupra sarcinii simple. Alec era scrupulos până şi în ceea ce priveşte cafeaua. *Şi chiar poartă pulovere îngrozitoare*, gândi Magnus şi fu consternat când gândul aduse cu el un val de afecțiune.

Nu era vina familiei Lightwood. În mod evident, ei îi alimentau pe Isabelle, sora lui Alee, şi pe Jace Wayland cu destui bani cât să se îmbrace cu ținute care să le vină bine. Magnus bănuia că lui Alee îi cumpăra hainele mama lui sau şi le cumpăra el singur, pe baza caracterului practic – *O, iată, ce drăguț; pe gri nu prea se vede limfa* –, iar apoi purta hainele urâte şi funcționale la nesfârşit, fără să pară să bage de seamă că în timp se uzau, se zdrențuiau şi se găureau.

Fără să vrea, Magnus descoperi că schița un zâmbet în timp ce scotocea în căutarea ceştii lui mari şi albastre pentru cafea

pe care scria MAI bun DECÂT GANDALF cu litere sclipitoare. Era îndrăgostit; oficial, era revoltat de el însuşi.

Se prea poate să fi fost îndrăgostit, dar mai avea şi alte lucruri la care să se gândească în afară de Alee. O companie mundană îl angajase să invoce un demon cecaelia. Pentru suma de bani pe care i-o plăteau, şi luând în considerare faptul că demonii cecaelia erau demoni mai neînsemnați, care cu greu puteau să producă toată acea agitație, Magnus convenise să nu pună întrebări. Sorbi din cafea şi medită la ținuta

Cassandra clare, Sarah Rees brennan, Maureen Johnson pentru invocat demoni din acea zi. Invocarea demonilor nu era ceva ce Magnus făcea prea des, ținând cont că era, practic, total ilegală. Magnus nu avea un respect deosebit față de Lege, dar dacă tot o încălca, voia să arate bine făcând-o.

Gândurile îi fură întrerupte de sunetul interfonului. Azi nu lăsase uşa descuiată pentru Alee şi ridică din sprâncene când auzi sunând. Doamna Connor venise cu douăzeci de minute mai devreme.

Lui Magnus îi displăceau profund oamenii care veneau mai devreme la întâlniri de afaceri. Era la fel de rău ca şi întârziatul, de vreme ce zăpăcea pe toată lumea, ba chiar şi mai rău, oamenii care veneau mai devreme se purtau întotdeauna cu deosebită superioritate în ceea ce priveşte obişnuințele lor proaste legate de timp. Se purtau ca şi cum ar fi fost mai just din punct de vedere moral să te trezeşti devreme decât să te culci târziu, chiar dacă făceai aceeaşi treabă în acelaşi interval de timp. Magnus socotea că asta este una dintre cele mai mari nedreptăți ale vieții.

Era posibil să fie puțin irascibil pentru că nu apucase să-şi termine cafeaua înainte să fie obligat să se ocupe de afaceri.

Apăsă pe butonul interfonului pentru a o lăsa pe reprezentanta companiei să intre. Doamna Connor se dovedi a fi o femeie de treizeci şi cinci de ani, a cărei înfățişare era în

concordanță cu numele ei irlandez. Avea părul roşu şi des răsucit şi ridicat în sus, şi genul de piele albă impenetrabilă în legătură cu care Magnus era gata să parieze că nu se bronza niciodată. Era îmbrăcată cu un costum albastru pătrăţos, dar care părea scump, şi se uita chiorâş la ţinuta lui Magnus.

Aceasta era casa lui Magnus, ea venise mai devreme, iar Magnus se simţea pe deplin îndreptăţit să fie îmbrăcat în nimic altceva decât nişte pantaloni de pijama negri împodobiţi cu un model cu tigri şi păsări flamingo care dansau. Îşi dădu seama că pantalonii îi alunecau un pic în jos pe şolduri şi îi trase în Sus. Văzu privirea dezaprobatoare a doamnei Connor deplasându-se spre pieptul lui gol şi fixându-se pe pielea netedă cafenie unde ar fi trebuit să se afle un buric. Pecetea diavolului, o numise tatăl lui vitreg, dar el spusese acelaşi lucru şi despre ochii lui Magnus. Magnus depăşise de mult momentul în care îi păsa dacă îl judecau mundanii.

— Caroline Connor, se prezentă femeia. Nu-i întinse mâna. Director financiar şi vicepreşedinte de marketing la Sighlad Enterprises.

— Magnus Bane, zise Magnus. Înaltul Magician din Brooklyn şi campion la Scrabble.

— Aveţi recomandări deosebite. Am auzit că sunteţi un vrăjitor extrem de puternic.

— Magician, de fapt, o corectă Magnus.

— Mă aşteptam să fiţi…

Se opri ca o persoană nehotărâtă asupra unei selecţii de bomboane de ciocolată, având mari dubii cu privire la toate. Magnus se întreba ce ar fi ales, ce reper de magician demn de încredere îşi imaginase sau sperase – vârstnic, bărbos, alb. Magnus întâlnise mulţi oameni care căutau un înţelept. Nu prea avea timp de asta.

Totuşi, trebuia să admită că ăsta nu era poate cel mai profesionist mod în care se comportase el.

— V-ați aşteptat, poate, sugeră el calm, să port o cămaşă?

Doamna Connor ridica uşor din umeri.

— Toată lumea mi-a spus că faceți alegeri excentrice în ceea ce priveşte moda, şi sunt convinsă că tunsoarea dumneavoastră este foarte la modă, răspunse ea. Dar, sincer, arată de parcă ar fi dormit o pisică pe capul dumneavoastră.

Magnus îi oferi lui Caroline Connor o cafea, pe care ea o refuză. Tot ce acceptă era un pahar cu apă. Magnus avea bănuieli din ce în ce mai mari în privința ei.

Când Magnus ieşi din camera lui îmbrăcat cu pantaloni din piele de culoarea castanei şi un pulover strălucitor cu guler rulat, care venea la pachet cu o eşarfă veselă asortată, Caroline îl privi cu o răceală distantă, sugerând că ea nu găsea ținuta ca fiind o mare îmbunătățire față

de pantalonii de pijama. Magnus acceptase deja faptul că nu avea să existe o prietenie eternă între ei, aşa că nu-şi simți inima frântă.

— Aşadar, Caroline, începu el.

— Prefer doamna Connor, interveni ea, stând chiar pe marginea canapelei din catifea aurie a lui Magnus.

Se uită în jur la mobilă la fel de dezaprobator cum se uitase la pieptul gol al lui Magnus, ca şi când ar fi considerat că nişte gravuri interesante şi o veioză cu clopoței ar fi fost cumva echivalentul orgiilor romane.

— Doamnă Connor, se corectă Magnus cu uşurință.

Clientul avea întotdeauna dreptate, iar aceasta avea să fie politica lui Magnus până ce se termina afacerea, punct în care avea să refuze să mai fie vreodată angajat de compania aceasta.

Femeia scoase un dosar din servietă, un contract cu o legătură verde-închis, pe care i-l trecu lui Magnus ca să-l răsfoiască. Magnus mai semnase încă două contracte în ultima săptămână, unul gravat într-un trunchi de copac în adâncimile unei păduri germane, la lumina lunii, şi unul cu

propriul lui sânge. Mundanii erau teribil de bizari.
Magnus îl parcurse în grabă. Invocarea unui demon neînsemnat, scop misterios, sume obscene de bani. Verificat, verificat şi verificat. Semnă cu o înflorritură şi i-l dădu înapoi.
— Ei bine, spuse doamna Connor, împreunându-şi mâinile în poală. Aş vrea să văd demonul acum, vă rog.
— Durează puțin să stabilesc pentagrama şi cercul de invocare, îi explică Magnus. Poate vreți să vă faceți comodă.
Doamna Connor păru surprinsă şi nemulțumită.
— Am o întâlnire la prânz, îi explică ea. Nu aveți nicio modalitate să grăbiți procesul?
— Ăăă, nu. E magie neagră, doamnă Connor. Nu e ca şi cum ați comanda o pizza.
Gura doamnei Connor se strânse ca o bucată de hârtie împăturită în două.
Cronicile lui Magnus bane
— Aş putea să mă întorc în câteva ore?
Convingerea lui Magnus că oamenii care soseau la întâlniri mai devreme nu aveau respect pentru timpul celorlalți oameni se confirmă. Pe de altă parte, nu-şi dorea foarte tare ca această femeie să rămână în casa lui mai mult decât era necesar.
— Puteți pleca acum, îi spuse Magnus, păstrând un ton urban şi fermecător. Când vă întoarceți, aici va exista un demon cecaelia cu care să faceți ce doriți. Casa Bane, bombăni Magnus în timp ce doamna Connor pleca, pe un ton nu suficient de scăzut pentru a fi sigur că nu avea să-l audă. Demoni reci şi calzi, la dispoziția dumneavoastră.
Nu avea timp să stea şi să se enerveze. Avea treburi de făcut. Magnus se apucă să aranjeze lumânările negre în cerc. În interiorul cercului scrijeli pentagrama, folosind un băț de scoruş proaspăt tăiat de mâinile spiritelor naturii.

. Întregul

proces dură vreo două ore înainte ca el să fie gata să înceapă incantația.

— *I-am tibi impero et praecipio, maligne spiritus*! Te invoc, prin puterea clopotului, cărții şi a lumânării. Te invoc din vidul aerului, din cele mai întunecate adâncuri. Te invoc, Elyaas, tu cel care înoți în mările miezului de noapte de suflete pe veci înecate, Elyaas, tu cel care pândeşti în întunericul ce înconjoară Pandemoniu!, Elyaas, tu care te scalzi în lacrimi şi te joci cu oasele marinarilor pierduți.

Magnus rosti tărăgănat cuvintele, bătând cu unghiile în ceaşcă şi examinându-şi oja verde sărită pe alocuri. Se mândrea cu treaba lui, dar aceasta nu era partea preferată a îndeletnicirilor sale, nu era clientul preferat şi nici ziua pentru asta.

Lemnul auriu al podelei lui începu să fumege, iar fumul care se ridică avea iz de sulf. Însă fumul se înălța în fuioare ursuze. Magnus simți o rezistență atunci când trase dimensiunea demonului mai aproape de el, ca un pescar ce trage undița şi are un peşte care se zbate.

Era prea devreme după-amiază pentru asta. Magnus vorbi mai tare, simțind puterea ridicându-se în el pe măsură ce vorbea, ca şi cum sângele îi lua foc şi trimitea scântei din centrul ființei lui în spațiul dintre lumi.

— Ca distrugător al lui Marbas, te invoc. Te invoc în calitate de copil al demonului care poate să facă mările voastre să sece. Te invoc prin puterea mea proprie şi prin puterea sângelui meu, iar tu ştii cine-mi este tată, Elyaas. Nu vei putea, nu vei îndrăzni să nu te supui.

Fumul se ridică şi mai sus, deveni un văl, şi dincolo de văl, preț de o clipă, Magnus zări o altă lume. Apoi fumul deveni prea gros pentru a mai putea vedea prin el. Magnus trebui să aştepte până ce se micşoră şi se reuni într-o formă – nu chiar forma unui bărbat.

Magnus invocase mulți demoni dezgustători în viața lui. Demonul amfâsbena avea aripile şi corpul unui pui uriaş. Poveştile mundane pretindeau că avea capul şi coada unui şarpe, dar nu era, de fapt, adevărat. Demonii amfisbena erau

acoperiți de tentacule, cu un tentacul foarte mare conținând un ochi şi o gură cu dinți ascuțiți. Magnus putea să înțeleagă de unde se iscase confuzia.

Demonii amfâsbena erau cei mai răi, dar nici demonii cecaelia nu erau preferării lui Magnus. Nu erau plăcuți din punct de vedere estetic şi lăsau mâzgă pe toată podeaua.

Forma lui Elyaas era mai mult o bilă. Capul lui era întrucâtva ca al unui bărbat, dar avea ochi verzi aşezați laolaltă în centrul fetei şi o deschizătură triunghiulară servind drept nas şi gură. Nu avea brațe. Torsul îi era retezat brusc, iar părțile lui inferioare semănau cu cele ale calmarului, cu tentaculele scurte şi groase. Şi de la cap la tentaculele butucănoase era acoperit de o mâzgă neagră-verzuie, ca şi cum s-ar fi ridicat dintr-o mlaştină fetidă şi transpira putrefacție prin toți porii.

— Cine îl invocă pe Elyaas? întrebă el cu o voce care suna ca o voce de bărbat normală, veselă chiar, cu o vagă sugestie că era auzit sub apă – poate pur şi simplu pentru că avea gura plină de noroi.

Magnus văzu limba demonului – ca una umană, dar verde şi terminată într-un vârf gros – tremurând între dinții ascuțiți şi pătați de mâzgă în timp ce vorbea.

Vorbea cu voioşie, dar flacăra alb-albastră a lumânărilor răspunse stării sale de spirit şi se contractă, formând o cuşcă de lumină în jurul lui Elyaas, ceea ce îl făcu să scheaune. Mâzga lui nu avea niciun efect asupra focului.

— Ei, haide! bombăni Elyaas. Nu *fi aşa*! Eram pe drum. Am fost reținut de nişte treburi personale.

Magnus îşi dădu ochii peste cap.

— Ce făceai, demonule?

Expresia lui Elyaas părea evazivă, în măsura în care îți puteai da seama pe sub mâzgă.

— Aveam o treabă. Deci, ce mai faci, Magnus?

— Poftim?

— Ştii tu, de ultima oară de când m-ai invocat. Cum te

simți?
— Poftim?
— Nu-ți aminteşti de mine? întrebă demonul cu tentacule.
— Invoc o mulțime de demoni, răspunse Magnus cu glasul slab.
Urmă o pauză lungă. Magnus se holba în fundul ceştii lui şi îşi dorea cu disperare să mai apară nişte cafea. Era ceva ce o mulțime de mundani îşi doreau şi ei, dar Magnus avea un avantaj față de fraierii aceia. Cana lui chiar se umplea din nou încet, până ce fii plină ochi cu un lichid închis la culoare, bogat. Sorbi din cafea şi se uită la Elyaas, care se foia stânjenit de pe un tentacul pe altul.
— Ei bine, zise Elyaas. Asta e ciudat.
— Nu e nimic personal, spuse Magnus.
— Poate că dacă ți-aş zgâlțâi puțin memoria, îi sugeră Elyaas îndatoritor. M-ai invocat atunci când căutai un demon care blestemase un vânător de umbre? Bill Herondale?
— Will Herondale, îl corectă Magnus.
Elyaas pocni din tentacule de parcă ar fi fost nişte degete.
— Ştiam eu că era ceva de genul ăsta.
— Ştii, spuse Magnus, lămurit, cred că-mi amintesc. Îmi pare rău pentru asta. Mi-am dat seama imediat că nu erai demonul pe care fi căutam. Arătai cam albastru într-unul din desene, dar, evident, tu nu eşti albastru şi eu îți iroseam timpul Ai fost destul de înțelegător în privința asta.

— Nu te mai gândi. Elyaas flutură un tentacul. Se mai întâmplă astfel de lucruri. Şi pot să arăt albastru. Ştii tu, în lumina potrivită.
— Lumina este importantă, e adevărat, aprobă Magnus.
— Așadar, ce s-a întâmplat cu Bill Herondale şi acel blestem pe care l-a aruncat asupra lui un demon albastru?
Demonul cecaelia părea sincer interesat.
— *Will* Herondale, repetă Magnus. De fapt, e o poveste lungă.

— Vezi tu, uneori, noi, demonii, pretindem că blestemăm oamenii şi de fapt nu o facem cu adevărat, zise Elyaas prietenos şi cu chef de vorbă. Cum ar fi, doar pentru distracție. Ştiai asta?

— Ai fi putut să mi-o spui în urmă cu un secol sau două, remarcă Magnus pe un ton tăios.

Elyaas clătină din cap, afişând un zâmbet împodobit cu mâzgă.

— Vechea poantă cu de-a-prefăcutul-că-blestemi. E ceva clasic. Foarte amuzant. Pentru prima dată păru să observe expresia placidă a lui Magnus. Nu din perspectiva ta, desigur.

— Pentru Will Herondale n-a fost deloc amuzant! se răsti Magnus la el. O, fir-ar să fie! Acum m-ai făcut pe mine s-o fac.

Telefonul lui Magnus bâzâia de pe blatul de bucătărie, acolo unde îl lăsase. Magnus plonjă după el şi fii încântat să vadă că era Catarina. Aşteptase telefonul de la ea.

Apoi îşi dădu seama că demonul îl privea curios.

— Îmi pare rău, spuse Magnus. Te superi dacă răspund?

Elyaas flutură dintr-un tentacul.

— O, nu, dă-i drumul.

Magnus apăsă tasta de răspuns a telefonului şi se duse spre fereastră, îndepărtându-se de demon şi de aburii sulfuroşi.

— Bună, Catarina! o salută Magnus. Sunt foarte încântat că în cele din urmă m-ai sunat înapoi.

Foarte probabil ca el să fi accentuat puțin „în cele din urmă”.

— Am făcut-o numai pentru c-ai zis că era urgent, răspunse prietena lui, Catarina, care era soră medicală în primul rând şi magiciană în al doilea.

Magnus nu credea că ea ieşise la vreo întâlnire în ultimii cincisprezece ani. Înainte de asta, avusese un logodnic cu care tot voise să se mărite, dar nu-şi găsise niciodată răgazul

necesar, şi într-un final el murise de bătrâneţe, încă sperând că ea avea să fixeze o dată într-o bună zi.

— Este urgent, zise Magnus. Ştii că mi-am… ăăă… petrecut timpul cu unul dintre nefilimii de la Institutul din New York.

— Un Lightwood, corect? întrebă Catarina.

— Alexander Lightwood, preciză Magnus, şi se simţi întrucâtva îngrozit să audă cum i se înmuiase glasul când îi rostise numele.

— N-aş fi zis că ai timp, cu toate celelalte chestii de care te ocupi.

Era adevărat. În seara în care Magnus fi cunoscuse pe Alee, tocmai voise să dea o petrecere, să se distreze, să joace rolul unui magician cuprins *de joie de vivre*[34] până ce chiar ar fi putut s-o simtă. Îşi aminti cum în trecut, o dată la câţiva ani, simţea o poftă de nestăpânit de iubire şi cum începea să caute o posibilă iubire în străinii frumoşi. Cumva, de data asta, nu se întâmplase aşa. Îşi petrecuse anii optzeci într-un ciudat nor de nefericire, gândindu-se la Camille, vampiriţa pe care o iubise cu mai bine de un secol în urmă. Nu mai iubise pe nimeni, nu mai iubise cu adevărat şi nici nu mai fusese iubit, de la Etta, în anii cincizeci. Etta era moartă de ani şi ani şi îl părăsise înainte de a muri. De atunci mai existaseră aventuri, fireşte, iubiţi care fi părăsiseră sau pe care îi părăsise el, chipuri pe care de-abia şi le mai amintea, licăriri de splendoare care pâlpâiseră şi se stinseseră chiar în timp ce se apropiase de ele.

Nu încetase să-şi mai dorească iubire. Pur şi simplu, cumva, încetase să mai caute.

Se întreba dacă era posibil să fii ostenit fără să ştii, dacă puteai să-ţi pierzi speranţa nu toată deodată, ci treptat, zi după zi, şi să dispară înainte să-ţi dai seama.

Apoi Clary Fray îşi făcuse apariţia la petrecerea lui, fata a

---

[34] Bucuria de a trăi, chef de viaţă, în lb. franceză.

cărei mamă îi ascunsese toată viața ei că era vânător de umbre. Clary fusese adusă la Magnus, astfel încât el să-i poată vrăji memoria şi să-i întunece vederea, iar şi iar în timp ce creştea, iar Magnus o făcuse. Nu era un lucru îngrozitor pe care să i-l faci unei fete, însă mama ei se temea foarte tare pentru ea, şi Magnus nu considerase că era treaba lui să o refuze. Şi totuşi, Magnus nu se putuse abține să nu dezvolte un interes personal. Să vadă un copil crescând, an după an, era ceva nou pentru el, după cum era şi sentimentul greutății amintirilor ei în mâinile lui. Începuse să se simtă puțin responsabil, începuse să vrea să ştie ce avea să devină ea şi să vrea ce era cel mai bine pentru fată.

Magnus se interesase de Clary, micuța roşcată care se făcuse o… micuță roşcată ceva mai mare, dar nu crezuse că avea să fie teribil de interesat de însoțitorii pe care şi-i găsise fata. Nu de mundanul banal; nu de Jace Wayland cel cu ochii aurii, care îi amintea lui Magnus prea mult de trecutul pe care voia să-l uite; şi cu siguranță de niciunul dintre frații Lightwood, băiatul brunet şi fata pe ai căror părinți Magnus avea motive întemeiate să nu-i placă.

Nu avea nicio noimă faptul că privirea îi fusese atrasă de Alee, iar şi iar. Alee se ținuse în urma micului lor grup şi nu făcuse niciun efort să-i atragă privirea. Avea un colorit izbitor, acea combinație rară de păr negru şi ochi albaştri care fusese dintotdeauna preferata lui Magnus, iar Magnus bănuia că acesta fusese motivul pentru care privise în direcția lui Alee la început. Ciudat să vadă coloritul care îi deosebise atât de mult pe Will şi pe sora lui, la atâția kilometri şi ani depărtare, şi la cineva cu un cu totul alt nume de familie…

Apoi Alee zâmbise la una din glumele lui Magnus, iar zâmbetul aprinsese o lampă pe chipul lui solemn, făcându-i ochii albaştri să strălucească şi lăsându-l pe Magnus fără suflare pentru scurtă vreme. Iar când atenția lui Magnus fusese atrasă, el văzuse un licăr de interes şi în ochii lui Alee,

un amestec de vinovăție, curiozitate şi plăcere față de atenția lui Magnus. Vânătorii de umbre erau de modă veche în această privință, cu alte cuvinte, intoleranți şi habotnici, după cum erau cu privire la orice. Magnus mai fusese abordat şi până atunci de vânători de umbre masculi, fireşte, însă întotdeauna în secret, întotdeauna de parcă i-ar fi făcut lui Magnus o mare favoare şi de parcă atingerea lui Magnus, deşi dorită, i-ar fi putut pângări. (Magnus îi refuzase întotdeauna.) Fusese un adevărat şoc să vadă astfel de sentimente exprimate deschis şi inocent pe chipul frumos al unui băiat.

Când Magnus îi făcuse cu ochiul lui Alee şi îi spusese să-l sune, fusese un impuls nesăbuit, ceva mai mult decât o toană. Cu certitudine nu se aşteptase ca vânătorul de umbre să-i apară în prag câteva zile mai târziu şi să-i ceară o întâlnire. Şi nici nu se aşteptase ca întâlnirea să decurgă atât de spectaculos de bizar şi nici să-l placă atât de mult pe Alee după aceea.

— Alee m-a luat prin surprindere, îi explică Magnus Catarinei în sfârşit, ceea ce era o afirmație cu totul modestă şi atât de adevărată, încât îi dădu senzația că divulgase prea mult.

— Ei bine, mie mi se pare o idee nebunească, dar de obicei la tine funcționează, îi spuse Catarina. Care e problema?

Asta era o întrebare de un milion de dolari. Magnus luă hotărârea să pară spontan în această privință. Nu era un lucru pentru care ar fi trebuit să-şi facă atâtea griji, şi îşi dorea un sfat, dar nu voia să lase pe nimeni să vadă cât de mult conta pentru el, nici măcar pe Catarina.

— Mă bucur că întrebi. Uite cum stă treaba, spuse Magnus. Azi este ziua lui Alee. Împlineşte optsprezece ani. Şi aş vrea să-i iau un cadou, deoarece sărbătorirea zilei de naştere este tradiționalul moment de făcut cadouri, indicând afecțiunea ta pentru respectiva persoană. Dar – şi în acest punct aş vrea să spun că mi-aş fi dorit să mă suni înapoi mai devreme – n-am

nici cea mai vagă idee ce să-i iau şi ți-aş fi cu adevărat recunoscător pentru sfaturile tale. Chestia este, lui nu prea pare să-i pese de lucrurile materiale, inclusiv de haine, lucru pe care eu nu-l înțeleg, deşi îl găsesc ciudat de fermecător. E imposibil să-i cumperi ceva. Singurele lucruri noi cu care l-am văzut vreodată sunt armele, iar nunceakurile nu consider că ar fi nişte daruri romantice. De asemenea, aş vrea să ştiu dacă tu crezi că luându-i un cadou mă va

face să par prea doritor şi asta îl va speria. Ne vedem numai de puțină vreme, iar părinții lui nu ştiu că îi plac băieții, ca să nu mai spun de magicienii degenerați, aşa că vreau să fiu subtil. Poate c-ar fi o greşeală să-i iau un cadou. E posibil să considere că sunt prea serios. Şi, după cum ştii, Catarina, eu nu sunt serios. Sunt genul *laissez-faire*. Sunt obositor de sofisticat. Şi nu vreau ca el să-şi facă o idee greşită despre mine sau să creadă că darurile înseamnă mai mult decât ar trebui. Poate doar un cadou simbolic. Ce părere ai?

Magnus trase adânc aer în piept. Pledoaria lui ieşise mai puțin detaşată, calmă, argumentată şi sofisticată decât sperase el.

— Magnus, spuse Catarina, am nişte vieți de salvat.

Apoi îi închise telefonul în nas.

Magnus privi lung telefonul, nevenindu-i să creadă. Niciodată n-ar fi crezut că prietena lui, Catarina, i-ar face una ca asta.

— Alee este iubitul tău? îl întrebă Elyaas, demonul cu tentacule.

Magnus se uită lung la el. Nu era pregătit să-i spună cineva „iubit” cu o notă de mâzgă ascunsă sub cuvânt. Simțea că niciodată nu avea să fie pregătit.

— Ar trebui să-i iei o compilație de cântece, îi propuse Elyaas. Puştilor le plac compilațiile. Acum, astea sunt lucrurile mişto.

— Ultima dată ai fost invocat în anii optzeci? îl întrebă Magnus.
— Se prea poate să fi fost atunci, răspunse Elyaas defensiv.
— Lucrurile s-au schimbat.
— Mai ascultă lumea Fleetwood Mac? întrebă demonul cu tentacule, şi vocea sa avea o nuanţă tânguitoare. Îmi plac cei de la Mac.
Magnus îl ignoră pe demon, care începuse încetişor să cânte ca pentru sine un cântec dezgustător. Magnus îşi contempla soarta întunecată. Era nevoit să o accepte. Nu avea încotro. Nu exista nimeni altcineva la care să poată apela.
Avea să fie obligat să-l sune pe Ragnor Fell şi să-i ceară sfatul cu privire la viaţa sa amoroasă.
Cronicile lui Magnus bane în ultima vreme, Ragnor petrecea mult timp în Idris, Oraşul de Sticlă al vânătorilor de umbre, unde telefoanele, televiziunea şi internetul nu funcţionau şi unde Magnus îşi imagina că aleşii îngerului erau nevoiţi să recurgă la xilogravuri pornografice atunci când voiau să se destindă după o zi lungă de vânat demoni. Ragnor îşi folosise magia pentru a instala un singur telefon, dar nu te puteai aştepta ca să piardă vremea toată ziulica în preajma lui. Aşa că Magnus fii mai mult decât recunoscător atunci când telefonul lui Ragnor sună şi acesta îi răspunse.
— Ragnor, slavă Domnului! îi zise el.
— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Ragnor. E Valentine? Sunt la Londra, iar Tessa e în Amazon şi nu ai cum să iei legătura cu ea. În regulă. Dă-mi voie să închei cu asta repede. Tu sun-o pe Catarina şi eu ajung la tine în…
— A, făcu Magnus. Nu e nevoie de asta. Deşi îţi mulţumesc pentru că sari imediat să mă salvezi, scumpul meu prinţ de smarald.
Urmă o pauză. Apoi Ragnor spuse, cu un glas mult mai puţin zelos şi mult mai morocănos:
— Atunci, de ce mă deranjezi?
— Păi, aş vrea să-ţi cer un sfat, răspunse Magnus. Aşa că

am apelat la tine, ca la unul dintre cei mai vechi şi mai dragi prieteni, ca la un coleg magician şi un camarad de încredere, ca la fostul înalt Magician din Londra în care am o încredere fără rezerve.

— Linguşirile din partea ta mă agită, spuse Ragnor. Înseamnă că vrei ceva. Fără îndoială ceva îngrozitor. Magnus, nu mă fac iar pirat alături de tine. Nu-mi pasă cât mă plăteşti.

A

— Nu aveam de gând să-ți propun asta. Întrebarea mea pentru tine este de natură mai… personală. Nu închide. Catarina s-a arătat deja extrem de neînțelegătoare.

Se lăsă o tăcere lungă. Magnus se juca alene cu zăvorul de la fereastră, privind în gol la şirul de depozite-transformate-în-apartamente. La o fereastră deschisă de vizavi fluturau în adierea brizei de vară nişte perdele din dantelă. Încercă să ignore reflexia demonului în propriul geam.

— Stai, îi spuse Ragnor şi începu să chicotească. E vorba de *iubitul* tău nefilim?

— Relația noastră nu e încă bine definită, răspunse Magnus cu demnitate. Apoi strânse telefonul în mână şi întrebă printre dinți: Şi cum de cunoşti detalii intime despre viața mea personală cu Alexander?

— Ooo, *Alexander*, comentă Ragnor cu un glas cântat. Ştiu totul despre asta. Raphael m-a sunat şi mi-a spus.

— Raphael Santiago, zise Magnus, nutrind gânduri întunecate la adresa actualului lider al clanului vampirilor din New York, are o inimă neagră nerecunoscătoare şi într-o zi va fi pedepsit pentru asta.

— Raphael mă sună în fiecare lună, îi spuse Ragnor. Raphael ştie că este important să-ți păstrezi bunele relații şi să menții o comunicare regulată cu diferitele facțiuni de repudiați. Aş putea adăuga că Raphael îşi aminteşte întotdeauna de ocaziile importante din viața mea.

— Am uitat de ziua ta o singură dată, acum şaizeci de ani! exclamă Magnus. Trebuie să treci peste asta.

— A fost acum cincizeci şi opt de ani, pentru a fi mai exacți. Iar Raphael ştie că trebuie să continuăm să fim uniți împotriva nefâlimilor şi nu să ieşim pe furiş cu fiii lor minori, continuă Ragnor.

— Alec are optsprezece *ani*!

— Mă rog, zise Ragnor. Raphael nu şi-ar da niciodată întâlniri cu un vânător de umbre.

— Bineînțeles că nu, de ce ar face-o, când voi doi sunteți atât de îndrăgostiiiți? îl întrebă Magnus. „Ooo, Raphael este întotdeauna atât de profesionist!” „Ooo, Raphael a formulat cele mai interesante puncte de vedere la acea întrunire la care tu ai uitat să iei parte!” „Ooo, Raphael şi cu mine plănuim nunta în iunie”. În plus, Raphael nu şi-ar da niciodată întâlnire cu un vânător de umbre deoarece Raphael are o politică de a nu face niciodată nimic spectaculos.

— Runele de vitalitate nu sunt singurul lucru care contează în viață, spuse Ragnor.

— Aşa spune cineva care îşi iroseşte viața, replică Magnus. Şi, oricum, nu e ca şi când… Alee este…

— Dacă îmi spui de sentimentele tale siropoase pentru unul dintre nefilimi, voi fi de două ori mai verde şi voi vomita, îl întrerupse Ragnor. Acum te avertizez.

De două ori mai verde suna interesant, dar Magnus nu avea timp de pierdut.

— Bine. Sfătuieşte-mă doar într-o chestiune practică, îi ceru Magnus. Să-i cumpăr un cadou de ziua lui? Şi, dacă da, ce-ar trebui să fie?

— Tocmai mi-am adus aminte că am nişte treburi foarte importante de care trebuie să mă ocup, zise Ragnor.

— Ba nu, îl contrazise Magnus. Aşteaptă! Nu-mi face asta! Am încredere în tine!

— Îmi pare rău, Magnus, dar se întrerupe.

— Poate, un pulover din caşmir? Ce părere ai de un pulover?

— Ups! Un tunel, spuse Ragnor şi un ton de apel reverberă în urechea lui Magnus.

Magnus nu ştia de ce toți prietenii lui nemuritori trebuiau să fie aşa de cruzi şi de îngrozitori. Treburile importante ale lui Ragnor erau probabil să se întâlnească cu Raphael şi să scrie o carte cu insulte. Magnus îi şi vedea, împărțind o bancă şi scrijelind fericiți despre părul stupid al lui Magnus.

Magnus fu scos din viziunea lui intimă şi mohorâtă de o viziune mohorâtă reală care se petrecea în acele momente în mansarda lui. Elyaas genera din ce în ce mai multă mâzgă, care umplea în mod constant pentagrama. Demonul cecaelia se tăvălea în respectiva materie.

— Cred c-ar trebui să-i trimiți o lumânare parfumată, propuse Elyaas, cu glasul şi mai vâscos cu fiecare minut ce trecea. Îşi flutura entuziasmat tentaculele pentru a-şi ilustra punctul de vedere. Există în multe arome interesante, cum ar fi afine şi flori de portocal. Îi va induce liniştea şi se va gândi la tine atunci când se va duce la culcare. Tuturor le plac lumânările parfumate.

— Am nevoie să taci din gură, îi spuse Magnus. Trebuie să mă

gând

Lese.

Se aruncă pe canapea. Magnus ar fi trebuit să se aştepte ca Raphael, ca un trădător mizerabil şi absolut dezagreabil ce era, să-i raporteze totul lui Ragnor.

Magnus îşi aminti seara când îl dusese pe Alee la Taki's. De obicei se duceau în locuri frecventate de mundani. Speluncile din Lumea de Jos, pline de spirite ale naturii, vârcolaci, magicieni şi vampiri care puteau să le transmită veştile părinților lui, îl făceau pe Alee să fie agitat. Magnus nu credea că Alee înțelegea cât de tare prefera Lumea de Jos să se țină departe de treburile vânătorilor de umbre.

Cafeneaua era plină ochi, iar în centrul atenției se aflau o zână peri şi un vârcolac care aveau un soi de dispută

teritorială. Nimeni nu le dădu câtuşi de puțină atenție lui Magnus şi lui Alee, cu excepția lui Kaelie, micuța chelneriță blondă, care le zâmbise când intraseră şi care era foarte atentă.

— O cunoşti? întrebă Magnus.

— Puțin, răspunse Alec. E parțial nixie. Îi place de Jace.

Ea nu era singura care îl plăcea pe Jace, Magnus ştia asta. Personal, nu înțelegea de ce atâta agitație. În afara faptului că Jace avea un chip ca al unui înger şi nişte muşchi abdominali grozavi.

Magnus începu să-i spună lui Alee o poveste despre un club de noapte pentru nixie unde fusese odată. Alee râdea, şi deodată, în uşa cafenelei apăru Raphael Santiago, împreună cu cei mai credincioşi discipoli vampiri, Lily şi Elliott. Raphael *îi* zări pe Magnus şi pe Alee şi apoi ridică întrebător din sprâncene până ce acestea îi ajunseră la linia părului.

— Nup, nup, nup şi, de asemenea, nu, zise Raphael şi chiar făcu câțiva paşi înapoi spre uşă. Toată lumea, stânga-mprejur! Nu vreau să ştiu de asta. Refuz să fâu la curent cu aşa ceva.

— Unul dintre nefilimi, zise Lily, ca o fată rea ce era, şi bătu darabana în masa din separeul lor cu unghiile ei albastre strălucitoare. Nu se poate!

— Bună! încercă Alee un salut.

— Stai puțin, spuse Raphael. Tu eşti Alexander Lightwood?

Cu fiecare minut, Alee părea tot mai panicat.

— Da? zise el, de parcă ar fi fost nesigur.

Magnus se gândi că avea să ia în considerare să-şi schimbe numele în Horace Whipplepool şi să fugă din țară.

— Nu cumva ai doisprezece ani? vru Raphael să ştie. Îmi amintesc clar *că ai* doisprezece ani.

— Ăăă, asta a fost cu ceva timp în urmă.

Părea şi mai pierdut cu firea. Magnus presupuse că trebuia să fi fost tulburător să fie acuzat că avea doisprezece ani de cineva care arăta ca un băiat de cincisprezece.

Poate că altă dată, Magnus ar fi găsit situația amuzantă, dar acum se uită la Alee. Umerii lui Alee erau încordați.

Pe atunci îl cunoştea suficient de bine pe Alee încât să ştie ce simțea, impulsurile contradictorii care se luptau în el. Era scrupulos, genul de persoană care credea că ceilalți din jurul lui erau mult mai importanți decât era el, care deja era de părere că îi dezamăgea pe toți. Şi era onest, genul de persoană care era în mod natural deschisă la ceea ce simțea şi la tot ce voia. Virtuțile lui Alee *îi* creaseră o capcană: aceste două calități se ciocneau în mod dureros. Simțea că nu poate fi onest fără să-i dezamăgească pe toți cei pe care îi iubea. Pentru el era o enigmă oribilă. Era ca şi cum lumea fusese menită să-l facă pe el nefericit.

— Lasă-l în pace! îi ceru Magnus şi se întinse peste masă să-l *ia pe Alee de* mână.

Preț de o clipă, degetele lui Alee se relaxară sub mâna lui Magnus şi începură să se strângă în jurul degetelor lui Magnus, reținându-i mâna. Apoi aruncă o privire spre vampiri şi îşi smulse mâna brusc.

De-a lungul anilor, Magnus cunoscuse o mulțime de bărbați şi de femei care se temeau de cine erau şi ce voiau. Îi iubise pe mulți şi îl duruse sufletul pentru ei toți. Îi plăcuseră perioadele din lumea mundanilor când oamenilor trebuise să le fie mai puțin teamă. Îi plăcea

Cassandra clare, Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson

această perioadă, când putea să întindă mâna într-un loc public şi să-l ia de mână pe Alee.

Să-l vadă pe unul dintre războinicii atinşi de înger speriat de ceva de acest gen nu-l făcea pe Magnus să simtă mai multă amabilitate față de vânătorii de umbre. Dacă trebuiau să creadă că erau cu mult mai buni decât restul lumii, atunci s-ar fi cuvenit cel puțin să-şi poată face copiii să se simtă bine în legătură cu cine erau.

Elliott se aplecă spre Alee şi clătină din cap, astfel încât dreadurile lui subțiri îi biciuiră fața.

— Ce-ar zice părinții tăi? îl întrebă cu o solemnitate prefăcută.

Pentru vampiri era amuzant. Dar pentru Alee nu.

— Elliott, îl apostrofa Magnus. Eşti plictisitor. Şi nu vreau să aud că ai răspândit în jur vreuna din poveştile tale supărătoare. M-ai înțeles?

Se juca alene cu o linguriță, şi scântei albastre fugeau de la degete la linguriță şi înapoi. Ochii lui Elliott spuneau că Magnus nu ar fi putut să-l ucidă cu o linguriță. Ochii lui Magnus îl invitau pe Elliott să-l pună la încercare.

Raphael îşi pierdu răbdarea, ceea ce, după cum se ştie, era ca deşertul rămas fără apă.

— *Dios*! se răsti Raphael şi ceilalți vampiri tresăriră. Nu mă interesează întâlnirile tale sordide sau alegerile de viață veşnic dezordonate, şi cu siguranță nu mă interesează să-mi vâr nasul în treburile nefâlimilor. Am vorbit serios. Nu vreau să ştiu nimic de asta. Şi nu voi şti nimic. Asta nu s-a întâmplat niciodată. N-am văzut nimic. Să mergem.

Aşa că acum Raphael fugise să-i dea raportul lui Ragnor. Aşa erau vampirii: întotdeauna îți săreau la jugulară, atât la propriu, cât şi la figurat. Îi dădeau peste cap viața amoroasă în aceeaşi măsură în care fuseseră nişte musafiri nepăsători la ultima lui petrecere, lăsându-i sânge în combina stereo şi transformându-l pe Stanley, idiotul de prieten al lui Clary, într-un şobolan, ceea ce denotase proaste maniere. De atunci, Magnus nu mai invita niciodată la petrecerile lui vampiri. Aveau să fie numai spirite ale naturii şi vârcolaci tot timpul, chiar dacă era iadul pe pământ să scoată din canapea blana şi pulberea zânelor.

Magnus şi Alec rămaseră tăcuți după ce vampirii plecară, şi apoi altceva se întâmplă. Bătaia dintre peri şi vârcolac scăpă de sub control. Chipul vârcolacului se transformă, mârâind, iar peri răsturnă masa cu fundul în sus. Răsună un bubuit.

Magnus tresări uşor la auzul zgomotului, iar Alee acționa. Sări în picioare, palmând un cuțit de aruncat într-o mână şi

îndreptând-o pe cealaltă spre arma de la centură. Se mişca mai repede decât ar fi putut să se mişte oricare altă ființă din încăpere – vârcolac, vampir sau spirit al naturii.

Şi se postă în mod automat în fața separeului unde Magnus stătea aşezat, interpunându-se între Magnus şi amenințare fără ca măcar să se fi gândit la asta. Magnus văzuse cum acționa el împreună cu colegii lui vânători de umbre, cu sora lui şi cu *parabatai-ul* lui, mai apropiat decât un frate. Le păzea spatele, era cu băgare de seamă pentru ei, comportându-se mereu de parcă viețile lor ar fi fost mai prețioase decât a sa.

Magnus era înaltul Magician din Brooklyn şi timp de secole fusese mai puternic decât ar fi putut visa nu doar mundanii, ci şi cea mai mare parte a Lumii de Jos. Cu certitudine, Magnus nu avea nevoie de protecție şi nimeni nu se gândise vreodată să i-o ofere, mai ales un vânător de umbre. Cel mai bun lucru la care puteai spera de la vânătorii de umbre, dacă erai repudiat, era să fii lăsat în pace. Nimeni nu încercase să-l apere, din câte îşi amintea, de vreme ce era foarte tânăr. Niciodată nu dorise să o fi făcut cineva, şi asta încă de când era un copil care trebuise să alerge la mila rece a sanctuarului Fraților Tăcuți. Asta fusese cu foarte mult timp în urmă şi într-o țară foarte de departe, iar Magnus nu mai voise niciodată să fie aşa de slab. Şi totuşi, să-l vadă pe Alee sărindu-i în apărare îl făcu pe Magnus să simtă un junghi în piept, deopotrivă dulce şi dureros.

Şi clienții de la cafeneaua Taki’s se făcură mici în fața lui Alee, în fața puterii angelice revelată într-o izbucnire subită de furie. În acel moment, nimeni nu punea la îndoială că el putea să-i distrugă pe toți.

Zâna peri şi vârcolacul se chirciră în colțuri opuse ale cafenelei, iar apoi se retraseră grăbiți din clădire. Alee se întoarse în separeu, în fața lui Magnus, şi îi trimise un surâs stânjenit.

Era straniu şi uimitor şi teribil de adorabil, exact ca Alee.

Atunci Magnus îl târî pe Alee afară, îl lipi cu spatele de peretele de cărămidă al cafenelei Taki's, sub reclama întoarsă cu susul în jos, şi îl sărută. Ochii albaştri ai lui Alee, care scăpărau de furie angelică, deveniră brusc mai întunecați de la pasiune. Magnus simți cum trupul suplu al lui Alee se lipeşte de al său, simți mâna lui blândă alunecând în sus pe spatele lui. Alee îl sărută înapoi cu un entuziasm cutremurător, iar Magnus gândi: *Da, acesta, acesta se potriveşte, după toate împleticirile şi căutările, şi iată-l aici.*

— Pentru ce-a fost asta? întrebă Alee mult mai târziu, cu ochii strălucindu-i.

Alec era tânăr. Magnus nu fusese niciodată bătrân, nu ştiuse niciodată cum reacționează lumea când eşti bătrân şi nici nu i se permisese să fie cu adevărat tânăr pentru mult timp. Să fii nemuritor însemna să fii scutit de asemenea preocupări. Toți muritorii pe care îi iubise Magnus păruseră mai tineri şi mai bătrâni decât el, ambele în acelaşi timp. Dar Magnus era pe deplin conştient că aceasta era prima întâlnire a lui Alee, prima dată când făcea ceva. El fusese primul cu care Alee se sărutase. Magnus voia să fie bun cu el, să nu-l împovăreze cu greutatea unor sentimente pe care Alee să nu le poată întoarce.

— Pentru nimic, minți Magnus.

* * *

Gândindu-se la acea seară de la Taki's, Magnus îşi dădu seama care avea să fie cadoul perfect pentru Alee. De asemenea, îşi dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee cum să i-l dea.

În singurul dram de noroc al unei zile teribile, pline de mâzgă şi prieteni cruzi, exact în acel moment sună interfonul.

Magnus traversă podeaua din trei paşi şi trâmbiță în aparat:

— CINE ÎNDRĂZNEŞTE SĂ-L DERANJEZE DIN TREBURILE SALE PE ÎNALIUL MAGICIAN DIN BROOKLYN?

Urmă o pauză.

— Serios, dacă sunteți Martorii lui Iehova…

— A, nu, se auzi un glas de fată, vesel, încrezător şi cu o ciudată inflexiune din Idris. Sunt Isabelle Lightwood. Te superi dacă urc?

— Câtuşi de puțin, răspunse Magnus şi apăsă butonul ca să o lase să intre.

Isabelle Lightwood se duse direct la cafetieră şi îşi turnă o ceaşcă fără să întrebe dacă putea. Ea era acel gen de fată, gândi Magnus, genul care lua ce voia şi presupunea că eşti încântat că îndrăgea acel lucru. În drumul ei spre cafetieră, îl ignoră voit pe Elyaas: îi aruncase o singură privire atunci când intrase în apartamentul lui Magnus şi aparent decisese că avea să fie nepoliticos şi probabil plictisitor să pună întrebări legate de prezența demonului cu tentacule.

Semăna cu Alee, avea pomeții lui înalți, tenul de porțelan alb şi părul negru, pe care îl purta lung şi pieptănat cu grijă. Ochii erau diferiți, totuşi, negri şi lucioşi, asemenea abanosului lăcuit: ambele frumoase şi indestructibile. Arăta ca şi cum putea să fie la fel de glacială ca mama ei, ca şi cum putea avea o tendință spre corupție, aşa cum avuseseră atât de mulți din înaintaşii ei. Magnus cunoscuse o mulțime de membri ai familiei Lightwood şi nu fusese teribil de impresionat de cei mai mulți dintre ei. În afară de unul.

Isabelle sări pe blatul de bucătărie, întinzându-şi picioarele lungi. Era îmbrăcată cu jeanşi ajustați pe corp, cu botine cu tocuri cui şi cu un top roşu din mătase care se asorta cu colierul de rubine de la gâtul ei, pe care Magnus îl cumpărase cu prețul casei lui din Londra cu mai mult de o sută de ani în urmă. Lui Magnus îi plăcea totuşi să o vadă pe ea purtându-l. Avea senzația că o privea pe nepoata lui Will, obraznica, amuzanta, fumătoarea de țigări de foi Anna Lightwood – Cassandra clare, Sarah Rees brennan, Maureen Johnson unul dintre puținii membri ai familiei Lightwood pe care îi plăcuse –, purtându-l acum o sută de ani. Îl fermeca, îl făcea să se simtă ca şi când ar fi contat în decursul timpului pentru acei oameni. Se întreba cât de oripilați ar fi fost cei

din familia Lightwood dacă ar fi ştiut că acel colier fusese cândva un dar al iubirii dezmățate dintre un magician şi o vampiriță ucigaşă.

Probabil nu la fel de oripilați cum ar fi fost dacă ar fi aflat că Magnus se întâlnea cu fâul lor.

Întâlni privirea ochilor negri şi îndrăzneți ai lui Isabelle şi se gândi că era posibil ca ea să nu fie oripilată să afle de unde provenea colierul. Se gândi că ea s-ar fi putut chiar distra puțin pe seama poveştii. Poate că într-o bună zi avea să-i spună.

— Aşadar, azi e ziua lui Alee, îl anunță Isabelle.

— Sunt la curent, răspunse Magnus.

El nu mai spuse nimic. Nu ştia dacă Alee îi spusese lui Isabelle, ştiind cât de tare o iubea Alee pe Isabelle şi voia să o ocrotească, nu să o dezamăgească, aşa după cum nu voia să-i dezamăgească pe niciunul din ei, şi se temea cu tărie că avea să o facă. Discreția nu făcea casă bună cu Magnus, care îi făcuse cu ochiul lui Alee în prima seară în care îl cunoscuse, când Alec era un simplu băiat care arăta delirant de bine şi se uitase la Magnus cu un interes timid. Dar acum era totul mult mai complicat, când ştia că Alee putea fi rănit, când Magnus ştia cât de mult avea să conteze pentru el dacă Alee ar fi fost rănit.

— Ştiu că voi doi… vă vedeți, spuse Isabelle, alegându-şi cu grijă vorbele, dar continuând să-i susțină privirea lui Magnus. Nu-mi pasă. Vreau să spun, pentru mine nu contează. Deloc.

Azvârli sfidătoare cuvintele spre Magnus. Nu era nevoie să fie sfidătoare cu el, însă el înțelegea de ce era, înțelegea că ea trebuie să fi exersat cuvintele sfidătoare astfel încât să le poată spune într-o bună zi părinților, dacă stătea alături de fratele ei.

Avea să stea alături de el. Aşadar, îşi iubea fratele.

— Asta e bine de ştiut, zise Magnus.

Ştiuse că Isabelle Lightwood era frumoasă şi socotise că

părea puternică şi amuzantă – ştiuse că era o fată cu care nu l-ar fi deranjat să bea ceva sau pe care să o aibă la o petrecere.

Nu era specialist în cititul inimilor vânătorilor de umbre, îndărătul fațadelor lor arogante, dulci şi angelice. Se gândi că acesta ar fi putut fi motivul pentru care Alee îl surprinsese atât de tare, îl prinsese pe picior greşit, într-atât încât Magnus se împiedicase în sentimente pe care nu plănuise să le aibă. Alee nu avea nicio fațadă.

Isabelle dădu aprobator din cap, de parcă ar fi înțeles ce îi spunea Magnus.

— M-am gândit... Părea important să spun cuiva asta, de ziua lui, îi explică ea. Nu pot să spun nimănui altcuiva, cu toate că aş vrea. Nu e ca şi cum părinții mei sau Conclavul m-ar asculta.

Isabelle îşi rotunji buza dispreţuitor în timp ce vorbea de părinții ei şi de Conclav. Magnus o plăcea din ce în ce mai mult.

— El nu poate să spună nimănui. Şi nici tu nu vei spune nimănui, bine?

— Nu e secretul meu ca să-l spun, zise Magnus.

Poate că lui nu-i plăcea să se ascundă, dar nu avea să dezvăluie secretul cuiva. Cu atât mai puțin dacă risca să-i producă durere sau teamă lui Alee.

— Tu chiar îl placi, nu-i aşa? întrebă Isabelle. Pe fratele meu?

— A, pe Alee vrei să spui? ripostă Magnus. Am crezut că te referi la pisica mea.

Isabelle râse şi trase un şut cu tocul cui al botinei ei în uşile dulapului lui Magnus, nepăsătoare şi radioasă.

— Zău aşa, ba ştii, cum să nu ştii!

— Vom vorbi despre băieți? se interesă Magnus. Nu mi-am dat seama şi, sincer, nu sunt pregătit. Nu poți să vii altă dată, când voi fi îmbrăcat în pijama? Am putea să ne punem măşti faciale şi să ne împletim reciproc părul în cosițe, şi

atunci şi numai atunci îți voi spune că eu cred că fratele tău e absolut minunat.

Isabelle păru mulțumită, chiar dacă puțin nedumerită.

— Cei mai mulți oameni îl aleg pe Jace. Sau pe mine, adăugă voioasă.

Alee îi spusese şi el aşa ceva lui Magnus, părând uimit că Magnus putea spera să-l vadă pe el în locul lui Jace.

Magnus nu plănuia să discute despre motivele pentru care îl prefera pe Alee. Inima avea motivele ei şi rareori acestea erau toate rezonabile. Te-ai fi putut la fel de bine întreba de ce Clary nu crease un triunghi amoros ilar, făcând o pasiune pentru Alee, de vreme ce el era – după părerea declarat părtinitoare a lui Magnus – extrem de chipeş, iar el fusese mereu posac în preajma ei, ceea ce unor fete le era pe plac. Îți plăceau oamenii pe care îi plăceai.

Cu toate acestea, Magnus avea multe motive. Nefâlimii erau prudenți, nefâlimii erau aroganți, nefâlimii erau de evitat. Până şi vânătorii de umbre pe care Magnus îi cunoscuse şi îi plăcea fuseseră, fiecare în parte, ca o înghețată complicată cu cireşe întunecate secrete deasupra.

Alee nu era ca niciunul dintre vânătorii de umbre pe care îi cunoscuse Magnus până atunci.

— Pot să-ți văd biciul? îi ceru Magnus.

Isabelle clipi, dar nu obiectă. Desfăcu biciul din electrum şi îşi petrecu lungimea argintiu-aurie în jurul mâinilor pentru o clipă, ca un copil care joacă leagănul pisicii.

Magnus luă biciul cu grijă, îl culcă pe palmele lui ca pe un şarpe şi îl duse spre uşa dulapului său, care se deschise. Scoase o poțiune specială, pentru care plătise un preț exorbitant şi pe care o păstra pentru o ocazie specială. Vânătorii de umbre aveau runele care să-i protejeze. Magicienii aveau magia. Mereu lui Magnus îi plăcuse mai mult magia lui decât a lor. Numai un vânător de umbre putea să suporte runele, însă el putea să dea magia lui oricui. Turnă pe bici poțiunea – pulbere şi sânge de zâne luate în

cadrul unuia dintre ritualurile vechi, hematit şi spânz şi altele în plus.

Nici în ultimele clipe această armă nu te va trăda; *în cele mai întunecate ore*} *această armă i-l va doborî pe duşmanul tău.*

Când termină, Magnus duse biciul înapoi la Isabelle.

— Ce i-ai făcut? întrebă Isabelle.

— I-am mai dat puțină vlagă, răspunse Magnus.

Isabelle îl privi printre gene.

— Şi de ce ai făcut asta?

— De ce ai venit să-mi spui că ştiai de mine şi Alee? o întrebă Magnus. E ziua lui de naştere. Asta înseamnă că oamenii care țin la el vor să-i dea ceea ce-şi doreşte el cel mai tare. În cazul tău, acceptare, în cazul meu, ştiu că cel mai important lucru din lume pentru el este ca tu să fii în siguranță.

Isabelle încuviință din cap şi privirile li se întâlniră. Magnus spusese mult prea mult şi era îngrijorat că Isabelle ar fi putut să vadă şi mai mult.

Ea se dădu jos de pe blat, ducându-se spre mica măsuță de cafea cu blatul din alabastru, şi mâzgăli ceva în carnețelul lui.

— Iată numărul meu.

— Pot să te întreb de ce mi-l dai?

— Ei bine, uau, Magnus! Ştiu că ai sute de ani şi toate astea, dar am sperat că ții pasul cu tehnologia modernă. Isabelle îi întinse telefonul pentru a-şi ilustra punctul de vedere şi îl flutură în fața lui. Ca să mă poți suna sau să-mi trimiți mesaje. Dacă vei avea vreodată nevoie de ajutorul unui vânător de umbre.

— Eu să am nevoie de ajutorul unui vânător de umbre? întrebă Magnus, nevenindu-i să creadă. Trecând peste… ai dreptate, sutele de ani… dă-mi voie să-ți spun că am descoperit că, aproape invariabil, e exact invers. Presupun c-ai să vrei numărul meu în schimb şi, de asemenea, sunt gata să pariez, bazându-mă pe nimic altceva decât pe o

cunoştinţă întâmplătoare din cercul tău de cunoştinţe, c-ai să intri în bucluc şi că mai curând tu vei avea mare nevoie de asistenţa mea

— Mda, poate, se arătă Isabelle de acord, zâmbind şmechereşte. Sunt renumită ca fiind o zurbagie. Dar nu ţi-am dat numărul meu fiindcă aş vrea ajutor magic, şi, bine, înţeleg că înaltul Magician din Brooklyn probabil nu are nevoie de o mână de ajutor de la un grup de nefilimi minori. Mă gândeam că dacă urmează să fii important pentru fratele meu, noi ar trebui să putem ţine legătura. Şi mă mai gândeam că s-ar putea să vrei să-l ai dacă… dacă vrei să mă contactezi în legătură cu Alee. Sau dacă eu am nevoie să te contactez.

Magnus pricepu ce voia fata să spună. Numărul lui era uşor de aflat – Institutul îl avea –, dar dându-i-l pe al ei, Isabelle îi oferea liberul schimb de informaţii despre siguranţa lui Alee. Nefilimii duceau o viaţă periculoasă, vânând demoni, urmărind repudiaţi pentru încălcarea legilor, trupurile lor însemnate cu Peceţi şi cu iuţeala îngerească fiind ultima linie de apărare a lumii mundane. A doua oară când Magnus îl văzuse pe Alee, el murea din pricina veninului de demon.

Alee putea să moară oricând, în orice bătălie ce va să vină. Isabelle avea să fie singura dintre vânătorii de umbre care ştia sigur că era ceva între Magnus şi Alee. Ea avea să fie singura care să ştie că dacă Alee murea, Magnus era cel căruia trebuia să i se spună.

— În regulă, zise el. Îţi mulţumesc, Isabelle.

Isabelle îi făcu cu ochiul.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Am să te înnebunesc în scurtă vreme.

— Mă aştept la asta, spuse Magnus în timp ce ea ieşea pe uşă, ţăcănind cu tocurile ei înalte ce se puteau transforma în arme.

Magnus admira pe oricine făcea ca frumosul şi utilul să funcţioneze împreună.

— Apropo, demonul ăla lăsa mâzgă pe toată podeaua ta, îi

spuse Isabelle, vârându-şi iar capul pe uşă.

— Bună, o salută Elyaas şi flutură un tentacul în direcția ei.

Isabelle îl privi cu dispreț, apoi ridică dintr-o sprânceană în direcția lui Magnus.

— M-am gândit doar să-ți atrag atenția, zise ea şi închise uşa.

— Nu înțeleg rossstul darului tău, zise Elyaas. El nici măcar nu va şti despre dar. Ar fi trebuit să te duci doar cu flori. Trandafirii roşii sssunt foarte romantici. Ori poate lalele, dacă tu crezi că trandafirii spun că îl vrei numai pentru sssex.

Magnus stătea întins pe canapeaua lui aurie şi contempla tavanul. Soarele era jos pe cer, o sclipire de vopsea aurie întinsă de o mână neglijentă deasupra orizontului din New York. Forma demonului devenea din ce în ce mai gelatinoasă pe măsură ce ziua se scurgea, până ce nu mai părea să fie decât o grămadă ascunsă de mucozitate. Posibil, Caroline Connor nu avea să se mai întoarcă niciodată. Posibil ca de acum înainte Elyaas să locuiască cu Magnus. Întotdeauna Magnus socotise că Raphael Santiago era cel mai rău coleg de apartament pe care ar fi putut să-l aibă vreodată. Posibil ca Magnus să fie pe punctul de a dovedi că se înşelase.

t

Îşi dorea, cu un dor profund care îl surprinse, ca Alee să fie acolo.

Magnus îşi aminti de un oraş din Perú al cărui nume în limba quéchua însemna „loc liniştit”. Îşi mai aminti cu şi mai mare claritate faptul că fusese obscen de beat şi de nefericit la vremea aceea, căci avea inima frântă, şi gândurile din timpul mahmurelii de după, care îi reveneau în minte peste ani, precum un oaspete nedorit care se strecoară pe uşă: că nu exista pace pentru cei ca el, niciun loc liniştit, şi că nici nu avea să existe vreodată.

Exceptând faptul că îşi aminti cum stătea culcat în pat cu Alee – complet îmbrăcați, lenevind în pat într-o după-amiază care îmbia la trândăvie, iar Alee râdea, cu capul dat pe spate,

semnele pe care i le lăsase Magnus pe gât văzându-se foarte clar.

Timpul era ceva ce se mişca intermitent pentru Magnus, risipându-se aidoma ceții sau târându-se ca nişte lanțuri, dar când Alee era acolo, timpul lui Magnus părea să intre într-un ritm cu cel al lui Alee, ca două inimi care băteau sincronizate. Se simțea ancorat de Alee, şi întreaga lui ființă se simțea neliniştită şi revoltată atunci când Alee nu era acolo, căci ştia cât de diferit avea să fie când Alee *era*. Acolo, cum lumea tumultuoasă avea să se liniştească la sunetul vocii lui Alee. Această dihotomie a lui Alee îl luase prin surprindere pe Magnus şi îl fascinase – faptul că Alee părea mai mare pentru vârsta lui, serios şi responsabil, şi totuşi că el aborda lumea cu o uimire gingaşă care făcea toate lucrurile noi. Alec era un războinic care îi adusese pacea lui Magnus.

Magnus stătea întins pe sofa şi recunoştea toate astea în sinea lui. Ştia de ce se purtase nebuneşte şi îşi pisase prietenii în legătură cu darul pentru aniversare. Ştia de ce, într-o zi obişnuită de lucru, toate gândurile lui îl aveau în centru pe Alee şi tânjeau insistent după el. Aceasta era iubirea, nouă, strălucitoare şi terifiantă.

Avusese de o sută de ori inima frântă, dar se trezi că îi era frică la gândul că Alexander Lightwood îi putea frânge inima. Nu ştia cum de acest băiat cu părul negru ciufulit şi cu ochii albaştri îngrijorați, cu mâinile lui ferme şi cu zâmbetul lui dulce, rar, care era mai puțin rar în prezența lui Magnus, căpătase o asemenea putere asupra lui. Alee nu încercase să o capete, nu păruse niciodată să-şi dea seama că o avea sau să încerce să facă ceva cu ea.

Poate că nu o voia. Poate că Magnus era un prost, aşa cum fusese de atâtea ori înainte. El era prima experiență a lui Alee, nu un iubit. Alee încă încerca să-şi vindece prima pasiune față de cel mai bun prieten al lui, iar Magnus era un experiment prudent, un pas departe de siguranța pe care o reprezenta acel Jace auriu şi preaiubit. Jace, care arăta ca un

înger: Jace, care, ca un înger, ca Dumnezeu însuşi, nu avea să-l iubească niciodată la rândul lui pe Alee.

Magnus ar fi putut pur şi simplu să fie o scurtă aventură, o rebeliune a unuia dintre cei mai grijulii fii *ai* Idrisului înainte ca Alee să se retragă înapoi în tăinuire, în prudență. Magnus îşi aminti de Camille, care nu-l luase niciodată în serios, care nu-l iubise niciodată. Cât de posibil era ca un vânător de umbre să simtă la fel?

Gândurile lui sumbre fură întrerupte de sunetul interfonului.

Caroline Connor nu-i oferi nicio explicație pentru întârzierea ei. Într-adevăr, trecu pe lângă Magnus de parcă ar fi fost portarul şi începu imediat să-i explice demonului problema ei.

— Fac parte din Pandemonium Enterprises, care se ocupă de o anumită subdiviziune a celor bogați.

— Cei care şi-au folosit banii şi influența pentru a cumpăra cunoştințe despre lumea din umbră, spuse Magnus. Sunt la curent cu organizația dumitale. Activează de ceva timp.

Doamna Connor îşi înclină capul.

— Domeniul meu aparte îl constituie furnizarea de distracție pentru clienții noştri într-un mediu nautic. În timp ce există şi alte croaziere din Portul New York, noi le asigurăm clienților noştri un meniu gourmet servit pe un iaht cu vedere la locuitorii mai magici *ai* oraşului – nixie, sirene, diferite şi felurite spirite acvatice. Facem să fie o experiență foarte exclusivistă.

— Sună elegant, gâlgâi Elyaas.

— Oricum, nu vrem ca asta să devină o experiență exclusivistă în care nişte sirene rebele să-i târască pe clienții înstăriți pe fundul râului, zise doamna Connor. Din nefericire, unora dintre sirene nu le place să fie privite insistent, şi acest lucru s-a întâmplat. Pur şi simplu vreau ca dumneata să-ți foloseşti puterile infernale pentru a înlătura această amenințare la adresa creşterii economice a companiei

mele.

— Aşteptați o secundă. Vreți să *blestemați sirenele*? vru Magnus să ştie.

— Aş putea să blestem câteva sirene, spuse Elyaas pe un ton agreabil. Sigur.

Magnus îi aruncă o căutătură cruntă.

Elyaas îşi scutură tentaculele.

— Sunt demon, zise el. Pot să blestem o sirenă. Pot să blestem un cocker Spaniei. Nu-mi pasă de *nimic*.

— Nu pot să cred că am petrecut o zi întreagă privind cum sporeşte mâzga fără niciun motiv. Dacă mi-ați fi spus că problema o constituiau sirenele furioase, aş fi putut să o rezolv eu, fără să invoc demoni care să le blesteme, spuse Magnus. Am suficiente contacte în comunitatea sirenelor, şi dacă asta ar eşua, există întotdeauna vânătorii de umbre.

— O, da! Magnus se întâlneşte cu un vânător de umbre, interveni Elyaas.

— Acestea sunt informații personale, pe care ți-aş mulțumi dacă nu le-ai repeta, spuse Magnus. Şi nu ne întâlnim în mod oficial!

— Ordinele mele au fost să invoci un demon, spuse doamna Connor rece. Dar dacă poți să rezolvi problema într-un mod mai eficient, magicianule, sunt întru totul de acord. Aş prefera să nu blestemăm sirenele; clienților le place să se uite la ele. Poate s-ar putea aranja o compensație bănească. E nevoie să modificăm contractul, magicianule, sau eşti de acord cu aceiaşi termeni?

Magnus se simți oarecum tentat să solicite o creştere a prețului, dar deja îi taxase cu o sumă satisfăcător de neruşinată şi voia să evite să cadă un blestem asupra tuturor sirenelor din New York. Asta părea că se putea complica într-adevăr foarte repede.

Căzu de acord să semneze contractul modificat, el şi doamna Connor îşi strânseră mâinile, iar ea plecă. Magnus spera că nu avea să o mai vadă niciodată. O altă zi obişnuită,

nimic special. (Ei, de fapt, un alt morman de dolari[35]. Abilitățile speciale ale lui Magnus nu erau ieftine.)

Elyaas arăta extrem de îmbufnat în tentaculele lui pentru că i se refuzase oportunitatea de a crea haos în oraşul lui Magnus.

— Îți mulțumesc c-ai fost total inutil toată ziua, îi spuse Magnus.

— Succes cu unul dintre aleşii îngerului, fiu al demonului, îi spuse Elyaas, cu glasul dintr-odată considerabil mai tăios şi mai puțin plin de mâzgă. Crezi că el va face vreodată altceva decât să te disprețuiască în străfundul ființei lui? Ştie unde este locul tău. Cu toții ştim. Tatăl tău te va avea într-o zi. Într-o zi, viața ta aici va părea un vis, ca jocul unui copil prost. Într-o zi, Cel Mare şi întunecat va veni şi te va târî în adâncuri, cu noi, josss…

Vocea lui şuierată se stinse treptat într-un țipăt când flacăra lumânărilor se înălță tot mai sus, până ce linse tavanul. Apoi pieri, cu ultimul țipăt atârnând în aer.

— Ar fi trebuit sssă cumperi o lumânare parfumată…

Magnus deschise toate ferestrele din mansardă. Abia începuse să se risipească mirosul persistent de sulf şi de mâzgă, când telefonul din buzunarul lui începu să sune. Magnus îl scoase, nu fără dificultate – pantalonii lui erau strâmți, deoarece simțea o responsabilitate față de lume să arate superb, dar asta însemna că nu era destul spațiu în zona buzunarelor – şi inima îi stătu o clipă în loc când văzu cine îl suna.

— Bună! îl salută Alee când Magnus răspunse, cu glasul lui foarte profund şi sfios.

— De ce suni? îl întrebă Magnus, cuprins de o spaimă subită că darul lui pentru aniversare fusese cumva

---

[35] Joc de cuvinte: în original, „another day, another dollar” — o altă zi, un alt dolar, dar care se traduce prin „o zi obișnuită, nimic special”.

descoperit şi familia Lightwood îl expedia pe Alee în Idris din pricina vrăjilor puse asupra bicelor de către magicieni nesăbuiți, pe care Alee nu le putea explica.

— Ăăă, pot să te sun altă dată, propuse Alee, părând îngrijorat. Sunt sigur că ai lucruri mai bune de făcut...

Nu o spunea în vreun fel în care ar fi spus-o unii dintre foştii iubiți ai lui Magnus, acuzator sau cerând asigurări. O spuse firesc, de parcă ar fi acceptat că aşa stăteau lucrurile în lume, că el nu avea să fie principala prioritate a nimănui. Îl făcu pe Magnus să vrea să-l liniştească de zece mai mult decât ar fi făcut-o, dacă Alee s-ar fi aşteptat câtuşi de puțin la asta.

— Sigur că nu am, Alexander, îi spuse el. Am fost doar surprins că m-ai sunat. Mi-am imaginat că aveai să-ți petreci ziua cea mare cu familia ta.

— A, făcu Alee, şi păru sfios şi încântat. Nu m-am aşteptat să-ți aminteşti.

— S-ar putea să-mi fi trecut azi prin cap o dată sau de două ori, zise Magnus. Aşadar, ai petrecut bine între vânătorii de umbre? Ți-a oferit cineva un topor uriaş într-un tort? Unde ați ieşit să sărbătoriți?

— Ăăă... spuse Alee. Sunt cam... în fața apartamentului tău?

Interfonul sună. Magnus apăsă butonul pentru a-i deschide, rămas fără cuvinte pentru o clipă, căci îşi dorise tare mult ca Alee să fie acolo, şi iată că venise. Părea să fie magie, într-un grad mai mare decât ar *fi putut* el să facă vreodată.

Apoi, Alee fu acolo, stând în cadrul uşii deschise.

— Am vrut să te văd, zise Alee cu o simplitate devastatoare. E în regulă? Pot să plec dacă eşti ocupat sau ceva de genul ăsta.

Probabil că afară plouase puțin. În părul ciufulit al lui Alee erau picături sclipitoare de apă. Era îmbrăcat cu un hanorac pe care Magnus credea că era posibil să-l fi găsit la gunoi, şi o pereche de jeanşi soioşi, iar chipul i se luminase doar pentru

că se uita la Magnus.

— Cred, spuse Magnus, trăgându-l pe Alee de şnururile îngrozitorului său hanorac gri, că aş putea *fi* convins să-mi anulez programul.

Apoi Alee îl săruta, iar sărutările lui Alee erau lipsite de inhibiție şi absolut sincere, întregul lui trup zvelt de războinic concentrat asupra a ceea ce voia, cu toată inima implicată în asta. Preț de un lung şi euforic moment, Magnus crezu că Alee nu voia nimic mai mult decât să fie cu el, că nu aveau să se despartă. Nu pentru multă, multă vreme.

— La mulți ani, Alexander! murmură Magnus.

— Îți mulțumesc că ți-ai amintit, răspunse Alee în şoaptă.

Ultima bătălie a Institutului din New York de Cassandra Clare, Sarah Rees Brennan şi Maureen Johnson

Pentru o clipă, Magnus avu senzația că devenise o furtună, nori negri învârtejiți, bubuitul tunetului şi crestătura fulgerului, iar furtuna nu voia decât să sară la beregata lui Valentine. Magia lui Magnus țâşni aproape din propria sa voință, trosnind din ambele mâini. Semăna cu fulgerul, arzând atât de albastru, încât era aproape alb. 11 doborî pe Valentine şi îl izbi de un perete cu atâta forță, încât se auzi ceva crăpând, iar apoi el alunecă la pământ.



M

NEW YORK CITY, 1989

Bărbatul era mult prea aproape. Zăbovea în dreptul cutiei poştale, la aproximativ doi metri de Magnus, şi mânca un hotdog Gray's Papaya unsuros cu mult chili. Când termină, mototoli ambalajul pătat de chili şi îl aruncă pe jos, în direcția lui Magnus, apoi trase de o gaură din jacheta lui din denim şi nu-şi mută privirea. Semăna cu privirea pe care unele animale le-o aruncă prăzii.

Magnus era obişnuit cu o anumită doză de atenție. Hainele sale invitau la asta. Era încălțat cu bocanci argintii Doc Martens şi îmbrăcat cu o pereche de jeanşi destrămați artistic, atât de largi, încât numai cureaua argintie îngustă îi împiedicau să alunece complet în jos, şi un tricou roz atât de mare, încât lăsa la vedere clavicula şi o porțiune considerabilă din piept – genul de îmbrăcăminte care *îi* făcea

pe oameni să se gândească la nuditate. Mici cercei alcătuiau o bordură pe una din urechi, terminându-se într-unul mare, care îi atârna din lob, un cercel din argint în forma unei pisici ce purta o coroană şi un zâmbet CASSANDRA CLARE, SARAH REES BRENNAN, MAUREEN JOHNSON infatuat. La gât avea un colier din argint cu o cruce ankh[36][37] atârnată deasupra inimii, şi pe umeri îşi trăsese o geacă neagră ajustată pe corp, cu o broderie din mărgele, mai mult pentru a completa ținuta decât pentru a-l apăra de răcoarea nopții. Înfățişarea era întregită de o tunsoare mohican ce se fălea cu o creastă de un roz închis.

Şi stătea rezemat de zidul exterior al clinicii din West Village la mult timp după lăsarea întunericului. Asta era destul pentru a scoate tot ce putea fi mai rău în unii oameni. Clinica era pentru pacienții cu HIV. Casa molimei moderne. În loc să arate compasiune sau bun-simț sau preocupare, mulți oameni priveau cu ură şi dezgust clinica. Oamenii fiecărei epoci se considerau luminați şi toți se împiedicau în mare în acelaşi întuneric de ignoranță şi frică.

— Ciudatule, spuse bărbatul într-un final.

Magnus ignoră remarca şi continuă să citească din cartea sa, *It's Always Something* de Gilda Radner, la lumină slabă fluorescentă de la intrarea în clinică. Acum iritat de lipsa unui răspuns, bărbatul începu să bombănească în şoaptă. Magnus nu putea să audă ce spune, dar putea să presupună. Fără îndoială, vorbe urâte la adresa sexualității lui Magnus, pe care el o observase.

— De ce nu pleci? îl întrebă Magnus cu calm, dând pagina. Cunosc un salon deschis toată noaptea. Îți pot rezolva monosprânceana cât ai zice peşte.

Nu era cel mai nimerit lucru de spus, însă uneori lucrurile

---

[36] Cruce în formă de T cu o buclă deasupra (simbol al vieții în Egiptul antic).
[37] Autobiografia actriței Gilda Susan Radner (1946-1989).

astea pur şi simplu îi scăpau. Nu puteai să înghiţi o asemenea ignoranţă oarbă, prostească, fără să nu-ţi ieşi puţin din fire.

— *Ce ai zis*?

În acel moment, trecură doi poliţişti. Îşi aruncară privirile în direcţia lui Magnus şi a necunoscutului. Era o privire de avertisment pentru bărbat şi o privire de dezgust de-abia voalat pentru Magnus. Privirea îl duru puţin pe Magnus, însă era obişnuit cu acest tratament, din păcate. Jurase cu mult timp în urmă că nimeni nu avea să-l schimbe vreodată – oricum, nu mundanii care îl urau pentru un lucru sau vânătorii de umbre care îl vânau pentru altul.

Bărbatul plecă, însă aruncând priviri peste umăr.

Magnus îşi vârî cartea în buzunar. Era aproape opt seara şi era prea întuneric ca să mai poată citi, iar acum atenţia îi fusese distrasă. Privi în jurul său. Cu numai câţiva ani înainte, acesta ar fi fost unul dintre cele mai vibrante, sărbătoreşti şi creative locuri din oraş. Mâncare bună la orice colţ şi cupluri care se plimbau pe acolo. Acum, cafenelele păreau prea puţin aglomerate. Oamenii mergeau repede. Foarte mulţi muriseră, foarte mulţi oameni minunaţi. Din locul în care stătea, Magnus putea să vadă trei apartamente ocupate înainte de prieteni şi de iubiţi. Dacă dădea colţul şi mergea pe jos cinci minute, ar fi trecut pe lângă alte douăsprezece ferestre întunecate.

Mundanii mureau atât de uşor. Nu conta de câte ori o văzuse, asta nu se schimba niciodată. Trăia deja de câteva secole şi încă mai aştepta ca moartea să fie mai uşoară.

În mod normal, ar fi evitat această stradă, tocmai din acest motiv, dar în seara asta o aştepta pe Catarina să-şi termine tura la clinică. Îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt şi îşi strânse mai bine geaca la piept, regretând pentru o clipă că o alesese pentru eleganţă şi nu pentru căldură şi confort. Vara durase mai mult şi apoi frunzele copacilor îşi schimbaseră rapid culoarea. Acum, acele frunze

cădeau cu repeziciune şi străzile erau pustii şi nu existau refugii. Unicul punct luminos era pictura murală a lui Keith Haring de pe peretele clinicii – personaje vesele din desene animate în culori primare dansând laolaltă, cu o inimă plutind deasupra tuturor.

Gândurile lui Magnus fură întrerupte de reapariția bruscă a bărbatului, care, clar, doar dăduse o raită în jur şi dorea neapărat să discute cu Magnus despre comentariul lui. De data asta, bărbatul se proțăpi drept în fața lui Magnus, aproape într-o poziție de confruntare directă.

— Pe bune? zise Magnus. Pleacă! N-am chef.

Drept răspuns, bărbatul scoase un briceag şi îl deschise. Poziția lor foarte apropiată însemna că nimeni altcineva nu putea să-l vadă.

— Îți dai seama, comentă Magnus, fără să se uite la vârful cuțitului ținut chiar sub fața lui, că stând aşa cum stai, toată lumea va crede că ne sărutăm. Şi asta este teribil de stânjenitor pentru mine. Am gusturi *mult* mai bune la bărbați.

— Crezi că n-o s-o fac, ciudatule? Tu…

Mâna lui Magnus se ridică. O străfulgerare fierbinte de albastru se împrăştie între degetele lui, iar în secunda următoare atacatorul lui zbură cu spatele în partea cealaltă a trotuarului, apoi căzu şi se lovi cu capul de hidrant. Preț de o clipă, când forma aplecată a bărbatului nu se mişcă imediat, Magnus fu îngrijorat că îl omorâse din greşeală, dar atunci îl văzu foindu-se. Îl privi încordat pe Magnus cu ochii mijiți, având o combinație de teroare şi furie vizibilă pe chip. Era puțin uluit de ceea ce tocmai i se întâmplase. Un firişor de sânge îi curgea pe frunte.

În acel moment ieşi Catarina. Ea evaluă rapid situația, se duse direct la bărbatul căzut şi îşi trecu mâna pe deasupra capului său, oprind sângele.

— Dă-te de pe mine! țipă el. Ai ieşit de-acolo! Dă-te de pe mine! Ai *chestia* aia peste tot pe tine!

— Idiotule! răspunse Catarina. Nu aşa se ia SIDA. Eu sunt asistentă medicală. Lasă-mă să…

Necunoscutul o îmbrânci pe Catarina şi se trudi să se ridice în picioare. Pe partea cealaltă a străzii, nişte trecători priveau schimbul de replici cu o curiozitate moderată. Dar când bărbatul porni poticnit, îşi pierdură interesul.

— N-ai pentru ce, spuse Catarina spre silueta care se îndepărta. Măgarule! Se întoarse spre Magnus. Eşti bine?

— Sunt bine, îi răspunse Magnus. El era cel care sângera.

— Uneori, mi-aş dori să pot *să las* pe cineva să sângereze, spuse Catarina, scoţând un şerveţel şi ştergându-şi mâinile. Totuşi, ce cauţi aici?

— Am venit să te conduc acasă.

— Nu trebuie să faci asta, îi spuse ea oftând. Sunt bine.

— Nu e sigur. Iar tu eşti epuizată.

Catarina se înclină uşor într-o parte. Magnus o apucă de mână. Era atât de obosită, încât Magnus văzu iluzia magică pălind o clipă, văzu o urmă de albastru pe mâna de care o ţinea.

— Sunt bine, repetă ea, dar fără prea multă convingere.

— Da, zise Magnus. Evident. Vezi tu, dacă nu începi să *ai* grijă de tine, mă vei obliga să vin la tine acasă şi să prepar dezgustătoarea mea supă magică de ton până ce te vei simţi mai bine.

Catarina izbucni în râs.

— Orice, în afară de supa ta de ton.

— Atunci, mergem să mâncăm ceva. Vino! Te duc la Veselka. Ai nevoie de nişte gulaş şi de o felie mare de tort.

Porniră spre est în tăcere, păşind peste grămezi alunecoase de frunze ude şi strivite.

La Veselka era linişte, şi aleseră o masă la fereastră. Singurii oameni din jurul lor vorbeau ruseşte şi fumau şi mâncau

sarmale în *foi* de varză. Magnus luă cafea şi *rugelacb*[38]. Catarina reuşi să termine un castron mare cu borş, o farfurie mare cu colțunaşi prăjiți cu ceapă şi sos de mere, o porție de chiftele ucrainene şi câteva cocktailuri cu gin, cireşe şi limetă. Abia după ce le termină pe toate şi comandă ca desert o farfurie de blinele cu brânză, îşi găsi energia să vorbească.

— E rău acolo, zise ea. E greu.

Magnus nu prea avea ce să spună, aşa că o ascultă.

— Pacienții au nevoie de mine, continuă ea, vârând paiul în gheața din paharul de altfel gol. Unii dintre doctori – oameni care ar trebui *să aibă mai multă minte* – refuză chiar să-i atingă pe pacienți. Şi boala asta e cumplită. Felul în care se topesc pe picioare. Nimeni n-ar trebui să moară aşa.

— Nu, încuviință Magnus.

Catarina mai împunse gheața încă un moment şi apoi se lăsă pe spate în separeu şi oftă din rărunchi.

— Nu-mi vine să cred că *nefilimii* pricinuiesc necazuri mai ales acum, zise ea, frecându-şi fața cu o mână. Copii de nefâlimi, nici mai mult, nici mai puțin. Cum de se întâmplă aşa ceva?

Acesta era motivul pentru care Magnus o aşteptase pe Catarina în fața clinicii ca să o conducă acasă. Nu fiindcă era un cartier rău famat – cartierul nu era aşa. O aşteptase pe Catarina deoarece nu mai era total sigur pentru repudiați să fie singuri. Cu greu putea să creadă că Lumea de Jos era într-o stare de haos şi de frică din pricina acțiunilor unei găşti de vânători de umbre tinerei şi proşti.

Când auzise prima dată despre nemulțumiri, cu doar câteva luni în urmă, Magnus îşi dăduse ochii peste cap. O clică de vânători de umbre de nici douăzeci de ani, puțin mai mari decât nişte copii, se răsculau împotriva legilor părinților lor.

---

[38] Prăjituri tradiționale evreiești din aluat fraged în formă de comuri, umplute cu stafide, nucă și gem.

Mare scofală. Conclavul, Convenția și niște bătrâni respectabili i se păruseră lui Magnus a fi rețeta perfectă pentru revolta tineretului. Acest grup își spunea Cercul, potrivit unui raport al unui repudiat, și erau conduși de un tânăr charismatic pe nume Valentine. Din grup făceau parte unii dintre cei mai deștepți și mai buni din generația lor.

Iar membrii Cercului spuneau că totuși Conclavul nu negocia destul de dur cu repudiații. Așa se întoarce roata, presupunea Magnus, o generație împotriva următoarei – de la Aloysius Starkweather, care voise capetele vârcolacilor pe perete, la Will Herondale, care încercase și nu reușise niciodată să-și ascundă sufletul generos. Tineretul de azi părea să considere politica de toleranță glacială a Conclavului mult prea generoasă. Tineretul de azi voia să lupte cu monștri, și se hotărâse, în mod convenabil, că oamenii lui Magnus erau monștri cu toții. Magnus oftă. Acesta părea un sezon al urii pentru întreaga lume.

Totuși, Cercul lui Valentin nu făcuse mare lucru până acum. Poate că nici nu aveau ei să facă mare lucru. Dar făcuseră destul. Cutreieraseră prin Idris, trecuseră prin Portaluri și vizitaseră alte orașe în misiuni de ajutorare a Institutelor de acolo, și în fiecare oraș pe care fi vizitaseră, repudiații muriseră.

Existau întotdeauna repudiați care încălcau Acordurile, și vânătorii de umbre îi făceau să plătească pentru asta. Dar Magnus nu se născuse ieri și nici măcar în acest secol. Nu credea că era o coincidență faptul că oriunde se duceau Valentine și prietenii lui, venea moartea. Ei găseau orice scuză pentru a scăpa lumea de repudiați.

— Și ce *vrea*, totuși, puștiul ăsta, Valentine? întrebă Catarina. Care e planul lui?

— Vrea moartea și distrugerea întregii Lumi de Jos, răspunse Magnus. E posibil ca planul lui să fie o lovitură uriașă.

— Și ce se întâmplă dacă ei *chiar* vin aici? întrebă Catarina.

Ce vor face cei din familia Whitelaw?

Magnus locuia la New York de nişte decenii bune şi îi cunoscuse pe vânătorii de umbre de la Institutul din New York în tot acest timp. În ultimele decenii, Institutul fusese condus de familia Whitelaw. Aceştia fuseseră respectuoşi şi distanți. Magnus nu-l plăcuse pe niciunul din ei şi niciunul din ei nu-l plăcuse pe Magnus. Magnus nu avea nicio dovadă că ei ar trăda un repudiat nevinovat, dar vânătorii de umbre aveau păreri excelente despre ei înşişi şi neamul lor, încât Magnus nu era sigur ce aveau să facă cei din familia Whitelaw.

Magnus se dusese să se întâlnească cu Marian Whitelaw, conducătoarea Institutului, şi îi spusese şi ei de rapoartele din Lumea de Jos, potrivit cărora Valentine şi micile lui ajutoare ucideau repudiați care nu încălcau Acordurile, şi că ulterior membrii Cercului mințeau Conclavul în legătură cu asta.

— Du-te la Conclav, îi ceruse Magnus. Spune-le să-şi controleze odraslele obraznice.

— Controlează-ți tu limbajul obraznic, ripostase Marian Whitelaw pe un ton glacial, atunci când vorbeşti de cei mai buni ca tine, magicianule! Valentine Morgenstern este considerat un vânător de

umbre promițător, la fel cum sunt şi prietenii lui. O cunosc pe soția lui, Jocelyn, de când era o copilă; e o fată frumoasă şi dulce. Nu pun la îndoială bunătatea lor. Cu siguranță nu fără nicio dovadă şi numai pe baza bârfelor malițioase ale Lumii de Jos.

— Îmi omoară oamenii!

— Îi omoară pe repudiații criminali, în concordanță cu prevederile Acordurilor. Dau dovadă de zel în urmărirea fărădelegilor. Nimic rău nu poate să iasă din asta. Nici nu mă aştept ca tu să înțelegi.

Fireşte că vânătorii de umbre refuzau să creadă că cei mai

buni şi mai inteligenţi deveniseră puţin cam prea însetaţi de sânge. Fireşte că aveau să accepte scuzele pe care Valentine şi ceilalţi le ofereau şi bineînţeles că erau de părere că Magnus şi oricare alt repudiat care se plângea pur şi simplu voiau ca toţi criminalii să scape de justiţie.

Ştiind că nu puteau să apeleze la vânătorii de umbre, repudiaţii încercaseră să-şi ia propriile măsuri de siguranţă. Un refugiu fusese înfiinţat în Chinatown, printr-o amnistie privind veşnica dispută dintre vampiri şi vârcolaci, şi cu toţii stăteau de pază.

Repudiaţii erau pe cont propriu. Dar, oricum, nu fuseseră ei întotdeauna pe cont propriu?

Magnus oftă şi o privi pe Catarina pe deasupra farfuriilor lor.

— Mănâncă, o îndemnă el. Chiar acum nu se întâmplă nimic. Este posibil să nu se întâmple nimic nici *în viitor.*

— Ei au omorât un „vampir ticălos” în Chicago săptămâna trecută, zise ea, tăind dintr-o clătită cu furculiţa. Ştii că vor dori să vină aici.

Mâncară în tăcere, Magnus îngândurat şi Catarina obosită. Veni nota de plată şi Magnus plăti. Catarina nu prea se gândea la lucruri cum ar fi banii. Era asistentă medicală la o clinică cu puţine resurse, iar el avea mulţi bani pe mână.

— Trebuie să mă întorc, spuse ea.

Îşi frecă faţa obosită cu mâna, iar Magnus văzu dârele azurii rămase în urma buricelor degetelor, iluzia ei magică pierzându-se în timp ce vorbea.

— Te duci acasă şi te culci, îi zise Magnus. Sunt prietenul tău. Te cunosc. Meriţi o noapte liberă. Ar trebui să ţi-o petreci lăsându-te în voia unor luxuri nesăbuite, cum ar fi somnul.

— Dacă se întâmplă ceva? îl întrebă ea. Dacă vin *eQ*

— Îl pot ruga pe Ragnor să mă ajute.

— Ragnor e în Perú, zise Catarina. Spune că locul e foarte paşnic fără prezenţa ta afurisită, şi ăsta a fost un citat direct.

Ragnor era destul de viclean ca Magnus să nu-şi facă prea multe griji pentru eh Nu lăsa niciodată garda jos nicăieri unde nu se simțea în deplină siguranță.

— Aşadar, suntem doar noi doi, zise Catarina.

Magnus ştia că inima Catarinei era la muritori şi că se implica mai mult de dragul prieteniei decât pentru că voia să se lupte cu vânătorii de umbre. Catarina avea propriile ei lupte de dus, propriile drepturi de apărat. Ea mai curajoasă decât toți vânătorii de umbre pe care îi cunoscuse Magnus vreodată. Vânătorii de umbre fuseseră aleşi de un înger. Catarina alesese singură să lupte.

— Pare să fie o seară liniştită, spuse el. Vino! Termină tot şi lasă-mă să te duc acasă.

— Asta e comportare de cavaler? îl întrebă Catarina zâmbind. Am crezut c-a murit.

— Asemenea nouă, nu moare niciodată.

Se duseră acasă pe jos. Acum era întuneric complet şi noaptea devenise mai rece. Stătea să plouă. Catarina locuia într-un apartament simplu, cam degradat, de pe West Twenty-First Street, nu departe de clinică. Plita nu funcționa niciodată, iar pubelele de gunoi din față mereu dădeau pe dinafară, dar ei nu părea să-i pese. Avea un pat şi un loc unde să-şi țină hainele. Era tot ce-i trebuia. Ea ducea o viață mai simplă decât Magnus.

Magnus îşi croi drum spre casa lui, spre apartamentul aflat mai departe în Village, pe Christopher Street. *Şi* apartamentul lui era într-un bloc înalt fără lift, şi el urcă treptele câte două odată. Spre deosebire de

Cassandra Clare, Sarah Rees brennan, Maureen Johnson al Catarinei, apartamentul lui era extrem de locuibil. Pereții erau în nuanțe vesele de roz şi de galben ca părăluța, iar apartamentul era mobilat cu unele piese pe care le colecționase în decursul anilor – o măsuță franțuzească minunată, câteva canapeluțe victoriene şi un dormitor uluitor art deco amenajat în întregime cu sticlă cu reflexii metalice.

În mod normal, într-o seară rece de toamnă ca aceasta, Magnus şi-ar fi turnat un pahar de vin, ar fi pus un album cu cei de la Cure în CD-playerul său, ar fi dat volumul mai tare şi ar fi aşteptat să înceapă afacerile. Noaptea era adesea timpul în care lucra; avea mulți clienți care nu se programau, şi mereu avea de făcut o cercetare sau să citească pentru a se pune la punct.

În seara asta îşi făcu un vas mare plin cu cafea tare, se aşeză pe locul special amenajat la fereastră şi se uită în jos la strada de dedesubt. În seara asta, ca în toate celelalte seri de când începuse protestul întunecat al tinerilor vânători de umbre însetați de sânge, avea să stea şi să privească şi să se gândească. Dacă Cercul chiar venea aici, după cum părea că avea să o facă în final, ce urma să se întâmple? Valentine îi ura în mod deosebit pe vârcolaci, aşa spuneau ei, dar omorâse şi un magician la Berlin pentru că invoca demoni. Magnus era renumit pentru că invocase şi el un demon o dată sau de douăzeci de ori.

Dacă ajungeau la New York, era foarte probabil să vină după Magnus. Cel mai înțelept ar fi, probabil, să plece, să dispară din oraş. Îşi luase o căsuță în Florida Keys pentru a petrece acolo iernile newyorkeze violente. Casa era pe una dintre cele mai mici şi mai puțin locuite insule, iar el avea şi o bărcuță. Dacă se întâmpla ceva, putea să se urce în ea şi să iasă pe mare, să se îndrepte spre Caraibe sau America de Sud. Îşi împachetase o valiză de câteva ori şi o despachetase imediat după aceea.

Nu avea rost să fugă. Dacă Cercul îşi continua campania de aşa-zisă justiție, ei aveau să facă o lume întreagă nesigură pentru repudiați. Şi Magnus nu ar fi avut cum să se împace cu sine dacă ar fi fugit, iar prietenii săi, precum Catarina, ar fi rămas să încerce să se apere singuri. Nu-i plăcea nici ideea ca Raphael Santiago sau oricare dintre vampirii lui să fie uciși, sau alte spirite ale naturii despre care ştia că lucrau pe Broadway, sau sirenele care înotau în East River. Magnus se

gândise mereu la el ca la un vântură-lume, dar locuia la New York deja de mult timp. Se trezi că voia să-şi apere nu doar prietenii, ci şi oraşul.

Aşa că rămânea şi aştepta şi încerca să fie pregătit pentru Cerc atunci când avea să vină.

Aşteptarea era cea mai grea. Poate că acesta era motivul pentru care el îl atacase pe bărbatul de la clinică. Ceva în Magnus voia ca lupta să vină. Îşi mişcă şi îşi flexă degetele, iar lumina albastră se întinse între ele. Deschise fereastra şi inspiră aerul rece al nopții care mirosea a ploaie, a frunze şi a pizza de la localul de pe colț.

— Faceți-o odată! se adresă el nimănui.

e**

Puştiul apăru sub fereastra sa în jurul orei unu dimineața, exact atunci când Magnus reuşise în cele din urmă să-şi abată gândurile şi începuse să traducă un text din greaca veche, care stătea pe biroul lui de săptămâni în şir. Magnus îşi ridică întâmplător privirea şi îl observă pe puştiul care păşea confuz în susul şi-n josul trotuarului. Avea nouă, poate zece ani – un mic punkist din East Village, îmbrăcat într-un tricou cu Six Pistols, care aparținea probabil unui frate mai mare, şi cu o pereche de pantaloni de trening gri, largi. Avea o tunsoare filată, făcută în casă. Şi nu avea haină.

Toate aceste lucruri se adăugau unui puşti tulburat, iar înfățişarea generală de băiat de cartier, plus o anume fluiditate în mers, sugera un vârcolac. Magnus deschise fereastra.

— Cauți pe cineva? îl strigă el.

— Sunteți Magnificul Bane?

— Sigur, răspunse Magnus. Am putea spune şi-aşa. Stai puțin. Deschide uşa când bâzâie.

Se strecură de pe locul de la fereastră şi se duse la interfon. Auzi paşii rapizi pe scări. Puştiul se grăbea. Nici nu apucă Magnus să

JOHNSON deschidă uşa, că puştiul fu înăuntru. Odată înăuntru şi la lumină, adevărată măsură a nefericirii băiatului apăru limpede. Avea obrajii roşii şi pătaţi de dâre de lacrimi uscate. Transpira în pofida frigului, iar vocea îi tremura şi suna imperios.

— Trebuie să veniţi, zise el, poticnindu-se înăuntru. Mi-au luat familia. Ei sunt aici.

— Cine sunt ei?

— Nebunii de vânători de umbre care i-au scos din minţi pe toţi. Sunt aici. *Mi-au luat familia.* Trebuie să veniţi *acum.*

— Cercul?

Puştiul clătină din cap, nu a dezacord, ci a confuzie. Magnus îşi dădu seama că nu ştia cine era Cercul, dar descrierea se potrivea. Puştiul trebuie să fi vorbit despre Cerc.

— Unde sunt? întrebă Magnus.

— În Chinatown. La refugiu. Puştiul aproape că se bâţâia de nerăbdare. Mama a auzit că ciudaţii ăştia sunt aici. Deja au căsăpit un grup de vampiri în Spanish Harlem mai devreme în seara asta, au zis că pentru că au omorât mundani, dar nimeni nu a auzit de niciun mundan mort, iar un spirit al naturii a zis că se îndreptau spre Chinatown să ne vină de hac. Aşa că mama ne-a dus pe toţi la refugiu, dar apoi ei au năvălit peste noi. Eu am ieşit pe o fereastră. Mama a zis să vin aici.

Întreaga poveste fu livrată într-un iureş atât de dezordonat şi de înnebunit, încât Magnus nu avu timp s-o analizeze.

— Câţi sunteţi?

— Mama şi fratele şi sora mea şi încă alţi şase din haita mea.

Aşadar, nouă vârcolaci în primejdie. Încercarea venise, şi venise atât de repede, încât Magnus nu avea timp să-şi analizeze sentimentele sau să se gândească la un plan.

— Ai auzit ceva ce au spus cei din Cerc? îl întrebă Magnus. Ce îi acuză cei din cerc pe ai tăi că ar fi făcut?

— Au zis că vechea noastră haită a făcut ceva, dar noi nu ştim nimic de asta. Nu contează, nu? Oricum *ei îi* omoară,

asta spune toată lumea! *Trebuie să veniți.*

Îl apucă pe Magnus de mână şi încercă să-l tragă. Magnus desprinse băiatul şi întinse mâna să ia un carnețel şi un pix.

— Tu, îi spuse, mâzgălind adresa Catarinei, du-te aici. Nu te duci în altă parte. Rămâi acolo. E o doamnă albastră şi drăguță acolo. Eu mă duc la refugiu.

— Vin cu dumneavoastră.

— Ori faci cum îți spun eu, ori nu mă duc! se răsti Magnus la el. Nu avem timp de ceartă. Tu decizi.

Băiatul era cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Îşi şterse ochii cu dosul mâinii.

— Le veți veni de hac? îl întrebă el. Promiteți?

— Promit, răspunse Magnus.

Cum avea să facă asta, nu ştia. Dar lupta sosise. În sfârşit, lupta sosise.

Ultimul lucru pe care îl făcu Magnus fu să noteze detaliile: unde era refugiul – un depozit –, ce se temea el că punea la cale Cercul să le facă vârcolacilor dinăuntru. Împături foaia de hârtie în formă de pasăre şi o trimise cu o mişcare bruscă a degetelor şi cu o explozie de scântei albastre. Fragila pasăre din hârtie făcea tumbe în vânt ca o frunză albă, zburând în noapte şi spre turnurile din Manhattan, care despicau întunericul ca nişte cuțite strălucitoare.

Nu ştia de ce îşi mai bătuse capul să trimită mesajul familiei Whitelaw. Nu credea că aveau să vină.

Magnus alergă prin Chinatown, sub reclamele de neon care pâlpâiau şi sfârâiau, prin smogul galben al oraşului care se agăța ca nişte fantome cerşetoare de trecători. Trecu în fugă de o grămadă de oameni care fumau cocaină la un colț de stradă, iar în cele din urmă ajunse pe strada unde se afla depozitul, cu acoperişul lui de tinichea zuruind în vântul serii. Un mundan l-ar fi văzut mai mic decât era în realitate, părăginit şi întunecat, cu ferestrele bătute în scânduri. Magnus văzu luminile: Magnus văzu fereastra spartă.

În mintea lui Magnus o voce slabă îl îndemna la precauție,

dar Magnus auzise vorbindu-se cu lux de amănunte ce le făceau oamenii lui Valentine repudiaţilor vulnerabili atunci îi găseau.

Magnus alergă spre refugiu, aproape împiedicându-se cu bocancii lui Doc Martens în trotuarul crăpat. Întinse mâna spre uşa cu două canaturi, vopsită cu halouri, coroane şi spini, şi le dădu în lături.

În încăperea principală a refugiului, cu spatele la zid, stătea un grup de vârcolaci, cei mai mulţi încă în formă umană, cu toate că Magnus putea să vadă gheare şi dinţi la unii ghemuiţi în poziţii defensive.

Erau înconjuraţi de o mulţime de vânători de umbre tineri.

Toată lumea se întoarse şi se uită la Magnus.

Chiar dacă vânătorii de umbre se aşteptaseră la o întrerupere şi vârcolacii speraseră la un salvator, aparent nimeni nu se aşteptase la tot acel roz aprins.

Rapoartele despre Cerc erau adevărate. Aşa – că mulţi dintre ei erau înduioşător de tineri, o generaţie nouă-nouţă de vânători de umbre, noi războinici strălucitori care tocmai ajunseseră la maturitate. Magnus nu fu surprins, dar găsi că era trist şi exasperant că ei trebuiau să-şi irosească strălucitoarele începuturi ale vieţilor lor în această ură lipsită de sens.

În fruntea mulţimii de vânători de umbre stătea un mic grup de oameni care, deşi erau tineri, aveau un aer de autoritate – cercul intim al Cercului lui Valentine. Magnus nu recunoscu pe nimeni care să se potrivească descrierii pe care o auzise despre căpetenia răsculaţilor.

Magnus nu era sigur, dar se gândea că actualul lider al grupului era fie băiatul frumos cu păr auriu şi cu ochi albaştri adânci şi plăcuţi, fie tânărul de lângă el, cel cu păr negru şi cu un chip îngust, inteligent. Magnus trăise mult timp şi putea să-şi dea seama care membri ai unui grup erau liderii. Niciunul din cei doi nii arăta impunător, însă limbajul trupului celorlalţi arăta respectul lor. Aceştia doi erau flancaţi

de un tânăr şi de o femeie, amândoi cu părul negru şi cu chipuri feroce ca de şoimi, iar în spatele bărbatului cu păr negru stătea un tânăr chipeş cu părul cârlionțat. În spatele lor se mai aflau încă şase. În capătul celălalt al încăperii exista o uşă, una simplă, nu cu două canaturi precum cea pe care se năpustise Magnus în încăpere, o uşă interioară care dădea în altă încăpere. Un tânăr vânător de umbre îndesat stătea în fața ei.

Erau prea mulți să se lupte cu ei, iar ei erau cu toții atât de tineri şi de proaspăt ieşiți de pe băncile din Idris, încât Magnus nu avea cum să-i fi întâlnit înainte. Magnus nu mai predase de câteva zeci de ani la academia vânătorilor de umbre, dar îşi amintea încăperile, lecțiile îngerului, fețele tinere întoarse în sus şi sorbindu-i toate cuvintele despre datoria lor sacră.

Şi aceşti nefilimi de curând adulți veniseră din sălile lor de clasă să facă asta.

— Cercul lui Valentine, presupun? li se adresă el, şi îi văzu pe toți tresărind la auzul cuvintelor, de parcă ar fi crezut că repudiații nu aveau şi ei căile lor de a transmite informațiile atunci când erau vânați. Dar nu cred că îl văd pe Valentine Morgenstern. Am auzit că are destulă charismă cât să atragă păsările din copaci şi să le convingă să trăiască în adâncul mării, este înalt şi devastator de chipeş şi are părul blond-alb. Niciunul dintre voi nu se potriveşte descrierii.

Urmă o pauză, după care Magnus adăugă:

— Şi nici nu aveți păr blond-alb.

Cu toții păreau şocați să li se vorbească în felul acela. Ei erau din Idris şi nu exista niciun dubiu că îi cunoşteau pe magicieni, cu toții cunoşteau magicieni ca Ragnor, care aveau grijă să fie profesionişti şi politicoşi în tranzacțiile lor cu nefilimii. Se prea poate ca Marian Whitelaw să-i fi spus să-şi controleze limbajul obraznic, dar nu fusese şocată că el spunea cu glas tare ceea ce gândea. Aceşti copii proşti erau mulțumiți să urască de la distanță, să lupte şi să nu

vorbească niciodată cu repudiații, pentru a nu risca nicio clipă să-şi vadă inamicii ca pe nişte oameni.

Ei credeau că le ştiu pe toate şi în realitate ştiau atât de puțin.

— Eu sunt Lucian Graymark, se prezentă tânărul cu chipul îngust şi inteligent din fața grupului.

Magnus mai auzise numele şi altă dată – *parabatai-vi* lui Valentine, adjunctul lui, mai drag decât un frate. Lui Magnus îi displăcu din clipa în care vorbise.

— Cine eşti tu să vii aici şi să te amesteci în treburile noastre, să ne împiedici să ne îndeplinim datoria la care ne-am legat prin jurământ?

Graymark îşi ținu capul sus şi vorbi pe un ton clar, autoritar, care îi contrazicea anii. Arăta din cap până-n picioare copilul perfect al îngerului, sever şi neîndurător. Magnus privi înapoi peste umăr la vârcolaci, ghemuiți unul într-altul în fundul încăperii.

Magnus ridică o mână şi trasă o linie de magie, o barieră strălucitoare de albastru şi auriu. Făcu lumina să ardă la fel de extraordinar cum ar *fi* putut să ardă sabia oricărui înger şi le blocă vânătorilor de umbre calea.

— Eu sunt Magnus Bane. Iar voi ați călcat granița oraşului meu.

Cuvintele sale stârniră câteva râsete.

— Oraşul *tău*! întrebă Lucian.

— Trebuie să-i lăsați pe aceşti oameni să plece.

— Acele *creaturi*, spuse Lucian, fac parte dintr-o haită care i-a ucis pe părinții *parabatai-ului* meu. I-am depistat aici. Acum putem să pretindem înfăptuirea justiției vânătorilor de umbre, conform dreptului nostru.

— Noi n-am ucis niciun vânător de umbre! exclamă singura femeie dintre vârcolaci. Şi copiii mei sunt nevinovați. Să-mi omorâți copiii ar fi o crimă. Bane, trebuie să le ceri să-i lase pe copiii mei să plece. Au…

— Refuz să-ți mai ascult scheunăturile tale de câine corcit!

se răsti tânărul cu chipul ca de şoim, cel care stătea alături de femeia brunetă.

Arătau ca o pereche asortată, iar expresiile de pe chipurile lor erau la fel de feroce.

Valentine nu era renumit pentru mila sa, iar Magnus nu avea încredere că Cercul urma să-i cruțe pe copii.

Poate că vârcolacii erau parțial transformați din forma umană în cea de lup, însă nu arătau a fi gata de luptă, iar Magnus nu ştia de ce.

Erau prea mulți vânători de umbre pentru ca Magnus să fie sigur că putea să le respingă atacul cu succes de unul singur. Tot ceea ce putea să spere era să folosească tactica tragerii de timp conversând cu ei, şi să spere că putea să le insufle îndoieli unora din Cerc, sau că avea să vină Catarina sau familia Whitelaw şi că aceştia puteau să fie de partea repudiaților şi nu de partea neamului lor.

Părea o speranță foarte slabă, însă era tot ce avea.

Magnus nu se putu abține să nu privească din nou la tânărul cu părul auriu din fruntea grupului. Avea ceva teribil de familiar, şi o idee de blândețe în jurul gurii, şi durere în profunzimea lacurilor albastre din ochii lui. Era ceva ce-l făcu pe Magnus să privească spre el ca la singura şansă de a-i face pe cei din Cerc să se abată de la scopul lor.

— Cum te cheamă? îl întrebă Magnus.

Ochii albaştri se îngustară.

— Stephen Herondale.

— Cândva, demult, i-am cunoscut foarte bine pe cei din familia Herondale, spuse Magnus, şi văzu că era o greşeală din felul în care tresări Stephen Herondale.

Aşadar, vânătorul de umbre ştia ceva, auzise nişte şoapte întunecate în legătură cu arborele său genealogic şi era disperat să dovedească faptul că nu era adevărat. Magnus nu ştia cât de disperat putea să fie Stephen Herondale şi nu avea nici cea mai mică dorință să afle. Magnus continuă, adresându-li-se pe un ton binevoitor tuturor:

— Întotdeauna am fost prieten cu vânătorii de umbre. Cunosc multe dintre familiile voastre, de câteva sute de ani.

— Nu putem să facem nimic pentru a corecta discutabilele judecăți ale strămoşilor noştri, replică Lucian.

Magnus îl ura pe tipul ăsta.

— De asemenea, continuă Magnus, ignorându-l în mod voit pe Lucian Graymark, găsesc că povestea voastră este suspectă. Valentine este gata să-l omoare pe oricare repudiat sub un pretext cât se poate de vag. Ce i-au făcut vampirii pe care i-a omorât în Harlem?

Stephen Herondale se încruntă şi aruncă o privire spre Lucian, care, la rândul lui, părea tulburat, dar spuse:

— Valentine mi-a spus că s-a dus să vâneze acolo nişte vampiri care încălcaseră Acordurile.

— Oh, toți repudiații sunt, aşadar, cum nu se poate mai vinovați. Iar asta este foarte convenabil pentru voi, nu-i aşa? Cum rămâne cu copiii lor? Băiatul care a venit să mă ia avea în jur de nouă ani. Se hrănea cumva cu came de vânători de umbre?

— Cățeluşii rod orice oase aduc cei mai în vârstă în bârlogul lor, murmură femeia brunetă, iar bărbatul de lângă ea încuviință din cap.

— Maryse, Robert, vă rog. Valentine e un om nobil! spuse Lucian, ridicând glasul în timp ce se întorcea să i se adreseze lui Magnus. N-ar răni un copil. Valentine este *parabatai-ul* meu, cel mai bun şi mai iubit frate de arme. Lupta lui este şi a mea. Familia lui a fost distrusă, Acordurile au fost încălcate, iar el merită şi va avea-parte de răzbunare. Stai deoparte, magicianule!

Lucian Graymark nu avea mâna pe armă, dar Magnus văzu că femeia brunetă, Maryse, aflată în spatele lui, ținea un pumnal strălucitor între degete. Magnus se uită din nou la Stephen şi îşi dădu seama de ce anume chipul lui era atât de familiar. Părul auriu şi ochii albaştri – era o versiune mai diafană şi mai zveltă a tânărului Edmund Herondale, de

parcă Edmund s-ar fi întors din Rai, de două ori mai angelic. Magnus nu-l cunoscuse pe Edmund suficient de mult, însă Edmund fusese tatăl lui Will Herondale, unul dintre puținii vânători de umbre pe care Magnus îi considerase vreodată prieteni.

Stephen îl văzu pe Magnus privindu-l. Miji ochii atât de tare, încât albastrul dulce al acestora se pierdu şi ei părură negri.

— Ajunge cu flecăreala asta cu odrasle de demoni! exclamă Stephen.

Suna de parcă ar fi citat pe cineva, iar Magnus putea să parieze că ştia pe cine.

— Stephen, nu… porunci Lucian, dar Stephen cel cu părul auriu aruncase deja un cuțit în direcția unuia dintre vârcolaci.

Magnus mişcă brusc mâna şi cuțitul *căzu* la pământ. Privi aspru la vârcolaci. Femeia care vorbise anterior îl privea intens, ca şi cum ar fi încercat să-i transmită un mesaj doar din priviri.

— Asta a devenit vânătorul de umbre modern, nu-i aşa? întrebă Magnus. Ia să vedem, ce zice povestioara voastră de culcare despre cât de super-extra-mega speciali sunteți voi toți?… A, da. De-a lungul secolelor, mandatul vostru a fost să protejați omenirea, să luptați împotriva forțelor malefice, până ce într-un final acestea vor dispărea şi lumea va putea să trăiască în pace. Nu păreți teribil de interesați de pace sau să protejați pe cineva. Pentru ce anume luptați?

— Lupt pentru o lume mai bună pentru mine şi fiul meu, răspunse femeia care se numea Maryse.

— Nu mă interesează lumea pe care o vrei tu, îi spuse Magnus. Sau odrasla ta fără doar şi poate antipatică, aş putea adăuga.

Robert scoase un pumnal din mânecă. Magnus nu era pregătit să-şi irosească toate puterile magice deviind traiectoriile pumnalelor. Ridică o mână în sus şi stinse toată

lumina din încăpere. Nu se mai revărsau înăuntru decât zgomotul şi strălucirea neonului din oraş, care nu furniza însă destulă lumină pentru a se putea vedea, însă Robert aruncă, totuşi, pumnalul. Acesta a fost momentul în care sticla ferestrei se sparse şi siluete întunecate năvăliră înăuntru: tânăra Rachel Whitelaw ateriză într-o rostogolire pe podea în fața lui Magnus şi primi pumnalul destinat lui în umărul ei.

e*

Magnus putea să vadă mai bine în întuneric decât cei mai mulți. Şi văzu că, deşi nu mai sperase, familia Whitelaw venise. Marian Whitelaw, conducătoarea Institutului; soțul ei, Adam; fratele lui Adam; şi tinerii veri Whitelaw pe care Marian şi Adam îi luaseră la ei după moartea părinților acestora. Cei din familia Whitelaw luptaseră deja în seara aceasta. Echipamentul lor de luptă era pătat de sânge şi rupt, iar Rachel Whitelaw era vizibil rănită. În părul sur, tuns bob, al lui Marian era sânge, dar Magnus nu credea că era al ei. Marian şi Adam Whitelaw, se întâmpla ca Magnus să ştie, nu putuseră să aibă copii. Se zvonea că îi adorau pe verii tineri care locuiau cu ei, că întotdeauna făceau tapaj în legătură cu oricare tânăr vânător de umbre care venea la Institutul lor. Membrii Cercului trebuie să fi fost prieteni cu verii Whitelaw, crescuți împreună în Idris. Cercul era special menit să le câştige simpatia celor din familia Whitelaw.

În orice caz, Cercul intrase în panică. Ei nu puteau să vadă aşa cum putea Magnus. Nu ştiau cine îi ataca, doar că cineva venise în ajutorul lui Magnus. Magnus văzu mişcarea şi auzi zăngănitul săbiilor încrucişate, atât de tare, încât era imposibil să auzi comenzile strigate de către Marian Whitelaw pentru ca toți cei din Cerc să înceteze şi să arunce armele. El se întrebă care membri din Cerc îşi dădură măcar seama cu cine luptau. Crea o mică sferă de lumină în palma sa şi o căută pe femeia vârcolac. Trebuia să ştie de ce vârcolacii refuzau să atace.

Cineva se izbi în el. Magnus privea fix în ochii lui Stephen Herondale.

— Ai avut vreodată dubii în legătură cu toate astea? îl întrebă Magnus în şoaptă.

— Nu, răspunse Stephen gâfâind. Am pierdut prea mult – am sacrificat prea mult pentru această măreață cauză ca să-i întorc acum spatele.

În timp ce vorbea, răsuci cuțitul înspre beregata lui Magnus. Magnus făcu o magie ca mânerul pumnalului să se încingă în palma tânărului, până ce acesta îi dădu drumul jos.

Deodată, lui Magnus nu-i mai păsa de ce sacrificase Stephen sau de durerea din ochii lui albaştri. Îl voia pe Stephen dispărut de pe fața pământului. Magnus voia să uite că văzuse vreodată chipul lui Stephen Herondale, atât de plin de ură şi care îi amintea atât de mult de chipurile pe care Magnus le iubise. Magicianul invocă o nouă vrajă în mâna lui şi era pe punctul de o azvârli în fața lui Stephen, când un gând îl opri. Nu ştia cum avea să mai dea ochii din nou cu Tessa dacă l-ar fi omorât pe unul din descendenții ei.

Atunci, Marian Whitelaw păşi în lumina de la vraja care licărea în palma lui Magnus şi Stephen se albi la față de surpriză.

— Doamnă, dumneavoastră erați! Noi n-ar trebui… Suntem vânători de umbre. N-ar trebui să ne luptăm pentru ei. Ei sunt *repudiați*, şuieră Stephen. Vă vor ataca precum nişte câini trădători ce sunt. Asta e firea lor. Nu merită să luptăm pentru ei. Ce spuneți?

— Nu avem nicio dovadă că aceşti vârcolaci ar fi încălcat Acordurile.

— Valentine a spus, începu Stephen, dar Magnus auzi nesiguranța din glasul lui.

Lucian Graymark putea să creadă că ei îi hăituiau numai pe repudiații care încălcaseră Acordurile, dar cel puțin Stephen ştia că ei acționau mai curând ca nişte membri ai unei

organizații paramilitare decât ca nişte vânători de umbre, care respectă Legea. Stephen procedase exact la fel.

— Nu-mi pasă de ce spune Valentine Morgenstern. Eu spun că Legea e dură, ripostă Marian.

Îşi scoase sabia, fandă şi o încrucişă cu a lui Stephen.

Ochii li se întâlniră, strălucitori, pe deasupra săbiilor.

Marian continuă cu blândețe:

— Dar e Lege. Nu vă veți atinge de aceşti repudiați atâta timp cât eu sau cei din sângele meu suntem în viață.

Haosul izbucni, dar cele mai negre închipuiri ale lui Magnus se dovediră greşite. Când lupta era în toi, existau vânători de umbre de partea lui, luptând cu el împotriva vânătorilor de umbre, luptând pentru repudiați şi pentru Acordurile de pace asupra cărora conveniseră cu toții.

Prima victimă fu cea mai tânără din familia Whitelaw. Rachel Whitelaw sări asupra femeii care se numea Maryse, iar simpla ferocitate a atacului o luă atât de tare prin surprindere pe Maryse, încât Rachel fu cât pe ce să o doboare. Maryse se împiedică şi se redresă, bâjbâind în căutarea unei noi săbii. Atunci, bărbatul brunet, Robert.

CASSANDRA CLARE, SARAH REES BRENNAN, MAUREEN JOHNSON despre care Magnus credea că era soțul ei, se năpusti asupra lui Rachel şi o înjunghie.

Rachel se încovoie, vârful sabiei bărbatului străpungând-o ca un ac cu gămălie, de parcă ea ar fi fost un fluture.

— Robert! strigă Maryse încet, ca şi cum n-ar fi crezut că asta se întâmpla.

Robert trase sabia din pieptul lui Rachel, iar Rachel se rostogoli pe podea.

— Rachel Whitelaw tocmai a fost ucisă de un vânător de umbre! strigă Magnus, şi chiar şi atunci crezu că Robert ar putea striga că îşi apărase soția.

Magnus se gândi că cei din familia Whitelaw ar fi putut să lase armele în loc să verse şi mai mult sânge de nefilim.

Dar Rachel fusese copilaşul familiei, micuța preferată a

tuturor. Ca unul, toți membrii familiei Whitelaw răcniră o chemare la luptă şi se aruncară în încăierare cu o ferocitate dublată. Adam Whitelaw, un bărbat apatic, cu părul alb, care întotdeauna păruse pur şi simplu să-şi urmeze soția, se aruncă asupra Cercului lui Valentine, învârtind un topor strălucitor deasupra capului şi tăindu-i pe toți cei care stăteau în fața lui.

Magnus se îndreptă spre vârcolaci, spre singurul om care rămăsese uman, deşi dinții şi ghearele îi creşteau iute.

— De ce nu luptați? vru el să ştie.

Femeia vârcolac se uită pieziş la el, de parcă ar fi fost tare prost.

— Fiindcă Valentine e aici! se răsti ea. Fiindcă o are pe fiică-mea. A luat-o acolo şi ei au zis că dacă ne ducem după ea, o vor ucide.

Magnus nu avu nicio clipă să reflecte la ce ar fi putut Valentine să-i facă unei copile repudiate. Ridică o mână şi îl aruncă din picioare pe vânătorul de umbre îndesat din fața uşii din celălalt capăt al încăperii, iar apoi fugi spre uşă.

Auzi strigătele din spatele lui, ale familiei Whitelaw, care întrebau:

— Bane, trade…

Şi un strigăt, venind de la Stephen, crezu Magnus, care spunea:

— Se duce după Valentine! Omorâți-l!

Din spatele uşii, Magnus auzi un sunet profund, îngrozitor. Deschise uşa.

În partea cealaltă a uşii era o încăpere mică, obişnuită, de mărimea unui dormitor, deşi nu se găsea niciun pat, ci numai doi oameni şi un singur scaun. Era acolo un bărbat înalt cu o claie de păr blond-alb, îmbrăcat în negrul vânătorilor de umbre. Stătea aplecat deasupra unei fete care părea de vreo doisprezece ani. Aceasta era legată fedeleş de scaun cu o frânghie argintie şi scotea un sunet teribil, ceva între plânset şi geamăt.

Ochii ei străluceau, gândi Magnus pentru o clipă, lumina lunii transformându-i în oglinzi.

Greşeala lui dură cât cea mai mică dintre fracțiunile de secundă. Apoi Valentine se mişcă uşor şi licărul din ochii fetei se dizolvă în câmpul vizual al lui Magnus. Licărul nu era al ochilor ei. Strălucirea lunii lumina două monede de argint lipite de ochii fetei, mici fuioare de fum scăpând de sub discurile strălucitoare în timp ce de pe buze îi ieşeau gemete abia auzite. Ea încerca să-şi suprime sunetul durerii, căci era foarte speriată de ce avea să-i facă Valentine în continuare.

— Unde s-a dus fratele tău? o întrebă Valentine, iar suspinul fetei continuă, dar ea nu spuse nimic.

Pentru o clipă, Magnus avu senzația că devenise o furtună, nori negri învârte) ıți, bubuitul tunetului şi crestătura fulgerului, iar furtuna nu voia decât să sară la beregata lui Valentine. Magia lui Magnus țâşni aproape din propria sa voință, trosnind din ambele mâini. Semăna cu fulgerul, arzând atât de albastru, încât era aproape alb. Îl doborî pe Valentine şi îl izbi de un perete cu atâta forță, încât se auzi ceva crăpând, iar apoi el alunecă la pământ.

Acel singur act utilizase mult prea mult din puterea lui Magnus, dar acum el nu se putea gândi la asta. Alergă spre scaunul fetei şi îi smulse legăturile, apoi o mângâie pe față cu o blândețe dureroasă.

Acum fata plângea, mai liber, tremurând şi suspinând sub mângâierea mâinilor lui.

— Şt, şt! Fratele tău m-a trimis. Eu sunt magician; eşti în siguranță, murmură el şi o cuprinse pe după gât.

Monedele îi provocau durere. Trebuiau să dispară. Dar oare înlăturarea lor ar fi putut să-i provoace mai mult rău? Magnus putea să vindece, dar nu fusese niciodată specialitatea lui aşa cum era a Catarinei, iar el nu fusese nevoit să vindece prea des vârcolaci. Aceştia erau foarte rezistenți. Nu putea decât să spere că şi ea avea să fie rezistentă acum.

Ridică monedele cât de blând putu şi le aruncă în perete.
Era prea târziu. Fusese prea târziu înainte chiar ca el să intre în încăpere. Ea era oarbă.
Buzele ei se deschiseră. Întrebă:
— Fratele meu este teafăr?
— Pe cât de teafăr poate fi, scumpo, îi răspunse Magnus. Te voi duce la el.
Nici nu termină să rostească cuvântul „el”, că simţi lama pătrunzându-i în spate şi gura umplându-i-se cu sânge.
— O, aşa ai să faci? îl întrebă glasul lui Valentine la ureche.
Lama ieşi din el, provocându-i durere la ieşire, după cum *îi* provocase şi la intrare, Magnus scrâşni din dinţi şi se prinse mai tare de spătarul scaunului, rămânând arcuit deasupra şi protejând copila, întorcându-şi faţa spre a-l privi pe Valentine. Bărbatul cu părul alb părea mai bătrân decât ceilalţi l'ideri, însă Magnus nu era sigur dacă era în realitate mai mare sau dacă hotărârea glacială făcea ca faţa lui să pară cioplită în marmură. Magnus voia să i-o spargă.
Mâna lui Valentine se mişcă, iar Magnus reuşi doar să-l prindă de încheietură înainte să descopere pumnalul în inima lui.
Magnus se concentră şi făcu ca prinsoarea mâinii sale să ardă, electricitatea albastră încercuindu-i degetele. Făcu astfel încât contactul să ardă aşa cum atingerea argintului îi arsese ochii fetei, şi rânji auzind şuieratul de durere al lui Valentine.
Valentine nu-l întrebă de nume aşa cum o făcuseră ceilalţi, nu-l tratā pe Magnus ca şi când ar fi fost o persoană. Valentine pur şi simplu se holba la Magnus cu ochi reci, în acelaşi fel în care s-ar holba oricine la un animal scârbos aflat în calea sa şi împiedicându-l să înainteze.
— Magicianule, te amesteci în treaba mea.
Magnus scuipă sânge în faţa lui.
— Tu torturezi im copil în oraşul meu. Vânătorule de umbre.
Valentine îşi folosi mâna liberă pentru a-i da o lovitură lui

Magnus, trimițându-l împleticit îndărăt. Valentine se învârti şi îl urmă, iar Magnus gândi: *Bun*. Însemna că se îndepărta de fată.

Ea era oarbă, dar era vârcolac, iar mirosul şi auzul erau la fel de importante ca văzul. Putea să fugă şi să-şi găsească drumul înapoi la familia ei.

— Am crezut că jucam un joc în care spuneam ce era cealaltă persoană şi ce făceam, îi zise Magnus. Am înțeles greşit? Pot să încerc să mai ghicesc o dată? Ticăloşiile, tu încâlci propriile tale Legi sacre?

Îi aruncă o privire fetei, sperând că avea să fugă, însă ea părea încremenită de groază. Magnus nu îndrăznea să o strige, pentru a nu-i atrage atenția lui Valentine.

Magnus ridică o mână, schițând o vrajă în aer, dar Valentine văzu vraja venind şi se feri. Făcu un salt în aer şi apoi ricoşă din perete, cu iuțeala nefilimilor, pentru a se năpusti asupra lui Magnus. Îi seceră picioarele lui Magnus de sub el, iar când Magnus ateriză, Valentine îi trase un şut cu o tărie brutală. Scoase o sabie şi o îndreptă în jos. Magnus se rostogoli, astfel încât îl înțepă de-a lungul coastelor, tăindu-i tricoul şi pielea, dar fără să nimerească organele vitale. Nu de data aceasta.

Magnus spera din tot sufletul că nu avea să moară acolo, în acest depozit rece, departe de oamenii pe care îi iubea. Încercă să se ridice de pe podea, dar era alunecoasă de la propriul lui sânge, iar rămăşițele de har magic pe care le mai avea nu erau de ajuns pentru a se vindeca sau pentru a lupta, şi cu atât mai puțin pentru amândouă.

Marian Whitelaw stătea în fața lui, cu armele scoase şi cu noi rune licărind pe brațe. Părul *îi* strălucea argintiu în câmpul lui vizual împăienjenit.

Valentine îşi legănă sabia şi aproape că o despică în două pe femeie.

Magnus icni, pierzându-şi salvarea la fel de repede pe cât o găsise, apoi îşi întoarse capul în direcția zgomotului de alți

paşi pe piatră.

Era un prost să spere la o altă salvare. Îl văzu pe unul din Cercul lui Valentine stând în cadrul uşii, cu ochii fixați asupra fetei vârcolac.

— Valentine! strigă Lucian Graymark.

Fugi la fată, iar Magnus se încordă, se ghemui pentru un salt, apoi încremeni când îl văzu pe Lucian ridicând fata şi răsucindu-se spre stăpânul său.

— Cum ai putut să faci asta? E un copil!

— Ba nu, Lucian! E un monstru în formă de copil.

Lucian ținea fata, cu mâna lui în părul ei, liniştind-o şi mângâind-o. Magnus începuse să creadă că era posibil să-l fi judecat greşit pe Lucian Graymark. Chipul lui Valentine era alb ca varul. Semăna cu o statuie mai mult ca oricând.

Valentine rosti rar:

— Nu mi-ai promis supunere necondiționată? Spune-mi, la ce-mi foloseşte un adjunct care mă subminează în felul ăsta?

— Valentine, te iubesc şi-ți împărtăşesc durerea pierderii, răspunse Lucian. Ştiu că eşti un om bun. Ştiu că dacă te opreşti şi gândeşti, vei vedea că asta e o nebunie curată.

Când Valentine făcu un pas spre el, Lucian făcu un pas înapoi. Îi cuprinse capul fetei vârcolac cu mâna făcută căuş, protector, în timp ce ea se agăța de el cu picioruşele ei încrucişate în jurul mijlocului lui, iar cealaltă mână a sa şovăi, de parcă s-ar fi putut să se îndrepte spre arma lui.

— Prea bine, spuse Valentine calm, în cele din urmă. Fie cum vrei tu.

Se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Lucian Graymark să iasă pe uşă şi apoi pe coridor, înapoi în încăperea unde vârcolacii crezuseră că ar fi putut fi în siguranță. Îl lăsă pe Lucian să le-o ducă înapoi pe fetiță şi îl urmă la distanță.

Magnus nu avea nicio clipă încredere în Valentine. Nu avea să creadă că fata era în siguranță până ce nu ajungea în brațele mamei ei.

Lucian Graymark îi făcuse rost de suficient timp ca să-şi

adune puterea magică. Magnus se concentră, simţind cum pielea i se repara în timp ce puterea i se scurgea.

Se ridică de jos şi fugi după ei.

Lupta în încăperea pe care o părăsiseră era mai liniştită, deoarece erau foarte mulţi morţi. Cineva reuşise să aprindă din nou luminile. Pe podea era un lup mort care se transforma încet-încet într-un tânăr palid. Un alt tânăr zăcea alături de el, unul din cei din Cerc, şi în moarte nu arătau deloc diferiţi.

Mulţi dintre vânătorii de umbre din Cercul lui Valentine încă erau în picioare. Niciunul din familia Whitelaw nu mai era. Maryse Lightwood îşi ţinea faţa în mâini. Unii dintre ceilalţi erau vizibil şocaţi. Acum întunericul şi isteria luptei dispăruseră şi ei rămăseseră în lumină pentru a vedea ce făcuseră.

— Valentine, zise Maryse cu o voce imploratoare în timp ce liderul ei se apropia. Valentine, ce-am făcut? Cei din familia Whitelaw sunt morţi… Valentine…

Cu toţii se uitară la Valentine în timp ce se apropia, strângându-se în jurul lui mai curând ca nişte copii înspăimântaţi decât ca nişte adulţi. Valentine trebuie să-i fi recrutat de tineri, gândi Magnus, dar descoperi că era incapabil să-i pese dacă erau spălaţi pe creier sau amăgiţi, nu după ce făcuseră. Se părea că nu mai rămăsese milă în el.

— Nu aţi făcut nimic altceva decât să susţineţi Legea, spuse Valentine. Ştiţi că într-o zi toţi trădătorii faţă de neamul nostru trebuie să plătească. Dacă ar fi ales să se dea deoparte, să se încreadă în noi, copiii îngerului, totul ar fi fost bine.

— Dar Conclavul? întrebă bărbatul cu părul cârlionţat, cu o notă de contestaţie în glas.

— Michael, murmură soţul lui Maryse.

— Ce-i cu el, Wayland? întrebă Valentine, cu un glas tăios. Familia Whitelaw a murit din pricina vârcolacilor ticăloşi. Acesta este adevărul şi asta vom spune Conclavului.

Singurul din Cercul lui Valentine care nu-l asculta cu disperare era Lucian Graymark. El îşi croi drum spre femeia vârcolac şi o puse pe fetiţă în braţele mamei sale. Magnus o auzi pe femeie dând drumul respiraţiei pe care şi-o reţinuse. O auzi începând să plângă încetişor. Lucian stătu alături de mamă şi de fetiţă, părând profund abătut, apoi traversă încăperea cu un pas deodată hotărât.

— Să mergem, Valentine, îi zise. Tot ce s-a întâmplat cu familia Whitelaw a fost… a fost un accident teribil. Nu putem lăsa Cercul nostru să sufere pentru asta. Ar trebui să plecăm acum. Aceste creaturi nu merită timpul tău, niciuna din ele. Aceşti vârcolaci sunt doar nişte răzleţiţi care s-au rupt de haita lor. Tu şi cu mine vom merge la vânătoare în tabăra vârcolacilor unde zace în seara asta adevărata ameninţare. Îi vom veni împreună de hac liderului haitei.

— Împreună. Dar mâine-seară. Te întorci acasă în seara asta? îl întrebă Valentine cu un glas scăzut. Jocelyn are ceva să-ţi spună.

Lucian îl prinse pe Valentine de braţ, vizibil uşurat.

— Fireşte. Orice pentru Jocelyn. Orice pentru oricare din voi. Doar ştii asta.

— Prietenul meu, zise Valentine, ştiu.

Valentine îl prinse şi el de braţ pe Lucian, dar Magnus văzu privirea pe care Valentine i-o aruncă lui Lucian. Era iubire în acea privire, dar şi ură, iar ura câştiga. Era limpede ca o aripioară argintie de rechin în apele întunecate ale ochilor negri ai lui Valentine. Era moarte în acei ochi.

Magnus nu fu surprins. Mai văzuse mulţi monştri care puteau să iubească, însă numai puţini care lăsaseră ca iubirea să-i schimbe, care fuseseră capabili să transforme iubirea pentru o persoană în bunătate pentru mulţi.

Îşi aminti chipul lui Valentine când o tăiase pe Marian Whitelaw în două jumătăţi însângerate, iar Magnus se întrebă cum era să trăieşti cu cineva ca Valentine, se întrebă cum era el pentru soţia sa, pe care Marian o descrisese ca

fiind minunată. Puteai să împarţi patul cu un monstru, să-ţi culci capul pe aceeaşi pernă alături de un cap plin de crimă şi nebunie. Magnus o făcuse şi el.

Însă o iubire oarbă ca aceasta nu dura. Într-o bună zi îţi ridicai capul de pe pernă şi vedeai că trăieşti într-un coşmar.

Lucian Graymark ar fi putut să fie singurul cu care să merite să-ţi baţi capul, iar Magnus putea să parieze că era ca şi mort.

Magnus se înşelase amarnic să lase trecutul să-l inducă în eroare; se înşelase crezând că cel care mai avea în străfundurile fiinţei sale o urmă de bunătate era Stephen Herondale. Magnus se uită la Stephen, la acel chip frumos şi la gura delicată. Brusc, Magnus avu impulsul de a-i spune vânătorului de umbre că îl cunoscuse şi îl iubise pe strămoşul lui şi că Tessa avea să fie dezamăgită de el. Însă nu voia ca totuşi Cercul lui Valentine să-şi amintească de Tessa sau să se ducă după ea.

Magnus nu spuse nimic. Stephen Herondale alesese de partea cui să fie, iar Magnus la fel.

Cercul lui Valentine se retrase de la depozit, mărşăluind ca o mică armată.

Magnus fugi spre locul unde zăcea bătrânul Adam Whitelaw într-o baltă de sânge, cu toporul său lucios, bont şi nemişcat în aceeaşi băltoacă întunecată.

— Marian? întrebă Adam.

Magnus se lăsă în genunchi, mâinile lui căutând şi închizând cele mai rele dintre răni. Erau foarte multe – mult prea multe.

Magnus se uită în ochii lui Adam, unde lumina se stingea, şi îşi dădu seama că Adam citise răspunsul pe chipul lui înainte ca Magnus să poată încropi o minciună.

— Fratele meu? întrebă Adam. Co… copiii?

Magnus privi în jurul încăperii la cei morţi. Când se uită din nou, Adam Whitelaw îşi întorsese chipul şi îşi încleştase gura astfel încât să nu trădeze nici durerea fizică, nici pe cea

sufletească. Magnus îşi folosi toată puterea magică rămasă pentru a-i uşura durerea, iar la sfârşit Adam ridică o mână pentru a-l opri pe Magnus, şi-şi odihni capul pe brațul lui.

— Ajunge, magicianule, îi spuse el, cu glas răguşit. N-aş mai vrea… n-aş mai vrea să trăiesc nici dacă aş putea.

Tuşi, un sunet umed, teribil, şi închise ochii.

— *Ave atque vale*[39], vânătorule de umbre! rosti Magnus în şoaptă. Îngerul tău este mândru.

Adam Whitelaw nu păru să audă. Nu trecu mult timp şi ultimul membru al familiei Whitelaw muri în brațele lui Magnus.

e*

Conclavul credea că familia Whitelaw fusese ucisă de nişte vârcolaci ticăloşi şi nimic din ce spusese Magnus nu conta. Nu se aşteptase să fie crezut. Nici nu ştia de ce vorbise, în afară de faptul că nefilimii preferau în mod evident ca el să tacă.

Magnus aştepta Cercul să se întoarcă.

Cercul nu mai reveni la New York, dar Magnus îi mai văzu o dată, îi văzu la Răzmeriță.

La scurt timp după acea noapte de la depozit, Lucian Graymark dispăru ca şi când ar fi murit, iar Magnus presupuse că aşa se şi întâmplase. Apoi, un an mai târziu, Magnus auzi iar vorbindu-se despre Lucian. Ragnor Fell îi spuse că exista un vârcolac ce fusese cândva vânător de umbre şi că el dădea de veste că sosise timpul, că Lumea de Jos era pregătită să lupte cu Cercul. Valentine îşi dezvălui planul şi îşi înarmă propriul Cerc la momentul când Acordurile de pace dintre nefilimi şi repudiați trebuiau semnate din nou. Cercul lui ucise deopotrivă vânători de umbre şi repudiați în Marea Sală a îngerului.

Datorită avertismentelor lui Lucian Graymark, repudiații

---

[39] „Te salut și rămâi cu bine!”, în lb. latină.

putură să dea năvală în Sală şi să-i ia prin surprindere pe cei din Cercul lui Valentine. Fuseseră puşi în gardă şi, de asemenea, înarmați din vreme.

Vânătorii de umbre îl surprinseră atunci pe Magnus, aşa cum familia Whitelaw îl surprinsese anterior. Conclavul nu-i abandonă pe repudiați pentru a se alătura Cercului. Marea lor majoritate, a Conclavului şi a liderilor Institutului, făcură alegerea pe care o făcuseră anterior şi membrii familiei Whitelaw. Luptară pentru aliații lor cu care se legaseră prin jurământ şi pentru pace, iar Cercul lui Valentine fu înfrânt.

Dar odată lupta încheiată, vânătorii de umbre îi învinovățiră pe repudiați de moartea atâtora dintre oamenii lor, ca şi când bătălia fusese ideea repudiaților. Vânătorii de umbre se mândreau cu justiția lor, însă justiția lor pentru neamul lui Magnus era întotdeauna amară.

Relațiile dintre nefilimi şi repudiați nu se ameliorară. Magnus îşi pierdu speranța că aveau să se îmbunătățească vreodată.

Mai ales atunci când Conclavul îi trimise pe ultimii membri *ai* Cercului, pe cei din familia Lightwood şi pe un alt membru pe nume Hodge Starkweather, în oraşul lui Magnus, pentru a ispăşi pentru crimele lor conducând Institutul din New York ca exilați din Oraşul de

*

Sticlă. Vânătorii de umbre rămăseseră destul de puțini după masacru şi nu puteau *fi completați* fără Pocalul Mortal, care, aparent, se pierduse odată cu Valentine. Familia Lightwood ştia că fusese tratată cu indulgență datorită legăturilor lor din Conclav, şi că dacă mai gafau o dată, Conclavul avea să-i nimicească.

Vampirul Raphael Santiago, care îi datora destule favoruri lui Magnus, îi aduse la cunoştință că membrii familiei Lightwood erau distanți, dar scrupulos de cinstiți cu toți repudiații cu care intrau în contact. Magnus ştia că mai devreme sau mai târziu avea să fie nevoit să lucreze cu ei, că

avea să învețe să fie politicos cu ei, dar ar fi preferat ca asta să se întâmple cât mai târziu. Întreaga tragedie însângerată a Cercului lui Valentine se terminase, iar Magnus prefera să privească înainte, cu speranța luminii, decât înapoi, spre întuneric.

Timp de mai bine de doi ani de la Răzmeriță, Magnus nu mai văzu pe nimeni din Cercul lui Valentine. Până ce se întâmplă.

NEW YORK CITY, 1993

De-a lungul secolelor, viața magicienilor era una a nemuririi, a farmecelor şi a magiei.

Uneori, totuşi, Magnus voia să stea şi să privească la televizor de pe canapea ca oricare altul. Era ghemuit pe canapea cu Tessa şi urmăreau o ecranizare după *Mândrie şi prejudecată*. Tessa se plângea de ceva timp că ea considera cartea mai bună.

— Asta nu e ce ar fi vrut Jane Austen, îi spuse Tessa. Dacă ar putea să vadă filmul ăsta, sunt convinsă c-ar fi îngrozită.

Magnus se ridică de pe canapea şi se duse la fereastră. Aştepta să-i fie livrată nişte mâncare chinezească, şi cu toate acestea nu se zărea niciun tip de la livrări. Singura persoană de pe stradă era o tânără care ducea un bebeluş bine înfofolit pentru a-l proteja de vremea rece. Mergea repede, fără îndoială ducându-se spre casă.

— Dacă Jane Austen ar putea să vadă asta, zise Magnus, presupun că ar țipa: „În cutiuța asta sunt nişte demoni mititei! Aduceți un cleric!” şi ar lovi televizorul cu umbreluța ei de soare.

Se auzi soneria şi Magnus se întoarse cu spatele la fereastră.

— În sfârşit! zise el, luând o bancnotă de zece dolari de pe o masă de lângă uşă şi îi deschise băiatului de la livrări. Simt nevoia de ceva carne de vită şi de broccoli înainte de a da piept din nou cu domnul Darcy. Este un adevăr universal recunoscut că dacă te uiți prea mult la televizor pe stomacul

gol îți cade capul.
— Dacă ți-ar cădea capul, îi spuse Tessa, atunci industria de îngrijire a părului ar intra în recesiune financiară.
Magnus încuviință din cap şi îşi atinse părul, care era acum lung până la bărbie. Deschise uşa, încă aranjat ca pentru a poza, şi se trezi privind lung la o femeie cu o cunună de bucle roşii. Ținea în brațe un copil. Era femeia pe care o văzuse pe stradă cu câteva momente în urmă. Magnus fu luat prin surprindere să vadă la uşa sa pe cineva care arăta atât de… mundan.
Tânăra era îmbrăcată în jeanşi lălăi şi un tricou vopsit în tehnica nodului. Îşi coborî mâna, pe care o ridicase ca pentru a ciocăni la uşă, iar Magnus văzu licărul cicatricelor argintii palide de pe brațul ei. Magnus văzuse mult prea multe din acestea pentru a se înşela vreodată.
Avea Pecețile Codexului, purtând urmele vechilor rune pe pielea ei asemenea unor mementouri. Nu era câtuşi de puțin mundană, atunci. Era un vânător de umbre, dar un vânător de umbre care nu purta Peceți noi şi nu era îmbrăcată în echipament.
Nu venise cu vreo afacere oficială de-a vânătorilor de umbre. Avea necazuri.
— Cine eşti? vru Magnus să ştie.
Ea înghiți cu greu şi îi răspunse:
— Eu sunt… am fost Jocelyn Morgenstern.
Numele evocă amintiri vechi de ani. Magnus îşi aminti de pumnalul care îi intrase în spate şi de gustul sângelui. Îl făcu să vrea să scuipe.
Mireasa monstrului la uşa lui. Magnus nu se putu opri din a se holba la ea.
Şi ea se holba. Părea pironită locului de pijamaua lui. Magnus era sincer jignit. Nu invitase nicio soție a unui lider al cultului urii să-i facă o vizită şi să emită judecăți privind garderoba sa. Dacă dorea să renunțe la tricou şi să se îmbrace cu o pereche de pantaloni de pijama stacojii cu şiret,

imprimați cu urşi polari negri, şi cu o camizolă din mătase neagră, era dreptul lui. Nimeni dintre cei care fuseseră destul de norocoşi să-l vadă pe Magnus în ținută de dormitor nu se plânsese vreodată.

— Nu-mi amintesc să fi comandat mireasa unui maniac malefic, zise Magnus. Hotărât lucru, cerusem carne de vită şi broccoli. Dar tu, Tessa? Ai comandat *tu* mireasa unui maniac malefic?

Deschise uşa larg, astfel încât Tessa să vadă cine era acolo. Pentru moment, nimeni nu mai spuse nimic. Apoi Magnus văzu că bocceluța acoperită cu păturică din brațele lui Jocelyn se mişca. Abia în acel moment îşi aminti că era un copil.

— Am venit aici, Magnus Bane, pentru a te implora să mă ajuți.

Magnus strânse marginea uşii până ce i se albiră încheieturile degetelor.

— Dă-mi voie să mă gândesc, zise el. Nu.

Fu oprit de vocea blândă a Tessei.

— Las-o să intre, Magnus, îi ceru ea.

Magnus se răsuci pe călcâie pentru a se uita la Tessa.

— Serios?

Vocea Tessei căpătase un ton straniu. De asemenea, persoana de la livrări tocmai apăruse în hol ducând punga lor cu mâncare. Magnus îi făcu semn cu capul lui Jocelyn să intre, dădu bancnota de zece dolari şi închise uşa în nasul bărbatului care părea confuz, înainte ca el să apuce să-i dea mâncarea.

Acum Jocelyn stătea stingherită lângă uşă. Micuța persoană din brațele ei dădu din picioruşe şi le întinse.

— Ai un bebeluş, constată Magnus, arătând spre ceea ce era acum foarte evident.

Jocelyn îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt şi strânse copilaşul la piept.

Tessa veni tiptil spre ei şi se opri tăcută lângă Jocelyn. Deşi

era îmbrăcată cu colanţi negri şi cu un tricou gri supradimensionat pe care scria WILLIAM VREA o PĂPUŞĂ, încă avea un aer pedant şi autoritar. Din întâmplare, tricoul era o declaraţie feministă potrivit căreia băieţilor le place să se joace cu păpuşi şi fetelor cu maşinuţe, dar Magnus bănuia că ea îl alesese în parte datorită numelui. Soţul Tessei murise de suficient timp cât numele lui să aducă amintiri fericite în locul agoniei crunte pe care o simţise vreme de mulţi ani după moartea lui. Alţi magicieni iubiseră şi pierduseră, dar puţini erau la fel de credincioşi fără speranţă ca Tessa. La zeci de ani după, ea nu îngăduise nimănui altcuiva nici măcar să încerce să-i cucerească inima.

— Jocelyn Fairchild, zise Tessa. Descendenta lui Henry Branwell şi Charlotte Fairchild.

Jocelyn clipi ca şi când nu s-ar fi aşteptat la un discurs asupra propriei sale genealogii.

— Aşa este, încuviinţă ea precaută.

— Vezi tu, i-am cunoscut, îi explică Tessa. Semeni foarte tare cu Henry.

— I-ai *cunoscut*! Atunci tu trebuie să fii…

Henry murise de mai bine de o jumătate de secol, iar Tessa nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— Atunci, şi tu eşti magician? o întrebă Jocelyn suspicioasă.

Magnus o văzu cercetând-o pe Tessa din cap până-n picioare, căutând însemnul demonic ce ar fi indicat vânătorilor de umbre că era necurată, inumană şi demnă de dispreţ. Unii magicieni puteau să-şi ascundă semnele sub haine, dar Jocelyn se putea uita cât dorea la Tessa, căci nu avea să găsească vreun semn.

Tessa nu se îndreptase de spate ostentativ, dar fu brusc limpede că era mai înaltă decât Jocelyn, iar ochii ei cenuşii puteau să fie foarte reci.

— Sunt, răspunse Tessa. Sunt Teresa Gray, fiica unui Demon Căpetenie şi a lui Elizabeth Gray, născută Adele Starkweather, una din neamul tău. Am fost soţia lui William

Herondale, care a fost conducătorul Institutului din Londra, şi am fost mama lui James şi Lucie Herondale. Will şi cu mine i-am crescut pe copiii noştri să-i apere pe mundani, să trăiască după Legile Conclavului şi ale Legământului şi pentru a respecta Acordurile.

Ea vorbi într-un fel pe care îl cunoştea foarte bine, în maniera nefilimilor.

— Cândva, am trăit printre vânătorii de umbre, zise Tessa cu calm. Cândva, aproape că aş fi putut să par o persoană pentru tine.

Jocelyn părea pierdută, în felul în care păreau oamenii atunci când aflau ceva atât de straniu, încât întreaga lume li se părea nefamiliară.

— Înțeleg dacă găsiți crimele mele împotriva repudiaților de neiertat, zise Jocelyn, dar eu… eu nu am unde să mă duc. Şi am nevoie de ajutor. Fiica mea are nevoie de ajutorul vostru. Ea e vânător de

umbre şi fiica lui Valentine. Nu poate să trăiască printre ai noştri. Nu ne putem întoarce niciodată. Am nevoie de o vrajă care să-i protejeze ochii de orice în afară de lumea mundană. Ea poate să crească în siguranță şi fericită în lumea mundană. Nu trebuie să afle niciodată cine a fost tatăl ei. Jocelyn aproape se înecă, dar apoi îşi ridică bărbia şi continuă: Sau ce a făcut mama ei.

— Aşadar, ai venit să ne implori pe noi, spuse Magnus. Monştrii.

— Eu nu am nicio gâlceavă cu repudiații, spuse în cele din urmă Jocelyn. Eu… cel mai bun prieten al meu este repudiat şi nu cred că este într-atât de schimbat față de persoana pe care am iubit-o întotdeauna. M-am înşelat. Va trebui să trăiesc pe vecie cu povara a ceea ce am făcut Dar, vă rog, fiica mea nu a făcut nimic.

Cel mai bun prieten al ei, repudiatul. Magnus presupuse că Lucian Graymark era încă în viață, cu toate că nimeni nu-l

mai văzuse de la Răzmeriță. Părerea lui Magnus despre Jocelyn se-îmbunătăți când ea pretinse că Lucian era cel mai bun prieten al ei. Oamenii chiar spuneau că ea şi Lucian plănuiseră să-l învingă împreună pe Valentine, deşi Jocelyn nu fusese acolo să confirme zvonul după bătălie. Magnus nu o văzuse pe Jocelyn în timpul Răzmeriței. Nu ştia dacă să creadă sau nu afirmația.

Magnus adeseori considerase că justiția vânătorilor de umbre era mai curând crudă, iar el nu voia să fie crud. Privi chipul disperat şi obosit al femeii şi legătura din brațele ei şi nu putu să fie crud. Credea în mântuire, în grația incipientă din toate persoanele pe care le întâlnea. Era unul dintre puținele lucruri în care trebuia să creadă, posibilitatea frumuseții atunci când se confrunta cu o realitate de o asemenea urâțenie.

— Ai spus c-ai fost căsătorită cu un Herondale, i se adresă Jocelyn Tessei, cu vocea slabă, ca şi cum ar fi constatat deja slăbiciunea argumentului, însă nu avea altul. Stephen Herondale a fost prietenul meu…

— Stephen Herondale m-ar fi omorât dacă m-ar fi întâlnit vreodată, spuse Tessa. Nu aş fi fost în siguranță să trăiesc printre oameni ca tine sau ca el. Simt soție şi mamă de războinici care au luptat şi au murit şi care nu s-au dezonorat niciodată aşa cum ați făcut-o voi. Am

— * >

purtat echipamentul de luptă, am mânuit arme şi am ucis demoni, şi tot ce mi-am dorit a fost să înving răul, astfel încât să pot să trăiesc şi să fiu fericită cu cei pe care îi iubeam. Sperasem că făcusem această lume mai bună, mai sigură pentru copiii mei. Din cauza Cercului lui Valentine, descendența Herondale, descendența constituită din copiii copiilor fiului meu, este terminată. Asta s-a întâmplat din cauza ta şi a Cercului vostru şi a soțului tău. Stephen Herondale a murit cu ura în inimă şi cu sângele oamenilor mei pe mâinile lui. Nu-mi pot imagina un mod mai îngrozitor

de sfârşire a descendenţei mele cu Will. Voi fi nevoită să port tot restul vieţii cicatricea a ceea ce mi-a făcut Cercul lui Valentine, iar eu voi trăi veşnic. Tessa se opri, se uită la chipul alb şi disperat al lui Jocelyn şi apoi spuse, cu mai multă blândeţe: însă Stepheh Herondale şi-a făcut alegerile sale, iar tu ai făcut alte alegeri, în afară de cea de a urî. Ştiu că Valentine nu ar fi putut fi învins fără ajutorul tău. Iar copilul tău nu i-a făcut nimănui niciun rău.

— Asta nu înseamnă că ea are dreptul la ajutorul nostru, o întrerupse Magnus. Nu voia să o respingă pe Jocelyn, dar înăuntrul lui exista o voce care nu-i dădea pace şi îi spunea că ea era un duşman. Şi în plus, adăugă el, eu nu sunt instituţie filantropică pentru vânătorii de umbre şi mă îndoiesc că are bani să plătească pentru ajutorul dat de mine. Fugarii rareori au destule fonduri.

— Voi face rost de bani, spuse Jocelyn. Nu sunt un caz de binefacere şi nu mai sunt vânător de umbre. Nu vreau să mai am de-a face cu vânătorii de umbre. Vreau să fiu altcineva. Vreau să-mi cresc fiica să fie altcineva, nu legată de Conclav sau condusă de oricine. Vreau ca ea să fie mai curajoasă decât am fost eu, mai puternică decât mine şi să nu lase pe nimeni să-i decidă soarta.

— Nimeni n-ar putea să ceară mai mult de-atât pentru copilul său, spuse Tessa şi veni mai aproape. Pot s-o ţin?

Jocelyn şovăi o clipă, strângând legăturica mai aproape de ea. Apoi, încet, cu mare reticenţă, cu mişcări aproape smucite, se aplecă în faţă şi puse cu o grijă enormă bebeluşul în braţele femeii pe care abia o cunoscuse.

— E frumoasă, murmură Tessa.

Magnus nu ştia dacă Tessa mai ţinuse în braţe un copil în ultimele decenii, dar ea sprijini copilul de şold, ocrotind-o în cercul braţului ei, cu iubirea instinctivă şi aerul firesc al unui părinte. Magnus o văzuse o dată ţinându-şi astfel unul dintre nepoţi.

— Cum o cheamă?

— Clarissa, răspunse Jocelyn, uitându-se încordată la Tessa, iar apoi, de parcă le-ar fi dezvăluit un secret, adăugă: Eu îi spun Clary.

Magnus privi peste umărul Tessei la chipul copilului. Fetița era mai mare decât crezuse Magnus, mică pentru vârsta ei, dar chipul își pierduse rotunjimea pruncieі: trebuia să fi avut aproape doi ani și semăna deja cu mama ei. Semăna cu copiii Fairchild. Avea bucle roșcate, de aceeași culoare pe care o avusese părul lui Henry, ca un ciorchine pe căpșorul ei, și ochi verzi, limpezi ca sticla și strălucitori ca niște giuvaiere, clipind curioși la ceea ce o înconjura. Nu păru să obiecteze că fusese înmânată unei persoane străine. Tessa așeză mai bine păturica în jurul fetiței, iar pumnișorul ei grăsuliu se strânse în jurul degetului Tessei. Copila mișcă degetul Tessei înainte și înapoi, ca și cum și-ar fi etalat noua posesiune.

Tessa îi zâmbi vesel fetiței și o salută în șoaptă:

— Bună, Clary!

Era evident că cel puțin Tessa se hotărâse. Magnus se aplecă, umărul lui atingându-l ușor pe al Tessei, și examină chipul fetiței. Flutură din mână pentru a-i atrage atenția, mișcându-și degetele astfel încât toate inelele îi sclipiră în lumină. Clary râse, toată numai dințișori de perle și cea mai pură bucurie, iar Magnus simți cum nodul de resentiment din pieptul lui se desfăcu.

Clary se contorsionă într-un mod care spunea clar că voia să fie lăsată jos, dar Tessa i-o dădu lui Jocelyn, astfel încât mama lui Clary să poată decide dacă avea să o lase sau nu jos. Era posibil ca Jocelyn să nu vrea ca fiica ei să umble prin casa unui magician.

Jocelyn aruncă o privire în jur cu teamă, dar fie că decise că era sigur, fie că micuța Clary se vânzolea cu încăpățânare, mama ei știu că

Cronicile lui Magnus bane trebuia să-i dea drumul. O lăsă jos pe Clary, iar fetița plecă în expediția ei. Ei o priveau în timp ce căpșorul ei se mișca încoace și încolo, în timp ce

apucă pe rând cartea Tessei, una dintre lumânările lui Magnus (pe care o ronțăi, gânditoare, pentru o clipă) şi o tavă de argint pe care Magnus o lăsase sub canapea.

— Ce curioasă e pitica, nu-i aşa? întrebă Magnus.

Jocelyn îi aruncă o privire lui Magnus. Nu o scăpase din priviri pe fiica ei. Magnus se trezi că îi zâmbeşte.

— Nu e o calitate rea, o asigură el. Ar putea să crească şi să se facă aventurieră.

— Vreau să crească şi să fie în siguranță şi fericită, zise Jocelyn. Nu vreau să aibă aventuri. Aventurile se întâmplă atunci când viața este crudă. Vreau să aibă o viață de mundan, liniştită şi minunată, şi am sperat să se nască incapabilă să vadă lumea din umbră. Nu e o lume pentru un copil. Dar niciodată n-am avut noroc cu speranțele. Azi după-amiază am văzut-o încercând să se joace cu un spirit al naturii într-un tufiş. Am nevoie de ajutorul vostru. Poți să o orbeşti față de toate astea?

— Pot să smulg o parte esențială a naturii copilului tău şi să o deformez într-un fel care să-ți convină ție mai bine? o întrebă Magnus. Dacă o vrei nebună până la sfârşit.

Regretă cuvintele de îndată ce le rosti. Jocelyn îl privea lung, albă la față, de parcă tocmai ar fi fost lovită. Însă Jocelyn Morgenstern nu era genul de femeie care să plângă, nu era genul de femeie care să se frângă, altminteri Valentine ar fi frânt-o demult. Ea se ținu dreaptă şi întrebă, cu un glas lipsit de inflexiuni:

— Poți să faci altceva?

— Ar fi… ceva ce aş putea să încerc, răspunse Magnus.

Nu spuse că avea s-o facă. Continuă să o privească pe fetiță şi se gândi la fetița de vârcolac pe care o orbise Valentine, la Edmund Herondale care îşi smulsese Pecețile cu secole în urmă şi la Jamie şi Lucie ai Tessei, şi la toți cei pe care îi născuseră ei. Nu avea să ofere un copil vânătorilor de umbre, pentru care Legea venea înaintea milei.

Clary o zări pe biata pisică a lui Magnus. Marele Catsby, care avea prea mulți ani, zăcea culcat pe o pernă de catifea, cu coada lui cenuşie pufoasă revărsându-se peste ea.

Adulții văzuseră deja că dezastrul era iminent. Făcură un pas înainte, toți ca unul, însă Clary deja îl trăgea hotărâtă pe Marele Catsby de coadă, cu aerul regal al unei contese care întindea mâna pentru a suna din clopoțel după cameristă.

Marele Catsby scoase un mieunat vrednic de milă pentru a protesta față de mârşăvie, se întoarse şi o zgârie pe Clary, iar Clary începu să țipe. Jocelyn fu în genunchi lângă Clary în secunda următoare, cu părul ei roşu asemenea unui văl deasupra copilului ei, ca şi cum ar fi putut cumva să o apere pe Clary de restul lumii.

— E parțial *banshee*! întrebă Magnus peste urletul percutant.

Clary suna ca o sirenă de poliție. Magnus avu senzația că urma să fie arestat pentru a douăzeci şi şaptea oară. Jocelyn se uită urât la el prin părul ei, iar Magnus ridică mâinile în semn de capitulare prefăcută.

— O, iertat să fiu pentru insinuarea că obârşiile copilului lui Valentine sunt altfel decât pure.

— Zău, Magnus! îl apostrofă de îndată Tessa cu blândețe.

Ea iubise mult mai mulți vânători de umbre decât iubise Magnus vreodată. Se duse alături de Jocelyn. Îşi lăsă o mână pe umărul ei, iar Jocelyn nu se scutură.

— Dacă îți vrei copila în siguranță, zise Magnus, nu are nevoie numai de o vrajă care să îi ascundă Vederea. Are nevoie să fie protejată şi de supranatural, de demonii care ar putea să vină pe furiş la ea.

— Şi ce Soră de Fier sau Frate Tăcut va face acea ceremonie pentru mine fără să ne predea pe mine şi pe Clary Conclavului? vru Jocelyn să ştie. Nu. Nu pot să risc. Dacă nu va şti nimic de lumea din umbră va fi în siguranță.

— Mama a fost un vânător de umbre care nu a ştiut nimic de lumea din umbră, zise Tessa. Asta n-a făcut-o să fie în

siguranță.

Jocelyn o privi lung pe Tessa, vizibil îngrozită, evident capabilă să înțeleagă ce se petrecuse: că un demon se apropiase de o femeie vânător de timbre neprotejată şi Tessa fusese rezultatul.

Se lăsă tăcerea. Clary se întoarse curioasă spre Tessa, care se apropiase de ea, şi uită să mai țipe. Întinse brațele ei durdulii spre Tessa. Jocelyn o lăsă pe Tessa să o ia din nou pe Clary, iar de data aceasta Clary nu se mai vânzoli să fie lăsată jos. Clary îşi şterse fețişoara pătată de lacrimi de tricoul Tessei. Părea să fie un gest de afecțiune. Magnus spera că nimeni nu avea de gând să i-o ofere lui pe Clary în actuala ei stare lipicioasă.

Jocelyn clipi şi începu uşor să zâmbească. Magnus observă pentru prima dată că era frumoasă.

— Clary nu se duce niciodată la străini. Poate… poate că îşi dă seama că nu eşti străină de familia Fairchild.

Tessa o privi pe Jocelyn, cu ochii ei cenuşii limpezi. Magnus gândi că, în acest caz, Tessa vedea mai mult decât el.

— Poate. Te voi ajuta cu ceremonia, îi promise. Cunosc un Frate Tăcut care va păstra orice secret dacă îl voi ruga eu.

Jocelyn îşi coborî capul.

— Îți mulțumesc, Theresa Gray.

Lui Magnus îi trecu prin minte cât de furios la culme ar *fi* fost Valentine să-şi vadă soția implorând repudiați, ce ar fi zis să-şi vadă copila în brațele unui magician. Gândul lui Magnus de a răspunde apelului lui Jocelyn cu cruzime păli şi mai mult. Acesta părea genul de răzbunare pe care merita să îl primească – să dovedească, chiar şi după moartea lui Valentine, cât de tare greşise Valentine.

Se duse spre cele două femei şi spre copil, îi aruncă o privire Tessei şi o văzu dând din cap aprobator.

— Bine, atunci, zise el, se pare că te vom ajuta, Jocelyn Morgenstern. Jocelyn tresări.

— Nu-mi spune aşa. Eu sunt… sunt Jocelyn Fairchild.

— Am crezut că nu mai eşti vânător de umbre, spuse Magnus. Dacă vrei ca ei să nu te găsească, să-ți schimbi numele de familie pare

un prim pas elementar. Crede-mă, sunt expert. Am văzut o mulțime de spioni acționând.

Jocelyn părea sceptică, iar Magnus îşi dădu ochii peste cap.

— Nici eu nu m-am născut cu numele de Magnus Bane, îi spuse. Eu mi-am inventat singur-singurel numele.

— Eu, de fapt, m-am născut Tessa Gray, preciză Tessa. Dar ar trebui să alegi orice nume ți se pare ție potrivit întotdeauna am spus că există o mare putere în cuvinte şi că asta se aplică şi numelor. Un nume pe care ți-l alegi tu ar putea să-ți spună povestea a ceea ce va fi destinul tău şi cine intenționezi să devii.

— Spuneți-mi Fray. Dați-mi voie să îmbin numele de Fairchild, numele pierdutei mele familii, şi al familiei Gray. Deoarece tu eşti… o prietenă de familie, spuse Jocelyn, vorbind cu o fermitate subită.

Tessa îi zâmbi lui Jocelyn, arătând surprinsă, dar încântată, iar Jocelyn, privind în jos, îi zâmbi fiicei sale. Magnus văzu determinarea de pe chipul ei. Valentine dorise să zdrobească lumea aşa cum o ştia Magnus. Dar această femeie ajutase ca el să fie zdrobit în schimb, iar acum îşi privea fiica de parcă ea avea să facă o altă lume, strălucitoare şi nouă-nouță, doar pentru Clary, astfel încât Clary să nu fie atinsă niciodată de nimic din întunericul trecutului. Magnus ştia cum era să vrei să uiți cu atâta ardoare ca Jocelyn, cunoştea impulsul pasionat de a proteja ce venea odată cu iubirea.

Poate că niciunul din copiii noii generații – această roşcată mică şi încăpățânată, sau Helen şi Mark Blackthorn de la Institutul din Los Angeles, pe jumătate elfi, sau chiar copiii lui Maryse Lightwood, care creşteau în New York, departe de Oraşul de Sticlă – nu avea să fie vreodată nevoit să afle întregul adevăr despre urâțenia trecutului.

Jocelyn mângâie chipul fetiței şi, în timp ce toți o priveau, fetița zâmbi, un zâmbet luminat numai de bucuria de a trăi. Ea era o poveste în sine, minunată şi plină de speranță, care abia începea.

— Jocelyn şi Clary Fray, zise Magnus. Mă bucur să vă cunosc.

Cursul iubirii adevărate

(şi al primelor întâlniri)

de Cassandra Clare

Alec făcu ochii mari. Magnus bănui că el acționase din reflex şi nu intenționase, de fapt, să folosească forța destinată demonilor împotriva unui mundan.

Roşcatul protestă zgomotos, lăsând să i se vadă aparatul dentar, ți dădu din mâini în ceea ce păru să fie o capitulare urgentă sau o foarte bună imitație de rață panicată.



] ți

Era vineri seară în Brooklyn, iar luminile oraşului se

reflectau pe cer: nori colorați în oranj presau căldura verii de trotuare ca pe nişte flori între paginile unei cărți. Magnus se învârti prin mansarda sa şi se întrebă, cu ceea ce era un interes moderat, dacă nu cumva avea să fie lăsat baltă.

Să fie invitat să iasă în oraş de către un vânător de umbre se numărase printre cele mai ciudate şi mai neaşteptate lucruri care i se întâmplaseră vreodată lui Magnus, iar Magnus căutase întotdeauna să ducă o viață foarte neaşteptată.

Se surprinsese singur când acceptase.

Marțea trecută fusese o zi plictisitoare, petrecută acasă cu pisica şi cu o listă de inventar ce includea şopârle de deşert cu coame. Apoi, Alec Lightwood, fiul cel mai mare al vânătorilor de umbre care conduceau Institutul din New York, apăruse în pragul uşii lui Magnus, mulțumindu-i că îi salvase viața şi invitându-l să iasă în oraş în timp ce făcea fețe-fețe în nuanțe de la roşu-brun la mov. Drept răspuns, Magnus îşi pierduse pe loc mințile, îl sărutase şi stabilise o întâlnire vineri.

Întreaga tărăşenie fusese extrem de ciudată. Mai întâi, Alee venise şi îi mulțumise lui Magnus pentru că îi salvase viața. Foarte puțini vânători de umbre s-ar fi gândit să facă aşa ceva. Ei considerau magia ca fiind dreptul lor, cuvenită ori de câte ori aveau nevoie de ea, şi îi priveau pe magicieni fie ca pe nişte avantaje, fie ca pe nişte bătăi de cap. Cei mai mulți dintre nefâlimi ar fi luat mai degrabă în calcul să mulțumească liftului pentru că ajungea la etajul potrivit.

Apoi, mai era şi faptul că niciun vânător de umbre nu-i mai dăduse până atunci o întâlnire lui Magnus. Voiseră favoruri de diferite tipuri, magice şi sexuale şi bizare. Niciunul din ei nu dorise vreodată să-şi petreacă timpul cu el, să iasă la un film şi să împartă o porție de pop-corn. Nici măcar nu era sigur că vânătorii de umbre se uitau la filme.

Era un lucru atât de simplu, o solicitare atât de neprefăcută – ca şi cum niciun vânător de umbre nu spărsese vreodată o farfurie fiindcă Magnus o atinsese sau nu scuipase cuvântul magician” de parcă ar fi fost un blestem. Ca şi când toate

vechile răni puteau fi vindecate, făcute să fie de parcă n-ar fi existat niciodată, iar lumea putea să devină în felul în care arăta prin ochii albaştri senini ai lui Alec Lightwood.

La acel moment, Magnus spusese da, deoarece voia să spună da. Era posibil, totuşi, să fi spus da deoarece era un idiot.

La urma urmelor, Magnus trebuia să-şi amintească sieşi că Alee nu era chiar atât de interesat de el. El pur şi simplu răspundea singurei atenţii masculine care îi fusese vreodată acordată. Alec era închis, timid, evident nesigur şi evident obsedat de prietenul lui blond, Trace Wayland. Magnus era destul de sigur că acela era numele, dar Wayland îi amintea lui Magnus în mod inexplicabil de Will Herondale, iar Magnus nu voia să se gândească la Will. Ştia că cea mai bună cale de a se scuti de o inimă frântă era să nu se gândească la prietenii săi pierduţi şi să nu se mai amestece niciodată cu vânătorii de umbre.

A

Îşi spusese în sinea lui că această întâlnire avea să fie o mică plăcere, un incident izolat într-o viaţă care devenise puţin cam prea de rutină, şi nimic mai mult.

Cronicile lui Magnus bane încercă să nu se gândească la felul în care îi oferise o scuză lui Alee şi cum Alee fi privise şi îi spusese cu o devastatoare simplitate: *îmi plod*. Magnus întotdeauna se considerase ca fiind cineva care putea să-i învăluie pe oameni în cuvinte, să-i facă să se poticnească şi să-i îmbrobodească atunci când trebuia să o facă. Era uimitor cum Alee putea să răzbească prin toate acestea. Era şi mai uluitor faptul că el nici măcar nu părea să încerce.

De îndată ce Alee plecase, Magnus o sunase pe Catarina, o pusese să jure că va păstra secretul şi apoi îi spusese totul.

— *Ai* fost de acord să ieşi cu el fiindcă tu crezi că cei din familia Lightwood sunt nişte ticăloşi şi vrei să le arăţi să poţi să-l corupi pe copilaşul lor? îl întrebă Catarina.

Magnus îşi legăna picioarele pe Preşedintele Mi-au.

— Chiar cred că cei din familia Lightwood sunt nişte ticăloşi, recunoscu el. Şi asta sună a ceva ce-aş face. *La naiba*!

— Nu, nu chiar, zise Catarina. Eşti sarcastic douăsprezece ore pe zi, dar nu eşti aproape niciodată plin de pică. Sub tot sclipiciul ăla ai o inimă bună.

— Catarina era cea cu inima bună. Magnus ştia exact al cui fiu era şi de unde venea.

— Chiar dacă ar fi pică, nimeni nu te-ar putea învinovăți, nu după Cerc, nu după tot ce s-a întâmplat.

Magnus privi pe fereastră. Exista un restaurant polonez pe partea cealaltă a străzii, cu luminile sale strălucitoare care făceau reclamă la borş şi cafea non-stop (din fericire, nu amestecate). Se gândi cum îi tremuraseră mâinile lui Alee atunci când îl întrebase pe Magnus dacă voia să iasă în oraş, cât de bucuros şi de uimit fusese atunci când Magnus spusese da.

— Nu, zise el. Este probabil o idee proastă – probabil cea mai proastă idee din ultimii zece ani –, dar nu are nimic de-a face cu părinții lui. Am spus da din cauza lui.

Preț de câteva momente, Catarina rămase tăcută. Dacă Ragnor ar fi fost în preajma sa, ar fi râs, dar Ragnor dispăruse la o stațiune CASSANDRA CLARE, SARAH REES BRENNAN, MAUREEN JOHNSON balneoclimaterică din Elveția pentru o serie de tratamente faciale menite a-i scoate verdele din ten. Catarina avea instinctul unui vindecător: ea ştia când să fie amabilă.

— Succes, atunci, cu întâlnirea ta, îi spuse ea în cele din urmă.

— Mulțumesc mult, dar nu am nevoie de succes; am nevoie de sprijin, îi răspunse Magnus. Numai pentru că mă duc la întâlnirea asta nu înseamnă că va merge bine. Sunt foarte fermecător, dar e nevoie de doi pentru a dansa tango.

— Magnus, aminteşte-ți ce s-a întâmplat ultima dată când ai încercat să dansezi tango. Pantoful ți-a zburat şi a fost cât pe ce să omoare pe cineva.

— A fost o metaforă. El e vânător de umbre, e un Lightwood, şi îi plac blonzii. E o întâlnire periculoasă. Am nevoie de o strategie de scăpare. Dacă întâlnirea va fi un dezastru absolut, îți voi trimite un mesaj, îți voi scrie: „Veverița Albastră, sunt Vulpoiul Sexy. Misiunea va fi abandonată cu extremă precauție”. Apoi tu mă vei suna şi îmi vei spune că e o urgență teribilă care necesită sprijinul meu de magician expert.

— Te complici în mod inutil. E telefonul tău, Magnus; nu e nevoie de nume de cod.

— Bine. Voi scrie doar „Eşec”. Magnus întinse mâna şi trecu cu degetele de la capul Preşedintelui Mi-au până la coadă; Preşedintele Mi-au se întinse şi toarse, aprobând cu entuziasm gusturile lui Magnus în ceea ce priveşte bărbații. Ai să mă ajuți?

Plictisită, Catarina trase adânc aer în piept.

— Am să te ajut, îi promise ea. Dar tu nu ai să mai ceri secolul ăsta favoruri legate de întâlniri, plus că îmi rămâi dator.

— S-a făcut, se arătă Magnus de acord.

— Şi dacă merge, spuse Catarina, râzând pe înfundate, vreau să fiu domnişoară de onoare la nunta ta.

— Închid acum, o informă Magnus.

Făcuse o înțelegere cu Catarina. Ba mai mult, sunase şi făcuse rezervări la un restaurant. Alesese o ținută pentru întâlnire, pantaloni roşii

Ferragamo, pantofi asortați şi o jachetă pe talie din mătase neagră, pe care Magnus o purta fără cămaşă, deoarece făcea lucruri uluitoare pentru brațele şi umerii lui. Şi totul fusese în zadar.

Alee întârziase o jumătate de oră. Era posibil ca lui Alee să-i fi cedat nervii – că îşi comparase viața, cu tot cu prețioasele îndatoriri de vânător de umbre, cu o întâlnire cu un tip pe care nici măcar nu îl plăcea chiar atât de mult – şi să nu mai vină deloc.

Magnus ridică filosofic din umeri şi, cu o nonşalanță pe care nu o simțea, se duse spre dulapul lui cu băuturi şi îşi făcu o fiertură cu lacrimi de inorog, poțiune energizantă, suc de merişoare şi o feliuță de limetă. Într-o bună zi avea să privească retrospectiv la asta şi să râdă. Probabil mâine. În fine, poate poimâine. Mâine avea să fie mahmur.

Se prea poate să fi sărit atunci când sunetul interfonului răsună în mansardă, dar nu era nimeni acolo în afară de Preşedintele Mi-au să-l vadă. Magnus era perfect calm când Alee urcă în fugă scările şi se repezi pe uşă.

Alee nu putea *fi* descris ca perfect calm. Părul lui negru stătea în toate direcțiile, ca o caracatiță care fusese scăpată în funingine; pieptul i se ridică şi cobora tare sub tricoul lui albastru-deschis; şi fata îi era uşor lucioasă de la transpirație. Era nevoie de mult pentru ca vânătorii de umbre să transpire. Magnus se întrebă cât de repede alergase.

— Ei bine, asta e ceva total neaşteptat, zise Magnus, ridicând din le.

Încă
ținându-şi pisica, se aruncase uşor pe canapea, cu picioarele petrecute peste unul din brațele sculptate în lemn. Preşedintele Mi-au era lungit peste abdomenul său şi mieuna nedumerit de brusca schimbare în poziția sa.

Se prea poate ca Magnus să fi încercat puțin cam prea tare să pară pişicher şi nepăsător, dar, judecând după expresia de demoralizare de pe chipul lui Alee, chiar îi ieşea.

— Îmi pare rău c-am întârziat, gâfâi Alec. Jace a vrut să ne antrenăm cu armele şi n-am ştiut cum să scap… vreau să zic, n-am putut să-i spun…

— O, Jace, asta era, zise Magnus.

— Poftim? întrebă Alee.

— Pentru scurt timp am uitat numele blondului, îi explică Magnus, fluturând uşor din degete.

Alee părea descumpănit.

— Al Eu… eu sunt Alee.

Mâna lui Magnus se opri la jumătatea mişcării. Strălucirea luminilor oraşului prin fereastră se reflecta în giuvaierele albastre de pe degetele sale, aruncând scântei albastre care luară foc şi apoi se rostogoliră şi se înecară în profunzimea albastră a ochilor lui Alee.

Alee făcuse un efort, gândi Magnus, deşi era nevoie de un ochi antrenat pentru a observa. Tricoul albastru-deschis i se potrivea considerabil mai bine decât profanul hanorac gri pe care îl purtase marți. Mirosea vag a colonie. Magnus se simți, dintr-odată, mişcat.

— Da, spuse Magnus, şi apoi zâmbi încet. Numele tău mi-l amintesc.

Alee surâse. Poate că nu conta dacă Alee chiar avea o mică pasiune pentru Aparent-Jace. Aparent-Jace *era* frumos, dar era genul de persoană care o ştia, şi astfel de oameni constituiau adesea mai multe probleme decât valorau. Dacă Jace era aur, captând lumina şi atenția, Alec era argint: atât de obişnuit ca toți ceilalți să se uite la Jace, încât într-acolo se uita şi el, atât de obişnuit să trăiască în umbra lui Jace, încât nu se aştepta să fie văzut. Poate că era destul să fie el prima persoană care să-i spună lui Alee că merita să fie văzut înaintea oricui dintr-o încăpere, şi să fie privit cel mai mult.

Şi argintul, cu toate că foarte puțini oameni o ştiau, era un metal mai rar decât aurul.

— Nu-ți face griji pentru asta, spuse Magnus, dându-se jos de pe canapea şi împingându-l uşor pe Preşedintele Mi-au pe pernele canapelei, spre disperarea tânguios anunțată. Ia ceva de băut!

Îşi împinse ospitalier propriul pahar de băutură în mâna lui Alee; nu apucase să ia nicio sorbitură şi putea să-şi prepare alta. Alee arăta speriat. Era, evident, mult mai agitat decât crezuse Magnus, deoarece tot învârti paharul şi apoi îl scăpă, vărsând lichidul purpuriu pe el şi pe podea. Urmă un trosnet când paharul atinse podeaua şi se sparse.

Alee arăta de parcă fusese împuşcat şi era extrem de

stânjenit de asta.

— Uau! exclamă Magnus. Ai voştri laudă exagerat reflexele elitei voastre de nefilimi.

— O, pe înger! Eu… îmi pare tare rău.

Magnus clătină din cap şi gesticulă, lăsând o dâră de scântei albastre în aer, iar băltoaca de lichid purpuriu şi de sticlă spartă dispăru.

— Să nu-ți pară rău, spuse el. Sunt magician. Nu există nicio mizerie pe care să n-o pot curăța. De ce crezi că dau atât de multe petreceri? Dă-mi voie să-ți spun, n-aş face-o dacă ar trebui să frec eu însumi toaletele. Ai văzut vreodată un vampir vomând? Scârbos.

— Eu nu prea, ăăă, cunosc niciun vampir din punct de vedere social.

Alee făcuse ochii mari de groază, de parcă şi-ar *fi* imaginat vampiri destrăbălați vomând sângele inocenților. Magnus era gata să parieze că el nu cunoştea din punct de vedere social niciun repudiat. Copiii îngerului se țineau printre ai lor.

Magnus se întrebă ce anume căuta Alee în apartamentul lui. Parie că şi Alee se întreba acelaşi lucru.

Era posibil să fie o seară lungă, dar cel puțin puteau să fie amândoi bine îmbrăcați. Poate că tricoul arăta că Alee se străduia, dar Magnus putea să se descurce mult mai bine.

— Îți aduc alt tricou, se oferi Magnus şi îşi croi drum spre dormitor, în vreme ce Alee încă protesta vag.

Dulapul lui Magnus ocupa o jumătate din dormitorul lui. Avea de gând să îl lărgească. Existau o mulțime de haine în el despre care Magnus considera că ar fi arătat excelent pe Alee, dar în timp ce căuta

printre ele, îşi dădu seama că poate Alee n-ar fi apreciat faptul că Magnus îşi impunea moda sa unică asupra lui.

Se decise să meargă pe o selecție mai sobră şi alese tricoul negru pe care îl purtase el marți. Asta era poate puțin

sentimental din partea lui Magnus.

Ce-i drept, tricoul avea scris pe el cu paiete CLIPEŞTE DACĂ MĂ VREI, dar era cât de sobru se putea. Trase tricoul de pe umeraş şi se duse valsând cu el în camera principală, unde descoperi că Alee îşi dezbrăcase deja tricoul şi stătea cumva neajutorat, cu tricoul pătat în pumn.

Magnus încremeni.

Încăperea era luminată doar de o lampă de citit; restul luminii venea pe fereastră. Alec era pictat cu lumina felinarelor din stradă şi cu lumina lunii, umbrele încolăcindu-se pe bicepşii lui şi pe adânciturile suple ale claviculei sale, cu torsul tot numai netezime, luciu şi piele dezgolită până la linia întunecată a jeanşilor săi. Pe planurile plate ale abdomenului său erau rune şi cicatrice argintii ale vechilor Peceți care şerpuiau în jurul coastelor, cu una pe creasta şoldului. Avea capul plecat, părul lui era negru ca abanosul, tenul lui luminos alb ca hârtia. Arăta ca o operă de artă, în clarobscur, frumoasă şi minunat făcută.

Magnus auzise de multe ori povestea despre crearea nefilimilor. Cu toții lăsaseră deoparte partea care spunea: *Şi îngerul pogorî din înalt şi le dădu aleşilor săi muşchi abdominali fantastici.*

Alee îşi ridică privirea spre Magnus şi întredeschise buzele de parcă ar fi vrut să vorbească. Îl privi pe Magnus cu ochii larg deschişi, mirându-se că era privit.

Magnus îşi exersă eroic autocontrolul, zâmbi şi îi oferi tricoul.

— Eu... îmi pare rău că sunt un partener de întâlnire groaznic, murmură Alee.

— Ce tot spui acolo? replică Magnus. Eşti un partener de întâlnire fantastic. Eşti aici de numai zece minute şi deja ți-ai scos jumătate din haine.

Alee păru deopotrivă stânjenit şi încântat. Îi spusese lui Magnus că era nou în toate astea, aşa că orice altceva în afară de un flirt moderat ar fi putut să-l sperie. Magnus

plănuise o întâlnire foarte calmă şi normală: nicio surpriză, nimic neaşteptat.

— Vino, îl îmbie Magnus şi apucă un pardesiu roşu din piele. Mergem să luăm cina.

ce.

Prima parte a planului lui Magnus, să ia metroul, păruse foarte simplă. Foarte inofensivă. Nu-i trecuse prin minte că un băiat vânător de umbre nu era obişnuit să fie vizibil şi să interacţioneze cu mundanii.

Metroul era aglomerat într-o seară de vineri, ceea ce nu era surprinzător, însă părea să-l alarmeze pe Alee. Privea încordat în jur la mundani, de parcă s-ar fi găsit într-o junglă înconjurat de maimuţe ameninţătoare şi încă arăta traumatizat de tricoul lui Magnus.

— Nu pot să folosesc o rună de iluzie magică? îl întrebă el în timp ce se îmbarcau pe linia F.

— Nu. Nu vreau să arăt că sunt singur într-o seară de vineri numai pentru că tu nu vrei să se zgâiască mundanii la tine.

Putură să se aşeze pe două scaune, dar asta nu amelioră situaţia. Şedeau stângaci unul lângă celălalt, cu toţi oamenii sporovăind în jurul lor. Alec era complet tăcut. Magnus era sigur că nu voia nimic altceva decât să se ducă acasă.

Existau afişe violete şi albastre care se zgâiau la ei, care înfăţişau cupluri mai în vârstă privind trişti unul la celălalt. Afişele aveau aceleaşi cuvinte: ODATĂ CU ANU CARE TREC VINE… impotenţa! Magnus se trezi privind ţintă la afişe cu un soi de groază absentă. Se uită la Alee şi descoperi că nici Alee nu-şi putea lua privirea. Se întrebă dacă Alee era conştient că Magnus avea trei sute de ani şi dacă Alee lua în considerare cât de impotent putea să devină cineva după atât de mult timp.

Doi tipi urcară în tren la următoarea staţie şi îşi făcură loc în faţa lui Magnus şi Alee.

Unul din ei începu să danseze, legănându-se dramatic în jurul stâlpului. Celălalt şedea cu picioarele încrucişate şi

începu să bată ritmul într-o tobă pe care o ducea cu el.

— Salutare, doamnelor şi domnilor şi ce mai sunteți! strigă tipul cu toba. Acu' o să interpretăm pentru amuzamentul vostru. Sper să vă placă. Îi zicem… Cântecul Fundului.

Împreună începură să cânte rap. Era, evident, un cântec pe care îl scriseseră ei.

Trandafirii sunt roşii, şi se spune că dragostea nu ține, Dar ştiu căfunduletul ăla drăguț nu-i niciodată suficient pentru mine, Tot jeleul ăla din jeanşii tăi, tot acel şezut, Trebuie să-l am – o singură privire şi m-am pierdut. De ce-a trebuit să te fac a mea, poate că te-ai întrebat, E pentru că nicio altă doamnă n-are un popou atât de bombat.

Se spune că nu eşti ruptă din soare, dar mie nu-mi pasă.

Priveliştea de la spate e singura care mă interesează. Nu ştiu ce-nseamnă dragostea, romantic nu sunt, în felul în care porii jeanşii privirea-mi scufund. Nu-mi place când pleci, dar să te văd mergând, asta ador, întoarce-te, apoi pleacă din nou – iubito, fă-o-ncetişor. Sunt chiar în urma ta, am să flirtez cu tine.

Defunduletul tău drăguț nu mă mai satur, ştii bine.

Cei mai mulți dintre navetişti păreau uluiți. Magnus nu era sigur dacă Alec era doar uluit sau dacă era profund scandalizat şi îşi încredința în secret sufletul Domnului. Afişa o expresie extrem de neobişnuită pe chip şi avea buzele foarte strânse.

În împrejurări normale, Magnus ar fi râs şi ar fi râs şi le-ar fi dat cântăreților ambulanți mulți bani. După cum stăteau lucrurile, fu pe deplin recunoscător când ajunseră la stația lor. Pescui câțiva dolari din buzunar pentru cântăreți în timp ce el şi Alee coborau din tren.

Lui Magnus i se reamintiră dezavantajele extreme de a fi vizibili pentru mundani atunci când un tip slăbănog şi pistruiat se şterse de ei. Magnus tocmai se gândea că era posibil să fi simțit o mână strecurându-se în buzunarul lui, când tipul slobozi o combinație între un urlet şi un țipăt

pătrunzător.

În timp ce Magnus se întreba alene dacă era victima unui furt din buzunar, Alee reacționă ca un vânător de umbre antrenat: îl apucă pe individ de braț şi îl aruncă în aer. Hoțul zbură, dând fără vlagă din brațele întinse ca o păpuşă de pluş. Ateriză cu un trosnet pe peron, cu bocancul lui Alee pe grumazul său. Un alt tren sosi huruind, tot numai lumini şi zgomot; navetiştii de vineri seara îl ignorară, formând un nod de trupuri în haine strâmte şi lucioase şi păr aranjat artistic în jurul lui Magnus şi Alee.

Alee făcu ochii mari. Magnus bănui că el acționase din reflex şi nu intenționase, de fapt, să folosească forța destinată demonilor împotriva unui mundan.

Roşcatul protestă zgomotos, lăsând să i se vadă aparatul dentar, şi dădu din mâini în ceea ce păru să fie o capitulare urgentă sau o foarte bună imitație de rață panicată.

— Omule! i se adresă el. Îmi pare rău! Pe bune! N-am ştiut că eşti ninja!

Alec îşi ridică bocancul şi aruncă o privire hăituită în jurul lui, la spectatorii care se zgâiau fascinați.

— Nu sunt ninja, mormăi el.

O fată frumuşică, cu agrafe în formă de fluturi în dreaduri, îşi puse mâna pe brațul lui.

— Ai fost uluitor! îi spuse, cu o voce ce amintea de sunetul unui flaut. Ai reflexele unui şarpe veninos. Ar trebui să *fii* cascador. Pe bune, cu pomeții tăi, ar trebui să fii actor. O mulțime de oameni caută pe cineva aşa de drăguț ca tine care să facă acrobațiile în locul lor.

Alee îi aruncă lui Magnus o privire îngrozită şi imploratoare. Lui Magnus i se făcu milă de el, puse o mână pe ceafa lui Alee şi se lipi de el. Atitudinea şi privirea pe care i-o aruncă fetei comunica fără echivoc *băiatul cu care eu mi-am iar întâlnire*.

— N-am vrut să te jignesc, zise fata, luându-şi rapid mâna, astfel încât să poată să caute în poşetă. Lasă-mă să-ți dau

cartea mea de vizită. Lucrez la o agenție de talente. Ai putea să *fii* un star.

— E străin, îi spuse Magnus fetei. Nu are cod numeric personal. Nu-l poți angaja.

Fata îl privi pe Alee, care îşi plecase gânditor capul.

— Păcat. Ar putea să fie *colosal* ochii ăştia!

— Îmi dau seama că e un tip superb, zise Magnus. Dar mă tem că trebuie să uiți de el. E căutat de Interpol.

Alee îl săgetă cu o privire ciudată.

— Interpol?

Magnus ridică din umeri.

— Tip superb? continuă Alee cu întrebările.

Magnus ridică o sprânceană la el.

— Trebuia să ştii că aşa gândesc. Din care alt motiv aş fi acceptat să ies cu tine la o întâlnire?

Aparent, Alee nu fusese sigur, cu toate că spusese că atât Isabelle, cât şi Jace comentaseră amândoi despre asta. Poate că vampirii se duseseră cu toții acasă şi bârfiseră despre faptul că Magnus considera că unul dintre vânătorii de umbre era o persoană atractivă. Era posibil ca Magnus să trebuiască să învețe ce era subtilitatea, iar lui Alec era posibil să nu i se îngăduie accesul la oglinzile Institutului. Arăta mirat şi încântat.

— M-am gândit că poate... ştii că ai spus că nu erai indiferent...

— Că nu fac acte de filantropie, preciză Magnus. În orice domeniu al vieții mele.

— Am să vă dau portofelul înapoi, începu să vorbească o voce pițigăiată serviabilă.

Hoțul roşcat întrerupse ceea ce ar fi putut să devină un moment drăguț, ridicându-se împleticit în picioare, scoțând portofelul lui Magnus şi apoi lăsându-l să cadă jos cu un scâncet de durere.

— Portofelul ăla m-a muşcat!

Asta te va învăța minte să nu mai juri portofelele

magicienilor, gândi Magnus, aplecându-se să-şi ridice portofelul din pădurea de tocuri înalte, sclipitoare, de pe beton.

Cu voce tare, spuse:

— Asta nu e seara ta norocoasă, nu-i aşa?

— Portofelul tău muşcă oameni? întrebă Alee.

— Ăsta muşcă oameni, zise Magnus, vârându-l în buzunar. Era bucuros să-l aibă înapoi, nu doar pentru că îi plăceau banii, ci şi pentru că portofelul se asorta cu pantalonii lui roşii din piele de crocodil. Portofelele John Varvatos izbucnesc în flăcări.

— Cine? nu pricepu Alee.

Magnus îl privi lung şi trist pe Alee.

— Un designer absolut mişto, interveni ciripind fata cu clamele în formă de fluturi. Ştii, îți dau gratis chestii de designer când eşti un star de cinema.

— Pot oricând să vând un portofel Varvatos, fu de acord hoțul roşcat. Nu c-aş fura şi aş vinde ceva ce-ar aparține cuiva de pe peronul acesta. În special nu de la voi, băieți. Îi aruncă lui Alee o privire care se învecina cu admirația pentru un erou. N-am ştiut că amicii gay pot să lupte aşa. Gen, nu vă supărați. A fost dur şi violent.

— Ți s-au predat două lecții importante despre toleranță şi onestitate, îl informă Magnus sever. Şi încă ai rămas cu toate degetele după ce ai încercat să furi de la mine când sunt la o primă întâlnire, aşa că ăsta a fost cel mai bun rezultat la care te-ai fi putut aştepta.

Se auzi un murmur de compătimire. Magnus privi lung în jur şi îl văzu pe Alee cu privirea oarecum rătăcită şi pe toți ceilalți părând preocupați. Aparent, mulțimea pe care reuşiseră să o adune credea cu adevărat în iubirea lor.

— Vai, omule, îmi pare rău, zise hoțul. N-aş fi vrut să deranjez prima întâlnire a cuiva cu un ninja.

— ACUM PLECĂM, anunță Magnus, cu cel mai bun glas al său de înalt Magician.

Era îngrijorat că Alexander plănuia să se arunce în calea trenului care venea.

— Băieți, distracție plăcută la prima voastră întâlnire! le ură Clame-Fluturaşi, vârându-şi cartea de vizită în buzunarul de la jeanşii lui

Alec, care sări ca un iepure speriat. Sună-mă dacă te răzgândeşti în privința dorinței de a avea faimă şi avere!

— Din nou, îmi pare rău! strigă fostul hoț, fluturând vesel din mână a rămas-bun.

Părăsiră peronul în mijlocul unui cor de persoane care le făceau urări de bine. Alee arăta ca şi cum şi-ar fi dorit numai dulcea eliberare a morții.

e

Restaurantul se afla la intersecția lui East13th cu 3rd, lângă un magazin de haine American Apparel şi printre un şir de clădiri din cărămidă care arătau obosite. Era un restaurant *fusion*, care îmbina bucătăriile etiopiană şi italiană, condus de repudiați. Părea urât şi dubios, astfel că vânătorii de umbre nu-l frecventau. Magnus presupusese că Alee nu voia să-şi asume niciun risc de a fi văzuți împreună de către nefilimi.

De asemenea, el îşi mai adusese aici şi alți parteneri mundani, ca modalitate de a le uşura accesul în lumea lui. Restaurantul voia clienți mundani, dar principala clientelă era alcătuită din repudiați, astfel încât iluziile magice erau folosite, dar la minimum.

Un graffâtti cu un dinozaur ascundea firma. Alee îşi miji ochii la ea, dar îl urmă destul de prompt pe Magnus înăuntrul restaurantului.

În clipa în care Magnus păşi în restaurant, îşi dădu seama că făcuse o greşeală teribilă.

În secunda în care uşa se închise în urma lor, în încăperea mare, slab luminată, se lăsă o linişte teribilă. Se auzi un trosnet în timp ce una dintre persoanele care luau masa, un ifrit cu sprâncenele în flăcări, se ascunse îndărătul unei

mese.

Magnus se uită la Alee şi îşi dădu seama ce vedeau ei: chiar dacă nu purta echipamentul de luptă, pe brațe avea rune, iar hainele arătau semne că purta asupra sa arme. *Nefilim.* Magnus ar fi putut la fel de bine să intre în epoca prohibiției într-un local care vindea ilegal băuturi alcoolice, flancat de polițişti cu pistoale-mitralieră în mâini.

Dumnezeule, întâlnirile erau nasoale!

— Magnus Bane! sâsâi Luigi, proprietarul, venind grăbit spre ei. Ai adus aici un vânător de umbre! Ăsta e un raid? Magnus, am crezut că suntem prieteni! Ai fi putut măcar să mă atenționezi!

— N-am venit în interes de serviciu, răspunse Magnus. Întinse mâinile, cu palmele în sus. Jur. Doar să vorbim şi să mâncăm.

Luigi clătină din cap.

— Pentru că eşti tu, Magnus. Dar dacă el face vreo mişcare spre vreunul din clienți…

Făcu un gest spre Alee.

— N-am să fac, zise Alee, şi îşi drese glasul. Sunt… în afara programului.

— Vânătorii de umbre nu sunt niciodată în afara programului, spuse Luigi posomorât şi îi târî spre o masă în partea cea mai îndepărtată a restaurantului, un colț de lângă uşile batante care duceau la bucătărie.

Un ospătar vârcolac, cu o expresie țeapănă ce indica fie plictiseală, fie constipație, veni spre masa lor.

— Bun venit! Numele meu este Erik şi eu voi fi persoana care vă va servi în această sea… O, Doamne! Eşti vânător de umbre!

Magnus închise ochii pentru un moment dureros.

— Putem pleca, îi spuse lui Alee. Asta se poate să fi fost o greşeală. Dar o luminiță de încăpățânare apăru în ochii albaştri ai lui Alee.

În pofida înfățişării ca de porțelan, Magnus putea să vadă

oțelul de dedesubt.
— Nu, e bine, pare... să fie bine.
— Mă faci să mă simt foarte amenințat, spuse Erik ospătarul.
— El nu face nimic! i-o trânti Magnus.
— Nu e vorba de ce face, ci de cum mă face să mă *simt*, se smârcâi Erik. Trânti meniurile pe masă, ca şi cum l-ar fi ofensat personal. Am să fac ulcer de la stres.
— Mitul că ulcerele sunt provocate de stres a fost demontat cu ani în urmă, zise Magnus. În realitate, e un soi de bacterie.
— Ăăă, ce specialități aveți? întrebă Alec.
— Nu pot să-mi amintesc, de vreme ce trăirile mele simt sub o asemenea încordare, răspunse Erik. Un vânător de umbre l-a omorât pe unchiul meu.
— Eu n-am omorât pe unchiul nimănui, zise Alee.
— De unde ştii? vru să afle Erik. Când eşti pe cale să omori pe cineva, te opreşti şi îl întrebi dacă are nepoți?
— Eu omor *demoni*, preciză Alee. Demonii nu au *nepoți*.
Magnus ştia că afirmația era adevărată numai din punct de vedere A
practic. Îşi drese glasul sonor.
— Poate c-ar trebui să comand eu pentru amândoi şi apoi împărțim?
— Sigur, fu Alee de acord, aruncându-şi meniul.
— Vreți de băut? îl întrebă chelnerul pe Magnus în mod explicit, adăugând cu *sotto voce*: Sau vreți să înjunghiați pe cineva? Dacă trebuie neapărat, poate c-ați putea să-l înjunghiați pe tipul din colț îmbrăcat cu cămaşă roşie. Dă nişte bacşişuri groaznice.
Alee deschise şi închise gura, apoi o deschise iar.
— Asta e o întrebare-capcană?
— Te rog, pleacă, îi ceru Magnus ospătarului.
Alee rămase foarte tăcut, chiar şi după ce Erik, ospătarul enervant, plecase. Magnus era convins că se simțea oribil şi

nu-l putea învinovăți. Majoritatea celorlalți clienți plecaseră, aruncând priviri panicate peste umăr în timp ce ieşeau precipitați.

Când mâncarea sosi, Alee făcu ochii mari când văzu că Magnus comandase *kițfo*[40] crud. Luigi se întrecuse pe sine: mai erau şi suculenta fi & s[41], *doro wat*, o tocană picantă cu ceapă roşie, piure de linte şi varză kale, toate puse deasupra pâinii groase etiopiene cunoscută sub numele de *injera*[42].

Partea moştenirii italiene a lui Luigi era reprezentată de un morman de *perne*. Lui Alee nu-i trebui mult să mănânce, şi se părea că ştia că se presupunea să-şi folosească degetele pentru a mânca, fără să fie nevoie să i se spună. E newyorkez, gândi Magnus, chiar dacă şi vânător de umbre.

— E cea mai bună mâncare etiopiană pe care am mâncat-o vreodată. Ştii multe lucruri despre mâncare? îl întrebă Alee. Vreau să spun, evident că ştii. Nu contează. A fost o tâmpenie ce-am spus.

— Ba nu, n-a fost, zise Magnus, încruntându-se.

Alee întinse mâna să ia o îmbucătură de *penne arrabiata*. Imediat începu să se înece cu ele. Îi dădură lacrimile.

— Alexander! strigă Magnus.

— Sunt bine! icni Alee, părând îngrozit.

Apucă o bucățică de pâine şi numai când vru să-şi tamponeze ochii cu ea îşi dădu seama că e pâine. Îi dădu drumul la repezeală şi îşi luă în loc şervețelul, ascunzându-şi ochii umezi şi fata roşie.

— → – Este evident că nu eşti bine! spuse Magnus şi încercă şi el o gură de *penne*.

Ardeau ca focul: Alee încă respira greu în şervețelul lui.

---

[40] Kițfo constă în carne de vită crudă tocată, marinată în mitmita (un amestec de condimente cu pudră de chili) și niter kibbeh (unt clarificat, infuzat cu ierburi și mirodenii).

[41] Fel de mâncare sote cu came și legume.

[42] Lipii din aluat dospit din faină de teff (cereală africană).

Magnus făcu un gest poruncitor spre chelner, care se prea poate să fi inclus şi nişte scântei albastre ce pocneau şi pârâiau pe fețele de masă ale celorlalți.
Oamenii care mâncau în apropierea lor se traseră în mod subtil departe de mese.
— Aceste pennesimt mult prea *arrabiata şi* ai făcut-o dinadins! se răsti Magnus atunci când nesociabilul ospătar vârcolac apăru la orizont.
— Drepturile vârcolacilor, bombăni Erik. Să strivească opresorii cei răi.
— Nimeni nu a câştigat vreodată o revoluție cu pastele, Erik, îi spuse Magnus. Acum, adu alte paste sau te spun lui Luigi.
— Eu… începu Erik sfidător.
Magnus îşi miji ochii de pisică. Erik îi întâlni privirea şi se hotărî să nu fie un chelner erou.
— Desigur. Scuzele mele.
— Ce mai pacoste! remarcă Magnus cu voce tare.
— Mda, fu Alee de acord, rupând încă o bucată de *injera.* Ce i-au făcut vânătorii de umbre?
Magnus ridică dintr-o sprânceană.
— Ei bine, a pomenit de un unchi mort.
— Oh! exclamă Alee. Corect.
Privi din nou fix fața de masă.
— Şi totuşi, e o mare pacoste, spuse Magnus împăciuitor.
Alee mormăi ceva ce Magnus nu reuşi să înțeleagă.
Atunci fu momentul în care se deschise uşa şi un uman chipeş cu ochi verzi intră. Ținea mâinile în buzunarele costumului său scump şi era înconjurat de un grup de spirite ale naturii superbe, bărbați şi femei.
Magnus se făcu mic în scaunul său. Richard. Richard era un muritor pe care spiritele naturii îl adoptaseră aşa cum făceau ele uneori, în special atunci când muritorii erau muzicieni.
Magnus îşi drese glasul.

— Scurt avertisment. Tipul care tocmai a intrat este un fost, îi spuse. Mă rog. Oarecum un fost. Ceva temporar doar. Şi ne-am despărţit foarte amiabil.

În acel moment, Richard îl zări. Chipul lui fu scuturat de spasme; apoi traversă încăperea din doi paşi.

— Eşti o lepădătură! sâsâi Richard şi apoi luă paharul cu vin al lui Magnus şi i-l aruncă în faţă. Cară-te cât mai poţi! continuă, adresându-i-se lui Alee. Să nu ai niciodată încredere într-un magician. Te vrăjesc şi-ţi fură ani din viaţă şi iubirea din inimă!

— Ani? bolborosi Magnus. Au fost doar douăzeci de minute!

— Timpul înseamnă lucruri diferite pentru cei care sunt spirite ale naturii, zise Richard, idiotul afectat. Mi-ai irosit cele mai bune douăzeci de minute din viaţă!

Magnus apucă şervetul şi începu să-şi şteargă faţa. Clipi prin înceţoşarea roşie la Richard, care se retrăgea, şi la chipul speriat al lui Alee.

— În regulă, spuse el. Este posibil ca eu să mă fi înşelat în privinţa despărţirii amiabile. Încercă să surâdă suav, lucru dificil cu vinul în păr. A, bine. Ştii cum e cu foştii.

Alee studie faţa de masă. În muzee existau opere de artă cărora *li se* acorda mult mai puţină atenţie decât feţei de masă.

— Nu prea, zise el. Tu eşti prima persoană cu care am ieşit vreodată la o întâlnire.

Asta nu mergea. Magnus nu ştia de ce crezuse că s-ar fi putut să meargă. Trebuia să plece de la întâlnirea asta şi să nu-i rănească prea tare mândria lui Alec Lightwood. Îşi dorea să poată să simtă satisfacţia de a fi avut un plan pentru aşa ceva, dar în timp ce-i scria un mesaj Catarinei pe sub masă, ceea ce simţea era o senzaţie de mâhnire copleşitoare.

Magnus rămase tăcut, aşteptând să-l sune Catarina, şi încercă să găsească o cale să spună: „Fără resentimente. Te plac mai mult decât pe orice alt vânător de umbre pe care l-am cunoscut vreodată în mai mult de un secol şi sper c-ai

să-ţi găseşti un vânător de umbre drăguţ… dacă mai există vânători de umbre drăguţi în afară de tine”.

Telefonul îi sună în timp ce el compunea în continuare în minte, un sunetul aspru în tăcerea dintre ei. Magnus răspunse repezit. Mâinile nu-i erau pe de-a-ntregul stabile, şi pe moment se temu că avea să scape telefonul aşa cum Alee scăpase paharul, dar reuşi să răspundă. Vocea Catarinei se auzi pe linie, clară şi neaşteptat de imperioasă. Negreşit, Catarina era o actriţă bună.

— Magnus, este o…

— O urgenţă, Catarina? o întrebă Magnus. Asta e groaznic! Ce s-a întâmplat?

— Magnus, s-a întâmplat o urgenţă adevărată!

Magnus aprecie felul în care Catarina se dedica rolului, dar îşi dorea ca ea să nu fie atât de sonoră chiar în urechea lui.

— Asta e groaznic, Catarina! Vreau să spun, sunt ocupat, dar presupun că dacă sunt vieţi în joc, nu pot să spun n…

— Sunt vieţi în joc, idiot ce eşti! ţipă Catarina. Adu-l şi pe vânătorul de umbre!

Magnus se opri.

— Catarina, nu cred c-ai înţeles pe deplin ce trebuia să faci tu aici.

— Magnus, eşti deja beat? îl întrebă Catarina. Ai ieşit să te destrăbălezi cu un nefilim – un nefilim care nu are douăzeci şi unu de ani – şi

>să-l *îmbeţi*?

— Singurul alcool care mi-a trecut pe buze este vinul care mi-a fost aruncat în faţă, spuse Magnus. Şi în această chestiune am fost absolut nevinovat.

Urmă o pauză.

— Richard? întrebă Catarina.

— Richard, confirmă Magnus.

— Uite, nu contează. Ascultă cu atenţie, Magnus, deoarece lucrez şi una din mâini îmi este acoperită de lichid şi am de gând s-o spun o singură dată.

— Lichid, zise Magnus. Ce fel de lichid?

Alee făcu ochii mari la el.

— Magnus, am de gând s-o spun doar o dată, repetă Catarina cu fermitate. Există o fată vârcolac în Beauty Bar din centru. A ieşit într-o noapte cu lună plină, deoarece a vrut să-şi dovedească sieşi că încă putea să ducă o viață normală. Un vampir i-a chemat pe vampiri şi ei n-au de gând să fie de ajutor, deoarece niciodată nu sunt. Fata vârcolac este în schimbare, se află într-un loc nefamiliar şi aglomerat şi probabil că îşi va pierde controlul şi va omorî pe cineva. Eu nu pot să plec de la spital. Lucian Graymark are telefonul închis, iar haita lui zice că e la spital cu cineva drag. Tu nu eşti la spital; tu eşti la o întâlnire stupidă. Dacă te-ai dus la restaurantul la care mi-ai zis că te duceai, atunci eşti cea mai apropiată persoană pe care o cunosc şi care poate să ajute. Ai de gând să mă ajuți sau ai să continui să-mi iroseşti timpul?

— Draga mea, am să-ți irosesc timpul altă dată, zise Magnus.

Catarina spuse, iar el putu să audă zâmbetul strâmb din glasul ei:

— Pot să pun rămăşag.

Şi închise. Catarina era adesea prea ocupată pentru a spune la revedere. Magnus îşi dădu seama că nici el nu avea atâta timp, dar pierdu un moment să se uite la Alee.

Catarina spusese să-l aducă şi pe vânătorul de umbre, dar Catarina nu prea avea de-a face cu nefâlimii. Magnus nu voia să-l vadă pe Alee tăind capul unei biete fete pentru că încălcase Legea: nu voia ca altcineva să sufere dacă el făcuse o greşeală în judecată şi nu voia să se trezească urându-l pe Alee aşa cum îi ura pe mulți nefâlimi.

De asemenea, nu voia ca mundanii să fie omorâți.

— Îmi pare rău pentru asta, zise el. Este o urgență.

A.ăă, făcu Alee, plecându-şi umerii, e în regulă. Înțeleg.

— Într-un bar din apropiere e o fată vârcolac care şi-a pierdut controlul.

— A! făcu Alee.

Ceva înăuntrul lui Magnus crăpă.

— Trebuie să plec şi să încerc să o fac să-şi recapete controlul. Vrei să vii să mă ajuţi?

— O, asta e o urgenţă adevărată? exclamă Alee şi se lumină la faţă incomensurabil.

Preţ de o clipă, Magnus se simţi încântat că un vârcolac înnebunit făcea ravagii în centrul Manhattanului, dacă asta 3 făcea pe Alee să arate aşa.

— Mi-am închipuit că e unul din acele lucruri când aranjezi cu un prieten să te sune, astfel încât să scapi de la o întâlnire nasoală, spuse Alee.

— Ha, ha! râse Magnus. N-am ştiut că lumea procedează aşa.

— Îhî. Alee deja se ridicase în picioare, trăgându-şi jacheta pe el. Magnus, hai să mergem!

Magnus simţi o izbucnire de afecţiune în pieptul său; o percepea ca pe o mică explozie, plăcută şi uluitoare în acelaşi timp. Îi plăcea cum Alexander spunea lucruri pe care alţi oameni le gândeau şi nu le spuneau niciodată. Îi plăcea că Alee îi spunea Magnus şi nu „magicianule”. Îi plăcea cum umerii lui Alee se mişcau sub jacheta lui. (Uneori era superficial)

Şi era bucuros că Alec voise să vină. Presupusese că Alee putea să fie încântat de pretextul de a scăpa de la o întâlnire stânjenitoare, dar poate că descifrase greşit situaţia.

Magnus aruncă banii pe masă; când Alee scoase un sunet de protest, el rânji.

— Te rog, spuse el. Habar n-ai cât de mult îi taxez în plus pe nefâlimi pentru serviciile mele. Asta nu e decât ceva corect. Hai să mergem!

Când ieşiră pe uşă, îl auziră pe chelner strigând:

— Drepturile vârcolacilor!

e*

The Beauty Bar era de obicei aglomerat la această oră

vinerea seara, dar oamenii care se revărsau pe uşă afară nu o făceau cu aerul nonşalant al unora care ieşeau pentru a fuma sau a agăța pe cineva. Zăboveau sub firma albă strălucitoare pe care scria BEAUTY cu litere roşii țepoase şi pe care era pictat dedesubt ceva ce semăna cu un cap auriu al Medusei. Întreaga mulțime avea aerul unor oameni care încercau cu disperare să scape, şi care totuşi mai zăboveau, țintuiți locului de o fascinație îngrozită.

O fată îl prinse pe Magnus de mânecă şi se uită la el, cu genele *ei* false date cu sclipici argintiu.

— Nu intra, îi spuse ea în şoaptă. E un monstru înăuntru.

Eu sunt un monstru, gândi Magnus. *Şi monştrii sunt specialitatea* lui.

Nu o spuse. În schimb, spuse:

— Nu te cred – şi intră.

A

În acelaşi timp vorbea serios: vânătorii de umbre, chiar şi Alee, puteau să creadă că Magnus era un monstru, dar Magnus nu credea despre el că era un monstru. Se învățase să nu o creadă, cu toate că mama sa, bărbatul căruia îi spusese „tată” şi o mie de alți oameni îi ziseseră că era adevărat.

Magnus refuza să creadă şi că fata dinăuntru era un monstru, indiferent cum ar fi putut ea să arate în fața mundanilor şi a nefilimilor. Avea un suflet şi asta însemna că putea să fie salvată.

În bar era întuneric şi, contrar aşteptărilor lui Magnus, încă mai erau oameni înăuntru. Într-o seară normală, Beauty Bar era un loc mic, kitschos, plin de oameni fericiri cărora li se făcea manichiura de către personal, cocoțați în scaune care semănau cu demodatele scaune de la coafor cu căşti masive montate pe spătare, sau care dansau pe podeaua acoperită cu gresie albă şi neagră ce sugera o tablă de şah.

În această seară nimeni nu dansa, iar scaunele fuseseră abandonate.

Magnus îşi miji ochii la pata de pe podeaua ca o tablă de şah şi constată că plăcile albe şi negre erau pătate de sânge roşu-deschis.

Aruncă o privire spre Alee să vadă dacă şi el remarcase asta şi îl găsi schimbându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt, evident emoționat.

— Te simți bine?

— Întotdeauna fac asta cu Isabelle şi cu Jace, răspunse Alee. Şi ei nu sunt aici. Şi nici nu-i pot chema.

— De ce nu? întrebă Magnus.

Alec roşi în timp ce Magnus îşi dădu seama ce voia să spună. Alee nu-i putea chema pe prietenii săi, deoarece nu voia ca ei să ştie că el avea întâlnire cu Magnus. În mod special nu voia ca Jace să ştie. Nu era un lucru deosebit de încântător la care să se gândească, dar era treaba lui Alee.

De asemenea, era adevărat că Magnus cu certitudine nu voia să se mai amestece şi alți vânători de umbre cu intenția de a înfăptui justiția lor aspră, însă înțelese problema lui Alee. Din ceea ce văzuse la Jace şi la frumoasa soră a lui Alexander, îşi dăduse seama că Alec era folosit pentru a-i proteja pe *ei de* propriile lor acțiuni nechibzuite şi asta însemna că Alec era folosit pentru apărare şi nu pentru atac.

— Te vei descurca grozav fără ei, îl încurajă Magnus. Te pot ajuta eu.

Alee părea sceptic în această privință, ceea ce era ridicol, de vreme ce Magnus putea, de fapt, să facă magie, ceva ce vânătorilor de umbre le plăcea să uite când contemplau cât de superiori erau. Totuşi, Alee dădu aprobator din cap şi merse înainte. Magnus observă, cu o uşoară

nedumerire, că ori de câte ori încerca să se strecoare înainte, Alee întindea un braț sau se mişca mai repede, stând în fața lui Magnus într-o postură protectoare.

Oamenii care încă se aflau în bar erau lipiți de pereți, ca şi cum ar fi fost țintuiți acolo, nemişcări de groază. Cineva

suspina.

Din salonul din spatele barului se auzea un sunet profund, huruitor.

Alee se duse tiptil spre sursa zgomotului, uşor şi iute ca un vânător de umbre, iar Magnus îl urmă.

Salonul era decorat cu fotografii de femei în alb şi negru din anii 1950 şi cu un glob disco care, evident, nu furniza nicio lumină folositoare. Exista o scenă goală alcătuită din cutii şi o lampă de citit care furniza singurul iluminat adevărat. Existau canapele în centrul încăperii, scaune în fund şi umbre pretutindeni.

O umbră se mişca şi mârâia printre celelalte umbre. Alee înaintă tiptil, iar vârcolacul scoase un mârâit ameninţător.

Şi deodată, o fată zveltă, cu părul în bucle lungi şi negre, cu dâre de panglici şi sânge, ţâşni spre ei. Magnus făcu un salt înainte şi o prinse în braţe chiar înainte ca atenţia să-i poată fi distrasă sau să fie atacată de Alee.

— Nu-l lăsa să o rănească! ţipă ea în acelaşi timp cu Magnus, care o întreba:

— Cât de rău te-a rănit? Magnus se opri şi apoi spuse: S-ar putea să ne aflăm într-un oarecare impas. Întrebări la care să răspunzi cu da sau nu: eşti rănită rău?

O prinse cu blândeţe de umeri şi o examină. Avea o zgârietură lungă, adâncă, pe toată lungimea braţului *ei* neted şi măsliniu. Picături mari de sânge cădeau pe podea în timp ce vorbeau; ea era sursa sângelui de pe podeaua de afară.

Ea îi aruncă o căutătură urâtă şi îl minţi:

— Nu.

— Eşti mundană, nu-i aşa?

— Da… sau încă nu sunt vârcolac sau altceva, dacă tu asta ai vrut să ştii.

— Dar ştii că ea e vârcolac.

— Da, prostănacule! i-o trânti fata. Ea mi-a spus. Ştiu totul despre asta. Nu-mi pasă. E vina mea. Eu am încurajat-o să iasă.

— Nu eu sunt cel care îi încurajează pe vârcolaci să iasă pe lună plină şi să atace oamenii pe un ring de dans, zise Magnus. Dar poate că putem să stabilim care din noi e prostănac într-un moment mai potrivit, nu acum, când sunt vieți în joc.

Fata se agăță de brațul lui. Putea să-l vadă pe Alee, vizibil aşa cum aproape niciodată nu erau vânătorii de umbre pentru mundani. Putea să-i vadă armele. Sângera prea tare şi totuşi se temea pentru altcineva.

Magnus o ținu pe fată de braț. S-ar fi descurcat mai bine cu ingrediente şi poțiuni, dar trimise scântei albastre în jurul brațului ei pentru a-i alina durerea şi pentru a-i opri sângerarea. Când deschise ochii, văzu că fata îşi ațintise privirea asupra lui, cu buzele întredeschise şi cu chipul mirat. Magnus se întrebă dacă ea ştiuse vreodată că existau oameni care puteau să facă magie, că mai exista şi altceva pe lume. În afară de vârcolaci.

Peste umărul ei, îl văzu pe Alee sărind înainte şi alăturându-se bătăliei cu lupoaica.

— O ultimă întrebare, zise Magnus, vorbind repede şi calm. Poți să ai încredere în mine c-ai să-ți vezi prietena în siguranță?

Fata şovăi, apoi răspunse:

— Da.

— Atunci, du-te şi aşteaptă afară, îi ceru Magnus. În afara barului, nu în afara acestei încăperi. Du-te şi aşteaptă afară şi expediază-i pe toți cei pe care poți. Spune-le că e un câine vagabond care a intrat în bar – oferă-le scuza pe care o vor cu toții pentru a termina cu asta. Spune-le că nu eşti tare rănită. Cum o cheamă pe prietena ta?

Ea înghiți pentru a-şi stăpâni emoțiile.

— Marcy va dori să ştie că eşti în siguranță, odată ce vom ajunge la ea, îi spuse Magnus. Du-te, de dragul *ei*!

Fata încuviință cu o mişcare smucită din cap şi apoi fugi din prinsoarea lui Magnus. El auzi cum tocurile *ei* platformă

loveau gresia în timp ce se îndepărta. În sfârşit, putea să se întoarcă la Alee.

Văzu dinți sticlind în întuneric şi nu-l zări pe Alee, deoarece Alee era un vârtej de mişcare, ce se îndepărta şi se întorcea la lupoaică.

La Marcy, gândi Magnus, şi în acelaşi timp văzu că Alee nu uitase că Marcy era o persoană, sau cel puțin că Magnus îl rugase să vină să o ajute.

Nu-şi folosea pumnalul serafic. Încerca să nu rănească pe cineva care avea colți şi gheare. Magnus nu voia ca Alee să fie zgâriat – şi categoric nu voia să rişte ca Alee să fie muşcat.

— Alexander! îl strigă Magnus şi îşi dădu seama de greşeală atunci când Alee întoarse capul şi apoi trebui să dea iute îndărăt din calea vârcolacului care îl lovea cu putere.

Se ghemui şi se rostogoli, aterizând ghem la picioarele lui Magnus.

— Trebuie să stai deoparte, îi spuse el, fără suflare.

Lupoaica, profitând de distragerea atenției lui Alee, mârâi şi sări. Magnus aruncă un ghem de foc albastru spre ea, răsturnând-o pe spate şi trimițând-o învârtindu-se. Câteva țipete se ridicară dinspre cei câțiva oameni care mai rămăseseră în bar, care se înghesuiau grăbiți spre ieşiri. Lui Magnus nu-i păsa. Ştia că menirea vânătorilor de umbre era să-i apere pe civili, dar Magnus nu era în mod categoric vânător de umbre.

— Trebuie să-ți aminteşti că sunt magician.

— Ştiu, îi spuse Alee, scrutând umbrele. Am vrut doar…

Nu avea nicio noimă ceea ce spunea, însă, din nefericire, următoarea frază pe care o rosti avea o noimă perfectă.

— Cred, zise el clar, cred că tu ai înnebunit-o.

Magnus urmări privirea lui Alee. Vârcolacul era din nou în picioare şi venea tiptil spre ei, în ochii săi arzând un foc profan.

— Alexander, ai nişte abilități observaționale excelente.

Alee încercă să-l împingă pe Magnus înapoi. Magnus îl

prinse de tricoul negru şi îl trase pe Alee înapoi cu el. Se mişcară încet spre ieşirea din salonul barului.

Prietena vârcolacului fusese la fel de bună pe cât îi erau vorbele: barul era gol, un loc de joacă strălucitor şi umbrit pentru vârcolacul care îi urmărea.

Alee îi surprinse şi pe Magnus, şi pe vârcolac desprinzându-se şi acum sărea la Marcy. Orice ar fi plănuit el, nu funcționă: de data asta, lovitura vârcolacului îl nimeri în piept. Alee se duse zburând într-un perete roz-închis decorat cu sclipici auriu. Lovi o oglindă fixată pe perete şi împodobită cu traforaj auriu cu spirale cu destulă forță încât să o crape de-a latul.

— Oh, vânători de umbre proşti! gemu Magnus în şoaptă.

Dar Alee îşi folosi propriul trup care se izbea în perete drept pârghie, ricoşând din perete şi în sus, prinzându-se de un candelabru şi legănându-se odată cu acesta, apoi dându-şi drumul uşor ca o pisică ce sare şi ghemuindu-se pentru a ataca din nou într-o mişcare lină.

— Vânători de umbre proşti şi sexy! Alee! îl strigă Magnus.

Alee îşi învățase lecția: nu se mai uită în jur şi nici nu riscă să îi fie distrasă atenția. Magnus pocni din degete, o flacără albastră apărând între degetele lui de parcă ar fi scăpărat o brichetă. Asta îi atrase atenția lui Alee.

— Alexander! Hai să facem asta împreună.

Magnus îşi ridică mâinile şi aruncă o pânză de linii albastre străvezii din degetele sale pentru a zăpăci lupoaica şi pentru a-i proteja pe mundani. Fiecare dintre firele de lumină pâlpâitoare avea să emane destulă încărcătură magică încât să-l facă pe vârcolac să şovăie.

Alee îşi croi drum în jurul lor, iar Magnus, în acelaşi timp, îşi țesu lumina împrejurul său. Era surprins de uşurința cu care Alee se mişca odată cu magia lui. Aproape fiecare vânător de umbre pe care îl cunoscuse fusese foarte precaut şi puțin luat prin surprindere.

Poate era faptul că Magnus nu-şi dorise niciodată să ajute şi

să protejeze în acest fel până atunci, însă combinația între magia lui Magnus şi puterea lui Alee funcționa cumva.

Lupoaica mârâi şi se feri şi scheună, lumea ei devenind brusc plină de lumina orbitoare, şi, oriunde s-ar fi dus, era Alec. Magnus ştia ce simțea lupoaica.

Lupoaica îşi pierdu vigoarea şi scheună iar, o linie de lumină albastră tăind prin blana ei dungată, şi Alee fii pe ea. Genunchiul lui o apăsă în coaste, iar mâna lui se duse spre centură. În pofida a tot, Magnus simți frica urcându-i pe şira spinării. Putu să vizualizeze cuțitul şi pe Alee tăind beregata vârcolacului.

Ceea ce scoase Alee fu o funie. O înfăşură în jurul gâtului lupoaicei în timp ce o ținea nemişcată cu trupul lui. Ea se zbătea şi împungea cu capul şi mârâia. Magnus lăsă liniile de magie să cadă şi murmură, cuvintele magice căzându-i de pe buze în trâmbe ce păleau de fum albastru, vrăji de vindecare şi de alinare, iluzii de siguranță şi de calm.

— Fă-ți apariția, Marcy, rosti Magnus cu claritate. Fă-ți *apariția*!

Vârcolacul se cutremură şi se schimbă, oasele ieşindu-i prin blană şi blana dispărând, iar după câteva momente agonizant de lungi, Alee se trezi cu brațele în jurul unei fete îmbrăcate numai în fâşiile destrămate ale unei rochii. Era aproape goală.

Alee părea şi mai stânjenit decât fusese când fata era lupoaică. Îi dădu drumul repede şi Marcy alunecă în şezut, cuprinzându-se singură cu brațele. Scâncea în şoaptă. Magnus îşi scoase pardesiul lung din piele roşie şi îngenunche pentru a o înfăşură în el. Marcy apucă poalele acestuia.

— Îți mulțumesc foarte mult, zise Marcy, privind în sus la Magnus cu ochi rugători.

În formă umană era o blondă minionă atrăgătoare, ceea ce făcea ca forma ei de lupoaică uriaşă şi furioasă să pară mai amuzantă privind retrospectiv. Apoi, chipul i se strânse de

suferință şi nimic nu mai păru câtuşi de puțin amuzant.

— Am… te rog, am rănit pe cineva?

— Nu, răspunse Alee, cu glasul încrezător, aşa cum rareori era. Nu, nu ai rănit pe nimeni.

— Era cineva cu mine… începu Marcy.

— Era zgâriată, îi spuse Magnus, păstrându-şi vocea calmă şi liniştitoare. Ea e bine. Am vindecat-o eu.

— Dar am rănit-o, insistă Marcy, şi îşi culcă fața pe palmele pătate de sânge.

Alee întinse mâna şi o atinse pe Marcy pe spate, mângâind-o uşurel, de parcă această fată vârcolac ar fi fost propria lui soră.

— Ea e bine, îi zise el. Tu nu ai… *ştiu* că nu ai vrut s-o răneşti, că nu ai vrut să răneşti pe nimeni. Nu te poți abține să fii ceea ce eşti. Ai să-ți dai seama de toate astea.

— Ea te iartă, îi spuse Magnus lui Marcy, dar Marcy se uita la Alee.

— O, Dumnezeule, eşti vânător de umbre! şopti ea, exact cum o făcuse şi Erik, vârcolacul ospătar, dar cu teamă în glas în loc de dispreț. Ce-ai de gând să-mi faci? închise ochii. Nu. Îmi pare rău. Tu m-ai oprit. Dacă n-ai fi fost aici… orice mi-ai face, o merit.

— N-am de gând să-ți fac nimic, îi spuse Alee, iar Marcy deschise ochii şi îl privi în față pe Alee. Am vorbit serios. N-am de gând să spun nimănui nimic. Îți promit.

Alee arătase la fel atunci când Magnus îi povestise de copilăria lui la petrecerea unde se cunoscuseră. Era ceva ce Magnus nu prea făcuse niciodată, însă se simțise acid şi defensiv la apariția tuturor acelor vânători de umbre în casa lui, a fiicei lui Jocelyn Fray, Clary, care venise cu mama ei şi cu atât de multe întrebări la care merita să primească răspunsuri. Nu se aşteptase să se uite în ochii unui vânător de umbre şi să simtă compasiune.

Marcy se ridică în capul oaselor, strângând pardesiul în jurul ei. Deodată, arăta plină de demnitate, ca şi când şi-ar fi

dat seama că avea drepturi în această situație. Că era o persoană. Că avea un suflet şi că acel suflet fusese respectat aşa cum ar fi trebuit.

— Mulțumesc, spuse ea calmă. Vă mulțumesc amândurora.

— Marcy? se auzi vocea prietenei sale de la uşă.

Marcy îşi ridică privirea.

— Adrienne!

Adrienne țâşni înăuntru, aproape alunecând pe podeaua acoperită cu gresie, se aruncă pe pământ şi o cuprinse pe Marcy în brațele ei.

— Eşti rănită? Arată-mi! şopti Marcy în umărul ei.

— E în regulă, nu-i nimic, e absolut în regulă, răspunse Adrienne, mângâindu-i părul lui Marcy.

— Îmi pare tare rău, spuse Marcy, cuprinzându-i chipul lui Adrienne în căuşul palmelor.

Se sărutară, fără să le pese că Alee şi Magnus stăteau chiar acolo. Când se desprinseră din îmbrățişare, Adrienne o legănă pe Marcy în brațe şi îi şopti:

— Vom vedea cum facem ca asta să nu se mai întâmple niciodată. Promit că aşa vom face.

Alți oameni care o ascultaseră pe Adrienne intrară în grupuri de doi sau trei.

— Eşti cam elegant îmbrăcat pentru un hingher, zise un bărbat despre care Magnus crezu că era barmanul.

Magnus îşi înclină capul.

— Mulțumesc foarte mult.

Şi mai mulți oameni intrară înăuntru, precauți la început, şi apoi în număr tot mai mare. Nimeni nu întrebă unde dispăruse câinele. Mulți dintre ei păreau să vrea de băut.

Poate că unii din ei aveau să pună întrebări mai târziu, când şocul s-ar fi şters, şi problema serii avea să devină o situație care să necesite să fie clarificată. Dar Magnus decise că aceasta era o problemă pentru mai târziu.

— A fost drăguț ce i-ai spus, zise Magnus, când mulțimea le ascunsese complet din vedere pe Marcy şi Adrienne.

V

— Aăă… n-a fost mare lucru, spuse Alee, foindu-se şi părând stânjenit.

Vânătorii de umbre nu vedeau mare lucru cu care să fie de acord în bunătate, presupuse Magnus.

— Vreau să spun, pentru asta suntem aici, nu-i aşa? Vânătorii de umbre, adică. Trebuie să ajutăm pe oricine are nevoie de ajutor. Trebuie să-i protejăm pe oameni.

Nefilimii pe care îi cunoscuse Magnus păruseră să creadă că repudiații erau creați pentru a-i ajuta *pe ei* şi că se puteau descotorosi de *ei* atunci când nu ajutau destul.

Magnus se uită la Alee. Era transpirat şi încă respira sacadat, zgârieturile de pe brațele şi fața lui vindecându-se rapid grație runelor *iratze* de pe pielea lui.

— Nu cred că putem bea ceva aici; e prea mare coada, zise Magnus încet. Hai să bem ceva la mine acasă.

Se duseră acasă. Cu toate că era un drum lung, fu o plimbare plăcută într-o seară de vară, cu aerul cald pe brațele dezgolite ale lui Magnus şi cu luna transformând Podul Brooklyn într-o autostradă de un alb strălucitor.

— Mă bucur foarte tare că prietena ta a sunat să o ajuți pe fata asta, îi mărturisi Alee în timp ce mergeau. Mă bucur foarte tare că m-ai rugat să merg şi eu. Eu am fost… am fost surprins c-ai făcut-o, după cum mergeau lucrurile mai înainte.

— Eram îngrijorat că te simțeai groaznic, îi spuse Magnus.

Avea senzația că punea prea multă putere în mâinile lui Alee, dar Alec era sincer cu el şi Magnus se trezi stăpânit de straniul impuls de a fi şi el sincer.

— Ba nu, îi spuse Alee şi se înroşi. Nu, nu-i câtuşi de puțin asta. Am părut cumva…? îmi pare rău.

— Să nu-ți pară rău, îi spuse Magnus cu blândețe.

Cuvintele păreau să explodeze, ieşind ca un iureş din Alee, cu toate că, judecând după expresia lui, şi-ar fi dorit să le rețină.

— A fost vina mea. Am priceput totul greşit chiar înainte să apar, şi tu ai ştiut cum să comanzi la restaurant, şi eu a trebuit să mă opresc

 din râs la auzul cântecului din metrou. Nu am nici cea mai vagă idee ce fac, iar tu eşti, ăăă, fermecător.

— Poftim?

Alee se uită la Magnus copleşit, de parcă socotea că iar înțelesese greşit.

Magnus voia să-i spună: *Ba nu, eu am fost cel care te-a dus la un restaurant îngrozitor şi te-am tratat ca pe un mundan, deoarece nu ştiam cum să mă port când ies la o întâlnire cu un vânător de umbre şi aproape că te-am lăsat baltă, deşi tu ai fost destul de curajos să mă inviți în primul rând.*

Dar Magnus sfârşi prin a spune:

— Cântecul ăla îngrozitor mi s-a părut *hilar*.

Îşi dădu capul pe spate şi râse. Îi aruncă o privire lui Alee şi îl văzu şi pe el râzând. *Când râde, toată fața i se schimbă*, gândi Magnus. Nimănui nu trebuia să-i pară rău pentru nimic.

e*

Când ajunseră, Magnus puse o mână pe uşa de la intrare şi o deschise.

— Mi-am pierdut cheia acum aproximativ cincisprezece ani, îi explică Magnus.

Chiar ar fi trebui să-şi facă mai multe chei. Nu avea nevoie de ele, totuşi, şi trecuse mult timp de când existase cineva care să vrea cheia de la el – să aibă acces uşor în casa lui deoarece Magnus îl voia acolo oricând voia el să vină. De la Etta nu mai existase nimeni, iar asta fusese cu o jumătate de secol în urmă.

Magnus îi aruncă o privire piezişă în timp ce urcau scările şubrede. Alee prinse privirea şi respirația i se acceleră; ochii lui albaştri erau strălucitori. Alee îşi muşcă buza inferioară, iar Magnus se opri din mers.

Fu numai o ezitare de moment. Dar apoi Alee întinse mâna şi îl prinse de braț, strângând degetele deasupra cotului.

— Magnus, spuse el pe un ton profund.

Magnus îşi dădu seama că Alee imita felul în care el îl prinsese de brațe marți: în ziua primului sărut al lui Alee.

Lui Magnus i se opri respirația în gât.

Aparent, asta era toată încurajarea de care avea nevoie Alee. Se aplecă spre el, cu o expresie deschisă şi aprinsă în întunericul scării, în liniştea momentului. Gura lui Alee o întâlni pe a lui Magnus, moale şi blândă. Să-şi recapete suflul era o imposibilitate şi nu mai constituia o prioritate.

Magnus închise ochii şi imagini neaşteptate năvăliră peste el: Alee încercând să nu râdă în metrou, felul în care Alee apreciase uluit gustul noii mâncări, Alee bucuros că nu fusese lăsat baltă, Alee stând aşezat pe podea, cu un vârcolac căruia îi spunea că nu se putea împiedica să fie cine era. Magnus se trezi aproape înspăimântat la gândul că fusese cât pe ce să-l părăsească pe Alee înainte ca seara să se încheie. Să-l părăsească pe Alee acum era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă. Îl trase pe Alee de găicile curelei de la jeanşi, micşorând distanța dintre trupurile lor, şi prinse micul icnet de dorință al lui Alee cu gura lui.

Sărutul luă foc şi tot ce putu să vadă îndărătul ochilor închişi fură scântei aurii; nu era conştient decât de gura lui Alee, de mâinile puternice şi blânde. Ale lui Alee care ținuseră la pământ un vârcolac şi încercase să nu-l rănească, de Alee lipindu-l de balustradă astfel încât lemnul putred pârâi alarmant, iar lui Magnus nici măcar nu-i păsa – Alee aici, Alee acum, gustul lui Alee în gura lui, mâinile lui dând deoparte materialul propriului său tricou pentru a ajunge la pielea dezgolită de dedesubt.

Le trebui un timp jenant de lung înainte să-şi amintească amândoi că Magnus avea un apartament şi să se rostogolească într-acolo fără să se desprindă unul de altul. Magnus deschise brusc uşa, fără să se uite măcar la ea: uşa

se izbi atât de tare de perete, încât Magnus întredeschise un ochi să vadă dacă nu cumva, neatent, îşi făcuse uşa să explodeze.

Alee sărută cu grijă linia gâtului lui Magnus, începând de sub ureche până la scobitura de la baza gâtlejului. Uşa era bine. Totul era minunat.

Magnus îl trase pe Alec pe canapea, Alec prăbuşindu-se de parcă n-ar fi avut coloană vertebrală peste eh Magnus îşi lipi buzele de gâtul lui Alee. Îi gustă transpiraţia şi săpunul şi pielea şi îl muşcă, sperând să-i lase un semn acolo pe pielea albă, dorindu-şi acest lucru. Alee scoase un scâncet abia auzit şi îşi împinse trupul în Magnus. Mâinile lui Magnus alunecară pe sub tricoul boţit al lui Alee, învăţând forma trupului lui Alee. Îşi trecu degetele peste umflătura umerilor lui Alee şi în josul curburii zvelte a spatelui, simţind cicatricele profesiei sale şi sălbăticia sărutărilor lui. Cu sfială, Alee deschise nasturii de la jiletca lui Magnus, lăsând pielea goală şi strecurându-şi mâinile înăuntru pentru a-i atinge pieptul lui Magnus, abdomenul lui, iar Magnus simţi mătasea răcoroasă înlocuită de mâini calde, curioase şi mângâietoare. Simţi degetele lui Alee tremurând pe pielea lui.

Magnus întinse mâna şi o lipi de obrazul lui Alee, degetele lui împodobite cu giuvaiere contrastând cu pielea albă ca paloarea lunii: Alee îşi întoarse chipul în căuşul palmei lui Magnus şi o sărută, iar inima lui Magnus se frânse.

— Alexander, murmură el, vrând să spună mai mult decât „Alee”, să-l strige pe un nume care era mai lung şi diferit de orice nume pe care îl foloseau să-l strige toţi ceilalţi, un nume cu greutate şi cu valoare.

Îi şopti numele de parcă făcea o promisiune că nu avea să se

grăbească

— Poate c-ar trebui să aşteptăm o clipă.

A

Îl împinse pe Alee, foarte uşor, dar Alee pricepu aluzia. O

interpretă mai departe decât intenționase Magnus. Se ridică împleticit de pe canapea şi se îndepărtă de Magnus.
— Am făcut ceva greşit? întrebă Alee, şi până şi glasul îi tremura.
— Nu, răspunse Magnus. Departe de asta.
— Mă trimiți acasă?
Magnus ridică mâinile.
— N-am niciun interes să-ți spun ce să faci, Alexander. Nu vreau să te conving să faci ceva sau să te conving să nu faci nimic. Spun doar că s-ar putea să vrei să te opreşti şi să te gândeşti o clipă. Şi apoi să decizi… orice ai vrea să decizi.
Alee arăta frustrat. Magnus înțelegea.
Apoi îşi trecu ambele mâini prin păr – era deja o nenorocire, din pricina lui Magnus; nu avea cum să-l strice mai mult; atinsese maximumul de dezastru – şi începu să facă paşi pe podea. Se gândea, văzu Magnus, şi încercă să nu se întrebe la ce se gândea: Jace, Magnus, familia sau datoria sa, cum să fie bun cu el însuşi.
Se opri când ajunse la uşa lui Magnus.
— Ar trebui, probabil, să plec acasă, zise Alee într-un final.
— Probabil, spuse Magnus, cu mare regret.
— Nu vreau să plec, zise Alee.
— Nu vreau să pleci, spuse Magnus. Dar dacă tu nu…
Alee încuviință iute din cap.
— La revedere, atunci, îi spuse, şi se aplecă pentru un sărut scurt.
Cel puțin Magnus bănui că trebuia să fie scurt. Nu fu pe deplin sigur de ce se întâmplă după aceea, dar, cumva, era cu totul înfăşurat în jurul lui Alee şi amândoi erau pe podea. Alee gâfâia şi se ținea strâns de el, iar mâinile cuiva erau pe catarama curelei altcuiva, iar Alee îl sărută atât de tare pe Magnus, încât simți gustul sângelui, iar Magnus zise:
— *O, Doamnei*
Iar apoi…
Iar apoi Alec era din nou în picioare şi se ținea de tocul uşii,

de parcă aerul devenise o maree care ar fi putut să-l tragă înapoi la Magnus dacă nu s-ar fi apucat de ceva pentru a se sprijini. Părea să se lupte cu ceva, iar Magnus se întrebă dacă la urma urmelor avea de gând să-i ceară să rămână sau să-i spună că toată seara fusese o greşeală. Magnus simţea mai multă teamă şi mai multă anticipare decât ar fi fost pe deplin capabil să simuleze, şi îşi dădu seama că asta conta mai mult decât ar fi trebuit, atât de curând.

Aşteptă, încordat, iar Alee întrebă:

— Pot să te mai văd?

Cuvintele se rostogoliră în grabă, timide şi complet nesigure de ceea ce Magnus ar fi răspuns, iar Magnus simţi afluenţa bruscă şi năvalnică de adrenalină şi de bucurie care veneau de la începutul unei noi aventuri.

— Da, răspunse Magnus, culcat încă pe podea. Mi-ar plăcea asta.

— Ăăă, făcu Alee, aşadar, pe vinerea viitoare?

— Păi…

Alee păru pe loc îngrijorat, de parcă ar fi crezut că Magnus avea de gând să retragă totul şi să spună că de fapt se răzgândise. Era frumos şi plin de speranţă şi ezitant, un frângător de inimi care nu avea gânduri ascunse. Magnus se trezi că voia să dea cărţile pe faţă, să-şi asume riscul şi să fie vulnerabil. Recunoscu şi acceptă acest nou şi straniu sentiment: că prefera ca el să fie rănit în locul lui Alee.

— Vineri seară e perfect, spuse Magnus, iar Alee zâmbi cu zâmbetul lui strălucitor, care lumina lumea, şi ieşi cu spatele din apartament, continuând să-l privească pe Magnus.

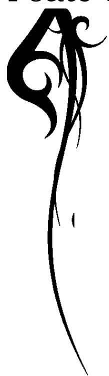
Parcurse cu spatele tot drumul până în capul scărilor. Se auzi un ţipăt, dar Magnus se ridicase deja şi închisese uşa înainte să apuce să-l vadă pe Alee căzând pe scări, ca şi cum ar fi fost un lucru pe care un bărbat trebuia să-l facă în intimitate.

Totuşi, se aplecă peste pervazul ferestrei şi îl privi pe Alee ieşind pe uşa de la intrarea în clădire, înalt şi palid şi cu părul

ciufulit, şi coborând pe Greenpoint Avenue, fluierând fals. Iar Magnus se trezi sperând.

Fusese învăţat de atâtea ori că speranţa era o prostie, dar nu se putu abţine, la fel de nepăsător ca un copil care se apropia de foc şi refuza cu încăpăţânare să înveţe din experienţă. Poate că de data asta era diferitpoate că această iubire era diferită. Se simţea diferit; cu siguranţă însemna ceva. Poate că anul care urma să vină avea să fie un an bun pentru amândoi. Poate că de data asta lucrurile aveau să funcţioneze în felul în care voia Magnus ca ele să funcţioneze.

Poate că Alexander Lightwood nu avea să-i frângă inima.



Căsuţa vocală a lui

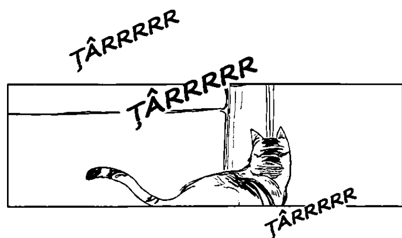
Magnus Bane /

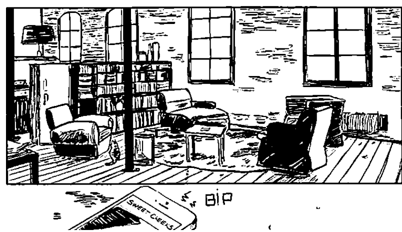
de Cassandra Clare, Sarah Rees Brennan şi Maureen Johnson

Bună, Magnus. Sunt Alee. Ei bine, ştii asta. Te sun numai pentru că eu crea că trebuie să vorbim. Bănuiesc că eşti ocupat. Sună-mă tu, bine?

Bip







BUNĂ, MAGNUS. SUNT AFEC. ALEXANDER…

Căsuța vocală a lui Magnus Bane, înaltul Magician din Brooklyn, în zilele care au urmat unui anumit incident din Orașul Sufletelor Pierdute.

Azi 2: 00 a.m.

Bună, Magnus. Sunt Alee. Ei bine, știi asta. Te sun numai pentru că eu cred că trebuie să vorbim. Bănuiesc că ești ocupat. Sună-mă tu, bine?

Bip

Azi 2: 10 a.m.

Bună, Magnus. Sunt Isabelle Lightwood. Se pare c-a avut loc o mică neînțelegere. Fratele meu a venit acasă cu o idee care sunt sigură că este complet eronată. Sună-mă sau altminteri îți arăt eu ție, și hai să lămurim lucrurile! Nu știu de ce am spus „altminteri îți arăt eu ție". Suntem cu toții prieteni aici.

Bip

Azi 2: 35 a.m.

Isabelle la telefon. Poate că n-a fost o neînțelegere. Poate că tu doar ai comis o gravă eroare. Asta e OK! Oamenii mai

greşesc. Tot ce trebuie să facă este să se umilească şi să implore iertarea, şi apoi totul e bine. Aşa se poate face. Sunt gata să dau totul uitării de data asta, Magnus.

Bip

Azi 3: 00 a.m.

Isabelle. Dă-mi voie să continui şi să-ți spun ce greşeală uriaşă ai face dacă ai rupe-o cu Alee. Cei din familia Lightwood sunt oameni extrem de sexy. Unii spun că cei din familia Herondale au fost şi ei sexy, dar ia gândeşte-te – nu numai că îi depăşim numeric, dar le-am luat ultima persoană atrăgătoare fizic şi am făcut-o a noastră. Evident, am repurtat victoria.

M-am uitat la portretele strămoşilor noştri. Gabriel Lightwood era în special foarte sexy. Se zvonea că un Consul a fost de acord cu tot ce – a spus vreodată stră-strămătuşa mea Felicia Lightwood, deoarece, când vorbea ea, tot ce auzea el era: „Vulpiță, vulpiță, vulpiță”. Dacă te desparți de Alee, nu doar că vei pierde un vulpoi foarte sexy, ci o familie întreagă de vulpi. Le voi transmite povestea copiilor copiilor mei. Niciun Lightwood n-o să-ți mai facă cu ochiul într-un bar. Gândeşte-te cum e să fii fără cei din familia Lightwood şi singur vreme de cinci sute de ani de-acum înainte, într-un dub de noapte trist şi rece de pe lună.

Bip

Azi II a.m.

Bună, sunt Alee. Bănuiesc că încă eşti ocupat. Asta e OK. Ştiu că ai o mulțime de lucruri de făcut. Doar… sună-mă când eşti liber. Oricând eşti liber, nu contează la ce oră. Voi fi treaz. Chiar vreau să vorbesc cu tine.

Bip

Azi 2: 30 p.m.

Bună ziua, domnule Bane. De la compania Hadrian Industries. Am vrea să vă angajăm serviciile pentru un ritual simplu, de acelaşi gen cu cel pe care l-ați executat pentru noi în februarie. Am vrea să aduceți un coş mare cu şopârle cu

coame cu dumneavoastră. Fireşte, vă vom recompensa din belşug pentru şopârle.

Bip

Azi 5: 14 p.m.

Mrrrriau. Mrrrriau.

Au! Au! Pisică proastă! Aha. Mi-ai spus, „încetează să mai suni, Isabelle”, dar nu eu sunt cea care te sună. Church te sună. Eu pur şi simplu apăs pe taste.

Ştii, e ceva ce se prea poate ca tu să nu fi ştiut înainte să comiţi recentele tale acte nesăbuite. Pisica noastră, Church, şi pisica ta, Preşedintele Mi-au, se iubesc. N-am mai văzut până acum o astfel de iubire. N-am ştiut că o asemenea iubire poate să existe în inimă... unei pisici. Unii oameni spun că iubirea dintre doi motani e greşită, dar eu cred că e minunată. Iubirea îl face pe Church mai fericit decât a fost vreodată. Nimic nu-l face mai fericit decât Preşedintele Mi-au. Nu conservele de ton. Nu sfâşiatul tapiseriilor vechi de secole. Nimic. Te rog, nu le ţine despărţite pe aceste două pisici. Te rog, nu-i lua lui Church bucuria iubirii.

Uite, ăsta e doar un avertisment pentru binele tău. Dacă vei continua să-i ţii despărţiţi pe Church şi pe Preşedintele Mi-au, Church va începe să se înfurie.

Nu ţi-ar plăcea Church când e furios.

Bip

Azi 6: 00 p.m.

Bună, Magnus. Sunt Clary. Nimeni nu mi-a spus să te sun.

Isabelle m-a rugat să te sun, dar eu am spus nu, iar ea nu ştie că te sun.

Sincer, când l-am întâlnit pe Alee prima dată, am crezut că e cu adevărat îngrozitor. După cum se ştie, eu nu prea eram în formă, din cauza a ceea ce aflasem despre lumile noastre magice şi că mama fusese răpită. A fost un moment nefavorabil, dar în continuare Alee tot nu era persoana mea preferată.

Era un ticălos, dar nu era ticălos fiindcă e un tip rău. Era

un ticălos pentru că era nefericit şi avea senzația că trebuia să pretindă că era cineva care nu era. Bănuiesc că pe când creştea a învățat să ascundă lucrurile tot timpul – că era nevoit să păstreze secretele sau să piardă oamenii. El e mult mai bine când e cu tine. E mai bine fiindcă e mai fericit.

Eu nu prea ştiu cum funcționează relațiile. Jace este singurul iubit pe care l-am avut vreodată şi mi se spune că relația noastră nu merge potrivit liniilor de conduită tradiționale. Dar presupun că aşa mi se pare mie că arată o relație: că indiferent ce se mai întâmplă, sunteți cei mai fericiți atunci când sunteți împreună.

Nu te sun numai pentru că sunt îngrijorată pentru Alee. Şi tu păreai cu adevărat fericit cu el.

Mă întrebam ce mai faci. Sper că eşti bine.

Bip

Azi 8: 26 p.m.

Bună, Magnus. Sunt Alec. Alexander. Presupun că nu vrei să vorbeşti cu mine. Pot să înțeleg asta. Dar chiar cred că dacă am fi împreună… dacă aş putea să-ți explic…

Nu mă pricep la cuvinte. Îmi pare rău. Dar tu pari mereu să ştii ce vreau să spun. Nu vreau să pierd asta. Nu vreau să te pierd pe tine. Îmi doresc foarte tare să vorbesc cu tine, dar dacă nu pot, bănuiesc că te sun să-ți spun…

A

Îmi pare tare rău. Am sunat doar ca să-ți spun asta.

Bip

Azi 9: 39 p.m.

Bună, Magnus. Sunt Simon. Mă ştii. În fine, mi-ai spus Soames ultima dată când am vorbit, dar am închis. Te sun să ăăă… regret dacă asta e o chestie deplasată… să îți sugerez să-l iei înapoi pe Alee.

Cred c-ar fi bine pentru moral. Pe bune, Alee s-a purtat îngrozitor cu Clary când s-au întâlnit prima dată, şi dacă el devine iar irascibil, nu ştiu Clary ce-o să facă. În acele zile, Clary avea mult mai puține arme şi mult mai puțini frați.

De data asta e altceva. Iubitul ei a luat-o razna. Ea are destule probleme. Cred că ce vreau să spun e că ți-am mulțumi cu toții dacă ai face un sacrificiu pentru echipă.

Nu c-aş fi eu parte din echipa vânătorilor de umbre.

Vânătorii de umbre nu îi lasă pe vampiri să se alăture echipei.

Acest mesaj probabil pare egoist şi, de asemenea, nebunesc. Sincer, îmi pare tare rău pentru Alec. E un băiat de treabă. Mult mai puțin enervant decât Jace. Mereu am avut impresia că, date fiind împrejurările, noi am putea fi prieteni. Poate frați. Poate că am putea fi amici care să tragă împreună săgeți.

S-ar putea, în acest punct, să *fie* evident că Isabelle m-a obligat să sun. Nu sunt foarte sigur ce-ar trebui să spun.

Uite care-i treaba. Alee arată foarte rău.

Au, Isabelle! Vreau să spun, arată grozav, e un tip tare chipeş. Mult mai arătos decât Jace, dacă mă întrebi pe mine. Dar e vizibil dărâmat. Oricine poate să vadă asta.

De regulă, nu prea observ cum arată tipii, dar până şi eu pot să văd asta. Are cearcăne întunecate sub ochi şi puloverele lui par să se deşire de disperare. Mama lui e îngrijorată pentru că el nu mănâncă şi l-am auzit pe Jace făcând ieri aluzii la periile de păr. Desigur, pentru un războinic ticălos, Jace este genul de pedant.

Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi doi, dar ştiu când cineva regretă. Pot să-ți spun că, orice ar fi făcut, lui Alee îi pare rău.

Dacă ai putea să-i mai dai o şansă, ar fi grozav. În regulă. Cred că asta-i tot.

Te rog să nu-i spui vreodată lui Jace c-am zis că e ticălos.

Bip

Azi 11: 48 p.m.

Ba nu, tu să asculți, cu fața ta de nu-sun-înapoi! Faci o mare greşeală! Am fost cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată!

Ăăă. În regulă, statistic vorbind, asta nu e foarte probabil.

O mulțime de chestii ți s-au întâmplat. O mulțime de oameni ți s-au întâmplat.

Cred că asta a fost ceea ce m-a determinat să fac ce am făcut. Am vrut doar să ştiu că nu eram, ştii tu, foarte jos pe lunga ta listă. N-am vrut să fiu o notă de subsol destul de mediocră în povestea vieții tale.

O, Doamne!

Jace! Jace, trezeşte-te! Jace, cum ştergi mesajele din telefonul altcuiva? *Bip*

Azi 8: 11 a.m.

Domnule Bane, sunt autorizat să vă contactez în numele clientului meu. Este opinia mea şi consider că va fi şi opinia judecătorului că acțiunile dumneavoastră vizavi de încheierea relațiilor cu numitul Alexander Gideon Lightwood, Esquire, au fost ilegale. Dețin la biroul meu mărturii şi documente care dovedesc că ați fost, în fapt, într-o uniune consensuală şi că domnul Lightwood ar putea să pretindă jumătate din proprietatea din Brooklyn.

— OK, bine, sunt tot Isabelle.

OK, avocatul meu este Church. Dar cred cu tărie că avem un caz solid. Şi Church n-a pierdut niciodată un proces.

Magnus, răspunde la telefon!

Bip

Azi 10: 31 a.m.

Domnule Bane, vă sun să vă las un mesaj privind o problemă urgentă de afaceri. Unul dintre reprezentanții noştri v-a sunat în legătură cu problema livrării şopârlelor cu coame. A descris maniera dumneavoastră de a răspunde la telefon drept „scurtă” şi „extrem de aspră”, iar tonul dumneavoastră ca fiind „sălbatic, ca să nu spun înnebunit”. E vreo problemă cu şopârlele? Suntem foarte îngrijorați.

Bip

Azi 7: 52 p.m.

Ascultă, amice: nimeni nu se desparte de un Lightwood.

Nimeni! Meliom a crezut că le putea spune amicilor lui din neamul spiritelor naturii, la o cupă cu mied, că s-a despărțit de mine, şi tot ce spun este că Meliom nu s-a mai văzut de ceva vreme cu armăsarul său din neamul spiritelor.

Odată, un tip a vizitat Institutul şi a crezut că putea să-mi lase o scrisoare de despărțire pe când ieşea pe uşă. Jace a găsit scrisoarea. Zece minute mai târziu, tipul respectiv avea o încheietură a mâinii ruptă şi o comoție. Şi apoi l-am lăsat pe Jace să se ocupe de el.

Sunt Isabelle, apropo.

Bip

Azi 8: 01 p.m.

Salut, Bane. Adică, ah, Magnus. Salutări, Magnus Bane, înaltul Magician din Brooklyn, din partea lui Maryse Lightwood de la Institutul din New York. Ăăă… conducătoarea Institutului din New York. Chiar sunt conducătoarea şi te sun într-o problemă a vânătorilor de umbre. Deoarece conduc toate afacerile vânătorilor de umbre. Chestiunea în care te sun este una complexă. Prea complexă pentru a fi discutată la telefon. Cred, date fiind împrejurările, că cel mai bine ar fi dacă ai veni la Institut, astfel încât să putem discuta asta personal.

Te rog să nu mă înțelegi greşit. Acesta este un apel profesional în legătură cu o chestiune de afaceri. Pur şi simplu sunt foarte conştiincioasă în privința afacerilor vânătorilor de umbre.

Fireşte, ai fi foarte bine-venit să rămâi la un ceai şi la o conversație socială cu oricare dintre membrii Institutului care s-ar întâmpla să fie prezenți la momentul vizitei tale. După ce ne vom fi încheiat afacerea, desigur.

Bip

Azi 10: 29 p.m.

Salutări înaltului Magician Magnus Bane din partea clanului vârcolacilor din New York. Sunt Maia Roberts. Ăăă, ar fi sunat Luke, dar el este, ăăă, la baie.

Poftim? Taci din gură! E la baie de mult timp, bine? Noi credem că s-ar putea să fie o toxiinfecție alimentară. E la baie de atât de mult timp, încât credem că nu mai este liderul nostru.

Oricum, vârcolacii ar dori să-ți facă o vizită. Ştii tu, doar una din acele vizite prietenoase dintre vârcolaci şi magicieni. Şi cine se mai întâmplă să-şi facă apariția la întâlnire.

Vreau doar să spun, ca să se ştie, că asta e o prostie şi că el n-o să se lase păcălit.

Bip

Azi 1: 06 a.m.

Sunt la uşa ta, Magnus! Am de gând s-o sparg!

(*pauză*)

Aş fi spart-o deja, dacă n-ai fi pus vrăjile astea tâmpite de magician ca un magician infidel şi stupid ce eşti! Deschide uşa acum sau te omor! Ştiu că eşti acolo! Ştiu că i-ai frânt inima fratelui meu! N-am de *i f* gând să permit aşa ceva!

Răspunde acum la uşă sau s-ar putea să te ucid!

— *Bip*

Azi 2: 33 a.m.

Salutări lui Magnus Bane, înaltul Magician din Brooklyn, de la Raphael Santiago din clanul vampirilor din New York, servitorul credincios al glorioasei noastre Regine Maureen, fie ca ea să domnească veşnic în întunecată glorie, şi a viitorului Prinț Consort Simon, zeul sexos al rockului.

Acum, trebuie să începem toate convorbirile telefonice în această manieră. Inclusiv apelurile noastre nocturne către un loc numit Hot Topic.

Ar fi de prisos să afirm, după această introducere, că mă consider un suflet damnat.

Te contactez deoarece regina noastră doreşte să trimită o convocare „bărbatului strălucitor care este prietenul lui Simon". Acesta este un citat. A adăugat că ea te sprijină şi că este mare fană „yaoi manga". N-am nici cea mai vagă idee ce înseamnă asta, şi nici nu-mi doresc vreodată să aflu.

Dacă tot sunt la telefon, Lily s-a întâmplat să tragă cu urechea la nişte discuţii nu prea interesante de la Taki's dintre mai mulţi adolescenţi melodramatici care fac parte din cercul tău de cunoştinţe, închipuie-ţi surpriza mea când am aflat de relaţia nesăbuită dintre tine şi un foarte tânăr vânător de umbre, care s-a încheiat brusc şi neplăcut.

Am vrut să te informez că stimatul tău coleg Ragnor Fell îmi datorează acum zece dolari datorită unui mic pariu pe care l-am făcut între noi pe tema modului în care această legătură absurdă avea să se încheie.

Desigur, Ragnor nu-mi va plăti niciodată cei zece dolari, deoarece a fost ucis de nefilimi, din cauza unui conflict între nefâlimi în care au fost implicaţi şi repudiaţi, din nu ştiu ce motiv. Doar genul de conflicte pe care le avem în mod curent, aşa că presupun c-ai putea spune că Ragnor a murit degeaba.

Vânătorii de umbre. Ar putea noul lor motto să fie ceva de genul „Nu merită osteneala"?

Bip

Azi 11: 23

Bună, Magnus. Sunt Isabelle. Te sun să-ţi cer scuze pentru încercarea de a-ţi sparge uşa, pentru toate apelurile telefonice şi pentru vizitele despre care mi s-a spus că ar putea fi considerate hărţuire şi pentru că te-am descris tuturor vecinilor tăi ca fiind un mizerabil repudiat cu comportament de nevăstuică şmecheră. Deşi mi-am dat seama că unele dintre lucrurile pe care le-am spus s-ar fi putut să pară ameninţări, bineînţeles că eu, în calitate de vânător de umbre, nu i-aş produce nimănui niciun fel de rău fizic, atâta timp cât nu este angajat în ceva malefic sau nu este absolut enervant.

Am impresia că am fost destul de înţelegătoare tot timpul şi mi-am ţinut firea, dar mi s-a spus că, privind din afară, arată ca şi cum mi-aş fi pierdut puţin capul.

Recunosc că sunt puţin cam protectoare cu fratele meu mai

mare. El mă protejează mereu.

Adevărul este că nu trebuie să te ameninț cu nimic mai rău decât ce ți-ai făcut deja singur.

Alee este curajos şi e bun şi e loial şi, ca toți membrii familiei Lightwood, are nişte pomeți pe care i-ai putea folosi ca să tai un salam în felii. N-ai să mai găseşti pe nimeni la fel de grozav ca fratele meu sau pe cineva care să te iubească la fel de mult.

El este unul dintre cele mai bune lucruri din viața mea şi sunt gata să pariez că este unul dintre cele mai bune lucruri din viața ta. Vei regreta atunci când te vei trezi şi îți vei da seama la ce ai dat cu piciorul.

În schimbul promisiunii mele de a fi calmă pe viitor, ți-aş mulțumi dacă ai şterge acest mesaj prostesc. Am totuşi o reputație de păstrat în acest oraş.

Bip

Azi: *4*: *02* p.m.

Bună, Magnus. Alec sunt. Te sun doar să-ți spun că s-ar putea să fi rugat vreo două persoane cu care tu vorbeşti să pună o vorbă bună pentru mine. Şi, ăăă, acum mi s-a adus la cunoştință că vreo două persoane s-ar putea să fi dus lucrurile prea departe.

Aşa că bănuiesc că ăsta sunt eu, sunându-te să-ți spun că-mi pare rău. Din nou.

Nu te voi mai suna. Nu-ți voi mai trimite mesaje. Îmi pare rău pentru toate mesajele. Mai ales pentru cel pe care ți l-am trimis joi dimineață. Ştii tu care. Mda. Îmi pare tare rău pentru ăla.

Totuşi, tu poți să mă suni sau să-mi trimiți mesaje, dacă vei dori vreodată.

Nu mă aştept s-o faci. Dar sper s-o faci. Nu voi renunța să sper. *Bip*

Azi 5: 06 p.m.

Domnule Bane, de la Hadrian Industries, vă sunăm să vă informăm că ați întârziat foarte mult la întâlnirea pe care

v-am stabilit-o. V-am aşteptat o oră. Nici urmă de dumneavoastră. Nici urmă de şopârle. Vrem să…

(*mesaj întrerupt*)

Aceste înregistrări au fost obținute, cu o oarecare dificultate, dintr-un telefon mobil care se pare că a fost spart şi ars cu un foc magic intens.

Cuprins

Pentru comenzi şi informații, contactați: GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector I, Bucureşti, cod poştal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti, cod poştal 060012

Tel.: 02I.310. I5.30

E-mail: vânzăriedituracorint.ro

Magazin virtual: www.editura corint.ro

Format: 16/7 Ox100 Coli tipo: 28

Tipfirit la Radan Prinț, prin reprezentantul pentru România 4 Colours Advertising, www.4 colours.ro

BRadto print 91 Colours

Advertising
1 „La domnul sec/uscat”.